

CORNELIU MUNTEANU

Asasinii viitorului

Un secol de terorism cultural

2013

Cărticica revizionistului

CORNELIU MUNTEANU

Asasinii viitorului

Un secol de terorism cultural

2013

Cărtica revizionistului

Cuvânt înainte

O știre datând de prin 2005 mi-a prilejuit câteva reflexii. Sigur că da! zilnic primim astfel de știri pe toate canalele mass-media, trecem mai departe ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, eventual mai numărăm încă o aberație la sutele de alte aberații cu care ne-am obișnuit deja și la care suntem imuni de ceva vreme. Și totuși... Citez:

*Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării (CNCD) a decis ieri să amendeze TAROM cu 5 milioane de lei pentru discriminarea homosexualilor. Asociația ACCEPT și Centrul de Resurse Juridice au reclamat compania la CNCD, pentru că a lansat oferte speciale de bilete de călătorie, cu ocazia Zilei Indrăgostiților/Dragobete, **numai pentru cupluri heterosexuale**. [...] (C.P.) (Știri 9am din 2 martie 2005)*

În comunicat se menționează că a existat o directivă TAROM către distribuitori care preciza că oferta este valabilă doar pentru **pasageri de sex opus**. Nu trebuie să fii jurist de profesie pentru ca să-ți dai seama că în sensul *Ordonanței nr. 137/2000*, este un caz clar de discriminare. Și totuși, întrebarea care se pune este dacă în acest caz era absolut necesar să se aplice strict litera legii? Pentru că oferta era legată numai de Dragobete. Are cumva Dragobetele vreo treabă cu homosexualii? Nu prea cred! Știam că Dragobetele este o sărbătoare tradițională, și că printre tradițiile milenare ale poporului român nu se numără și astfel de practici (homo)sexuale, pardon! Voiam să spun *practici sexuale alternative* – vedeți Dvs! CNCD – ul veghează, și trebuie să avem grijă nu care cumva să-i *discriminăm* pe *dânșii* – să nu-i atingem nici măcar cu o floare, chiar dacă e Dragobete. Atunci să vedem ce spun folcloriștii, citați chiar de mult hulita și pătinitoarea *wikipedie*. Deci, să citez:

[...] *”în această zi se adunau fete și băieți care discutau, glumeau și*

cochetau. Spre prânz, fetele coborau în fugă spre sat; fuga în unele părți era denumită „zburătorit”. Fiecare băiat urmărea fata care îi căzuse dragă; dacă o ajungea, urma sărutul în văzul tuturor, sărut ce semnifica logodna ludică, care de multe ori era finalizată cu logodna adevărată. De aici a rămas zicala: „Dragobetele sărută fetele!” Era un semn rău dacă o fată sau un băiat nu întâlneau la Dragobete fata sau băiatul care să-i placă, era semn că tot anul nu putea fi iubit. ”

Deci, nici vorbă de homosexuali. Apoi, alte și alte întrebări îmi vin în minte. De ce tocmai CNCD să fie abilitat să rezolve astfel de probleme? Nu există justiție? Sau cumva acest CNCD este un *organism* suprastatal, mai presus de puterea judecătorească. Apoi această amendă? Eu știu că trebuie să existe niște proporții între gravitatea faptei, puterea de plată a celui amendat, și cuantumul amenzii, chiar dacă nu sunt jurist. Păi dacă intru pe situl BNR, 5 milioane de lei în 2 martie 2005 ar fi vreo 138€ - o sumă de doi bani. No comment! Cum TAROM-ul este întreprindere de stat, se pare că a fost cruțat de această dată și amenda modică s-a dorit a fi doar un avertisment. În concluzie, atenție cu homosexualii, vă poate costa, CNCD-ul veghează! Dar nu numai el, CNCD-ul adică, toți cei *discriminați* de heterosexuali chipurile, persoanele LGBT adică, stau la pândă pe net, să sancționeze drastic orice părere negativă despre apucăturile lor sexuale *alternative*. Bunăoară, iată ce afirma o vajnică apărătoare a drepturilor *omului*, înțelegeți Dvs despre care **om** este vorba, o anume **Norina**, în 5 decembrie a.c., răspunzând unei/unui anume *Ele*, care declarase că nu-i plac homosexualii, comentariu la un articol de pe situl **flu.ro**, articol intitulat sugestiv, **Gay-Factor. Homosexualitatea nu e o boală. Dar homofobia e?**, citez:

Repet: în România, cel puțin, dreptul la liberă exprimare nu este absolut și necondiționat. Și nici nu trebuie să fie. Legile unei țări trebuie să-i protejeze pe toți cetățenii ei, în mod echitabil și echidistant de orice abuz și agresiune. Și Ele, repet: tu nu ai dreptul să le spui homosexualilor că nu îi plac tocmai din cauza orientării lor

sexuale. Asta e homofobie împotriva căreia avem legi. Și da, Ele, tu ai obligația să te supui acestor legi.

Așa care vasăzică! De aici și până la a fi obligați să declarăm în public iubirea noastră nețărnută pentru homosexuali nu e decât un pas. Nu râdeți, în SUA, s-au dat deja astfel de decizii judecătorești ce frizează absurdul, depășind orice imaginație. Kafka e micuț copil. Și e totuși o boală care se ia! **Terorism de-a dreptul!** Vom mai discuta aceste aspecte, inclusiv despre subiectul aceluia articol.

În fine, problema pe care mi-am pus-o de nenumărate ori în acești ani, a fost dacă nu cumva toate aceste fapte diverse în fond, sunt doar un curent așa, trecător, fără importanță, sau chiar au un tâlc ascuns, care mie îmi scăpa. Pentru că mult prea multe astfel de exemple am avut în ultimii 20 de ani. Toate nu păreau decât niște mici piese ale unui imens puzzle. Convins că nimic nu e întâmplător, am început să mă documentez. Sute și sute de cărți, articole, comentarii. Astfel, am ajuns să extind investigațiile și la alte domenii, aparent fără nici o legătură cu subiectul nostru, cum ar fi atacurile la adresa familiei tradiționale, credinței, culturii naționale, statului național unitar – în fond, asupra valorilor civilizației occidentale. Surpriza a fost că m-am trezit în mijlocul unui adevărat război mediatic. Un război fără vărsări de sânge, dar nu mai puțin crâncen. Nu mi-a trebuit mult ca să-mi dau seama că homosexualii sunt doar niște marionete manevrate din umbră de către *marii păpușari*. Dar nu numai ei, toți cei care se pretind discriminați, grupuri de persoane mai mult sau mai puțin marginalizate de societate, toți sunt soldați înrolați în același război contra civilizației occidentale, ducând o luptă pe viață și pe moarte pentru distrugerea ordinii existente. Un război total, fără menajamente, un război cum omenirea n-a mai cunoscut în istorie, pentru distrugerea totală și definitivă a civilizației noastre. Prin civilizație occidentală înțeleg tot setul de valori pe care l-a acumulat omenirea de la grecii antici încoace. Am constatat că invariabil, conducătorii,

marii păpușari care trăgeau de fire, erau toți **evrei**, fără excepție. Nu sunt adeptul teoriei conspirației mondiale, și nici nu am nici o treabă cu evreii, au fost doar simple constatări bazate pe documente de necontestat. Nu este vorba nici de antisemitism, pentru că așa cum vom vedea imediat, *dânșii* nici măcar nu se obolesc să nege, ba chiar își fac un titlu de glorie din asta. Întrebarea pe care și-o poate pune oricine este **de ce? Cui servesc toate acestea? Și care să fie scopul lor final?** Pentru că ne aflăm în mijlocul unui război crâncen, pe care îl putem pierde, iar mulți se vor trezi la sfârșit fără să știe că au luat și ei parte la el, în mod involuntar. Ei bine, am scris această carte, încercând, atât cât mi-a stat în putință, să dau un răspuns la aceste întrebări. Și să nu uit: **Citește! Și dă mai departe!** Vechea lozincă a ilegaliștilor, pentru că se pare că ilegaliști vom ajunge cât de curând în țara noastră.

August – decembrie, 2013

Partea I. Marxismul cultural - o poveste cu evrei

Motto:

*„Scopul Neo-limbei nu este doar acela de a oferi un mijloc de exprimare a concepției despre lume și obiceiurile mentale proprii adepților devotați ai SOCENG-ului, ci, în același timp, de **a face imposibil orice alt mod de gândire**. Intenția este ca, atunci când Neo-limba va fi adoptată, o dată pentru totdeauna, iar Vechea limbă uitată, o idee neortodoxă - adică o idee divergentă față de principiile SOCENG-ului - să fie literalmente de neconceput, cel puțin în măsura în care gândirea se bazează pe cuvinte.”*

(Orwell - 1984, pag.368)

Ca de obicei, încep prin a spici prin presa online din ultimii ani. Câteva fapte care ar părea la prima vedere ne semnificative sau din sfera faptului divers. Deci:

Last week, Judge Marion Cohen ordered that a small artificial tree on display in the Ontario Court of Justice at 311 Jarvis St. be placed in a back hallway, out of sight of the entrance. She said it was because it was a Christian symbol that might make some people feel uncomfortable. [...]The tree's presence suggests to non-Christians that they are "not part of this institution," she said, according to the Toronto Sun.

(CBC News, Thursday, December 21, 2006)

Pe scurt, o judecătoare, **Marion Cohen** este numele dânsiei - cum altfel? nici că-mi puteam închipui că ar fi de altă origine etnică decât cea evreiască - dispune în ajunul Crăciunului, mutarea într-un loc mai puțin vizibil, a pomului de Crăciun de la intrarea în Curtea de Justiție din Ontario, Canada, pe motiv că acesta ar putea să cauzeze “disconfort” anumitor persoane, *angajați ne creștini* precizează dânsa, sugerându-le că nu ar face parte chipurile din aceeași instituție. Scan-

dalul generat de acest ordin a ajuns până în Parlament, împărțind comunitatea în două, până la urmă, toată *afacerea sfârșind în coadă de pește*, adică s-a considerat că pomul de Crăciun nu este neapărat un simbol creștin, ca atare putea rămâne unde era. Și acum altă știre, de dată ceva mai recentă:

Audrey Jarvis, a Sonoma State University senior, was working for a campus organization when her supervisor told her — twice — that she needed to remove the two-inch-long cross necklace that she wore every day. "[She was told] it might make incoming students feel unwelcome," Jarvis' attorney said. The 19-year-old thinks that she deserves an apology from the school for what she perceives as religious discrimination, and it sounds like she's close to getting one. "It was absolutely an inappropriate action for [her supervisor] to make that request," a university spokesperson said.

(Fox News, 07th, June 2013)

În cazul de față, o studentă la Universitatea Sonoma din Statele Unite, a fost obligată de către un superior să renunțe la lănțișorul cu cruce de la gât, de teamă ca ceilalți studenți să nu se simtă ofensați. Cazul l-a făcut chiar și pe un oficial al Universității să declare că această *corectitudine politică* care se poartă la americani a scăpat de sub control. Las deoparte scandalul mediatic stârnit de acest fapt aparent banal, ca și șocul produs asupra studentei respective. Pentru cei ce se îndoiesc de acest fapt, precizez că pe vremea comunismului, deși eram membru de partid, am purtat cruce la gât încă de pe la 14 ani, cruce pe care o port și în prezent, adică de mai bine de patru decenii, fără ca cineva să-mi atragă atenția că aș purta ceva *nepotrivit* la gât, nepotrivit cu *normele eticii și echității socialiste, ale muncii și vieții comuniștilor*, cum se spunea pe atunci.

Cap. 1 La început a fost cuvântul

Acestea sunt faptele care, așa cum preciza chiar acel purtător de cuvânt, arată că anumite chestiuni au scăpat *oarecum* de sub control. Expresia mi se pare extrem de blândă în raport cu ceea ce se întâmplă în prezent în lumea anglo-americană, ca și în Comunitatea Europeană. Este de fapt o nouă formă de dictatură, de cenzură a spiritului liber - în fapt, o formă de **terorism cultural** (pe moment) în toată regula. În cele ce urmează, vom încerca să deslușim puțin lucrurile, analizând fenomenul, începând cu istoria sa, urmărind să-i evidențiem evoluția și dinamica. Vom încerca totodată să aflăm cine sunt promotorii și susținătorii acestui adevărat flagel, care sunt motivațiile și scopurile acestora, dar și tendințele de evoluție în viitor ale acestui fenomen. Pentru ca în final, să vedem cum noi, românii, popor creștin și ortodox în marea majoritate, putem fi afectați de această adevărată ciumă, la început de sec.21, și dacă nu avem cumva o șansă să ne putem mântui de acest flagel.

Atunci, să începem cu începutul. *Fenomenul*, ca să spun așa, datează de pe la mijlocul sec.19, fiind vorba numai de anumite fapte care ar putea să fi furnizat ideea inițială, dat fiindcă această așa-zisă *corectitudine politică* a apărut ca fenomen social distinct mult mai târziu, prin anii '60 ai secolului trecut. Ca idee, inițial s-a dorit a se înlocui în limbajul curent anumiți termeni, considerați prea *tari*, prea șocanți, prea vulgari sau prea puțin de *bon-ton*, cu cuvinte sau expresii considerate mai blânde. Rezultatul a fost benign, adică putea conduce uneori doar la o oarece confuzie privind noțiunile respective. Bunăoară, s-a propus termenul de *femeie de stradă* pentru *prostituată*. Rezultatul a fost o anumită ambiguitate, ca atare cei doi termeni au continuat să coexiste în limbajul curent. Pentru că termenul consacrat, de *prostituată*, exprima mai mult o categorie profesională, fără nici un sens peiorativ, înglobând atât prostituatele angajate, de bordel, cât și liber-profesionistele, cele care *faceau trotuarul*, cele două

categorii având în comun faptul că practicau *cea mai veche meserie din lume* pe baze legale, cu acte în regulă, fiind înregistrate la Poliție și la Fisc. Ori, prin introducerea termenului de *femeie de stradă*, au fost incluse în mod abuziv în această categorie profesională și amatoarele, femei care practicau ocazional prostituția, concurând *pe trotuar* cu profesionistele, iar folosit în mod peiorativ includea în mod abuziv orice femeie *necinstită* (curvă), ca și pe femeile așa-zis frivole. (curviștine, demi-mondene, pițipoance, și în fine, nonconformiste, așa cum sunt denumite ele azi în mod eufemistic în mass-media de scandal)

Ca o chestiune anecdotică, legat tot de *cea mai veche meserie din lume*, s-a propus în loc de termenul familiar de bordel (fr. *maison au bord de l'eau* – sic!), termenul de *casă de toleranță*, o culme a corectitudinii politice, dat fiindcă ***toleranța*** este chipurile ea însăși chintesența corectitudinii politice. Termenul de *casă de toleranță* s-a impus și el fără probleme, fiind utilizat cu precădere în documentele oficiale, continuând să fie folosit împreună cu cel familiar de bordel, termen extrem de incorect politic de altfel, deoarece sugerează desfrâu și dezmaț, în limba franceză termenul având și sensul de mizerie, dezordine, haos - în viziunea corectă din punct de vedere politic, casa de toleranță nefiind altceva decât un loc în care au loc *contacte sexuale non-maritale*.

În zilele noastre, asistăm la același fenomen, chiar dacă motivațiile sunt deja altele, rezultatele fiind de cele mai multe ori contrare. Bunăoară s-a propus înlocuirea cuvântului *invalid* cu *handicapat*, chestiune ce datează din perioada de imediat după *așa-zisa revoluție* din decembrie '89. Datorită mijloacelor materiale reduse ale majorității românilor, pentru mulți unica distracție fiind televizorul, termenul de *handicapat*, utilizat intens pe atunci în mass-media, s-a impus imediat, rezultatul fiind exact contrariu, pentru că limbajul curent nu este supus restricțiilor, cel puțin deocamdată. Să menționăm că termenul

de *invalid* este mai mult un termen tehnic, medical sau pe aproape, oricum, neutru, desemnând o persoană căreia îi lipsește un anumit membru, sau care, datorită unei afecțiuni, nu-l mai poate utiliza. Termenul de *handicapat*, un derivat al termenului de *handicap*, provenit din terminologia sportivă, utilizat peste tot în mass-media, a înlocuit aproape total o serie întreagă de termeni, ba mai mult, utilizat inițial doar pentru persoanele handicapate fizic (invalidi), a fost extins ulterior și la cele suferind de boli psihice cronice. (handicapați psihic, bolnavi mintal) În final, cu concursul direct al analfabeților posesori ilegali de diplomă din mass-media și televiziune, s-a extins termenul și la obiecte cu o calitate mai redusă, bunăoară am auzit că *modelul de automobil X ar fi o mașină handicapată față de modelele germane de ultimă generație*.

Cu privire la termenii de handicap, respectiv **handicapat**, Vladimir Volkoff, în **Manualul corectitudinii politice**, explică, citez:

“Ceea ce se înțelege azi prin handicap, termen preluat din vocabularul sportiv și aplicat în mod abuziv în franceză și în alte limbi pentru a desemna anumite probleme de sănătate, este corect politic deoarece diversele handicapuri permit manifestarea unei întregi birocrații* însărcinate cu aplicarea principiului compensației* sub formă de locuri de parcare gratuite, rampe pentru scaunele rulante și toalete speciale. Termenii **mutilat, invalid, infirm**, [...] sunt desueți. “Eu sunt handicapat, domnule” trebuie pronunțat ca un reproș plângăcios și, cel mai adesea, completat cu: “deci am dreptul* la...”.*

Este esențial ca un handicap provenit dintr-o neîndemânare și un altul provenit din apărarea binelui general să fie considerate egale și să ofere aceleași drepturi beneficiarilor.

Oricum ai lua-o, este mult mai bine să fii handicapat decât favorizat în orice fel. Este suspect să fii un copil binecuvântat de Dumnezeu cu multe calități sau să te fi născut “cu o linguriță de aur în gură”, cum spun americanii, în timp ce toate dezavantajele presupuse, indiferent de natura lor, inspiră automat încredere.

În Statele Unite, agenții imobiliari nu au voie să spună că o casă se găsește la o anumită distanță de școală “pe jos”, pentru că ar putea ofensa handicapații. “

(Vladimir Volkoff, Manualul corectitudinii politice, Ed. ANTET, 2001, pag.50)

Edificator, nu? Cam aici s-a ajuns cu *corectitudinea politică*.

Omniprezent astăzi, *semnul de handicapat* ne amintește de existența unei adevărate industrii de profil pentru producția de cârje, bastoane, cărucioare, proteze, orteze, etc... dar și o serie întreagă de facilități, de departe cele mai spectaculoase fiind ascensoarele cu cale de rulare pentru cărucioarele de invalizi din pasajele subterane din centrul Capitalei, și pe care nu le-am văzut funcționând niciodată, între timp fiind înlocuite cu ascensoare obișnuite. De la inscripția din mijloacele de transport în comun din *epoca de aur, bătrâni, invalizi, femei gravide și persoane cu copii în brațe*, și ea *incorectă politic* deoarece pune bătrânii (corect politic ar fi *persoane de vârstă a treia*) înaintea handicapaților, și până la facilitățile pentru handicapați de azi s-a parcurs un drum lung, paralel cu *implementarea corectitudinii politice*. Și la care compatrioții noștri tuciurii și nu numai, au adăugat și ei o *industrie* autohtonă specifică. Nu mă refer numai la falșii *paralitici* ce cerșesc prin intersecții, ci la zecile de mii de *handicapați cu certificat* care extorchează anual sume considerabile de la bugetul de stat, ajutoare sociale necuvenite, *drepturi de jmecker*, care va să zică. Orbi care conduc autoturisme, unii chiar în calitate de șoferi de taxi, și nu numai la noi, aflu de pe net că și în Grecia s-au întâmplat astfel de *miracole*. Cam tot atâția câți sunt și *revoluționarii cu certificat*, fabricați în serie de conducerea neo-comunistă de după decembrie '89. Este de fapt prețul pe care trebuie să-l plătim pentru a avea și noi o *revoluție*, care până la urmă tot lovitură de stat a ieșit, deși au murit cu entuziasm vreo mie și ceva de români..., dar și o *comunitate de handicapați* prosperă, și mă opresc aici, pentru că deja sunt și eu

incorect din punct de vedere politic.

Revenind la oile noastre, în felul acesta, pe cale non-violentă și inconștientă, au fost eliminate treptat cuvinte intrate de veacuri în limba română, precum **ciung** (fără un braț), **olog** (fără unul sau ambele picioare), **șchiop** (fără un picior), etc..., toate acestea fiind în final înglobate în expresia generalizatoare *persoană cu handicap locomotor*. De asemenea, pentru astfel de persoane cu diverse handicapuri fizice, s-a propus, tot cu concursul mass-media, termenul de *persoană cu dizabilități*, termen încetățenit azi. Cât despre termenii referitori la bolnavii psihici, precum *nebun, lunatic, zălud, năuc, tembel, idiot, cretin, dement, imbecil, etc...*, termeni *violent incorecți politic*, pe aceștia îi mai găsim azi doar prin literatură și prin cărți de specialitate, ca atare, și ei sunt pe cale de dispariție, așa cum este *corect din punct de vedere politic*. Ei vor continua însă să circule totuși, dar probabil numai în cercul restrâns al specialiștilor în boli psihice.

Iar diferențele dintre acești termeni nu sunt chiar neglijabile. Bunăoară *nebun* înseamnă un om care **și-a pierdut** mințile, despre care se presupune în mod implicit că le-a avut odată, spre deosebire de *cretin* sau *idiot*, care implică mai degrabă o afecțiune congenitală.

Consecința imediată și perfect vizibilă a fost o sărăcire a limbajului, cu îndobitocirea consecutivă a individului, pentru că nimeni nu stă să caute sensul corect al cuvântului în DEX, ci vorbește exact cum a auzit la tv, cu atât mai mult cu cât *limbajul corect din punct de vedere politic* evoluează (involuează mai degrabă) mult mai rapid decât schimbările operate de către academicieni periodic în DEX, sub presiunea diverselor organizații de apărare a drepturilor homosexualilor, lesbienelor, sidoșilor și altor defavorizați. Din acest punct de vedere se poate spune că DEX-ul este un instrument politic incorect, retrograd. Apoi, datorită sărăcirii limbajului, la care se adaugă și degradarea calității procesului de învățământ de la noi, se constată tendința de a folosi

perifraze pentru exprimare, în lipsa termenilor adecvați sau nesiguranței pe cei cunoscuți, caracteristică tipică pentru tinerii *școliți* de azi și nu numai. Consecința imediată este idiotizarea indivizilor, dat fiindcă sărăcia limbajului denotă mai degrabă o sărăcie a spiritului.

Consecința pe termen lung, care e și cea mai gravă, este dispariția unor termeni intrați de veacuri în limba română, prin înlocuirea lor fie cu neologisme *la modă*, fie cu cuvinte și expresii acoperitoare, generalizatoare. La urma urmei, limba este un organism viu, cuvintele se nasc și mor, la fel și limba. **O astfel de limbă artificială nu mai este limba unui popor, ci a unei populații. Noi, românii, suntem încă un popor și nu dorim să devenim o populație !** Cel puțin, așa presupun!

Continuând cele expuse anterior, să facem precizarea că termenul neutru de invalid a continuat să coexiste cu cel de handicapat în limbajul curent, dar din păcate, el fiind tot mai rar utilizat în mass-media. Sigur, mai sunt formule ca *invaliditate de gradul...* și altele înrudite, dar acestea sunt expresii mai degrabă tehnice, utilizate într-un domeniu specific, legislația accidentelor de muncă. Și cum mass-media dă tonul, singura menționare oficială pe care am remarcat-o în timp ce mă documentam, a fost denumirea unei străzi din cartierul Colentina, **Str. Invalid Suligă Ion**, un erou de război probabil, așa cum sunt denumite mai toate străzile din Colentina dinspre Voluntari. Ar fi fost și culmea să i se fi schimbat numele în **Str. Handicapat Suligă Ion**. Oricum, nu a mai fost cazul, pentru că între timp, *cineva* a decis că și termenul de *handicapat* este prea dur, vom analiza mai târziu cum și de ce, momentan dăm doar câteva exemple, ca atare s-a propus expresia de *persoană cu necesități speciale*. Deci deja nu mai este un termen, ci o expresie – prețioasă, zic eu - formată din patru cuvinte. Problemele au apărut în momentul în care s-a constatat că această expresie este mult prea cuprinzătoare, deoarece sunt extrem de multe astfel de persoane cu *nevoi speciale*, unii fiind *good guys*, cum sunt bunăoară homosexualii, în viziunea actuală, *corectă din punct de*

vedere politic, homosexualitatea fiind un lucru bun, de multe ori recomandată de medici, educatori și psiho-terapeuți, iar alții sunt *bad guys*, precum pedofilii. Sigur că da! dilema este doar de moment, pentru că se constată că și pedofilii parcurg exact aceleași etape pe care le-au parcurs și homosexualii acum câteva decenii pentru a fi *acceptați* de societate, de fapt pentru a impune forțat această așa-zisă *acceptare*. În fine, în momentul în care și pedofilii vor intra în *rândul lumii*, prin impunerea scăderii vârstei consimțământului sexual la 8, 10 sau 13 ani, așa cum au fost impuse și căsătoriile între homosexuali, iar pedofilia va fi acceptată ca un lucru bun și firesc pentru societate, ca o formă de diversitate a comportamentului sexual, la fel de firească și benefică pentru individ, va dispărea și această problemă. Vom mai discuta pe marginea acestui subiect. Cât despre badea Gheorghe de la coarnele plugului, *talpa țării* cum se mai zice, care nu poate înțelege cum devine chestia cu aceste *necesități speciale*, el va continua să folosească termeni consacrați precum *bulangiu*, *poponar*, *curist*, *curlangiu*, etc..., deși sunt extrem de incorecți din punct de vedere politic.

Lista expresiilor *corecte din punct de vedere politic* în limba română actuală este extrem de vastă. Dacă cineva s-ar apuca să-i facă inventarul ar rămâne uluit câte cuvinte au fost înlocuite în modul cel mai insidios și mai perfid cu putință, fără absolut nici o intervenție oficială, numai și numai din prostie, dintr-o prețiozitate și un mimetism transfrontalier prost înțelese. Astfel, *câinii vagabonzi* au devenit *câini comunitari*, *paznicii* au devenit *agenți de pază*, *măturătorii* au devenit *agenți de curățenie*, etc... Să mai facem observația că mulți dintre acești așa-ziși *agenți* din categoria măturători, gunoieri, etc..., primesc sporuri relativ consistente *de degradare socială* și că prin astfel de denumiri bombastice, cu atâtea feluri de *agenți*, încet-încet, întreaga țară devine o *agentură a corectitudinii politice*.

Mai facem observația că și comuniștii au încercat o pervertire de

acest gen a limbajului, e drept, din considerente ideologice, dar și la un nivel mult mai redus, mijloacele propagandistice de care dispuneau pe atunci fiind mult mai puțin eficiente la nivelul limbajului curent, dar și datorită faptului că încă mai exista un oarece grad de bun simț la generația ce apucase și *alte vremuri*. Ca atare, *Moș Crăciun* a devenit oficial *Moș Gerilă*, Crăciunul a devenit Sărbătoarea Anului Nou, etc..., cum spuneam, chestiuni benigne care cel mult stârnesc un zâmbet. Fac precizarea că așa-zisă *limbă de lemn* nu are nici în clin, nici în mână cu limbajul corect din punct de vedere politic. Singurul punct comun este că amândouă sunt forme de pervertire a limbajului. *Limba de lemn* este o simplificare a limbajului adoptată din necesități strict politice, în scopul translatării disputelor ideologice la nivelul unui limbaj schematic, compus din expresii cu definiție prestabilită sau din termeni lipsiți de orice fel de ambiguitate, în timp ce corectitudinea politică este un fenomen mult mai complex și cu implicații mult mai ample.

Un exemplu antologic de utilizare a *limbii de lemn* pentru o exprimare care să escamoteze realitatea, ne oferă Mihail Bulgakov în **Maestrul și Margareta**, citez:

— *Sunt, începu cu amărăciune bufetierul, responsabilul bufetului de la Teatrul de varietăți...*

Actorul întinse înainte o mână cu degetele încărcate de pietre scînteietoare, ca și cînd ar fi vrut să oprească vorbele vizitatorului său, și începu înflăcărat:

— *Nu, nu, nu! Nici un cuvînt în plus! în nici un caz, niciodată! N-am să iau în gură nimic de la bufetul dumitale! Aseară, stimabile, am trecut pe lângă tejgheaua dumitale și nu pot uita nici pînă azi nisetru și brînză! scumpul meu, brînză de culoare verde nu există! Te-a păcălit cineva. Brînză trebuie să fie albă. Da, și ceaiul?! Niște lături! Am văzut cu ochii mei cum o tînără cam murdară turna apă rece din găleată în uriașul dumitale samovar, și în același timp clienții continuau să fie*

serviți cu ceai de acolo. Nu, dragul meu, așa ceva e inadmisibil.

— *Scuzați-mă, vă rog, încercă să riposteze Andrei Fokici, uluit de acest atac neașteptat, n-am venit în problema asta, și nisetru n-are nici în clin, nici în mînecă...*

— *Cum adică, nici în clin, nici în mînecă, dacă era stricat?*

— *Mi s-a trimis la bufet **nisetru cu prospețime de gradul doi**, îi comunică bufetierul.*

— *E o prostie, pușorule!*

— *Ce e o prostie?*

— *Prospețimea de gradul doi! Prospețimea poate fi de un singur fel: **un aliment ori e proaspăt, ori nu e. Dacă nisetru are prospețimea de gradul doi, înseamnă că s-a împruțit...***

(Mihail Bulgakov, Maestrul și Margareta, ed. Humanitas, 2009)

După cum se vede în acest extraordinar exemplu, adoptarea *limba-jului de lemn* înlătură de fapt posibilitatea de a polemiza cu ideologia care stă la baza acestuia. Astfel, lovitura de stat de la 23 august 1944, devine *revoluția de eliberare națională și socială, anti-fascistă și anti-imperialistă*, în cadrul căreia, rolurile *tovarășului*, dar și al *tovarășei*, au fost *esențiale* care vasăzică. Sintagma cu pricina, omniprezentă în mass-media, cuvântări și documente oficiale, a prins astfel rădăcini adânci, orice dispută ideologică dovedindu-se inutilă, astfel încât nu mai puteai lua în discuție această idee, pentru că de fapt nu mai atacaai ideea, ci definiția, care era deja încetățenită în mod mecanic, prin repetare obsesivă, în mentalul colectiv. Deși toată lumea știa că n-a fost nici revoluție, și nicidecum anti-fascistă, și cu atât mai puțin anti-imperialistă – în fapt, doar o *nenorocită lovitură de stat*, despre care MS Mihai I ar avea de dat explicații la greu, și de pe urma căreia tragem și azi ponoasele, și le vom mai trage încă cel puțin un secol de-aici încolo.

Cap. 2 Corectitudine politică și terorism cultural

Și acum câteva cuvinte despre istoricul acestui fenomen. Curios lucru, el a apărut prin anii '60 în Statele Unite, țara cea mai liberală cu putință, ca o mișcare ce-și propunea trecerea prin ciur a limbajului, urmărind eliminarea anumitor termeni considerați jignitori, peiorativi, ofensatori, care atentau cumva la demnitatea individului. Exponenții mișcării erau diverse grupușcule agresive și militante provenind din mediul universitar, cu un evantai larg de orientări, în frunte situându-se mișcările pacifiste, feministe și homosexuale. Scopul inițial declarat al acestora era afirmarea liberă a propriilor concepții de viață, diminuând marginalizarea la care erau supuși din partea societății. Toate acestea pe fondul unor puternice mișcări sociale de eliminare a segregăției rasiale, dar și al activității unor mișcări teroriste precum **Pantera Neagră**, comuniste (printre care și cea condusă de către Angela Davis, și ea cunoscută teroristă cu ștate vechi de serviciu), marxiste și anarhiste, toate acestea nefiind altceva decât o reacție la războiul din Vietnam, la așa-zisa *vânătoare de vrăjitoare* din epoca mc carthystă, la cursa înarmărilor, dar și consecința răspândirii unei noi ideologii despre care vom discuta mai pe larg în continuare. Ideologie ce a eșuat inițial în țara de baștină, Germania, înflorind, cum altfel, pe pământul american. Totul pentru a *lustrui* vanitatea unei națiuni de o ipocrizie feroce ce nu voia să-și recunoască rasismul, agresivitatea și imperialismul, toate acestea fiind în fond valori constante ale civilizației și politicii americane, situație perpetuată sub forme când mai subtile, când mai violente, până în ziua de azi.

Cum spuneam, atacul inițial s-a concentrat asupra limbajului. Cuvântul *nigger*, atât de drag lui Mark Twain, a fost înlocuit cu *negro*, apoi *black*, pentru ca în final să se ajungă la *colored*. Dat fiindcă mai multe grupuri etnice din America sunt *colorate*, s-a ajuns la formula actuală de *afro-american*. Este clar că înlocuirea unui cuvânt cu altul, indiferent care ar fi el, nu diminuează câtuși de puțin rasismul societății

americane. Iar atâta vreme cât așa-zisa *corectitudine politică* se referă doar la discriminarea prin limbaj a minorităților de altă culoare decât cea albă, adică și ea împarte cetățenii SUA pe criteriul culorii pielii, tot rasism se cheamă, indiferent de scopul declarat. În fond, atâta vreme cât o bună parte a societății americane caută tot felul de cuvinte pentru ca în final să definească într-o *manieră mai convenabilă* culoarea pielii celui de altă rasă, **tot cu rasism avem de-a face, fără nici o discuție**. Rasismul american nu va dispărea decât atunci când chestiunea culorii pielii nu va mai interesa pe nimeni, pur și simplu. Toată propaganda anti-rasistă americană e doar marfă de export de cea mai proastă calitate. Conserve expirate cu miros de stârv pe post de caviar, ca *nisetrul cu gradul doi de prospețime* din romanul lui Bulgakov. Apoi filmele de două parale cu polițistul negru, sărac și cinstit, și cel alb, avid de bani și corupt, completele de judecată în care președintele e invariabil negru, etc..., ca și chestiunea cu dl. Barack Obama, *primul președinte de culoare*, nu sunt decât povești de adormit copiii. Realitatea americană este mult mai crudă, o vedem zilnic la știri. S-ar putea spune, ce treabă avem noi cu toate astea? Uite că avem! Problema este că americanii vor să impună lumii întregi niște reguli de conduită pe care ei înșiși sunt primii care nu le respectă.

Iată că, deși pretinde a susține egalitatea *în drepturi* a minorităților cu majoritatea, *corectitudinea politică* împarte și ea oamenii pe criterii rasiale, religioase, de sex și orientare sexuală. O altă caracteristică a *corectitudinii politice* pe care o mai putem sesiza cu ușurință este discriminarea la care este supusă majoritatea în beneficiul minorităților. Democrația este una, iar dictatura minorităților, terorismul lor chiar, este cu totul altceva. Din această perspectivă, corectitudinea politică este categoric anti-democratică, mai precis este o nouă formă de **totalitarism** în esența sa. Să facem observația că atât marxism-leninismul bolșevic clasic cât și *marxismul cultural* de azi au aceeași esență ideologică totalitară și teroristă. Nicăieri în lume, esența

totalitară a *corectitudinii politice* nu este mai evidentă ca în campusurile universitare americane de azi, devenite mici state comuniste, republici nord-coreene sau cubaneze în miniatură. Cazurile extrem de documentate din cartea dlui Edward Behr, *O Americă înfricoșătoare* (Ed. Humanitas, 1999) sunt mai mult decât edificatoare. Oricine îndrăznește sau este numai bănuț de a avea păreri contrare activiștilor homosexuali, feminiști, sau a celor care militează pentru așa-zisele drepturi ale negrilor sau hispanicilor este imediat pus la zid și executat. O întreață "industrie" justițiară se pune imediat în mișcare și îl pedepsește instant pe "vinovat" prin eliminarea urgentă din învățământ, amenzi uriașe pe care trebuie să le verse în contul diverselor *oenge-uri* de profil, urmând eventual și o trimitere pentru tratament la spitalul de nebuni. Atâta vreme cât homosexualitatea nu mai este o boală, ci o formă de comportament sexual absolut normală, iar *homofobia* a fost decretată ca fiind o boală psihică, este absolut normal ca să ajungi urgent în cămașă de forță chiar și pentru folosirea termenului de *pederast* (fr. **pédéraste**, pr. pédé) la adresa unui homosexual. *Poponar* sau *bulangiu*, ce să mai vorbesc! Ne așteaptă vremuri grele, dacă nu luăm aminte. Cazul profesorului canadian Chris Kemping este edificator. Și ăsta nu este decât începutul, cartea lui Edward Behr ne prezintă destule cazuri halucinante, mii de vieți distruse, oameni împușcați fără milă de către militanți fanatici, cariere frânte - toate pe altarul așa-zisei *corectitudini politice*.

Menționez că în România *organul de stat* responsabil de implementarea acestei așa-zise *corectitudini politice* este Consiliul Național de Combatere a Discriminării.(CNCD) Rolul acestui consiliu este de a decide când o persoană sau un grup încalcă *ideologia oficială*, putând de la caz la caz să aplice diverse sancțiuni sub formă de amenzi. În ultimii ani, CNCD s-a dovedit adesea a fi o instituție publică complet lipsită de legitimitate, operând la limita legalității, în permanent dezaord cu valorile tradiționale ale poporului român, dar și cu prevederile Constituției. CNCD ar trebui desființat oricum, și nu numai

pentru că deservește un adevărat program politic anti-național pe banii contribuabilului, dar prin decizii arbitrare și nefondate, la presiunea unor grupuscule agresive și teroriste precum organizațiile de homosexuali, lesbiene, umaniști, seculariști, ecologiști, anti-anti-semiți, etc..., creează artificial grave tensiuni în societate, punând în pericol chiar și siguranța națională, așa cum vom vedea imediat.

Un exemplu ar fi scandalul din 2008, când, la sesizarea organizației "Accept" ce reprezintă dacă se poate spune așa, homosexualii din România - nu-i reprezintă, dar așa au hotărât dânsii, să se pună cu de la sine putere în fruntea acestora - CNCD a decis ca întrebările din chestionarul pentru donatorii de sânge referitoare la relațiile homosexuale sunt discriminatorii, iar ministerul liberal al sănătății de atunci, contabil de profesie, s-a conformat imediat. Președinta fundației donatorilor de sânge din România, dna Aimée Bugner, a afirmat, citez:

*"Dacă aceste întrebări vor fi eliminate, vom fi singurii din Europa care le eliminăm. Toate chestionarele din alte părți, franțuzești, americane, norvegiene, toate cuprind această întrebare, dacă potențialul donator a întreținut sau nu relații homosexuale. În Franța, de pildă, sunt excluse de la donare până și femeile care admit că au avut o relație cu un bărbat bisexual. În America, e și mai explicit: dacă un individ a avut o singură dată un contact homosexual, o singură dată!, este exclus de la donare. De ce? Pentru că grupul în care se învârt e foarte mic, **dacă unul e contaminat cu HIV, există șanse să fie contaminați și ceilalți.** [...] Tot ce se întâmplă acum se întâmplă pentru că avem de-a face cu niște persoane foarte agresive. Nu cred că pe homosexuali chiar îi împinge de la spate această nevoie, această dorință de a dona sânge. Eu lucrez de 20 de ani în domeniul ăsta și n-a venit niciodată la mine un homosexual spunând ca vrea să doneze sânge pentru Vasile, pentru cutare... Ei nu vor să doneze efectiv, ei vor să facă gălăgie. Acesta este singurul mod prin care pot să iasă în*

relief. “

Perfect punctat! Bravo! Admir curajul acestei doamne în fața *mili-țienilor culturii*. La fel cum nu cred, ca și doamna citată de altfel, ca vreun homosexual să se fi prezentat să doneze sânge. Sunt convins că este doar agitație propagandistică a celor din conducerea acestei așa-zise asociații.

Din nefericire, costul ridicat al analizelor care ar putea să detecteze preventiv virusul în sângele prelevat de la donator, face ca la noi să se utilizeze metoda detectării anticorpilor anti-HIV, deci de abia după ce organismul donatorului este deja infectat și boala declarată, perioada dintre momentul infectării și detectarea bolii putând dura cca. 6 luni sau chiar mai mult. În timpul acestei “ferestre imunologice” boala nu poate fi detectată, deși sângele este infectat. Să adăugăm că HIV rezultat prin transfuzie este mult mai agresiv decât cel rezultat prin contact sexual. Din această cauză, metoda cea mai la îndemână de a scădea riscul unei infectări prin transfuzii accidentale, este aceea de a nu primi donatori din rândul celor care prezintă un risc crescut de îmbolnăvire cu HIV, anume homosexualii și consumatorii de droguri. Chestiune ce se aplică și foștilor bolnavi de hepatită, sifilis, TBC. Nu este vorba de absolut nici un fel de discriminare, este doar o măsură preventivă ce se aplică de când lumea. Dar se pare că interesele imediate ale acestui mic **grupuscul terorist** care este organizația “Accept”, respectiv finanțarea cu fonduri *grase* de către organizațiile *de profil* de peste ocean, este mai importantă decât sănătatea populației României. Și acum să vedem ce au răspuns dâșii, prin dna Florentina Bocioc, Directoare Executivă a “asociației”, citez:

*“Noi nu putem decât să ne bucurăm că nu a fost nevoie să mergem în instanță și că Ministerul Sănătății a luat în considerare recomandarea CNCD. Cât privește poziția doamnei Bugner, **cunosc discursul ăsta**. Noi ne-am susținut punctele de vedere prin date statistice. Da, între-*

barea privind homosexualii există în destule alte state, dar aceste state și-au redactat legislația în domeniu în anii '80, alta e situația acum, heterosexualii sunt cei care conduc în statistici, în topul infectării cu HIV. Oricum, noi așteptăm poziția ministerului, e nevoie să se schimbe și conținutul propriu-zis al ordinului, nu numai chestionarul. “

Sigur că da! **D-na Florentina Bocioc** – habar nu am care este pregătirea dânsei – se pare că este psiho-terapeut de profesie - **această Ană Pauker în devenire, ce bine le știe ea pe toate!** mai bine chiar decât o specialistă în domeniu. Las la o parte tonul de *activist de partid*, la chestiunea cu “cunosc discursul ăsta” mă refeream. Noi să vedem însă ce spun statisticile oficiale, citez:

According to Avert.org the higher percentage of HIV/AIDS of 2008 in heterosexuals VS. homosexuals (male to male) is 27% to 47% with homosexuals in the lead.

(<http://www.avert.org>)

Clar de tot! Este vorba de statistici oficiale, ale organizațiilor internaționale de profil, care monitorizează atent de ani de zile această adevărată *ciumă* a sfârșitului de secol 20. Dânșii afirmă că între timp situația s-ar fi schimbat. Perfect adevărat! Numai că dânșii se referă la cu totul alte statistici. Este tipic pentru modul dânșilor de a gândi, chestiune nu tocmai nevinovată, mă refer la manipularea datelor statistice în mod tendențios, dacă nu la modul terorist de-a dreptul. Vom mai avea prilejul să discutăm pe marginea acestui subiect. Pentru că într-adevăr, per ansamblu, majoritatea cazurilor noi de SIDA înregistrate pe plan mondial sunt cauzate de contactul sexual heterosexual, în timp ce dacă e să ne referim doar la societatea occidentală, adică vestul Europei și SUA, statisticile spun că majoritatea cazurilor noi de infectare sunt consecința directă a contactelor sexuale homosexuale. Situația este complet diferită în Africa, peste tot în lumea a treia de altfel, unde popoare întregi sunt în pericol să dispară

datorită acestui flagel, maladia infectând bărbați, femei și copii fără deosebire, unde statisticile *diluează*, ca să zic așa, rezultatul statisticilor din lumea civilizată. Bunăoară, în SUA, numai în anul 2009, cca. 64% din cazurile noi de îmbolnăvire cu HIV s-au datorat relațiilor sexuale homosexuale. **În anul 2000, 86,5% din îmbolnăvirile cu SIDA printre bărbații albi americani s-au datorat contactelor sexuale homosexuale și doar 4,1% s-au datorat contactelor sexuale heterosexuale.** În consecință, heterosexualitatea joacă un rol foarte redus în răspândirea HIV printre albi. Proporția e puțin diferită în cazul negrilor din lumea civilizată, 54,5% datorită contactelor homosexuale și 25,5% datorită contactelor heterosexuale, datorită faptului că mulți homosexuali negri sunt bisexuali, spre deosebire de albi, unde proporția acestora este mult mai redusă. Totuși, suprareprezentarea negrilor și hispanicilor, a negrilor în special, printre indivizii cu HIV, le permite homosexualilor, ca și a celor ce le apără “drepturile”, să afirme în mod fals că heterosexualitatea ar contribui în mod decisiv la răspândirea HIV. Domnii de la “Accept” nu fac nici dâșii excepție după cum se vede. Se pare că finanțarea americană, ca și gălăgia aferentă, ca să nu-i spun **terorism mediatic**, pentru că asta e, este mult mai importantă decât siguranța națională despre care vorbeam mai înainte. Pentru că mai este un aspect, pe care dâșii, dar și comentatorii din mass-media nu l-au sesizat. Este vorba despre scandalul cu sângele infectat cu HIV din anii '90 din Franța și SUA. Atunci, datorită sângelui contaminat în mod accidental, între 6 și 10 mii de hemofilici din SUA, apoi alți cca. 4 mii în Franța, plus cine mai știe câți din Asia și America Latină, inclusiv România, ca atare, zeci de mii de persoane au fost infectate cu HIV. Este evident că azi, cu excepții minuscule și miraculoase, marea majoritate și-au dat deja *obștescul sfârșit*. Domnii de la “Accept” ori erau prea tineri pe atunci, ori suferă de amnezie. Progresele de atunci în domeniu, cel puțin pe plaiurile mioritice, așa cum spuneam, sunt practic nule. Nu pentru că am fi rămași în urmă, ci datorită faptului că analizele de sânge în perioada acelei “ferestre imunologice” sunt încă mult prea costisitoare. Așa că

singura soluție rămâne eliminarea dintre donatori a celor cu risc ridicat de a contracta HIV. Experiența tristă din anii '90 cu sângele contaminat a arătat că se poate la fel de bine repeta. Cu atât mai mult cu cât chestionarul este *epurat* de aceste chestiuni, ca atare, **nu angajează absolut în nici un fel răspunderea donatorului**. Fără a mai vorbi despre intențiile criminale sau teroriste, care și ele pot apărea oricând, așa cum s-a văzut deja prin anii '90.

Se pune acum întrebarea ce s-ar întâmpla azi în România în cazul unei infectări masive cu HIV, de câteva mii sau zeci de mii de persoane să zicem? Nu este un scenariu fantezist, zecile de mii de infectați din anii '90 din țări în care asistența medicală a ajuns aproape de perfecțiune, a arătat că acest accident este perfect posibil. Și să se demonstreze sau să se presupună doar, că sângele infectat provine, cu o oarece probabilitate, de la un homosexual sau de la mai mulți. Cu atât mai mult într-o țară în care încă industria de zvonuri și presa de scandal funcționează la maximă capacitate. Vă las pe Dvs. să dați singuri răspunsul. Eu personal, nu mi-aș dori să fiu homosexual declarat sau numai bănuț într-o astfel de situație. Experiența începutului de secol 21 a arătat cât de simplu se pot extermina sute de oameni, dacă se acumulează suficientă "motivație". **Un anume Anders Behring Breivik a spart gheața**, ca să zic așa. Nici nu vreau să mă gândesc! Lăsând deoparte aceste chestii sinistre, revin și spun, avem atâtea servicii secrete, chiar prea multe, nu s-a găsit nimeni să-i tragă de urechi pe domnii de la "Accept"? Pentru că o epidemie masivă de SIDA chiar este o problemă de siguranță națională. Chiar și acesta era un motiv serios de desființare a CNCD și de sancționare drastică a celor de la "Accept". Se pare însă că noi românii, plătim toată această puzderie de servicii secrete, comitete și comiții guvernamentale, doar ca să taie frunză la câini.

Cap. 3 Origini și precursori

După această punere în temă, ca să zic așa, vom discuta în continuare despre originile *corectitudinii politice*, derivată direct din așa-zisul *marxism cultural*, această adevărată ciumă, cât și despre cei ce au creat acest virus ce provoacă un adevărat declin al civilizației occidentale.

Vom intra acum direct în miezul problemei, prezentând originile și creatorii acestui adevărat flagel al sec.21. Să arătăm pentru început că acest așa-zis *marxism cultural* pare să își aibă originea în situația politică complexă de la sfârșitul primului război mondial, când un număr de evenimente *revoluționare* aveau să zdruncine sistemul capitalist din două țări ale Europei, Germania și Ungaria, fără însă a reuși să impună comunismul în vreuna din ele. Aceste două încercări avortate de revoluție, care au produs câteva sute de morți, nu au fost decât ecoul îndepărtat al așa-zisei *Marii Revoluții Socialiste din Octombrie*, în fapt, o lovitură de stat dată de către un grup de **evrei comuniști**, care și-au spus mai apoi bolșevici, în frunte cu Lenin, Troțki, Zinoviev, Buharin, Sverdlov și alții. Succesul acestei revoluții, care a fost de fapt o lovitură de stat dată adevăratei revoluții, a dat speranțe militanților comuniști într-o *revoluție mondială*, care să propulseze în vârful piramidei puterii clasa muncitoare. Numai că *visul de aur al omenirii* s-a năruit rapid, instaurarea comunismului în aceste două țări eșuând la prima lovitură mai serioasă, clasa muncitoare arătându-se prea puțin interesată de noua ordine socială. Astfel că republica sovietică instaurată de evreul Bela Cohn, zis și Bela Kun, s-a prăbușit la primul atac mai serios al armatei române, în timp ce revolta spartachistă a fost făcută țandări de către foștii veterani de război *Freikorps*. Bela Kun se va refugia în Uniunea Sovietică, fiind mai apoi executat ca troțkist în timpul marilor epurări staliniste din anii '30, iar conducătorii insurecției spartachiste, Rosa Luxemburg și Karl Liebknecht vor sfârși și ei în Spree Landwehrkanal, împușcați, trecând

post-mortem în *panteonul eroilor clasei muncitoare*. Toate acestea, ca și încercarea bolșevicilor de a extinde fostul imperiu țarist, sub pretextul *exportului de revoluție*, atacând Polonia și România, au creat un climat de teamă ca nu cumva întreaga Europă să cadă pradă comunismului, teamă amplificată și de invadarea Poloniei de către Armata Roșie în frunte cu Troțki, în 1919. Numai că în anul următor, trupele bolșevice vor fi spulberate în mod surprinzător de către armata poloneză în bătălia de pe Vistula, victorie pe care polonezii o vor plăti scump după 1939 la Katyn. Toate aceste evenimente și cu atât mai mult finalitatea lor, au contrazis categoric ideile lui Marx care prevedea victoria *revoluției proletare* mai întâi în țările capitaliste dezvoltate. Ori, s-a constatat în practică, că indiferența clasei muncitoare era cu atât mai mare, cu cât țara respectivă era mai dezvoltată. În Germania nu mai mergea cu lozinci mincinoase precum *împroprietărirea țăranilor și exproprierea expropriatorilor*, așa cum mersese de minune în Rusia, pentru că țăranii germani erau proprietari de secole ai pământului, marii latifundiați fiind extrem de puțini. Nu numai atât, dar clasa muncitoare germană, împreună cu *țără-nimea muncitoare* germană, în 1933, *au avut tupeul* de a vota masiv cu NSDAP și cu Adolf Hitler. Ca atare, în țările dezvoltate revoluția ar fi trebuit să se producă mai întâi în conștiințe, pentru că nu aveau cum să meargă metode brutale precum naționalizarea fabricilor, urmată eventual de exterminarea proprietarilor, așa cum s-a întâmplat în Rusia, cu atât mai puțin cu cât *clasa muncitoare* nu părea prea dispusă să schimbe ciocanul cu pixul. Experimente de acest gen, făcute mult mai târziu în Franța, spre sfârșitul sec.20, au eșuat lamentabil, precum uzinele LIP sau Moulinex luate în gestiune și administrare de către muncitori, ca și acțiunea *Movimiento Nacional de Empresas Recuperadas* din Argentina, toate acestea au fost inițiative care au dat faliment în scurt timp. Iată că, după aproape un secol de la *Marea Revoluție Socialistă din Octombrie*, teoria marxistă cu muncitorii oprimați, clasa socială cea mai revoluționară, pe care revoluția comunistă urma să-i plaseze în vârful piramidei sociale, a eșuat toc-

mai datorită acestora. Cu timpul, odată cu creșterea nivelului tehnologic, însoțită de creșterea nivelului de trai pentru marea majoritate a populației, aspect specific țărilor dezvoltate, cele care dau tonul în economia mondială, perspectiva unei revoluții comuniste generalizate a devenit tot mai îndepărtată, prăbușirea economică a Uniunii Sovietice antrenând după ea și țările satelite, împreună cu tot sistemul politic, economic și militar comunist. Exact ce afirmam mai înainte, revoluția comunistă ar fi trebuit să înceapă cu conștiința. Sigur că da, este clar că nici unul din părinții comunismului, Marx, Engels, Lenin sau Stalin, nu și-au propus vreodată să pună clasa muncitoare *în fruntea bucatelor* sau să schimbe sistemul capitalist cu un altul mai bun și mai echitabil, nici vorbă de așa ceva. Iar despre utopia *ridicării la luptă* a maselor populare, așa cum visau teroriști înăscuți precum Troțki sau Che Guevara, nici nu mai are rost să discutăm. Este evident că și sistemul comunist s-a dovedit a fi oarecum adaptabil în timp, în contextul economic și politic mondial, dar esența lui a rămas însă aceeași: statul totalitar, unic proprietar al mijloacelor de producție și al resurselor naturale, care dispune discreționar de viața supușilor săi, exact așa cum se prezintă el azi în Coreea de Nord. Niciodată nu a existat o ideologie care să promită mai multă bunăstare populației și totuși să genereze mai multă sărăcie, opresiune, nefericire și moarte. Sigur că anumiți visători occidentali de stânga încă mai vorbesc despre specificul asiatic, *unele* greșeli politice, lideri politici nepotrivți, etc... aducând argumente peste argumente, uitând că mai devreme sau mai târziu tot aici se ajunge, indiferent de coordonatele geografice. Indiferent unde a fost aplicat, Asia sau Africa, Europa sau America, comunismul a avut invariabil aceleași trăsături caracteristice – dispreț total pentru individ, considerat a fi doar un mic angrenaj în complicatul mecanism totalitar și dispreț pentru tot ce poate însemna independența spiritului și a gândirii, libertatea individului. Puțini însă au întrezărit toate acestea, atunci, în 1919. Orișicât, nimeni nu a îndrăznit să afirme că teoria comunistă e falsă și că sistemul comunist este o utopie, cu atât mai mult cu cât aveau în

față modelul sovietic. **Sistemul era perfect, nu avea cum să greșească**, asta era ideea care-i orbea pe cei mai mulți. De-abia după moartea lui Stalin s-a ridicat vâlul de pe o mică parte din crimele comunismului ce a produs zeci de milioane de victime, dar și atunci s-au găsit scuze, vezi toată stânga franceză de ieri și de azi, toți acești triști masturbatori pro-comuniști ai condeiului, micuți teroriști ai culturii, precum Jean-Paul Sartre, cel care afirma că *“un anti-comunist este un câine”*, intelectualul care, orbit de *“libertatea de invidiat a cetățeanului sovietic”*, stătea la taclale, împreună cu *partenera* sa, despre Simone de Beauvoir este vorba, cu teroristul Che Guevara. Știți Dvs., discutau și ei despre chestii de-astea de-ale comuniștilor, cum să *“hingherească” câinii anti-comuniști*, probabil. Mare vorbă domnule, aia cu *scripta manent!* **Nu trebuie uitat!** Vom mai avea ocazia să-l cităm pe stimabilul, e păcat să se uite. Nici azi nu este altfel, militanții stângii franceze sunt alții, obiectivul e mereu altul, doar *terorismul intelectual* a rămas același. În anii '60 îi admirau pe vietcongi roșii, ca *sângele vărsat de clasa muncitoare*, mai apoi pe luptătorii lui Pol Pot, cel ce a decimat populația Cambodgiei, iar acum sunt homosexualii și pedofilii, *victimele sacre* ale intoleranței anti-comuniștilor. Cum spuneam, atunci, în 1919, lucrurile nu erau la fel de clare. Și cum sistemul nu putea fi decât perfect, *mai mult ca perfect* chiar, cu toate că *se produsese* erori *regretabile*, *stimați tovarăși!* erori soldate cu zeci de milioane de victime, eșecul nu putea fi pus decât pe seama clasei muncitoare, cea care a refuzat să participe la o revoluție ce urma s-o plaseze în vârful piramidei puterii. Ca atare, clasa muncitoare nu reușise să se ridice la nivelul *misiunii sale istorice*, de a distruge *din temelii* sistemul capitalist. Trebuie spus că asta era scopul, nicidecum *ridicarea nivelului de bunăstare al clasei muncitoare*. Metoda preconizată era însă infailibilă. Religia o practică de multe mii de ani. **Acum aproape două mii de ani, fiul unui modest tâmplar din Galileea a reușit prin martiriul său să schimbe lumea din temelii.** Deci se poate! Problema e că schimbările la nivelul conștiinței se produc mai greu, este nevoie de cel puțin câteva generații pentru a se

obține rezultate cât de cât palpabile. Atunci, în anii '20, extrem de puțini se gândeau la așa ceva, marea majoritate a teoreticienilor marxiști nerezând nici măcar să dea un răspuns tranșant, argumentat și convingător la întrebarea dacă existența determină conștiința, sau nu cumva invers. Atunci, în anii de după primul război mondial, având în față eșecul categoric al *revoluției mondiale*, un grup de intelectuali marxiști a încercat să dea un răspuns la această problemă, spre deosebire de Marx, concentrându-se mai degrabă asupra conștiinței decât asupra condițiilor economice. Scopul rămânea însă același, **distru-gerea completă și definitivă a ordinii existente**. Evident că cei ce au gândit atunci această adevărată revoluție la nivelul conștiinței sociale nu aveau cum să anticipeze revoluția informatică de la sfârșitul sec. 20, care a accelerat procesul de transformare dirijată a conștiințelor până la un nivel la care acești iconoclaști nu îndrăzneau nici măcar să viseze. Principala direcție de atac a fost cultura, mai precis **hegemonia culturală ca mijloc principal al dominației de clasă**, teorii ce le regăsim în scrierile lui **Antonio Gramsci**, marxist italian. Gramsci a lucrat pentru Internaționala Comunistă între anii 1923-1924, la Moscova și Viena. Conform teoriilor sale, **omul nou**, concept ce ne trezește amintiri neplăcute din *epoca de aur*, revoluționarul de mâine, trebuie creat înainte de declanșarea revoluției, pentru că atâta vreme cât muncitorul poartă credința în Dumnezeu în suflet, el nu se va răzvrăti contra ordinii existente. Ca atare, trebuie eliminată din conștiința umană orice urmă de credință religioasă. Gramsci a preconizat un fel de *marș* asupra instituțiilor politice, culturale și educaționale ale statului, de fapt un asalt concentric și concentrat, în haită, planificat pas cu pas, pentru a anihila tot ce putea însemna un punct de sprijin al conștiinței *clasei muncitoare*. Ulterior, alți teoreticieni au adăugat și alte componente ale conștiinței sociale care păreau să împiedice *revoluția mondială*, în final ajungând să conteste absolut tot sistemul de valori ce guvernează societatea actuală. Practic, au grefat psihanaliza freudiană pe materialismul dialectic și istoric marxist pentru a demonta tot sistemul de valori al civilizației occidentale, în

principal fiind *criticate* în vederea *anihilării*, în afară de creștinism, capitalismul, autoritatea, familia, patriarhalitatea, ierarhia, moralitatea, tradiția, abstenența sexuală, loialitatea, patriotismul, naționalismul, ereditatea și etnocentrismul. Asta în principal, pentru că mai sunt și altele mai puțin importante, despre care vom vorbi mai târziu. Critică voia să însemne **negarea până la anihilare totală** a valorilor fundamentale pe care se bazează civilizația occidentală. **Nu întâmplător absolut toți acești teoreticieni marxiști erau evrei.**

Înainte să luăm în discuție ideile principale enunțate de către aceștia, fac observația, cu riscul de a fi catalogat drept antisemit, dacă nu cumva chestiunea aceasta a fost făcută deja, că evreul este în primul rând evreu sionist și de-abia mai apoi marxist, comunist sau cum vreți Dvs. Ca atare, toate teoriile acestor domni servesc în primul rând evreilor, chiar dacă dâșii nu au recunoscut niciodată acest lucru, iar restul vine mai apoi, chiar dacă scopul final, mai mult sau mai puțin declarat, este răsturnarea ordinii sociale existente și declanșarea revoluției mondiale. Odată definite în mod precis scopurile, pentru a le atinge, a apărut cu claritate faptul că subminarea ordinii sociale existente nu se poate realiza fără a ataca componentele esențiale ale sistemului de valori al civilizației occidentale, adică *sistemul ei imunitar*, respectiv credința și familia. Și mai sunt și altele, pe care le-am enumerat anterior, despre care vom discuta la momentul oportun. Odată anihilate toate aceste componente fundamentale ale civilizației occidentale, valori universale de altfel, trebuie pus ceva în loc, nu-i așa? Evident că teoreticienii cu pricina au dat și soluții, vom vedea mai târziu ce și cum. Mai fac observația, cu riscurile de rigoare, că evreii, persecutați timp de secole din motivele știute, popor fără țară, obsedat să-și conserve religia și tradițiile, chestiune de toată lauda de altfel, nu se simt în largul lor decât într-o societate cosmopolită, multiculturală, multietnică, cât mai eterogenă și mai liberală cu putință, în care își pot desfășura în liniște toate *activitățile lor*, la fel de bine-cunoscute. **Ei știu foarte bine că într-o țară dezbinată**

rasial, moral și social, grupul etnic cel mai unit deține supremația. Fără a mai adăuga și puterea lor economică și mediatică. Așa că nu e de mirare că mai toți acești teoreticieni marxiști evrei s-au refugiat pe pământ american, iar teoriile lor au început să dea roade tot acolo, America de azi, semănând extrem de mult cu societatea prefigurată în lucrările lor.

Atunci să vedem cine sunt acești teoreticieni. Pe unul din precursori, ne-evreu, în scrierile căruia se poate întrezări noua ideologie, l-am menționat deja, Antonio Gramsci. Fasciștii italieni au înțeles repede pericolul prezentat de teoriile acestuia, așa că l-au trimis în închisoare, unde a și murit în scurt timp în 1937. Scrierile și ideile sale se vor bucura însă de un mare succes după război. Dar cel care a încercat pentru prima dată să pună în practică aceleași idei, în mod independent, o oportunitate nesperată apărându-i cu ocazia *revoluției comuniste maghiare* din 1919, a fost Georg Lukacs. Să vedem acum o scurtă fișă biografică a acestuia, datele fiind extrase în parte din *wikipedia*.

Cap. 4 Primele experimente

Georg Lukacs (Löwinger György Bernát) s-a născut la Budapesta, fiul unui bogat bancher evreu. În 1919 îl regăsim printre liderii revoluției maghiare, comisar pentru cultură în guvernul bolșevic al lui Bela Kun. După zdrobirea tinerei republici sovietice maghiare, se refugiază în Austria, pentru ca în 1930, în urma unei vizite la Moscova, să fie *reținut* acolo, revenind în Ungaria abia după cel de-al doilea război mondial. În 1956 îl regăsim în guvernul lui Imre Nagy, rezultat în urma insurecției anti-comuniste și anti-sovietice. După intervenția în forță a Armatei Roșii *se refugiază* împreună cu Imre Nagy și alți demnitari în România(sic!), ale cărei autorități comuniste îi vor preda noilor autorități maghiare instalate de sovietici, în frunte cu Janos Kadar. Cu toate că Imre Nagy va fi judecat și spânzurat în secret, Georg Lukacs va reuși să scape *ca prin urechile acului* de spânzurătoare, ocupându-se de atunci doar de lucrări de estetică și filozofie marxistă, criticând din când în când *comunismul de tip sovietic*. Da, cam asta e esența. Ceea ce nu ne spune *wikipedia*, (oare de ce?) este că dânsul, în 1919, pe când era comisar pentru cultură în guvernul comunist al lui Bela Kun, având pentru prima dată o ocazie nesperată de a pune în practică ideile pe care le preconiza de ceva vreme, a lansat în școlile din Ungaria un violent program de educație sexuală și de contestare a valorilor tradiționale. Cursuri organizate în școlile de toate gradele, materiale tipărite, filme și fotografii, au fost utilizate în școli pentru a instrui copiii despre *iubirea liberă*, sexualitate, natura *perimată* a valorilor familiei burgheze, caracterul *depășit* al monogamiei și inutilitatea credinței religioase, care privează omul de toate plăcerile. Copiii erau îndemnați să se revolte contra autorității paterne, dar și contra autorităților bisericești și să nu mai țină seama de preceptele morale cu care fuseseră *îndoctrinați* până atunci. Ideea nu era nouă, încă din timpul Revoluției Franceze s-au raportat orgii sexuale cu prostituate, desfășurate chiar în altarul catedralelor, pentru a elibera chipurile pe *revoluționari* de *tirania sentimentului religios*. Odată ce

tot setul valorilor burgheze fusese pus la îndoială, rezultatul a fost că destui elevi s-au transformat în delincvenți, unii chiar în asasini de cea mai joasă speță, vezi bunăoară membrii bandei **Copiii lui Lenin**, conduși de un anume Joseph Czerny, adevărați teroriști urbani din timpul republicii sovietice maghiare. Această chemare la revoltă contra părinților adresată copiilor a fost însoțită de instigarea femeilor ungare contra obiceiurilor sexuale din epocă. Acest program, pus în practică în timpul așa-zisei revoluții comuniste din 1919, va fi teoretizat mai târziu sub numele de **Terorism cultural**, ideile sale despre transformarea radicală a societății regăsindu-se în lucrarea **Istorie și conștiință de clasă** (1923), care l-a propulsat pe locul doi după Karl Marx în *top-ul* teoreticienilor comunismului. A rămas toată viața fidel ideilor din tinerețe și nu a recunoscut niciodată degradarea valorilor umaniste și a culturii în comunism. Și acum, câteva citate din *gândirea* dânsului:

*„Am văzut **distrugerea revoluționară a societății** ca reprezentând singura și unica soluție pentru contradicțiile culturale ale epocii.”*

*„Întrebarea este: Cine ne va elibera de sub **jugul civilizației occidentale**?”*

*„Orice mișcare politică menită să aducă bolșevismul în Occident va trebui să fie **demonică**.”*

*„Odată abandonată unicitatea sufletului, nimic nu se mai poate împotrivi ”dezlănțuirii” **forțelor diabolice** ce stau ascunse în toate actele violente necesare instaurării revoluției.”*

Edificator, nu? Când citești toate acestea, nu se poate să nu-ți pui întrebarea dacă nu era mai bine ca geniul său să se fi rezumat doar la eseistică și estetică. Până în ultima clipă a vieții sale, a continuat să afirme că *„cea mai îngrozitoare societate socialistă este superioară celei mai bune societăți capitaliste”*.

Ce bine de zecile sau sutele de milioane de victime ale lui Lenin, Stalin, Mao sau Pol Pot! Au crăpat de frig și foame în gulaguri sau cu un glonte *tovărășesc* în ceafă având sufletul împăcat, doar muriseră de partea *bună* a baricadei.

Să adăugăm că în 1923, în cadrul unei reuniuni din Germania, Georg Lukacs a lansat ideea **Pesimismului Cultural** care urma să fie indus occidentalilor, în scopul de a amplifica starea de alienare a individului, ca o premisă a revoluției sociale. Asta e! Tristă consecvență demnă de o cauză mai bună a unui teoretician genial, care s-a dovedit din păcate a fi un adevărat geniu al răului. Vom vedea cum, în jumătate de secol, *experimentele* sale din 1919 vor da roade în campusurile universitare americane. Tot la întrunirea din 1923 s-a decis înființarea *Institutului de Cercetări Sociale* de la Universitatea Frankfurt din Germania, o organizație compusă din psihologi, sociologi și alți intelectuali marxiști și de orientare comunistă, care a ajuns să fie cunoscută ulterior ca *Școala de la Frankfurt* – instituție dedicată implementării programului inițiat de Georg Lukacs. Institutul a fost modelat *după chipul și asemănarea* Institutului Marx-Engels din Moscova și a fost finanțat de un anume Felix Weil, moștenitorul evreu al unei averi fabuloase. În cadrul acestui institut, Georg Lukacs va dezvolta subiectul **Revoluție și Eros**, punând totodată **bazele teoretice de utilizare a sexualității drept instrument principal în răsturnarea ordinii sociale**. Pentru aceasta, a pornit de la teoria lui Sigmund Freud asupra sexualității, pe care a adaptat-o la teoria marxistă a revoluției. Nici Freud, evreu și el de altfel, nu era străin de toate acestea, dat fiindcă prin teoriile sale asupra sexualității a contribuit din plin la erodarea conceptului de instinct sexual uman, redus mai degrabă la nivelul unor simple pofte animalice. În lucrările sale fundamentale, Sigmund

Freud acuză în principal moralitatea sexuală de esență creștină, curățenia trupească și sufletească ca fiind cauza principală a bolilor mintale. Teoriile lui Freud și ale discipolilor săi, susținute cu o *perseverență drăcească*, nu erau decât un asalt planificat punct cu punct, în haită, asupra valorilor fundamentale ale civilizației occidentale, exact *marșul* despre care vorbea Gramsci. Freud a încercat să explice cauza bolilor mintale prin prisma inconștientului și dorințelor sexuale refulate, *inventând* psihanaliza, o pseudo-știință mai degrabă decât o disciplină a medicinei, având caracteristici similare cu o mișcare politică și religioasă, și nu tocmai din întâmplare. Prin teoriile sale, propagate zgomotos de mass-media controlată în bună parte de evrei, el a subminat în continuu conceptele de fidelitate sexuală și fundamentele instituției casniciei. În 1915, Freud a declarat, citez:

*"...moralitatea sexuală așa cum o definește societatea, în forma ei cea mai extremă, cea americană, mi se pare vrednica de tot disprețul. **Susțin o viață sexuală incomparabil mai liberă**".*

Prin această combinație între teoriile lui Freud, interpretate unilateral, și conceptele marxiste, teoreticienii *Școlii de la Frankfurt* au creat un cocteil letal, astfel încât instinctul sexual, unul din cele mai efervescente aspecte al psihicului uman a fost pus în slujba răsturnării ordinii sociale prin distrugerea familiei, componentă de bază a civilizației occidentale. În 1933, în Germania, odată cu venirea la putere a partidului național-socialist, membrii *Școlii* au luat calea exilului. Cei mai mulți au plecat în America. **Noi le aducem ciuma!, (They don't realize that we are bringing them the plague)** ar fi afirmat Freud față de un prieten, Carl G. Jung, pe puntea vaporului ce-l ducea spre Statele Unite în 1909. Chestiune pe care a omis s-o comunice și

autorităților americane de resort. Poate că totuși glumea, sau se referea la acuzațiile aduse evreilor în timpul Ciumei Negre de la 1347 ce a decimat populația Europei. Din păcate, cele afirmate de el atunci, aveau să se adeverească mai curând decât spera, astfel că rezultatul devastator al teoriilor sale, ca și ale discipolilor săi se va vedea cu claritate în mai puțin de jumătate de secol.

Dacă urmările experimentelor lui Georg Lukacs din perioada scurtei existențe de 133 de zile a *republicii sovietice maghiare* au fost rapid anihilate de politica conservatoare a guvernelor ce au urmat, politică ce continuă până în zilele noastre, iar lucrările sale teoretice au avut o circulație redusă, fiind cunoscute doar în cercul restrâns al filozofilor și cercetătorilor marxiști, nu același lucru se poate spune despre restul membrilor *Școlii de la Frankfurt* emigrați în America. Mă refer, în ordine, la **Wilhelm Reich**, **Erich Fromm**, **Herbert Marcuse** și **Theodor Adorno**. **Cei patru cavaleri ai Apocalipsei**, s-ar putea spune. Ar părea o glumă, dar, din păcate, realitatea de azi întrece și cele mai sinistre previziuni. Cu riscul de a ne repeta, să facem observația că, spre deosebire de cei patru menționați anterior, Georg Lukacs s-a refugiat *volens-nolens* în Uniunea Sovietică, putând constata *pe pielea sa* “bine-facerile” sistemului comunist. Încetând din viață în 1971, a putut vedea în 1968 încercarea de reformă a sistemului comunist, ceea ce s-a numit mai apoi *Primăvara de la Praga*, ca și sfârșitul ei, prin invazia brutală a Cehoslovaciei de către trupele Tratatului de la Varșovia. Nu știu exact ce concluzie a tras, respectiv dacă sistemul comunist poate fi sau nu reformat pe cale politică. Părerea mea e că nu, chestiune care nu se aplică chiar tuturor regimurilor totalitare, ci numai comunismului, acesta având și dezavantajul că este un sistem utopic, împotriva firii, total opus naturii umane. Iar atâta vreme cât

sistemul comunist este condus de o elită politică obsedată fie să-și conserve privilegiile materiale, fie să-și conserve puterea absolută, fie ambele, sistemul comunist nu este capabil de a se auto-reforma, cel puțin n-a dovedit-o până în prezent. Spre deosebire de Lukacs, restul membrilor proeminenți ai *Școlii de la Frankfurt* au emigrat în Statele Unite, putând verifica *la fața locului* teoriile marxiste ce anunțau *iminenta prăbușire* a sistemului capitalist, respectiv marea criza economică din anii '30, ascensiunea Uniunii Sovietice și a Germaniei naziste, ororile celui de-al doilea război mondial, *imperialismul, stadiul ultim al capitalismului*, în care *vârfurile cele mai obtuze și mai reacționare ale burgheziei industriale și bancare* împing popoarele *iubitoare de pace* spre *carnagiul mondial organizat*, așa parcă se zicea în epoca de tristă amintire.

Cap. 5 Wilhelm Reich, Freud și Marx

Din fericire capitalismul nu s-a prăbușit, așa cum prevedeau mai toți teoreticienii marxiști, lumea s-a împărțit în două blocuri, conduse mai mult sau mai puțin de cele două puteri hegemonice, Statele Unite și Uniunea Sovietică, marile câștigătoare în urma celui de-al doilea război mondial. Confruntarea dintre cele două părea la un moment dat inevitabilă, așa cum au decurs faptele în timpul *Crizei Rachetelor* cubaneze de la începutul anilor '60, dar până la urmă rațiunea a învins și războiul termo-nuclear a fost evitat. Lupta dintre cele două mari puteri se va duce de aici încolo pe mutește, prin interpuși, în cadrul *războiului rece*, până când una dintre ele se va epuiza și va ceda, ceea ce s-a și întâmplat în anii '90 prin dezintegrarea Uniunii Sovietice. Dar atunci, în anii '60, nici în America lucrurile nu erau tot atât de clare pe cât ne apar ele azi. Lupta ideologică dintre cele două blocuri, procesul soților Ethel și Julius Rosenberg împreună cu grupul celor șapte spioni *Fuchs-Gold*, majoritatea evrei, spioni ce au furnizat sovieticilor secretele bombei atomice, cauzând pierderea monopolului nuclear american, *vânătoarea de vrăjitoare* inițiată de senatorul Joseph McCarthy, dezvăluirea de către Nikita Hrușciov a crimelor lui Stalin, acestea și multe, multe altele, au îndepărtat și mai mult utopia revoluției mondiale și a *dictaturii proletariatului*. În aceste condiții, este clar că teoria trebuia adaptată noilor condiții socio-economice. Scopul rămănea însă același, **distrugerea din temelii a ordinii existente**. Bine-înțeles că toată această teorie se referea la sistemul capitalist *decadent*, cei patru marxiști convinși evitând să se refere la sistemul comunist. Ca atare, au trebuit să se distanțeze și de scopul declarat inițial al marxismului, rezolvarea pe cale violentă a *antagonismului* dintre *clasa muncitoare* și *burghezia exploatoare*, lupta *decisivă* ur-

mând a se da de acum încolo între *reacționari* și *revoluționari*, idei pe care le regăsim în lucrarea **Psihologia de masă a fascismului** din 1933 a lui Wilhelm Reich. Altă lucrare a sa, **Revoluția sexuală**, a încercat o adaptare a teoriilor freudiene la materialismul lui Marx, așa-zisa *sex-economie*. În lucrările sale este atacată familia creștină și autoritatea parentală, ca potențial generatoare de fascism. Nimic nou sub soare, este exact ceea ce încercase Georg Lukacs să facă în 1919, de această dată fiind băgat la înaintare pretextul fascismului, persecuția evreilor din timpul celui de-al doilea război mondial fiind proaspătă în conștiința americanilor, citez:

"Familia autoritară reprezintă statul autoritar în miniatură. Caracterul autoritar al omului rezultă, în esență, din sedimentarea inhibițiilor sexuale și a fricii în substanța vie a impulsurilor sexuale. Imperialismul familial este proiectat ideologic în imperialism național... Familia autoritară (...) constituie o fabrică unde iau ființă ideologia și structurile reacționare."

Sub același pretext, în lucrările sale este atacată biserica, afirmându-se că așa-zisul *misticism organizat* al creștinismului ar fi tot un aspect al familiei autoritare, conducând tot la fascism. Concluziile nu sunt nici ele greu de ghicit. Aceleași teorii despre care am mai vorbit, și cu care ne vom mai întâlni adesea, omul dominat de impulsuri sexuale, revoluția sexuală ce trebuie să înlăture orice autoritate și constrângere exterioară și interioară, etc... Se observă cu ușurință caracterul generalizator al teoriilor lui Reich, *ideologia și structurile reacționare* putând fi după necesități anti-semitismul, naționalismul, tradiționalismul și alte **isme* ce contravin mai mult sau mai puțin scopurilor sioniste. Nu pot să afirm cu certitudine că asta a avut dr. Wil-

helm Reich în minte atunci când a scris toate acestea, pentru că statul Israel nici nu exista pe atunci, cert este însă că toate aceste teorii au fost folosite mai târziu și în acest scop. Dar despre acest aspect vom discuta ceva mai târziu.

Câteva cuvinte acum despre **dr. Wilhelm Reich**, date extrase din *wikipedia*, care alocă un spațiu relativ generos biografiei sale ieșite din comun. Evreu de origine, născut în Galiția austro-ungară, studiază medicina la Universitatea din Viena, pe care o absolvă în 1922. Interesat de psihanaliză, devine în scurtă vreme discipolul preferat al lui Freud. Obsedat de sex încă din *fragedă pruncie*, așa cum mărturisește în jurnalul său, încearcă prima experiență sexuală nereușită la 4 ani (sic!) cu bona sa, ceva mai târziu reușind să aibă contacte sexuale zilnice cu una din servitoare începând de la vârsta de 11 ani. (sic!) Prima vizită la un bordel o face pe la 15 ani, iar pe la 22 de ani se masturba cu gândul la mama sa ce devenise obiect al fanteziilor sale sexuale, etc... Multe din afirmațiile din jurnalul său sunt discutabile. Una din fiicele sale, Lore Reich Rubin, și ea psihanalist, afirmă că toate acestea s-ar putea datora faptului că ar fi fost *abuzat sexual în copilărie*.(sic!) De altfel, jurnalul său abundă de astfel de orori, autorul mărturisind la un moment dat tentația de a-și șantaja mama adulterină ce se va sinucide mai apoi, în scopul de a avea contact sexual cu ea. (sic!) Edificator, nu? Revenind la cariera sa medicală, între 1922-1932 lucrează în calitate de psihanalist, în cadrul clinicii cunoscute sub numele de *Vienna Ambulatorium*, unde va oferi asistență unui mare număr de pacienți, majoritatea fiind indivizi traumatizați de război. De asemenea a deschis în Viena 6 clinici de consultanță sexuală gratuită pentru *clasa muncitoare*, ceea ce el va numi *Sex-Pol*, activitate desfășurată în beneficiul *Societății Germane pentru o Politică*

Sexuală Proletară.(sic!) Din această perioadă datează studiile despre care am pomenit deja, dar și o activitate intensă în domeniul psihanalizei, dr. Wilhelm Reich fiind extrem de bine văzut în cercurile medicale de specialitate. De asemenea, începând cu 1924, Reich va publica o serie de studii asupra orgasmului, studii primite însă cu rezerve de către comunitatea medicală. În 1927 participă la așa-zisa *Revoluția din Iulie* din Viena, în timpul căreia 84 muncitori vor fi împușcați de Poliție. În consecință, în anul următor se va înscrie în Partidul Comunist din Austria. În 1929 vizitează Uniunea Sovietică împreună cu soția, unul din biografiile săi subliniind că s-a întors și mai convins de legătura dintre opresiunea sexuală și cea economică, fiind mai determinat ca niciodată de a-i integra pe Freud și Marx. În 1930 se mută la Berlin, ocupându-se cu consultații privind viața sexuală în clinici din cartierele muncitorești, dar și cu publicarea de lucrări științifice și pamflete. Una din lucrările sale, *Der Sexuelle Kampf der Jugend*, atrage atenția naziștilor, în consecință, este atacat într-un articol din *Völkischer Beobachter*, iar un conflict anterior cu comuniștii în legătură cu aceeași temă, sexualitatea tinerilor, va cauza un vot de blam din partea acestora și excluderea din partid. Încolțit din toate părțile, va continua totuși să-și publice lucrările la propria editură. Metodele sale ne-ortodoxe în psihanaliză, la care s-au adăugat reacțiile sale violente, o fire dificilă și un caracter narcisist, presupusele legături cu națiștii în urma publicării lucrării **Psihologia de masă a fascismului**, ca și criticile la adresa confracților săi, îi cauzează numeroase neajunsuri, culminând cu solicitarea de a-și da demisia din *International Psychoanalytical Association*. Hărțuit în continuare, în 1934 se mută în Norvegia, unde va rămâne în următorii cinci ani. Aici continuă cercetările asupra bio-electicității, legată evident, de activitatea sexuală, dar și cercetări privind geneza spontană a vieții, cercetări ce vor scinda

comunitatea științifică. Din această perioadă datează primele ipoteze asupra *orgon*-ului. În consecință, în presa norvegiană se declanșează contra sa o violentă campanie de presă, semănând mai degrabă cu propaganda nazistă decât a dispută științifică. În martie 1938, în momentul în care Hitler anexează Austria, se hotărăște să plece în Statele Unite, ajutat de câțiva prieteni și admiratori. În august 1939 primește viza, părăsind Norvegia în ultima clipă. Câteva zile mai târziu, pe 3 septembrie, naziștii aveau să invadeze țara fiordurilor. Din acest moment, va începe cariera sa americană, care se va sfârși tragic. Conceptul de *orgon* este legat de lucrările sale târzii, după sosirea sa în America. Prin 1939, el afirmă că ar fi descoperit o formă de energie cosmică, o energie vitală imaterială, o extensie de fapt a conceptului de *libido* enunțat de către Freud, pe care a numit-o **or-gon**. Prin 1940 a început să confecționeze un fel de *cuști Faraday*, pe care le-a numit *acumulatoare*, capabile să mărească *concentrația de orgon* din interior, primele experiențe fiind făcute pe șoareci. Ulterior a construit astfel de *acumulatoare* de dimensiuni și mai mari, pentru a trata oameni de diverse maladii psihice dar și de tumori canceroase. Numărul susținătorilor săi crește continuu, dar și al celor care-l consideră un șarlatan. În 1947, un anume dr. J.J. Durrett, director al *Medical Advisory Division of the Federal Trade Commission*, solicită o investigație a FDA (Food and Drug Administration) cu privire la *tratamentele cu orgon*. Ancheta făcută conchide că toate aceste tratamente sunt de fapt, citez: *a fraud of the first magnitude*. Demn de reținut este faptul că ancheta a continuat timp de 5 ani, până prin 1952, fiind anchetați un mare număr de specialiști, dar și foști pacienți, inclusiv cei ce au depus plângeri contra sa. Foarte mulți au fost însă și *pacienții* care au utilizat fără rezerve aceste *acumulatoare*, printre aceștia fiind numeroase celebrități, printre care Sean Connery

și J.D. Salinger. În final, în februarie 1954, după mulți ani de anchete dar și datorită răspunsurilor bizare și arogante date anchetatorilor de către dr. Reich, a fost emis un ordin de interdicție a transportului interstatal pentru *acumulatoarele de orgon* cât și interzicerea literaturii conexe privind construcția și utilizarea acestora. Acest ordin a devenit efectiv în martie 1954, când s-a dispus distrugerea tuturor *acumulatoarelor de orgon*, ca și confiscarea literaturii aferente. În 1956, ca urmare a unei provocări aparținând tot FDA, este condamnat la doi ani de închisoare, noile *acumulatoare de orgon* pe care le refăcuse, sunt distruse, concomitent cu literatura aferentă. Sunt arse 6 tone de cărți, **CEL MAI MARE AUTODAFE DIN ISTORIA STATELOR UNITE** (sic!). Sunt arse nu numai cărțile despre *orgon*, dar și ediții mai vechi ale cărților sale, reviste cu articole științifice, texte ale conferințelor sale, etc... Dr. Wilhelm Reich moare în închisoare pe 3 noiembrie 1957, în urma unui stop cardio-respirator, posibil datorat și sifilisului în stadiul terțiar de care suferea, fără să i se fi recunoscut vreodată în SUA vreun merit, în *cea mai democratică democrație* din lume. Astăzi totuși, în SUA există o fundație și un muzeu ce-i poartă numele, care au și un site, cărțile sale au fost retipărite în sute de mii de exemplare, există și un buletin periodic despre noutățile în domeniul *orgonic*, iar cercetările asupra *orgon*-ului au fost reluate de către amatori entuziaști, inclusiv pe plaiuri românești, dar și de către cercetători serioși din toată lumea. Toate acestea, fundația, muzeul și restul, au fost realizate de către urmașii dr. Reich. Cartea în care este explicată toată teoria *orgon*-ului, plus descrierea modului de construcție a unui *acumulator de orgon*, se poate acum descărca liber de pe net. Un impostor sau un geniu neînțeles? Cine știe? Timpul va decide. Este posibil ca adevărul să fie pe undeva pe la mijloc. Dr. Reich a lăsat cu *limbă de moarte* ca anumite cercetări ale sale să nu

fie publicate decât la 50 de ani după moartea sa. Vom mai vedea ce și cum. Dacă e să ne luăm numai după așa-zisul *efect de piramidă*, și el contestat de către o bună parte a comunității științifice, s-ar putea totuși ca dr. Reich să aibă întrucâtva dreptate, s-ar putea să existe o energie “cosmică” sau mai multe, care să poată fi “concentrate” în diverse moduri. Până atunci, să menționăm că până în prezent nu există absolut nici o dovadă palpabilă a existenței *orgon*-ului. În schimb, cartea sa, **Revoluția sexuală**, dar și alte scrieri ale sale cu aceeași temă, vor influența în mod radical tineretul anilor '60, așa cum vom vedea în continuare.

În momentul în care pășea pe pământ american, dr. Wilhelm Reich era cunoscut deja ca un fanatic comunist. Americanii care-i oferiseră cu atâta generozitate azil nu bănuiau însă câtă ură împotriva bisericii și creștinismului se ascundea în sufletul său. Comunismul și psihanaliza aveau încă de la început un punct comun. Ambele erau mișcări social-politice în căutarea propriei identități, pe care nu au găsit-o niciodată, așa preciza eu, fiecare din ele dorind să *tragă pe calapod* lumea pe baza unei proprii concepții *revoluționare*. Reich era de părere că cele două ideologii sunt perfect complementare. Mai mult, nici una din ele nu putea distruge ordinea existentă fără cealaltă. Din păcate, încetând din viață în 1957, n-a mai apucat să vadă cum după numai câțiva ani, cele două mișcări și-au dat mâna pentru a îngheț-nunchea America.

Poate că Reich era realmente un bun psihiatrist - de altfel, toți ce l-au cunoscut în perioada *Vienna Ambulatorium* vorbesc despre el ca despre un excelent clinician – dar din păcate, lucrurile au luat-o razna în momentul în care a început să inventeze tot felul de chestiuni

pentru a-și susține teoriile sociale, ca și Freud de altfel. Ca să nu mai vorbim despre exagerările aferente. Bunăoară el susținea că *întregul univers poate fi explicat prin sex*.(sic!) A afirmat mai apoi că *orgon-ul* ar fi o formă de energie rezultând din interacțiunea dintre materia organică și materialele metalice, și că această energie s-ar afla la originea instinctului sexual. În fine, chiar Calea Lactee ar avea forma unui cuplu în așa-zisa poziție **69**, datorită unei *masive prezențe de orgon*, care menține universul într-o *perpetuă stare de orgasm*.(sic!)

Toate aceste fantezii, scrise spre sfârșitul vieții, pe când era bolnav, dărâmat atât fizic cât și psihic, hărțuit de justiție, de FBI și de presa de scandal, nu pot constitui un motiv de a neglija multe scrieri importante ale sale. Paradoxal, cea mai populară dintre teoriile sale, cea cu *orgon-ul*, nu numai că l-a trimis în pușcărie, dar era cât pe ce să compromită valoarea tuturor lucrărilor sale anterioare. Dacă el s-ar fi limitat doar la utilizarea *acumulateorilor de orgon* pentru *orgasme mai puternice*, fără a pretinde că vindecă și cancerul, ar fi murit în culmea gloriei poate, bogat și celebru. Woody Allen chiar a parodiat aceste *acumulate de orgon* în filmul *The Sleeper* (1973), în care sunt denumite *orgasmatroane*, efectul parodiei fiind doar de moment, dat fiindcă astfel de *fucking machines* sunt azi extrem de populare printre obsedații sexuali de ambele sexe din America. Cu toate aceste neajunsuri, teoriile subversive ale lui Reich vor exploda literalmente după numai câțiva ani, fiind propagate în forță de către **Stânga radicală**, devenind chintesența pop-culturii americane actuale. Astfel, în anii '60, numai în SUA, circa 160,000 de exemplare din **Revoluția Sexuală** s-au vândut ca pâinea caldă. E mult? E puțin? Greu de spus fără o analiză făcută de specialiști, ținând cont și de contextul epocii. În comparație cu zilele noastre, când romanele siropoase ale

Sandrei Brown se vând în milioane de exemplare, pare puțin, dar pe atunci această carte era o adevărată bombă cu explozie întârziată, cu atât mai mult cu cât presupun că primii care au cumpărat-o, au fost activiștii cei mai virulenți ai **Stângii radicale**. Chiar termenul de Revoluție Sexuală, omniprezent în media anilor '60, se datorează tot cărții lui Wilhelm Reich. Dintre membrii *Școlii de la Frankfurt*, dr. Wilhelm Reich s-a dovedit a fi printre cei mai influenți, provocând un adevărat cutremur la nivel cultural în America anilor '60. Este drept că a avut *înaintași iluștri*, iar *lucrarea* sa, un monument de ură anti-creștină, a fost preluată *de către cine trebuia* la momentul oportun. Dintre membrii *Școlii*, el poartă cea mai mare răspundere pentru tot ce a urmat.

Cap. 6 Matriarhatul – viitorul de aur al omenirii

Cu multă vreme în urmă, pe când de-abia se înscrisese în Partidul Comunist din Austria, Wilhelm Reich sesizase grave disfuncționalități în desfășurarea așa-zisului *proces revoluționar* din Uniunea Sovietică. A înțeles rapid că toate aceste probleme au avut drept principală cauză chestiuni legate de conștiință. Era și normal ca destui comuniști să aibă reticențe atunci când erau obligați să comită cele mai oribile crime, fie ele și contra *dușmanului de clasă*. În fond, rușii, comuniști sau anti-comuniști, erau înainte de toate un popor creștin și ortodox, pe care, așa cum scria Churchill în 8 Feb. 1920, în *Illustrated Sunday Herald*, în articolul **Zionism versus Bolshevism: A Struggle for the Soul of the Jewish People**, o *confederație sinistră a evreilor internaționali*, i-a înșfăcat de păr, devenind practic stăpânii necontestati ai aceluia enorm imperiu. O afirmă chiar ei, citez:

"The Bolshevik revolution in Russia was the work of Jewish brains, of Jewish dissatisfaction, of Jewish planning, whose goal is to create a new order in the world. What was performed in so excellent a way in Russia, thanks to Jewish brains, and because of Jewish dissatisfaction, and by Jewish planning, shall also, through the same Jewish mental and physical forces, become a reality all over the world."

("The American Hebrew", 10 Septembrie 1920)

Sau, în românește:

"Revoluția în Rusia a fost produsul creierelor evreiești, expresia nemulțumirii evreilor, a planificării lor, al cărei scop este să creeze o nouă ordine în lume. Ceea ce a putut fi realizat atât de bine în Rusia datorită creierelor evreiești, din cauza nemulțumirii lor și prin planificarea lor, prin același efort intelectual și fizic va trebui să poată

deveni o realitate și la scară mondială."

Mai clar de atâta nici că se poate! În timp ce părinții comunismului, Marx, Engels și Lenin, estimau ca dintr-o economie etatizată de tip comunist să rezulte mai devreme sau mai târziu și o cultură specifică, Wilhelm Reich susținea exact contrariul. Clasa muncitoare nu era și nici nu putea fi asimilată în mod mecanicist unui mușuroi de furnici. Atâta vreme cât muncitorul va avea credința creștină și valorile familiei tradiționale adânc ancorate în conștiință, indiferent de modul de producție, capitalist sau comunist, *revoluția mondială* nu va avea nici o șansă. De altfel, am subliniat anterior că membrii *Școlii de la Frankfurt* s-au distanțat treptat de comunismul de tip sovietic, deși în esență, tot comuniști au rămas. Nu pot să spun cu exactitate de ce. Poate datorită faptului că trăiau în America, care era în plin *război rece* cu blocul sovietic, poate pentru a câștiga aderenți, poate pentru că Nikita Hrușciov dezvăluise o parte din crimele lui Stalin, astfel că pe atunci Uniunea Sovietică era percepută ca *imperiul Satanei*. Nu putem ști exact. Cert este că soluția oferită de ei s-a dovedit istoricește valabilă și viabilă, după cum se poate constata azi, spre deosebire de sistemul comunist construit pe baza *învățăturii marxist-leniniste*, care nu a reușit să supraviețuiască în forme specifice decât în Coreea de Nord și în Cuba. Am mai spus-o și o repet, indiferent de soluția aleasă, revoluție teroristă, violentă și criminală de tip bolșevic, având drept model Revoluția Franceză, sau Terorism Cultural și Revoluție Sexuală, scopul *Școlii de la Frankfurt* rămâne același: **distrugerea din temelii a ordinii existente**. Despre această instituție, *Școala de la Frankfurt*, un cunoscut cercetător evreu, Gershom Scholem, avea să afirme, citez: ***a fost una dintre cele mai remarcabile "secte evreiești" produsă de iudaismul german.***(sic !)

Să vedem acum câteva din direcțiile de gândire ale teoriilor lui Wilhelm Reich. În studiile sale, a tras concluzia că *individualismul mic-burghez*, opus *colectivismului* preconizat de revoluția mondială, își

are originea în educația autoritară și creștină primită de copil în cadrul familiei patriarhale tradiționale. Reich preconiza ruperea copilului de familie, rolul tatălui urmând a fi preluat de către stat, creșterea și educarea noilor generații urmând a fi realizată în instituții comunale, în care copiii vor putea fi îndoctrinați mai ușor în *spirit colectivist de turmă*, prin eliminarea oricăror constrângeri de natură sexuală și religioasă. Vom vedea mai târziu cum toate aceste idei au fost puse treptat în practică, ele constituind azi coordonate de bază ale politicii actuale americane și europene în domeniul educației. În ceea ce-l privește pe dr. Wilhelm Reich, este posibil ca aceste idei să fi fost un reflex târziu al educației rigide primite în copilărie, atunci când părinții săi încercaseră să-l rupă de rădăcinile sale iudaice, interzicându-i să vorbească idiș și îndepărtându-l de alți copii evrei. În ceea ce privește constrângerile sexuale de natură religioasă, Reich gândea că acestea au ca scop întărirea familiei tradiționale. În momentul în care aceste constrângeri ar dispărea, familia tradițională patriarhală ar putea fi distrusă. Exact ceea ce gândea și Georg Lukacs în 1919, idei puse în practică în timpul celor 133 de zile ale republicii sovietice maghiare. Sexul liber, lipsit de orice constrângere de natură morală, familială sau religioasă, va elibera pe muncitori, oferindu-le o viață relativ plăcută și lipsită de grija zilei de mâine, cel puțin în ceea ce privește întreținerea unei familii. În esență, tot o teorie comunistă, statul totalitar care preia atribuții rezervate familiei tradiționale, în principal educația copiilor, pentru a crea *omul nou, constructor conștient al comunismului, visul de aur al omenirii*. Nu? parcă așa se spunea în epoca de tristă aducere aminte.

Cum spuneam anterior, în 1929, dr. Reich a făcut o *vizită de lucru* în Uniunea Sovietică, unde este de presupus că a văzut cu ochii săi *realizările* regimului comunist. Demn de menționat este faptul că liderii comuniști din Rusia ajunseseră la rezultatul preconizat de dr. Reich sau pe aproape, fără să-și fi propus neapărat acest lucru, toate acestea apărând pe atunci ca eșecuri colaterale și nesemnificative ale po-

liticii economice sovietice. Mă refer la destrămarea familiilor prin concentrarea bărbaților pentru vaste operațiuni militare, deportarea mai mult sau mai puțin forțată a muncitorilor pe uriașe șantiere îndepărtate, promiscuitatea vieții în barăci de șantier, viața sexuală dezordonată cu parteneri ocazionali, ravagiile produse de bolile venerice, imposibilitatea unei vieți religioase normale, distrugerea de comunități întregi prin deportare sau relocare, abandonul familial, creșterea enormă a numărului de copii abandonați care s-au adăugat la numărul deja uriaș al orfanilor de război, etc..., toate acestea fiind consecința imediată a politicii sovietice de a aborda proiecte grandioase, insuficient fundamentate social, tehnic și economic. Este evident că teoriile lui Wilhelm Reich puteau cel mult să provoace un zâmbet liderilor sovietici, familiarizați cu metode coercitive violente. Vom vedea pe parcursul acestei cărți că până la urmă tot dr. Reich a avut dreptate. În timp ce Rusia de astăzi plătește și azi un greu tribut politicii comuniste de industrializare forțată, *armatele* de homosexuali, lesbiene, transsexuali, feministe, negri, țigani, metiși, drogați, bolnavi de SIDA, onaniști cronici, handicapați de toate felurile, ecologiști, sectanți și alți marginali *în curs de afirmare*, precum pedofilii, zoofilii și necrofilii se vor dovedi în final mult mai eficiente decât armatele de mujici cu stea roșie la chipiu.

Dr. Wilhelm Reich a înțeles mai bine decât oricine efervescența tinerei generații, componenta cea mai dinamică a societății, ca și interesul acesteia în domeniul relațiilor sexuale prenuptiale, condamnate de biserică. Din păcate, a pus acest interes al tinerilor, normal sau de înțeles până la un punct, în slujba răului, a distrugerii societății prin sex, desfrâu și promiscuitate. Cu atât mai mult cu cât, în timpul vizitei făcute în Uniunea Sovietică, a putut vedea la fața locului rezultatele experimentului comunist sovietic: copii abandonați pe străzi, rezultat al căminelor destrămate, abandonarea familiei pentru un alt partener sexual, delincvență, droguri, alcoolism, promiscuitate, chestiuni care macină azi societatea americană, dar și cea

europăeană, și, într-o măsură mai redusă, cea din fostele țări comuniste din Europa de Est, și asta, la aproape un secol distanță.

Câteva cuvinte acum despre esența filozofiei sale. Să facem pentru început observația că dr. Wilhelm Reich a fost un adevărat vizionar, observând de timpuriu problemele cu care se confrunta revoluția bolșevică, fiind totodată printre primii care au sesizat contradicția flagrantă dintre dogma comunistă aplicată brutal în Uniunea Sovietică și interesele mărunte și imediate ale oamenilor obișnuiți. Soluția preconizată de el, așa cum este ea aplicată azi, cum spuneam deja, s-a dovedit a fi viabilă și fiabilă, astfel că opera sa distructivă continuă și în prezent să se dezvolte, în timp ce comunismul de tip stalinist a eșuat lamentabil în anii '90 ai secolului trecut. Revoluția sexuală, așa cum o preconiza dr. Reich, a fost respinsă de către comuniștii ruși, deoarece provoca haosul social, exact ceea ce Reich și restul *Școlii de la Frankfurt* urmăreau, și în subsidiar, distrugerea familiei tradiționale.

În lucrările sale fundamentale, **Psihologia de masă a Fascismului** (1933) și **Revoluția Sexuală** (1936) regăsim filozofia sa, care, însușită în anii '60 de stânga radicală și pusă progresiv și sistematic în practică, au condus la aspectul actual al societății occidentale. Ceea ce a propus dr. Reich cu lux de amănunte, a devenit esența *marxismului cultural* de azi, chintesența pop-culturii americane prezente. Spre deosebire de ideologii PCUS, care au realizat în scurt timp că promiscuitatea sexuală conduce la haos social, Reich considera că haosul social este esența însăși a revoluției sexuale, dat fiindcă o mare parte a populației, insensibilizată la valorile *familiei tradiționale burgheze*, va fi complet dezinteresată de politică, tradiții, constrângeri sociale, etc..., într-un cuvânt, va exista un haos la toate nivelurile vieții sociale. Cum spuneam, prima atacată a fost familia tradițională burgheză, în calitate de nucleu de bază al societății. Reich considera că autoritatea paternă este principalul atribut al familiei tradiționale, cel care menține coeziunea acesteia și cel care influențează în mod ho-

tărător educația și comportamentul ulterior al copiilor. El considera că eliminarea acestuia ar putea permite distrugerea *familiei puritane burgheze*. Autoritatea paternă este cea care limitează afirmarea sexuală a copilului mic, cea care îl împiedică bunăoară să se masturbeze până la învinetire, precum nebunii din romanele lui Céline, sau să aibă contacte sexuale începând de la vârste fragede. El considera că educația primită de către copil în cadrul unei familii autoritare, prin astfel de constrângeri de natură sexuală, ar paraliza ulterior, la maturitate, orice tendință de răzvrătire contra ordinii existente, făcând imposibilă orice revoluție. Pentru a ieși din acest impas, Reich preconiza inversarea rolurilor tradiționale ale părinților, prin transformarea familiei patriarhale într-una matriarhală, continuând astfel ideile lui Friedrich Engels, așa cum fuseseră ele enunțate în **Originea familiei, proprietatea privată și statul** (1884), în principal faptul că discriminarea femeii și-ar avea originea în familia patriarhală. Chiar mai înainte, încă din 1845, în cartea sa **Ideologia germană**, Karl Marx considera că femeile și copiii ar constitui cumva proprietatea *capului de familie* în cadrul familiei tradiționale. Soluția preconizată atunci, ar fi familia matriarhală, în care rolul principal ar reveni femeii, bărbatul având cel mult rolul de *partener sexual ocazional*. Odată autoritatea paternă înlăturată, vor dispărea toate constrângerile cu privire la libertatea sexuală a copiilor și soției, unitatea familială fiind sfărâmată. Rolul părinților în educația copilului va fi preluat de stat, care va putea mai apoi spăla în liniște creierul copilului, îndoctrinându-l cu *marxism cultural*. Astfel, copilul, chiar dacă inițial este un produs al capitalismului, creștinismului, conservatorismului, familiei patriarhale și al represiei sexuale, va fi eliberat prin îndoctrinare de orice fel de constrângere morală, familială și creștină. Reich era de părere că autoritatea paternală este *ilegitimă*, deoarece deservește o *structură conservatoare* cu o *ideologie autoritară*, ea nefiind altceva decât reprezentantul autorității unui guvern anti-comunist la nivelul familial, ca atare trebuind să fie eliminată din structura familială. El a tras concluzia că educația creștină a copilului în cadrul familiei tradi-

ționale pornește de la conceptul de **familie** și cel de **căsătorie**, dat fiindcă părintele pune accentul pe *alimentație* și *excreție* (sic!), în timp ce *activitățile sexuale* sunt strict prohibite. Reich era de părere că represiunea parentală asupra sexualității copilului trebuie să înceteze, copiii trebuind să fie încurajați să se masturbeze cât mai mult și să aibă contacte sexuale cu copii de sex opus. (sic!) El era de părere că atitudinea morală și responsabilă față de activitatea sexuală este legată de sentimente de **datorie** și **onoare**, și că acestea la rândul lor, constituie un suport pentru familie, biserică și stat. Prin sexualizarea precoce a copilului, toate acestea ar putea să dispară. În concluzie, familia tradițională, celula de bază a societății, cea care generează valorile culturale, trebuie și ea să dispară. Răzvrătirea copilului împotriva acestor constrângeri, de natură creștină în fond, sentimentele de ură și frustrare față de aceste limite impuse de părinți, familie și societatea burgheză, transformate în *forță revoluționară*, ar putea fi folosite de Partid.(evident comunist) El a tras concluzia că în vederea distrugerii familiei tradiționale nu trebuie decât stimulat instinctul sexual la vârste cât mai fragede. Astăzi, în plină eră a smartphone-ului și a accesului nelimitat la internet, acest lucru a devenit o bagatelă. Nu a fost nevoie de cine știe ce teorii savante pentru a satisface această dorință a tinerilor, firească până la un punct, încă o dovadă că dr. Reich a fost un adevărat vizionar. Iar de aici și până la excesele cunoscute de azi nu e decât un pas. Prostituție, uz și abuz de droguri și energizante, alcoolism, sex și violuri în grup, etc... tot ce vedem zilnic la deschiderea canalelor de știri. Dar nu numai că a anticipat ceea ce avea să urmeze, dar a intuit și posibilele consecințe negative, dând și soluții.

Era evident că activitatea sexuală ne-controlată, promiscuitatea și contactele sexuale întâmplătoare, adesea derulate sub influența drogurilor sau alcoolului, la toate acestea adăugându-se de cele mai multe ori insuficienta dezvoltare fizică și intelectuală a părinților, nu pot să ducă decât la sarcini nedorite, dar și, în cazul păstrării sarcinii, la

copii adesea anormali, cu diverse malformații congenitale sau cu diverse handicapuri psihice. Soluția a fost dată imediat prin așa numita *planificare familială, drepturile femeii, întreruperea voluntară de sarcină*, toate acestea dorind să oculteze o adevărată crimă, **avortul**, condamnat de biserică. Consecințele pe termen lung au fost dezastuoase. Chiar dacă scăparea de o sarcină nedorită rezolva oarece probleme de moment, traumele psihice și fizice ale femeii nu se pot neglija. Și la care se adaugă și riscurile inerente unei astfel de operații brutale. Vom discuta mai târziu în amănunt acest aspect.

Distrugerea familiei tradiționale prin eliminarea bărbatului, *pater familias*, devenit acum *partener sexual ocazional*, prin eliminarea autorității paterne, cea care menținea coeziunea familiei, la care s-a adăugat liberalizarea avortului, a permis ca femeia să poată întreține concomitent relații sexuale cu mai mulți bărbați. Se discuta chiar despre o anumită concurență între *masculi*, chestiune observată și studiată mai târziu în cadrul haitelor de lupi, hiene, șacali și alte *canide*. Reich mergea și mai departe, preconizând eliberarea femeii și de constrângerile materiale ce o mai puteau ține legată de viața de familie. În acest mod, ultima verigă ce mai putea menține unitatea familiei tradiționale era sfărâmată.

Și să mai facem o observație. Tuturor acestor teorii, indiferent de scopurile finale mai mult sau mai puțin declarate, le lipsește ceva. Despre dimensiunea umană este vorba. Am citit cu atenție mai toate lucrările doctorului Reich, dar și cele aparținând celorlalți membri ai *Școlii de la Frankfurt*. Cuvinte ca *suflet, sentimente, iubire, devotament, păcat*, etc... apar extrem de rar. Relațiile inter-umane sunt reduse la contactele sexuale ale femeii cu *masculul alfa, beta sau gama*. Produsul de concepție, fetusul, atunci când intervine, de cele mai multe ori inoportun, devine un balast bun de aruncat la canal, un obstacol în calea *emancipării femeii*. Deducem de aici nu numai dimensiunea anti-creștină a marxismului cultural, dar și cea anti-

umană în esența sa. Teologii ar putea vorbi și de o dimensiune anti-christică și satanist-drăcească a acestor teorii, care *lucrează* mult mai subtil, spre deosebire de comuniștii ateï, care combăteau religia în mod grosolan, pe față, persecutând preoții și dărâmând bisericile, după modelul devenit deja clasic al *terorii* din timpul Revoluției Franceze.

Femeile sunt îndemnate să divorțeze, chiar dacă nu există motivație aparentă, pentru *a se elibera de tirania căsniciei*. Pentru a dispune de o oarece independență materială, Reich a propus ca tribunalele să dispună obligarea fostului soț de a plăti o rentă lunară, în special pentru întreținerea copiilor rămași în grija mamei. Opera distructivă nu se încheie însă aici. Odată ce tatăl este îndepărtat din familia monogamă, mai rămâne să fie distrusă legătura dintre mamă și copil. Este de presupus ca nu totdeauna această rentă sau *pensie alimentară* cum se numește pe la noi, să fie întotdeauna suficient de consistentă încât să asigure întreținerea copiilor rămași în grija mamei, dar și independența materială totală a acesteia, astfel că femeia, eliberată sexual prin divorț, să fie în continuare supusă la constrângeri materiale. Ca atare, s-a propus preluarea copiilor de către stat, în centre de asistență cu program extins, copilul fiind "înapoiat" mamei după-amiaza sau seara. Astfel, mama va petrece doar câteva ore pe zi cu copilul, de rest ocupându-se statul. În acest fel, mama va fi ruptă treptat de copil, copilul va fi lipsit de afecțiunea maternă, locul părinților fiind luat de stat. Educația în spirit *colectivist*, spălarea creierului și îndoctrinarea marxistă se vor putea face astfel extrem de ușor în aceste centre, pericolul *individualismului mic-burghez* din cadrul familiei tradiționale dispărând. Mama, odată eliberată de constrângerile materiale și maternale, va putea să întrețină contacte sexuale multiple cu mai mulți masculi, *emancipându-se*.

A doua instituție vizată de revoluția sexuală preconizată de către dr. Wilhelm Reich a fost biserica. El a susținut că sentimentul religios ar fi

similar orgasmului (sic!) și că ideea centrală a oricărei religii patriarhale ar fi negarea oricăror trebuințe de ordin sexual. Ca atare, creștinii suferă o eternă tortură în speranța fericirii promise în viața de apoi. Reich scrie despre chestiuni pe care nu a reușit niciodată să le înțeleagă pe deplin, fiind convins de diminuarea sau absența plăcerii sexuale în cadrul familiei creștine. Nu a reușit însă să explice niciodată cum este posibil ca triburi păgâne, la care membrii sunt absolut liberi de orice constrângere de ordin sexual, pot să trăiască totuși sentimente religioase. Explicația e simplă - Reich, fiind evreu și ateu, ura din tot sufletul creștinismul și pe creștini. Din păcate, "revoluția" inițiată de el cu privire la religie continuă și în ziua de azi.

Partea II. Școala de la Frankfurt - altă poveste cu evrei

Motto:

"Pentru a lichida popoarele se începe prin a le altera, prin a le șterge memoria. Le distrugi cărțile, istoria, cultura și altcineva le scrie alte cărți, le dă altă cultură, le inventează o altă istorie. Între timp poporul începe să uite ceea ce este și ceea ce a fost, iar cei din jur îl vor uita și mai repede, limba nu va mai fi decât un simplu element de folclor, care mai devreme sau mai târziu va muri de moarte naturală."

(Milan Hubl, 1927-1989, istoric ceh)

Cum spuneam, ceea ce avea mai apoi să se numească *Școala de la Frankfurt*, Institutul pentru Cercetări Sociale (*Institut für Sozial-Forschung*), a luat naștere în 1923, sub conducerea lui Carl Grünberg, un marxist convins, profesor la Universitatea din Viena, evreu născut în Focșani (sic!). Acesta a condus institutul, denumit inițial *Institutul pentru Marxism*, între anii 1923-29. Ca și restul de teoreticieni de la acest institut, și el a fost entuziasmat de teoria *marxismului cultural*, susținută de către Georg Lukacs în 1923, în cadrul *Săptămânii de studiu marxist*. (*Erste Marxistische Arbeitswoche*) Printre participanții la seminar s-a numărat și tânărul **Felix Weil**, evreu originar din Argentina, moștenitor al unei mari averi, cel care finanțase *săptămâna de studiu*, și care s-a hotărât să dea o nouă direcție activității din institut, asigurând și finanțarea acestuia. Scopurile lui erau clare, astfel că mai târziu îi va mărturisi lui Martin E. Jay, profesor de istorie la UC Berkeley, autor al unei lucrări fundamentale asupra *Școlii de la Frankfurt*, citez:

"Îmi doream ca institutul să devină cunoscut, poate faimos, pentru contribuțiile sale la marxism".

Foarte frumos! Din păcate, dl. Felix Weil dorea ceva mai mult. Enthusiasmat de teoriile lui Georg Lukacs și dispunând și de mijloace

financiare suficiente, dorea ca acestea să devină o ideologie în toată regula, reorientând cercetarea asupra aspectelor sociale din Germania acelor ani înspre o nouă teorie a revoluției sociale. Astfel că în 1930, conducerea institutului a fost preluată de un tânăr marxist, **Max Horkheimer**, și el de origine evreiască. Acesta a avut grijă să completeze *schema* cu cadre noi, *revoluționare*, cei mai proeminenți dintre noii veniți fiind **Eric Fromm** și **Wilhelm Reich**, ultimul devenind **promotorul feminismului și al matriarhatului** și un student tânăr absolvent pe nume **Herbert Marcuse**. Alt membru important al *Școlii*, care va deveni ulterior cel mai apropiat colaborator al său, a fost **Theodor Adorno**. În fine, alți membri proeminenți ai *Școlii* au fost **Friedrich Pollock**, **Otto Kirchheimer**, **Leo Löwenthal**, **Franz Leopold Neumann**, **Siegfried Kracauer**, **Alfred Sohn-Rethel** și **Walter Benjamin**. Inutil să mai repet, toți acești *gânditori* erau de origine evreiască.

În primul rând evrei, și de-abia mai apoi marxiști, să nu uităm acest lucru! În 1933, odată cu victoria în alegeri a național-socialiștilor, membrii *Școlii* au părăsit Germania pentru a-și stabili *cartierul general* în SUA. Singurele excepții au fost Alfred Sohn-Rethel care s-a stabilit în Anglia, și Walter Benjamin, care s-a sinucis în momentul în care era să fie capturat de naziști. Odată ajunși pe pământ american, teoria a trebuit și ea adaptată noilor realități, aplicarea ei în Germania fiind amânată pentru vremuri mai bune.

Cap. 1 Un revizionist al creștinismului - Erich Fromm

Cum spuneam, printre cei mai cunoscuți membri ai *Școlii de la Frankfurt*, alături de dr. Wilhelm Reich, s-a numărat și **dr. Erich Fromm**. Câteva repere biografice acum. Erich Fromm s-a născut în Germania, în Frankfurt pe Main, copilul unic al unei familii de evrei ortodocși. A început studiile superioare în 1918, la universitatea din orașul natal, urmând două semestre jurisprudența, schimbând în anul următor cu studiul sociologiei la Heidelberg. În 1922 își încheie studiile de sociologie cu titlul de doctor (PhD). În anii următori se pregătește să devină psihanalist la sanatoriul din Heidelberg al Friedei Reichmann, și ea evreică de origine, cu care se va și căsători ulterior. Își încheie studiile de psihanaliză în 1927, când începe și practica clinică. În 1930 devine membru și/sau angajat, cum vreți Dvs., al *Institutului de Cercetări Sociale*, așa-numita *Școală de la Frankfurt*. De teama naziștilor, în 1934 pleacă la Geneva și apoi definitiv în America. A continuat toată viața să se ocupe cu psihanaliza, în paralel cu studiile legate de activitatea *revoluționară a Școlii de la Frankfurt*.

Aș dori să fac acum o scurtă paranteză. Rog cititorul să mă scuze pentru precizările pe care le fac totdeauna cu privire la originea etnică a celor pomeniți în această lucrare. Am considerat că e mai bine așa, să precizez cu claritate originea etnică, eventual și dacă respectivul este evreu ortodox sau ateu, pentru că am observat că afirmații de genul *marea majoritate... erau evrei*, conduc la acuzația de **stereotipie antisemită prin imprecizie**, cum spunea careva. Așa că am socotit că este mai bine să precizez care personaj este evreu, lăsând la latitudinea cititorului să tragă concluziile de rigoare.

Revenind la dr. Erich Fromm, să precizăm că întreaga sa filozofie este un amalgam al teoriei freudiene a determinismului sexual cu materialismul dialectic al lui Marx, ambele, teorii anti-creștine și vehement contestate de către dreapta conservatoare, la care Fromm a adăugat

dimensiunea libertății, cea care ajută omul să le depășească pe celelalte două, care, dacă e să fim simpliști, conform teoriilor dâșilor, se reduc doar la mâncare și sex. Orișicât, cum spuneam mai înainte, materialismul economic a dat faliment în mod iremediabil în anii '90 ai secolului trecut, la fel și teoria psihanalitică așa cum a fost formulată ea inițial de către Freud. Să vedem acum principalele direcții ale gândirii lui Fromm cu privire la credință și familie, pilonii civilizației occidentale. Principalele sale idei se regăsesc în culegerea de eseuri intitulată *The Dogma of Christ and other Essays on Religion, Psychology and Culture*, (1955, 1958 & 1963), un fel de breviar al teoriilor sale. În ceea ce privește teoria sa privind creștinismul, vom lua ca referință cunoscutul eseu *Dogma lui Cristos (The Dogma of Christ)*.

Să precizăm pentru început că ideea centrală a teoriei sale este că religia, ca substitut al unor satisfacții reale de ordin material ale individului, nu este decât un mijloc de control social – idee tipic marxistă, care ocolește adevăratul fond al conștiinței religioase. Ca și în cazul lui Wilhelm Reich, explicația este simplă, Erich Fromm, fiind evreu și ateu, nu avea cum să înțeleagă adevărata profunzime a creștinismului. Din perspectivă marxistă, el abordează sentimentul religios ca pe un fenomen de masă, ca pe un soi de *isterie colectivă*, termen atât de drag psihanaliștilor, negând individualul, considerând că deosebirile dintre psihologia individuală și cea socială sunt mai degrabă cantitative decât calitative. Necesitățile sexuale ale individului nefiind atât de imperative precum satisfacerea unor cerințe vitale precum foamea, setea sau nevoia de somn, ele pot fi ușor substituite cu *altceva*, respectiv credința. În acest mod, el reduce conștiința religioasă la nivelul simplist de substitut al unor cerințe vitale precum *libido-ul* și *dorința de împerechere*. Din punctul său de vedere, Dumnezeu se situează întotdeauna de partea conducătorilor. Din nou aceeași teorie marxistă privind caracterul *de clasă* al religiei. La rândul lor, conducătorii invocă întotdeauna divinitatea atunci când sunt expuși criticii, iar aceasta, în calitate de autoritate supremă, confirmă

dominația acestora. Ca atare, scopul principal al religiei este de a preveni orice act de independență a spiritului celor dominați, intimidându-i din punct de vedere intelectual, asigurând astfel docilitatea acestora vis-à-vis de autoritate. Al doilea scop al religiei este acela de a oferi celor dominați un anumit grad de satisfacție, pentru a face viața lor mizerabilă cât de cât suportabilă și pentru a preveni orice fel de tendință *revoluționară* de a schimba situația existentă. Nu este vorba despre satisfacții de ordin material, ci doar de a facilita resemnarea maselor dominate în fața lipsurilor materiale. Satisfacția oferită de către religie este din aceeași categorie cu satisfacția de ordin sexual, ea fiind mai degrabă de ordin spiritual, satisfacerea cerințelor religioase derulându-se în imaginație. Ideile religioase nu sunt rezultatul gândirii conștiente, ele nu sunt decât iluzii, ecouri ale dorințelor imperioase ale ființei umane. Puterea lor izvorăște din puterea acestor dorințe. În concluzie, religia are un triplu rol: pentru umanitate – de a asigura consolarea pentru privațiunile vieții, pentru majoritatea dominată – suport moral pentru a-i ajuta să depășească, cel puțin din punct de vedere psihic, starea precară în care se găsesc, pentru minoritatea dominantă – de a diminua sentimentul de vinovăție față de cei pe care-i oprimă.

Primii creștini erau oamenii cei mai oprimați din Iudeea, *proletariatul Ierusalimului* spune Fromm, marea masă a poporului evreu, asuprit atât de propria aristocrație cât mai ales de către autoritățile romane de ocupație. Aceștia nu au avut altă scăpare din mizerabila situație în care se găseau, decât în speranța că o schimbare în bine va surveni cât de curând iar opresorii își vor primi pedeapsa. Două secole mai târziu însă, creștinismul încetează să mai fie religia celor oprimați și umili. Sub împăratul Constantin, creștinismul va deveni religie de stat, devenind anterior și credința claselor dominante din Imperiul Roman. Odată cu extinderea creștinismului, conceptul privind natura lui Iisus începe să se schimbe: nu omul Iisus a devenit zeu, ci Dumnezeu însuși a căpătat dimensiune umană, acesta fiind momentul cheie al creș-

tinismului. Erich Fromm explică cum dogma dumnezeirii lui Iisus, așa cum a fost ea formulată la Sinodul de la Niceea (325 DC) și-ar avea originea în *subconștient* și că Iisus nu ar fi fost decât un om ca toți oamenii. Ca atare, Iisus *nu s-a născut Dumnezeu, ci a devenit Dumnezeu*, idee pe care o regăsim și la mulți autori contemporani de mare succes la public. Ca atare, Iisus era un om obișnuit, dotat cu calități de profet, predicând iubirea între oameni. De-abia după moartea sa a fost divinizat, evident, din motive politice, creștinismul devenind religie de stat. Aici este cheia problemei. Dacă credința în Dumnezeu poate fi pusă permanent în discuție, dat fiindcă disputa dintre atei și creștini continuă azi cu și mai multă înverșunare, istoria creștinismului nu mai este o problemă de conștiință, atâta vreme cât istoria este o știință exactă. Ori, există numeroase dovezi istorice care atestă în mod indubitabil că încă din epoca apostolică, creștinii au fost convinși că Iisus era realmente fiul Domnului. La începuturile lui, creștinismul a fost ostil statului și autorității, în acel moment satisfăcând dorințele celor oprimați. În momentul în care a devenit însă religie oficială, rolul său a fost complet schimbat, intenționându-se a fi o religie a tuturor, atât conducători cât și conduși. Departe de a fi o ideologie revoluționară, așa cum părea să fie la începuturi, în circa trei secole, creștinismul a devenit o metodă politică de a ține sub ascultare masele “oprimate”.

În fine, Erich Fromm ajunge la problema schimbării relației dintre Iisus și Tatăl său, pentru că nu numai Fiul se schimbă, ci și Tatăl, care devine o mamă iubitoare și protectoare. Fiul, rebel la început, mai apoi resemnat în fața sortii, devine în final un copil mic, iar Dumnezeu Tatăl, renaște sub aparența Sfintei Fecioare, dominând creștinismul Evului Mediu. Fromm oferă și o explicație psihanalitică a reprezentării fecioarei cu pruncul, adevărata semnificație a acestei reprezentări fiind teama de foamete, combinată cu satisfacția orală, de natură sexual – orgasmică (sic!) a pruncului alăptat.

Ideile lui Erich Fromm, prezentate într-o formă elevată și atractivă deopotrivă sunt criticabile, atât din perspectivă conservatoare cât și marxistă. Cu atât mai mult cu cât Erich Fromm este un excelent scriitor, ca atare ideile sale toxice s-au putut răspândi ușor, spre deosebire de scrierile marii majorități a *teoreticienilor Școlii de la Frankfurt*, mult mai puțin accesibile publicului larg. Toate teoriile sale nu sunt decât un amalgam de adevăruri spuse cu jumătate de gură și idei deformate, multe din ele sunt interpretări forțate, vom vedea mai târziu și de ce. Așa cum am afirmat deja, o explicație ar putea fi și faptul că era evreu și ateu, ca atare nu avea cum să înțeleagă adevărata dimensiune umanistă și spirituală a creștinismului. Revenind la ideile expuse în *Dogma lui Cristos*, trebuie să menționez că în nici un caz nu pot fi de acord cu punctul de vedere marxist asupra religiei. Știți Dvs. despre ce este vorba, ideea pe care o regăsim și la Eminescu în poezia *Împărat și proletar*, citez : *Religia - o frază de dâșii inventată / Ca cu a ei putere să vă aplece-n jug*. Cât despre satisfacțiile oferite de credință, similare satisfacției de ordin sexual, interpretarea lui Fromm este exagerată și tendențioasă, dacă nu eretică de-a dreptul. Orgasmul, satisfacția sexuală sau *climax-ul*, cum vreți Dvs., nu are câtuși de puțin o dimensiune spirituală, sau mă rog, această dimensiune este deja nesemnificativă. Personal, cred că orgasmul are mai degrabă o dimensiune transcendentă decât spirituală, orișicât, nu are nimic în comun cu credința religioasă. Dar nici măcar cu conștiința. Deși imaterial, orgasmul este cel mai adesea asociat cu trupul, cu prezența noastră fizică. De-asta se și vorbește în mod metaforic despre așa-zisele *plăceri ale cărnii*.

În ceea ce privește caracterul de clasă al religiei, sigur că se pot da numeroase contra-exemple privind relația dintre supuși și autorități, dintre conducători și conduși, etc..., multe le putem găsi chiar în Evanghelii, dar nu aceasta este esența profundă a creștinismului, pe care Fromm, ca și restul gânditorilor *Școlii de la Frankfurt* nu pot și nu au avut cum s-o înțeleagă. Să nu uităm însă scopul declarat al aces-

tora, *critica* instituțiilor de bază ale civilizației occidentale, **marșul** preconizat de Gramsci. Cum religia este una din componentele esențiale ale civilizației, era normal ca ea să fie cea mai atacată. Este evident că dezvoltarea în ritm alert a societății actuale lansează mereu provocări cărora creștinismul trebuie să le facă față. Mereu apar probleme noi asupra cărora biserica este chemată să se pronunțe, divorț, avort, homosexualitate, înseminare artificială, etc... Dar aceasta este treaba teologilor și nu a filozofilor. Este clar însă că nu o dispută teologică au dorit dâșii, pe care nici măcar nu ar fi putut s-o susțină. Erich Fromm, ca și restul gânditorilor *Școlii de la Frankfurt*, a dorit să fie revoluționar, dar din păcate s-a coborât la nivelul unui detractor inteligent animat de interese obscure. De altfel, în eseu *The Revolutionary Character*, el definește revoluția astfel, citez:

“Am putea defini revoluția în accepție psihologică, spunând că revoluția este o mișcare politică organizată de oameni care au caractere revoluționare și atrăgând oameni cu astfel de caractere.”

Revoluționarul este prezentat ca un ins care s-a eliberat din constrângerile impuse de către familie și stat, de sub autoritatea părintească, care și-a declinat loialitatea față de stat, rasă, partid sau religie.(sic!) Să facem mențiunea că toate aceste teorii au suscitat și critica marxiștilor *materialiști-dialecticieni* (marxiști-leniniști), bine-înțelese, din cu totul alte puncte de vedere. Într-o lucrare intitulată *Noua Stângă și Școala de la Frankfurt*, apărută în Ed. Politică în 1976, Vladimir Tismăneanu menționează câteva obiecții în lumina ideologiei oficiale de atunci. Principalele critici țin mai mult de substratul ideologic decât de finalitatea comună a celor două teorii. În principal, ceea ce marxiștii-leniniști reproșează teoreticienilor *Școlii de la Frankfurt*, este distanțarea de leninism și filiația freudiană. Respectiv distrugerea ordinii existente prin sex și haos social în loc de lovitură de stat terorist-leninistă având ca model Revoluția Franceză. Mă rog, dâșii vorbesc despre cucerirea puterii prin revoluția socialistă a “cla-

sei muncitoare” condusă de către un partid revoluționar, evident comunist. De altfel, Fromm este atacat și el în cartea dlui Tismăneanu, afirmându-se că ar propaga, citez: *un socialism abstract, romantic și utopic, având drept corolar practic-politic pasivitatea și docilitatea*.

Cap. 2 Erich Fromm - revizionist neo-freudian

Să vedem acum părerile lui Erich Fromm privind familia și rolul bărbatului și al femeii în cadrul acesteia. Câteva din ideile sale se regăsesc în eseu *Sex and Character*, text conținut în aceeași culegere de eseuri despre care am discutat anterior.

Erich Fromm începe prin a face observația că există o diferență fundamentală între sexe, diferență ce derivă din deosebirile anatomice, de caracter și sociale dintre ele. Aceste diferențe, de multe ori aparent contradictorii, așa cum sunt ele prezentate încă în Vechiul Testament, au suscitât numeroase dispute filozofice și politice începând cu secolele 18 și 19. Pe de o parte, reprezentanții iluminismului susțineau că nu există diferențe notabile între sexe, raportându-se cu precădere la diferențele de ordin cultural, în timp ce romanticii „reacționari” susțineau exact contrariul, raportându-se la diferențele fundamentale de ordin biologic și fiziologic dintre bărbat și femeie. Să facem observația că în timp ce unul din grupuri vorbește despre *diferențe*, celălalt vorbește despre *deficiențe*. Nu se putea ca aceste discuții să nu aibă și implicații politice. În timp ce iluminiștii „progresiști” militau pentru drepturi politice egale ale femeii cu bărbatul, romanticii „reacționari”, deși subliniau admirabilele calități ale femeii, totuși susțineau că acestea nu sunt adecvate unei depline egalități politice și sociale cu bărbatului. Pe la începutul sec.20, unul dintre cei mai vocali reprezentanți ai „romanticilor” a fost Sigmund Freud. El considera că diferența fundamentală dintre femeie și bărbat derivă din anatomia acesteia, mai precis în lipsa penisului.(sic!) Ca atare, ea se va socoti toată viața inferioară bărbatului, căutând să compenseze lipsa organului genital masculin prin diverse satisfacții oferite de un cămin, un copil, etc... Debutând ca o dispută filozofică între iluminiști și romantici, în sec.20 ea a căpătat un caracter politic, ca o dispută între liberali și conservatori. Este normal ca anumite diferențe anatomice să implice anumite diferențe comportamentale, dar asta nu are nimic

de-a face cu drepturile politice, iar diferențele dintre bărbat și femeie se manifestă exclusiv prin rolul lor social. **Egalitatea în drepturi a bărbatului cu femeia nu înseamnă implicit că ei ar fi egali din toate punctele de vedere.** Iar diferențele, nici ele nu sunt de neglijat. Vom discuta mai târziu despre asta.

Erich Fromm remarcă diferențe fundamentale între bărbat și femeie la nivelul funcției sexuale. Pentru a realiza un contact sexual normal, bărbatul are nevoie de erecție. De asemenea trebuie să poată să mențină penisul în erecție cel puțin până în momentul orgasmului femeii. Amândouă condițiile sunt indispensabile pentru un contact sexual reușit, aceasta însemnând orgasmul femeii, asigurarea satisfacerii acesteia din punct de vedere sexual. Fromm face observația că în timp ce bărbatul trebuie să demonstreze anumite abilități de ordin sexual, femeia nu trebuie să demonstreze nimic. Desigur, anumite comportamente sexuale ale femeii pot mări excitația bărbatului, iar anumite modificări la nivelul organului sexual al femeii pot facilita contactul sexual, rezultând orgasme mai puternice, dar acestea nu sunt indispensabile. În timp ce femeia poate fi disponibilă oricând pentru un contact sexual, acesta fiind un act de voință, bărbatul nu, dat fiindcă el rămâne dependent de cele două condiții, care țin mai degrabă de fiziologie decât de voință. Pe de altă parte, orgasmul bărbatului este independent de cel al femeii și complet diferit de acesta. Indiferent de condiții, indiferent de comportamentul femeii, odată angajat într-un contact sexual, bărbatul ajunge invariabil, mai târziu sau mai devreme la orgasm. De aici rezultă și tipul diferit de insatisfacție sexuală pe care-l resimte fiecare din parteneri în cazul unui eșec. În timp ce la bărbat insatisfacția este de tip egoist, privind doar modul în care apare în fața femeii, dar și teama de a nu o putea satisface, la femeie insatisfacția privește doar propria sa plăcere genitală. Din această perspectivă am putea spune că bărbatul este urmărit toată viața de teama de a nu putea satisface femeia. Natura diferită a anxietăților pe care le încearcă cele două sexe implică și

natura diferită a vanităților acestora. Vanitatea bărbatului constă în a arăta *ce poate*, în timp ce vanitatea femeii este caracterizată de dorința de a *place*, de a atrage bărbății.

O altă deosebire fundamentală între cele două sexe, legată tot de funcția sexuală, este că femeia poate naște copii, în timp ce bărbatul nu. Din punct de vedere patriarhal, Freud a presupus și subliniat dorința ascunsă a femeii de a avea un organ sexual similar penisului, în timp ce bărbatul este invidios pe posibilitatea femeii de a purta o sarcină. Ambele opinii sunt discutabile. Multe din teoriile lui Freud sunt forțate sau se sprijină pe cazuri clinice contrafăcute. Este drept că la vremea respectivă cunoștințele în domeniul hormonilor și fiziologiei nu erau atât de dezvoltate pe cât sunt azi. În continuare, Erich Fromm sesizează o serie de contradicții la nivelul miturilor biblice. Contrar realității, Eva este creată din coasta lui Adam. Realitatea este astfel întoarsă pe dos, pentru că bărbatul este creat din femeie și nu invers. Femeia are un fel de “productivitate naturală” care bărbatului îi lipsește. Apare ca evident faptul că indiferent de diferențele dintre sexe, acestea sunt nesemnificative în raport cu deosebirile de caracter dintre persoanele de același sex.

Fromm este un revizionist freudian extrem de atractiv, dar nu este un promotor al matriarhatului, așa cum au susținut mulți, fără a cunoaște operele acestuia. Dintre gânditorii *Școlii de la Frankfurt*, Fromm este cel mai atractiv și probabil cel mai accesibil. Deși critică societatea actuală de pe poziții marxiste, ideile sale sunt benigne. S-ar putea spune că Erich Fromm doar analizează și critică, fără a propune soluții “revoluționare”. Exact ce afirma și dl. Tismăneanu, citat anterior, Fromm *promovează un socialism abstract, romantic și utopic*. În fond, Erich Fromm nu este decât un intelectual decepționat de societatea de consum. Una din cele mai cunoscute și accesibile lucrări ale sale este *The Art of Loving* (1956), în care analizează printre altele degradarea conceptului de *iubire* în societatea de consum. Prin a-

ceasta, el se situează oarecum de cealaltă parte a baricadei în raport cu restul membrilor *Școlii de la Frankfurt* în frunte cu Georg Lukacs, Wilhelm Reich & Co., promotorii *amorului liber*, generator de haos social. Am considerat important de precizat acest lucru, deoarece mulți îi bagă în aceeași oală pe toți membrii *școlii*, fără a cunoaște în profunzime lucrările lor.

Revenind la lucrarea *The Art of Loving*, să precizăm că relațiile erotice dintre bărbat și femeie sunt analizate în partea a 3-a a lucrării, intitulată în mod sugestiv *Dragostea și dezintegrarea ei în societatea occidentală contemporană*. (pag. 83-106) În analiza sa, Fromm pornește de la principiile capitalismului contemporan, bazat pe libertatea politică și piață ca principal regulator al relațiilor economice, și implicit, sociale. Aceasta a fost structura de bază a capitalismului încă de la începuturi. Capitalismul modern de după cel de-al doilea război mondial a adăugat niște caracteristici noi, pe care Fromm, ca și restul membrilor *școlii* le-au analizat în profunzime. Din această perspectivă, unul din cele mai caracteristice aspecte este **concentrarea și centralizarea capitalului**. Întreprinderile se dezvoltă tot mai mult, devenind niște coloși economici, firmele mici sunt înghițite concomitent cu separarea activității de investiție a capitalului de managementul întregului conglomerat de firme cu cele mai diverse obiecte de activitate. Drept consecință, se dezvoltă un uriaș aparat birocratic bine plătit, o nouă clasă socială, mai puțin interesată în sporirea calității producției și profit maxim, cât în extinderea societății, concomitent cu sporirea puterii personale a managerilor. Concomitent, la nivelul de jos, al lucrătorilor, dispare orice interes și inițiativă, în același timp cu specializarea extremă a muncii. Individul devine tot mai mult o piesă dintr-un gigantic angrenaj, dependent de managerii din vârful ierarhiei. Capitalismul modern are nevoie de lucrători care să poată colabora cât mai bine între ei în cursul procesului de producție – regăsim aici una din ideile caracteristice ale capitalismului modern – ideea de **echipă** (team). Nu mai există patron și angajat, ("toți sun-

tem o echipă”), care trebuie să funcționeze perfect. Echipa trebuie să fie cât mai sudată, de unde și ideea stupidă cu acele *team-buildinguri*, idee pornită tot de pe meleaguri americane. Omul devine o persoană alienată, ruptă de semenii săi și de natură. El se confundă tot mai mult cu angrenajul din care face parte, nu este decât o *piesă de schimb* (spare part), care poate fi înlocuită oricând, un om fără inițiativă, care trebuie să facă *ceea ce se așteaptă de la el*, un individ cu reacții și gusturi previzibile, care să poată fi cât mai lesne manipulat. În compensație, i se oferă satisfacții pe toate planurile, sloganul “să facem totul ca să ne simțim bine” este omniprezent. A te simți bine, înseamnă a consuma cât mai mult, nu contează ce, nu numai hrană, băutură și țigări, dar și cultura și sexul devin obiecte de consum, filmele, cărțile, expozițiile, toate sunt “mâncate pe pâine”. Individul devine un fel de cameleon lipsit de personalitate, un cameleon care împrumută trăsăturile mediului înconjurător, de la care primește în permanență semnale coordonatoare. Omul devine un *automaton*, o persoană perfect previzibilă cu reacții programate care se pierde în mulțimea de *automatonii*. *Automatonul* este un concept introdus de către Erich Fromm pentru prima dată în lucrarea *The Fear of Freedom* (1942), exprimând un mod de comportament opus comportamentului autoritarist. *Automatonul* este un individ care încetează de a mai fi el însuși, devenind exact ceea ce așteaptă ceilalți de la el. Revinând la subiectul nostru, degradarea conceptului de iubire în societatea occidentală, Fromm precizează că *automatonii* sunt incapabili să iubească. Ei pot doar să ofere un “pachet personal atractiv”, sperând să încheie, dacă nu o afacere profitabilă, cel puțin una echitabilă. Aceeași idee de **echipă** (team) însoțește conceptul de **căsnicie fericită**. Conceptul reproduce în mic conceptul de **echipă** (team) de la **locul de muncă**. Întocmai ca și *la serviciu*, relațiile de familie **sunt o cooperare pe orizontală**. Soțul trebuie să fie “înțeleghător” cu soția și “util în gospodărie”. Soția la rândul ei, trebuie să răspundă în același mod. Căsnicia devine astfel un contract de colaborare comună “împotriva singurătății” și fiecare așteaptă ca celălalt “să se simtă bine”.

Această formă de “egoism în doi” este doar un surogat de iubire și intimitate. Conceptul de echipă (team work) este de dată relativ recentă și el a apărut în anii de după cel de-al doilea război mondial. Să nu uităm și celălalt aspect important al relațiilor dintre soț și soție, cel sexual. Importanța acestui aspect a fost subliniată cu precădere după primul război mondial, odată cu răspândirea teoriilor lui Freud. Se presupunea că eșecul multor căsnicii se datora nepotrivirii “de caracter” a celor doi “parteneri”, practic fiind vorba de lipsa satisfacției sexuale în cadrul cuplului. S-a considerat atunci că totul nu se datorează decât unei insuficiente cunoașteri a “tehnicii” de a realiza un contact sexual “perfect”. Se considera că problema nu are de-a face cu atracțiunea, fiind o problemă strict “tehnică”. S-a constatat ulterior că astfel de probleme grave precum nevroza astenică și frigiditatea la femeie, ca și forme mai mult sau mai puțin severe de impotență psihică la bărbat nu își au originea în lipsa unei “tehnici” adecvate, ci mai degrabă în inhibiții de natură afectivă care fac imposibil contactul sexual între cei doi parteneri. Originea acestei teorii false privind tehnica sexuală se regăsește tot în scrierile lui Freud. Acesta considera că dragostea este un sentiment irațional, fiind de fapt un fenomen pur sexual. Pentru Freud, dragostea rațională nu există, iar dragostea este echivalentă cu satisfacția sexuală reciprocă, ca rezultat al atracției sexuale. Multe din exagerările teoriilor lui Freud pot fi puse pe seama insuficienței cunoașteri din epocă a fiziologiei și mecanismului de funcționare a hormonilor, dar și rigidității moravurilor și puritanismului din epoca victoriană. Conform teoriilor sale, fericirea și sănătatea mintală sunt rezultatul satisfacerii tuturor dorințelor instinctuale. Erich Fromm, un excelent clinician, îl contrazice categoric pe Freud, arătând că testele clinice au demonstrat că majoritatea cazurilor, atât femei cât și bărbați, a căror preocupare principală în viață a fost sexul fără restricții, nu au fost fericiți niciodată – ba din contră, au dezvoltat adesea forme severe de nevroză. El ajunge la concluzia că trebuie făcută o distincție clară între dragoste și sex. El a arătat că dragostea înțeleasă unilateral ca satisfacție sexuală mutuală și con-

ceptul de căsnicie ca muncă în echipă (team work) sunt cele două cauze principale care au ruinat conceptul de dragoste în cadrul societății de consum occidentale. De fapt, cum spuneam anterior, Erich Fromm nu este decât un revizionist neo-freudian și un intelectual de stânga dezamăgit de societatea de consum. De altfel, spre deosebire de restul membrilor școlii, Fromm a practicat toată viața psihanaliza, fiind, cum am spus deja, un excelent clinician, astfel încât marea majoritate a ideilor sale privind sexul și familia rămân perfect valabile și azi.

Cap. 3 Herbert Marcuse - revoluționarul de profesie

De departe însă, cel mai influent membru al *Școlii de la Frankfurt* a fost **Herbert Marcuse**. În anii '30, de teama naziștilor, a luat și el calea Americii, ca și restul membrilor *școlii*. După război, spre deosebire de restul colegilor săi care vor reveni în Germania să refacă institutul sub oblăduirea autorităților americane de ocupație, el va rămâne în Statele Unite, devenind un adevărat **guru** al generației **baby-boom** ce nu cunoscuse lipsurile și ororile războiului. Lui i se datorează celebrul slogan **Make Love, Not War!** al pacifiștilor și hipioților anilor '60, slogan preluat două zeci de ani mai târziu de către un obscur versificator și propagandist al regimului comunist, despre poetul Adrian Păunescu este vorba, cu acel penibil și stupid **lubiți-vă pe Tunuri!** slogan "pacifist" menit să distragă atenția tineretului de la gravele disfuncționalități ale economiei planificate de către **marele cârmaci**. Ca și acele marșuri *pentru pace*, cu un milion de români înfometați și apelul *pentru pace*, semnat de *cel puțin un milion de persoane*, etc...

Eu cânt Conducătorul/ Nu pentru că în ierarhie/ El este cel mai Sus/ Ce înseamnă Sus?/ dacă nu Muncă...

Nu așa suna unul din "poemele omagiale" scrise de bardul de la Bârca? Sau poate am visat eu! Ce repede s-au uitat toate acestea!

Revenind la Herbert Marcuse, să menționăm acum câteva repere biografice ale acestuia. Herbert Marcuse s-a născut în Berlin, în anul 1898, fiul cel mare al unui bogat negustor evreu. Studiază filozofia la Universitatea din Freiburg, studii pe care le încheie în 1922 cu un doctorat (PhD). Câțiva ani după absolvire lucrează ca anticar, consacrand mult timp lecturii și studiului. Cinci ani mai târziu, va reveni la Universitate cu intenția de a deveni filozof profesionist, astfel că în 1928 devine asistentul lui Martin Heidegger. În 1932, Heidegger devine primul rector nazist al Universității din Freiburg. În consecință, în anul

următor, odată cu victoria în alegeri a naziștilor, Marcuse este nevoit să-și caute o altă slujbă. Recomandat de către fostul său profesor Edmund Husserl, va avea o întrevedere cu Max Horkheimer, pe atunci directorul *Institutului de Studii Sociale* (Școala de la Frankfurt), ce se mutase deja în Elveția. Angajat de către acesta, se va muta și el în Elveția, apoi va urma institutul la Paris și în fine, în America, pe care nu o va mai părăsi niciodată. Marcuse face parte din generația ce a trecut brutal de la adolescență la maturitate în timpul primului război mondial. Recrutat în 1916, nu va mai apuca să primească *botezul focului*. Demobilizat după capitularea Germaniei, a privit cu scepticism la insurecția spartachistă și la mișcările revoluționare ce urmăreau instaurarea unei republici comuniste în Germania. Atunci a constatat cu stupeoare cum veteranii de război, simpli soldați organizați acum în așa-numitele *Freikorps*, muncitori în timp de pace, au chemat ofițerii, ofițeri ce făceau parte din aristocrație sau marea burghezie, să-i conducă la luptă contra *clasei muncitoare* ce urmărea acapararea puterii prin revoluție comunistă de tip bolșevic. Adevărul este că veteranii de război germani văzuseră deja cam unde duce revoluția comunistă. Nici nu era greu de văzut ce se întâmplase începând cu 1917 în Rusia, unde un grup de evrei bolșevici au pus mâna pe un imens imperiu prin lovitură de stat și teroare. Soldații germani văzuseră foarte bine unde dusesese revoluția bolșevică în fostul imperiu țarist: dezintegrarea statului și armatei, decimarea oponenților politici, haos social, masacrarea familiei imperiale ruse, etc... toate *binefacerile* afe-rente revoluției, care va să zică. Cum spuneam deja, conducătorii insurecției spartachiste, Rosa Luxemburg și Karl Liebknecht vor sfârși în Spree Landwehrkanal, împușcați de membrii *Freikorps*, trecând post-mortem în *panteonul eroilor clasei muncitoare*. Concluzia pe care a tras-o Herbert Marcuse a fost că muncitorii germani nu erau încă pregătiți pentru revoluție. Și așa *ne-pregătiți* au rămas până în ziua de azi, așa adăuga eu. De aici au rezultat și primele îndoieli ale filozofului asupra teoriei lui Marx. El a tras de aici concluzia că revoluțiile nu sunt determinate neapărat de factorii economici, pentru că

muncitorul german din 1919 nu mai gândea la fel ca cel de la mijlocul sec.19, atunci când își elaborase Marx teoriile. Nici nivelul lui de trai al *clasei muncitoare* nu mai era același. Un factor important în cristalizarea concepției asupra revoluției sociale a fost descoperirea în 1932 a unor scrieri inedite ale lui Marx, datând din 1844, așa-numite *Manuscrise Economice și Filozofice*. În aceste scrieri, Marx afirma că sistemul capitalist nu este doar un simplu mod de producție în care muncitorii își vând forța de muncă capitalistului, cel ce deține principalele mijloace de producție și capitalul necesar derulării producției. Capitalismul schimbă natura umană a muncitorilor, alienând individul, care devine “forță de muncă”, creativitatea sa fiind măsurată în unități cantitative per unitate de timp, creativitatea decăzând în productivitate. În aceste scrieri, Marcuse a avut revelația unei ui-mitoare analogii cu capitalismul din ziua de azi, Marx apărându-i ca un mare vizionar.

Cum spuneam deja, **Herbert Marcuse** este identificat drept cel mai influent membru al *Școlii de la Frankfurt*. Acest grup de gânditori marxiști a fost una din verigile de bază a ceea ce numim azi *marxismul occidental*. Să menționăm că viziunea marxistă a gânditorilor *școlii* diferă radical de viziunea teoreticienilor dogmatici comuniști din Uniunea Sovietică, ca și din restul țărilor comuniste apărute mai apoi. Membrii școlii s-au distanțat treptat de dogmatismul comunist de tip sovietic, considerând că revoluția bolșevică a fost confiscată de către un grup de indivizi care au transformat materialismul dialectic al lui Marx, o teorie cu *profunde valențe umaniste și etice*, într-o ideologie totalitară în care represiunea a fost împinsă la extrem. Demn de remarcat este că reprezentanții *școlii* au evitat în mod sistematic să se pronunțe asupra celor ce se întâmplau în țările comuniste, limitându-se la a pune în centrul teoriei lor libertatea individului și libertatea politică. Practic, Uniunea Sovietică a ajuns la apogeul puterii ei prin anii '50, pe când a reușit să impună cu forța comunismul într-o serie de țări *frățești* din estul Europei. Declinul va

începe în 1956 cu insurecția de la Budapesta, procesul continuând cu sușuri și coborâșuri până la dezintegrarea Uniunii Sovietice, a întregului bloc comunist și a Tratatului de la Varșovia, ce vor surveni 33 de ani mai târziu. Odată cu toate acestea va eșua și marxismul economic. Marxștii occidentali ai Școlii de la Frankfurt vor elabora o teorie revoluționară complet diferită, numită Teoria Critică. Această teorie a fost mai mult decât un marxism actualizat, "updatat", ca să folosesc un termen la modă. În primul rând s-a dorit a fi o teorie revoluționară mai adecvată secolului 20. Practic, Europa anilor '30 era complet diferită de Europa lui Marx de la mijlocul secolului 19. Atunci, spre sfârșitul anilor '30, față în față stăteau două sisteme totalitare, cel comunist, reprezentat de către Uniunea Sovietică, și cel nazist, reprezentat de Germania și aliata sa fascistă, Italia, ambele apărute și drept contra-reacție la *exportul de revoluție* promovat în mod agresiv de Kremlin. Dogmaticii comuniști din est explicau insuccesul revoluției comuniste care ar fi trebuit să izbucnească mai întâi în țările capitaliste dezvoltate, așa cum preconizase Marx în lucrările sale, prin apariția imperialismului pe care Marx nu-l mai apucase, *stadiul ultim al capitalismului*, în care *vârfurile cele mai obtuze și mai reacționare ale capitalismului industrial-bancar împing masele largi populare spre măcelul atomic*, așa cum se afirma la ședințele de învățământ ideologic în epoca de tristă amintire, după care acesta (imperialismul american, evident) urma să-și dea duhul definitiv și irevocabil. Sigur, au uitat să spună că era vorba mai degrabă despre imperialismul comunist sovietic. Sigur, atunci, spre sfârșitul anilor '30, membrii școlii considerau că principalul pericol pentru civilizația occidentală era reprezentat de nazism, căruia încercau să-i opună o ideologie ce urma să producă evoluția societății spre un socialism democratic, bazat pe valorile fundamentale ale civilizației occidentale. După cel de-al doilea război mondial, o parte din membrii școlii, în frunte cu Horkheimer, se vor distanța treptat de aceste principii, considerând că socialismul este incompatibil cu valorile fundamentale ale civilizației occidentale. Herbert Marcuse însă, va rămâne convins

de aceasta până la sfârșitul vieții, deși practica a arătat până la urmă exact contrariul.

Cum spuneam deja, spre deosebire de restul membrilor *școlii*, care au revenit în Germania după război, pentru a reface *Institutul de Cercetări Sociale* sub oblăduirea autorităților americane de ocupație, Herbert Marcuse a rămas în Statele Unite. Voi face observația că deși preocupările filozofice și sociologice ale *gânditorilor școlii* au fost relativ diversificate, scopul final al teoriilor acestora a rămas permanent același: **distrugerea completă și definitivă a ordinii existente**. Nu trebuie scăpat din vedere acest fapt. Spre deosebire de Max Horkheimer și Theodor Adorno care se vor distanța treptat, cel puțin aparent, de teoriile marxiste asupra schimbării revoluționare a ordinii sociale, Herbert Marcuse a rămas toată viața un adevărat *revoluționar de profesie*, un spirit subversiv, nu numai un critic acerb al capitalismului și al societății de consum, ci un adevărat teoretician al revoluției.

Dintre membrii *școlii*, Marcuse a fost cel mai apropiat de esența subversivă și teroristă a marxismului. Nu a putut sau nu a vrut să înțeleagă niciodată esența totalitară a ideologiei pe care o promova prin scrierile sale. Cu atât mai mult cu cât avea în față “succesele” experimentului sovietic: gulagul cu milioane de “internați”, zecile de milioane de victime nevinovate, înapoierea economică, culturală și socială din Uniunea Sovietică, exportul de “revoluție”, neo-imperialismul comunist, toate însoțite invariabil de zdrobirea oricărei opoziții și călcarea în picioare a celor mai elementare drepturi ale omului. Nici vorbă, pentru Marcuse “revoluția” este înainte de toate scopul final, astfel că în cartea *Contra-revoluție și Revoltă* (1972) își puneă între-barea, citez:

Revoluția cubaneză și cea chineză vor fi capabile să-și urmeze propriul drum – să lupte contra blocadelor sufocante și contra necesității, la

fel de sufocante, de a menține un costisitor aparat defensiv.

Halal revoluție cubaneză! O lovitură de stat teroristă, pe fondul nemulțumirilor firești ale populației împotriva unui regim de dictatură mai degrabă benign și paternalist, “revoluție” condusă de doi teroriști cu ștate vechi de serviciu, Fidel Castro “Ruz” și Ernesto “Che” Guevara. Ultimul, după ce a pus pe butuci prin planificare comunistă economia cubaneză, își dorea să arunce în aer omenirea prin declanșarea unui război termonuclear. Doar presiunile “tovarășilor sovietici de la KGB” l-au împiedicat să apese pe butonul nuclear în momentul de apogeu al crizei rachetelor cubaneze, chestiune pe care a regretat-o până în ultima clipă a vieții sale triste de *revoluționar de profesie*. Documente recent scoase la iveală din arhivele sovietice au arătat fără nici un dubiu cât de aproape de Apocalipsa distrugerii totale am fost pe atunci. Și acest terorist înăscut, care cu pistolul în mână ștersese bucuria de pe fața unui popor admirabil, este celebrat astăzi de către UNESCO. Culmea marxismului cultural! Să nu fi văzut Herbert Marcuse toate astea? Ba bine că nu! Din păcate, i-o fi fost lui dragă omenirea, dar și mai dragă i-a fost *revoluția*, ca și lui Che Guevara de altfel.

Herbert Marcuse face observația că în țările capitaliste dezvoltate, în SUA mai ales, societatea “de consum” susține oarecum modul de producție capitalist, “îmburghezind” *clasa muncitoare*, care își pierde astfel o parte din caracterul *revoluționar*. Aparent, există un dezacord între relațiile de producție capitaliste și capacitatea tehnică a industriei capitaliste. Socialismul preconizat de marxiști avea drept principal scop economic “creșterea nivelului de bunăstare al clasei muncitoare”. Ori, în țările capitaliste dezvoltate, acest nivel fusese atins deja de ceva vreme, creșterea nivelului de trai împingând încet *clasa muncitoare* spre nivelul de trai al *clasei de mijloc*. Cred că acest aspect era clar pentru oricine atunci în 1972, când a fost scrisă cartea, cu doar trei ani înaintea morții autorului. Socialismul pierduse defi-

nitiv cursa economică cu capitalismul. Îmi amintesc că pe atunci, elev de liceu fiind, ni se spunea la lecțiile de *învățămint politic* că România își propunea pentru anul 2000, adică pentru următorii 30 de ani, să atingă măcar nivelul de atunci al Spaniei *franchisto-fasciste*, chestiune care oricum s-a dovedit mai apoi imposibilă. Și atunci unde e superioritatea socialismului, din moment ce pierduse deja competiția economică? Mai mult ca sigur că aceleași întrebări îl frământau și pe filosof. Era clar că marxismul economic eșuase definitiv și irevocabil. Ideea de *revoluție* însă nu, după cum vom vedea în continuare. Marcuse explică această contradicție prin faptul că în societatea de consum, abundența de bunuri și servicii cu care este “copleșit” literalmente *bietul muncitor*, camuflează în realitate *exploatarea crâncenă* a acestuia. În timp ce muncitorul socialist era liber să muncească cât, cum și când vrea el. Așa deci! Sună cunoscut! Aveam să mă conving în câțiva ani de diferență și s-o simt “pe propria piele”, care vasăzică. S-a întâmplat în timpul secetei ce a afectat România pe la mijlocul anilor '80, când proaspăt cercetător științific principal la Institutul de Fizică și Inginerie Nucleară Măgurele, am fost scos din “producție” pentru a “iriga” tulpinile de porumb cu o cutie de conserve pe care o umpleam cu apă dintr-o găleată așezată la capătul șirului de plante. Metodă de irigație realmente *revoluționară*, ceva cam la “nivelul intelectual” al unui Mao Zedong, “farul gândirii umane”, cum l-a numit dl. Valery Giscard d'Estaing, fost președinte al Republicii Franceze. Concluzia pe care a tras-o Marcuse a fost că sistemul capitalist ajuns la apogeu are un scăzut potențial revoluționar, fără a renunța însă la ideea de revoluție, de ruptură violentă cu capitalismul. Din această perspectivă, el a criticat partidele comuniste occidentale, care ar fi abandonat *practica revoluționară* pentru cucerirea puterii politice, pactizând cu burghezia pentru a se integra în sistemul democratic parlamentar occidental și pentru a încerca o iluzorie tranziție non- violentă la socialism.

Herbert Marcuse dovedește astfel că n-a înțeles nimic din istorie. De

la Revoluția Franceză încoace, toate așa-zisele revoluții nu au fost decât un prilej de dezlănțuire violentă a instinctelor de ură ale unor criminali patologici precum Robespierre, Saint-Just, Troțky sau Lenin. Toate aceste ruperi violente de trecut nu au adus niciodată vreun progres economic sau de alt fel, ci numai suferință și mizerie. Dacă se trage linie și se face bilanțul, ce rămâne oare din Revoluția Franceză al cărei model terorist a fost adoptat mai apoi și de către bolșevici? Da, rămân drepturile omului! s-ar putea spune. **Liberté! Egalité! Fraternité!** Se învață încă de la școala primară. Tot atâta rămâne din măreața “revoluție” din anul 1789 și pentru 74% din francezi. (conform unui sondaj de opinie SOFRES, din ianuarie 1988, în ajunul bicentenarului revoluției) Da, dar se putea ajunge la drepturile omului și pe cale non-violentă, spun eu. Sau trebuie să înțelegem că înainte de revoluție, francezii trăiau fără drepturi? Întrebare fără răspuns. Iar bilanțul *revoluției* franceze este înspăimântător. Două milioane de morți între 1789 și 1815, pierderi economice în valoare de cca. 40% din întreaga producție de aur a sec.18, pierderi patrimoniale incalculabile pentru biserică datorită vandalismului revoluționar, mii de castele, clădiri și monumente istorice incendiate, opere de artă de valoare inestimabilă distruse, etc... Cât despre drepturile omului, depinde pe cine considerau *revoluționarii* a fi oameni. Desigur că nu ne putem referi la insurecția din Vendeea unde regimentele de *revoluționari* (coloanele infernale), au masacrat până și animalele de casă și de companie din gospodăria insurgenților, nu numai femeile și copiii. S-a calculat precis și cu cât a fost dată înapoi Franța datorită așa-zisei revoluții. După modelul francez, de la 1789 încoace, toate aceste așa-zise revoluții au fost însoțite de teroare, plus milioanele de morți în creștere direct proporțională cu progresul “tehnologic” al mijloacelor de exterminare în masă a opozanților reali sau presupuși. De la Maximilien Robespierre la Pol Pot nu s-a schimbat nimic în plan moral, doar numărul de morți diferă, victime nevinovate sacrificate pe altarul așa-zisei revoluții în numele unei false ideologii. Marcuse, la fel ca și restul teoreticienilor ruperii violente de trecut prin revoluție

de tip bolșevic, nu au vrut sau nu au putut înțelege că orice revoluție poartă în esența ei germenul terorii, că iacobinii *intransigenți* din jurul lui Robespierre prefigurau *partidul unic al clasei muncitoare*, că un partid unic exclude orice urmă de spirit critic, conducând în final la totalitarism ideologic, și că totalitarismul ideologic va căuta întotdeauna complotiști și țapi ispășitori pentru propriile eșecuri ale propriului proiect politic iluzoriu și utopic. Negarea negației atât de dragă adeptilor materialismului dialectic și istoric marxist-leninist s-a dovedit a fi în practică pe cât de toxică, pe atât de criminală.

Critic extrem de corosiv la adresa societății de consum ce alienează individul, Marcuse nu vede în spatele acesteia decât extinderea exploatarei *omului de către om*, însoțită de un standard ridicat de viață pentru categorii tot mai largi de *oameni ai muncii*. Faptul că până la urmă tot la factorul material ajunge, dovedește că tot marxist-leninist a rămas până în fundul sufletului. Mulți din cei ce l-au cunoscut afirmă că era un revoluționar pur-sânge. Da, sunt și eu de acord cu asta – dar atâta vreme cât recunoaște deschis că din punct de vedere economic socialismul de tip comunist al țărilor din *lagărul socialist* pierduse competiția cu capitalismul, din toate teoriile lui nu rămâne decât ideea de *revoluție de dragul revoluției*, atât și nimic mai mult. Exact cum au fost și revoluțiile anterioare, începând cu cea franceză – pe fondul unei autentice mișcări revoluționare, un mic grup de *iluminați* dă o lovitură de stat și confiscă puterea pe care și-o menține ulterior prin metode teroriste și represive. Atât și nimic mai mult. O afirmă deschis și Lenin în câteva interviuri dinaintea morții. Bolșevicilor nu le-a trecut niciodată prin cap să pună pe primul plan interesele *clasei muncitoare*. Am mai spus-o, clasa muncitoare din Rusia a fost doar pretextul rezolvării pe cale teroristă a conflictului de veacuri dintre un grup de evrei deveniți comuniști și restul populației imensului imperiu țarist. Cum spuneam, cartea *Contra-revoluție și revoltă* a apărut în 1972, trei ani înainte ca autorul să părăsească această lume. Ea este cu atât mai importantă cu cât pare a fi un fel de

testament politic al filozofului. Vom vedea mai târziu și cât de valabile au fost previziunile acestuia, din perspectiva schimbărilor politice radicale ce au urmat după dezintegrarea Uniunii Sovietice și a întregului *lagăr* socialist.

Cap. 4 Herbert Marcuse și impasul ideologic

Herbert Marcuse considera apogeul societății de consum, așa cum îl cunoscuse el în America anului 1972, ca fiind stadiul ultim al capitalismului. Influențat de *mișcarea de eliberare națională și socială a eroicului popor vietnamez*, așa cum se zicea pe atunci, a considerat intervenția americană în sprijinul naționaliștilor din Vietnamul de Sud drept imperialism, făcându-l să afirme că societatea occidentală a atins *stadiul terminal*, dacă e să folosim un termen din domeniul oncologiei, **imperialismul**, pe care îl tot anunțaseră toți teoreticienii marxiști de la Lenin încoace, ca și iminenta *prăbușire* a sistemului capitalist. În doar câțiva ani însă, președintele sovietic ce a urmat după Leonid Brejnev, Iuri Andropov, fost șef al KGB-ului, care înțelesese de mult că la sfârșitul sec.20 socialismul nu se mai poate construi și nici măcar menține cu pistolul la ceafă, va pregăti “capitularea” în condiții onorabile a sistemului. După o scurtă paranteză de doar câteva luni cu dogmaticul Cernenko, Gorbaciov *va trage apa* aruncând la canal tot sistemul. A urmat tot ce se știe, dezintegrarea *colosului cu picioare de lut*, reconfigurarea alianțelor politice și militare, în final a hărții întregii Europe, începută cu căderea zidului Berlinului. Comunismul rămâne azi doar o doctrină criminală, care mai poate îmbăta doar câțiva exaltați, dar și o groază de nostalgici care au fost din totdeauna marea masă de manevră a manipulatorilor politici ai stângii comuniste. Socialismul de tip marxist-leninist a eșuat pe toate planurile în fața capitalismului atât de detestat. Cu toate acestea, Marcuse considera că societatea de consum creează în mod artificial diverse cereri în scopul satisfacerii acestora prin creșterea productivității muncii, ceea ce ar fi chipurile motorul progresului. Realitatea este însă cu totul alta. Cu toate că societatea de consum prezintă suficiente aspecte criticabile, nu se poate însă nega progresul extraordinar în domeniul material chiar și pentru cei mai prost plătiți membri ai societății americane - autoturisme, locuințe individuale, turism și distracții, chestie evidentă chiar și pentru cel ce urmărea acest fapt de la

zeci de mii de kilometri distanță, doar privind la tv câteva filme americane. Filozoful considera că toate acestea nu au absolut nici o semnificație atâta vreme cât munca majorității este exploatată în beneficiul unei mici clase de paraziți. De altfel, chiar afirmă la un moment dat că celebra aserțiune privind clasa muncitoare, care *nu are de pierdut decât lanțurile robiei*, rămâne perfect valabilă și în societatea de consum. Nu am de gând să-l contrazic aici pe Herbert Marcuse, realitatea de azi face acest lucru cu prisosință, eu nu am dorit decât să arăt că revoluționarul nostru nu este altceva decât un *terorist intelectual* scârbit de societatea capitalistă, pentru care revoluția nu este decât un pretext pentru a-și revărsa ura asupra ordinii existente. De altfel, el comite o enormă greșală în plan teoretic afirmând că rândurile clasei muncitoare se rădesc datorită faptului că o mare parte trece în rândul clasei burgheze. Da, chiar așa spune la pag. 5, citez: *while a large part of the working class has become a class of bourgeois society*.(sic!) Fals! Creșterea nivelului de trai al *oamenilor muncii* nu schimbă câtuși de puțin esența relațiilor de muncă exploatator-exploatat. Burghezul rămâne tot exploatator, iar muncitorul tot exploatat. Chiar și metodele participative la împărțirea profitului, realizate în principal prin distribuirea unui număr mic de acțiuni salariaților unei întreprinderi oarecare, nu schimbă radical esența relațiilor de muncă, muncitorul, chiar dacă se bucură și el de o parte a profitului, tot *exploatat* rămâne. Chiar și această creștere a nivelului de trai al *clasei muncitoare* este pusă de Marcuse în principal pe seama exploatării *sălbatic* a resurselor de materii prime și pe exploatarea colonială a țărilor lumii a treia. Curios lucru pentru un filozof de calibrul dlui Marcuse, să nu vadă că progresul tehnic și tehnologic este principalul factor de dezvoltare economică. Pentru că nu trăia în epoca lui Marx. Chiar și atunci, la mijlocul sec. 19, avea loc prima revoluție industrială, cu mașina cu abur a lui James Watt, locomotiva și calea ferată a lui Stephenson, construcțiile navale ale lui Brunel, etc... Darămite în America anului 1972 – fie și numai programul Apollo cu primul om pe Lună, sau explozia industriei auto

și electronice japoneze și erau exemple mai mult decât suficiente. Și apoi teza falsă de sorginte propagandist-comunistă cu exploatarea coloniilor de către metropolă. Pentru că s-a dovedit în mod științific că pentru majoritatea puterilor coloniale, “exploatarea” coloniilor s-a dovedit a fi nerentabilă pe termen lung. Mai apoi Marcuse schimbă perspectiva, vorbind despre capitalistul națiune, sinonim cu imperialismul, universul exploatării fiind acum multilateral: uman, economic, politic, militar și educațional, cuprinzând o ierarhie ultra-specializată de manageri, tehnicieni, funcționari, politicieni și militari, acționând la nivel global în interesul capitalului înțeles ca fiind al întregii națiuni – este vorba despre capitalismul monopolist de stat, sau cel puțin asta se poate înțelege. Nu putea fi cazul cu economia de atunci a Statelor Unite, cea mai liberală cu puțință, imixtiunea statului în economie fiind practic nulă. Sigur, statul poate interveni, inclusiv militar, acolo unde interesele strategice ale Statelor Unite o cer, de multe ori aceste interese strategice și de siguranță mascând și oarece interese economice, istoria ultimelor decenii a probat cu prisosință acest fapt. Nu cred că este nevoie să mai amintim intervenția militară din Irak, motivată de “armele chimice” ale lui Saddam Hussein, pe care acesta le-a ascuns atât de bine înainte să fie *judecat de popor*, încât nimeni nu le-a dat de urmă nici până în ziua de azi. Practic, în viziunea lui Marcuse, societatea devine o imensă structură tehnică și administrativă, care susține bogăția membrilor societății. Cum afirmam deja, această viziune este falsă, nu aparent, ci tocmai în esența ei. Faptul că un manager are un salariu care îi permite să aibă un nivel de trai egal sau chiar mai ridicat decât al proprietarului de întreprindere, nu poate estompa câtuși de puțin diferența fundamentală dintre proprietarul mijloacelor de producție – exploatatorul, capitalistul, cel care are totul – și funcționar, fie el și manager general, care este exploatat - la nivel înalt - e drept, dar care este nevoit în ultimă instanță și el să-și vândă *forța de muncă* - chiar dacă și-o vinde foarte scump, exploatatorului. Faptul că de multe ori, capitalistul muncește cot la cot cu salariații săi nu are iară absolut nici o semnificație,

diferența este fundamentală, pentru că el are totul, mijloacele de producție și capitalul, în timp ce restul au doar forța de muncă și atât. Curios lucru pentru un filozof marxist să amestece astfel niște concepte clare. Evoluția societății de la Marx încoace nu a schimbat câtuși de puțin esența modului de producție capitalist. Sigur că da, în prezent, la circa patru decenii distanță, lucrurile s-au schimbat foarte mult, dar numai aparent, odată cu revoluția informatică cu toate implicațiile ei, pe care Marcuse nu avea cum să le anticipeze. Chiar și așa, esența modului de producție capitalist nu s-a schimbat prea mult, capital putând reprezenta acum bunăoară și un site web de succes sau o rețea de vânzări online.

Unul din marile defecte ale modului de gândire al teoreticienilor marxiști este maniheismul, iar Herbert Marcuse nu face nici el excepție de la regulă. În viziunea sa, nu există decât două alternative post-capitaliste, socialismul sau fascismul. Cum capitalismul ajunsese la apogeu, apărea ca firească *prăbușirea* urgentă a acestuia. Dar capitalismul nu ajunsese câtuși de puțin la apogeu, aici Marcuse are o viziune extrem de îngustă și mecanicistă asupra societății în ansamblu, dovedind că nu reușise să se îndepărteze prea mult de doctrina marxist-leninistă, care și ea avea o viziune extrem de mecanicistă. Dar asta se întâmpla pe la mijlocul sec.19, în plină revoluție industrială, iar Marcuse scria toate acestea în 1972, când într-adevăr mecanizarea producției industriale ajunsese la apogeu. Și totuși, germenii revoluției informatice apăruseră deja încă de atunci. Mă rog, nu am de unde să știu dacă Marcuse avea deja cunoștință de toate acestea, cred totuși că extrem de puțini anticipau implicațiile revoluției informatice ce bătea la ușă. Ceea ce este însă cert, este că Marcuse a crezut că în 1972 capitalismul era pe cale să se prăbușească. Unde altundeva, dacă nu în America, țara cea mai dezvoltată din punct de vedere economic? Războiul din Vietnam, cedarea impusă de către politicieni armatei americane în fața asaltului trupelor de gherilă comuniste, revoltele studenților, mișcarea hippy, protestele popu-

lației de culoare, toate erau “semne” ale *prăbușirii iminente* a sistemului ajuns la apogeu. Și cum sistemul ajuns la apogeu urma să se prăbușească în curând, un alt sistem urma să-l înlocuiască. În viziunea lui Marcuse nu puteau fi decât două posibilități, socialismul sau fascismul. Cum nivelul de bunăstare al *oamenilor muncii* ajunsese la un nivel destul de ridicat, iar potențialul revoluționar al *clasei muncitoare* se erodase în mod corespunzător, filozoful are totuși bunul simț să recunoască măcar imposibilitatea de a trece la *societatea socialistă*, eventual multilateral dezvoltată, în Statele Unite. Să facem observația că el vorbește despre trecerea la socialism, nu la comunism. Mă rog, delimitarea este tendențioasă, pentru că practica a arătat că tot acolo se ajunge, adică la partid unic al *clasei muncitoare* și totalitarism. Și cum socialismul se exclude din start, nu rămâne decât fascismul. Herbert Marcuse a văzut în cursa înarmărilor, reprimarea brutală de către forțele de poliție a manifestațiilor studențești, atitudinea conservatoare a unei bune părți a populației, etc..., germenii unui proto-fascism. Cu toate că situația din 1936 din Germania era complet diferită - în Statele Unite nu avusese loc nici o criză economică majoră, nu exista nici pericolul comunist la graniță, regimul politic din Cuba era doar o sperietoare necesară exacerbarii pericolului comunist și nu putea pune în real pericol sistemul, nu existau grupări paramilitare de dreapta, și mai ales, partidul comunist din SUA era ca și inexistent. Cu toate că și el remarcă aceste deosebiri radicale, Marcuse nu se sfiește să compare uniforme poliției americane cu cele ale SS-ului, considerând că armata și poliția sunt un adevărat sindicat al crimei și represiunii de tip fascist.(sic!) Vom reveni mai târziu asupra acestor aspecte.

Pe la începutul anilor '30, pe când abia se încropise *Școala de la Frankfurt*, Max Horkheimer a desființat teza marxistă cu privire la cultură ca “suprastructură” a societății capitaliste determinată de factorii economici, demonstrând că aceasta este absolut independentă de factorul economic, fiind totodată cel mai important factor în con-

strucția unei noi societăți. De asemenea, a afirmat că așa-zisa *clasă muncitoare* va înceta să fie factorul principal în cadrul revoluției sociale, afirmație ce a i-a adus numeroase critici din partea dogmaticilor marxiști-leniniști. De altfel, clasa muncitoare n-a fost niciodată vreun factor revoluționar, cum spuneam, a fost doar pretextul pentru ca un grupuscul terorist ce nu avea nici în clin, nici în mână cu clasa muncitoare, să dea o lovitură de stat în numele “nobilelor idealuri” ale acesteia. Dar asta este însă altă discuție. El lăsase totuși fără răspuns întrebarea cu privire la “groparul” capitalismului. Cu atât mai mult cu cât în 1972, era clar că muncitorii “îmburgheziți” nu aveau cum să mai constituie o clasă revoluționară care să răstoarne sistemul capitalist. Ei bine, Herbert Marcuse a dat răspunsul la această întrebare, considerând că elementele cele mai *revoluționare* ale societății americane erau în principal: **studenții, feministele, populația de culoare și homosexualii**. Să facem observația că nu mai este vorba despre clase sociale ci mai degrabă despre grupuri sociale mai mult sau mai puțin distincte din cadrul societății americane. În general este vorba despre grupuri marginalizate care s-au radicalizat mai mult sau mai puțin vis-à-vis de ordinea existentă, în funcție de modul în care le erau afectate anumite interese de grup. Este clar că pe studentul serios la fizica particulelor elementare, cu capul dolid de formule matematice, îl dorea *fix în pix* de drepturile negrilor și homosexualilor. Nu despre aceștia este vorba, după cum nu este vorba despre aristocrația negrilor, cei integrați deja în societatea americană – este vorba mai degrabă despre grupuscul agresive și violente, împotriva cărora forțele de ordine abilitate au răspuns pe atunci cu violență, în principal studenții comuniști, anarhiști, troțkiști, pacifiști, hipioți – victimele “sacre” ale *corectitudinii politice*, victime *intrate deja în istorie*. Apoi mai erau organizațiile teroriste ale negrilor, **Pantera Neagră** fiind cea mai cunoscută, organizațiile feministelor americane, diverse organizații care militau pentru “drepturile” homosexualilor, pedofililor, animalelor cu și fără blană, etc..., toate acestea au fost considerate de Marcuse ca potențial revoluționare, capabile să răstoarne

ordinea existentă. Vom vedea mai târziu că, cel puțin în parte, Marcuse a avut dreptate, aceste grupuscule agresive, dacă nu au reușit să răstoarne în mod violent și brusc ordinea existentă, au reușit totuși s-o modifice oarecum conform scopurilor urmărite de ele. Vom vedea cum această modificare aparent radicală este numai de fațadă, fiind obținută prin *terorism intelectual*. În același timp, bunul simț și tradiția îndelungată a civilizației occidentale vor respinge în mod hotărât aceste manifestări extremiste. Marcuse considera acea epocă a anilor '70 ca având un caracter *contra-revoluționar*, datorită "îmburghezirii clasei muncitoare" și faptului că partidele comuniste au renunțat la practica revoluționar-teroristă de a pune mâna pe puterea politică, prin integrarea în sistemul democrației burgheze. Este drept că pe atunci partidele comuniste încă mai aveau ceva aderenți, deoarece ecourile *anti-fascismului* nu se stinseseră încă. Astăzi, aceste partide sunt ca și inexistente din punct de vedere politic. Pericolul pe care-l reprezintă încă aceste grupuscule teroriste nu s-a stins însă, eșecul economic al marxism-leninismului determinând-le să-și modifice orientarea dinspre lupta anti-capitalistă spre lupta pentru "drepturile" homosexualilor, pedofililor, animalelor, contra anti-semitismului, pentru o planetă curată, pentru pace, contra bisericii, etc..., dat fiindcă **întotdeauna se găsesc cauze pentru care merită să lupti**, în spatele cărora să se poată ascunde un **grupuscul terorist avid de putere**. Nimic nou sub soare, atât iacobinii cât și bolșevicii au procedat la fel. Faptul că sunt o infimă minoritate în raport cu restul societății nu are nici un fel de relevanță pentru dânsii. Cuvântul de ordine este "dacă voi nu ne vreți, noi vă vrem!", vorba lui Vodă Lăpușneanul, și nici Marcuse nu-și face probleme de conștiință din această perspectivă. **Esențial este să se distrugă din temelii ordinea existentă**, să nu uităm. Faptul că o minoritate "luminată" se impune prin metode teroriste în fața mării majorități "înapoiate" nu-i pune absolut nici o problemă de conștiință, atâta vreme cât socialismul este prin definiție *bun*, iar puterea este acaparată de către *băieții buni*, nu are rost să ne neliniștim, atâta vreme cât suntem *pe mâini bune*, care vasă-

zică. S-a văzut cât de buni au fost *băieții buni* – de la cele două milioane de victime ale iacobinilor și până la sutele de milioane de victime ale bolșevicilor, cifrele vorbesc de la sine, iar istoria se poate repeta oricând. În textele sale, aidoma lui Karl Marx și Friedrich Engels, cei care cu un secol mai înainte își imaginau distrugerea societății germane, tot așa și Herbert Marcuse își imagina distrugerea societății americane, citez:

*„Putem vorbi, pe drept cuvânt, de o revoluție culturală, întrucât protestul este îndreptat împotriva întregii culturi dominante, incluzând sistemul moral al societății existente... Un singur lucru putem afirma cu deplină certitudine: ideea tradițională de revoluție și strategia tradițională prin care poate fi declanșată o revoluție nu mai sunt valide. Aceste idei sunt demodate... Ceea ce trebuie să înfăptuim este un tip de **dezintegrare difuză și dispersivă a sistemului**”.*

Exact aici voiam să ajung. Marcuse stabilise deja anterior **cine**. Respectiv cine se va situa în fruntea revoluției ce urma să vină. A precizat extrem de clar. Mici grupuscule agresive de studenți, negri, feministe și homosexuali. Acum vedem că a stabilit și **cum**. În fine, nu tocmai cum, ci mai degrabă **cum nu**. Adică se convinsese și el de falsitatea teoriilor marxist-leniniste. Clasa muncitoare nu numai că n-a fost niciodată revoluționară, dar nici nu va putea fi vreodată. O clasă muncitoare exploatată, și mai ales, cu un nivel redus de cultură și educație, nu va putea nicicând să se situeze în fruntea revoluției. Bolșevicii vor teoretiza prin scrierile lui Lenin rolul conducător pe care și-l va asuma partidul comunist. În realitate, n-a fost decât o justificare teoretică impusă a faptului că un mic grup terorist format din evrei comuniști, favorizat de un complex de împrejurări istorice, a reușit să pună mâna pe putere dând o lovitură de stat adevăratei revoluții, grup care mai apoi se va menține la putere prin crimă și teroare, și care, din necesități ideologice, se va autoproclama partid comunist conducător al clasei muncitoare. Ceea ce s-a întâmplat pe 7 noiem-

brie 1917, o spectaculoasă lovitură de stat dată de un mic grup de evrei comuniști în numele unei clase muncitoare ne semnificative numeric în raport cu populația imperiului țarist, nu avea să se mai repete vreodată. Clasa muncitoare și cu atât mai puțin așa-zisul ei partid conducător, nu erau și nu puteau fi decât reacționare, nicidecum revoluționare. Partidul comunist, *partidul revoluționar al clasei muncitoare*, cum se spunea pe atunci, dovedindu-se inutil, va dispărea încet-încet din peisajul politic al țărilor occidentale, mai ales după încetarea finanțării asigurate cu generozitate până atunci de către partidele *frățești*, ca urmare a dezmembrării Uniunii Sovietice și căderii **Cortinei de Fier**. Spuneam că Marcuse a preconizat mai degrabă **cum nu** ar trebui abordată revoluția anti-capitalistă. Încetând din viață după trei ani, nu a mai apucat să explice exact cum trebuie procedat, adică fără să fi elaborat un fel de manual al practicii revoluționare, tot așa cum Che Guevara elaborase cu aproape două decenii mai înainte un manual al practicii teroriste.

Cu toate acestea, precizase cu claritate, revoluția ce va veni, va fi o **dezintegrare difuză și dispersivă a sistemului**. Chiar dacă nu a formulat soluții clare în acest sens, cărțile sale au devenit adevărate Biblii ale mișcărilor revendicative de stânga din America. Cartea sa, *Omul uni-dimensional* (1964), ca și cea anterioară *Eros și Civilizație* (1955) au exercitat o considerabilă influență asupra mișcărilor sociale ce au explodat practic pe la mijlocul anilor '60, respectiv mișcările de emancipare socială a populației de culoare și mișcările de protest contra războiului din Vietnam, dar și, într-o mai mică măsură, mișcările feministe, ale homosexualilor și mișcarea hippie. Toate acestea au dat naștere unei contraculturi specifice ce nega societatea de consum, familia tradițională, reprimarea instinctului sexual, cu precădere cel feminin, și adesea, credința creștină, fie total, fie încercând s-o înlocuiască cu alte credințe, cel mai des făcându-se apel la budism. De asemenea, erau negate ideologiile ce acceptau războiul, rasismul și inechitatea socială. Mișcările studentești de protest din anii '60

împotriva “escaladării conflictului militar din Indochina”, cu denumirea populară de **Războiul din Vietnam**, au constituit pentru Herbert Marcuse o oportunitate istorică, văzând în aceste mișcări de protest germele revoluționar capabil să inițieze revoluția socială. În realitate, nu a fost absolut nici o revoluție. Armata americană a trebuit să se retragă din Indochina, cedarea în fața comuniștilor cauzând mai apoi enorme suferințe poporului vietnamez, dar și celui cambodgian și laotian. Retragerea sprijinului american a avut cauze multiple, în principal fiind pierderile umane și materiale mult prea mari în raport cu interesele strategice și politice americane, tot mai reduse față de această zonă asiatică. În nici un caz nu a fost rezultatul protestelor maselor “populare”. ***Războiul din Vietnam a fost pierdut în Wall Street*** cum spunea careva, și nu era câtuși de puțin departe de adevăr. La fel a fost și cu mișcările de “emancipare” a populației de culoare. Drepturile acordate acestora, ca și eliminarea segregăției rasi ale, nu au fost câtuși de puțin rezultatul mișcărilor și marșurilor de protest ale negrilor, cât au fost rezultatul unei decizii politice la nivel înalt, cu consecințe imprevizibile pe termen lung, astfel că azi, la mai bine de jumătate de secol, realitatea pe teren este cu totul alta decât cea prezentată în filmele de propagandă de la Hollywood. În ciuda creșterii accentuate a nivelului de trai în Statele Unite, inclusiv pentru populația de culoare, diferențele între albi și negri nu numai că au rămas aceleași, dar s-au și accentuat. Vom mai discuta despre asta. Cu toate acestea, o întreagă generație a înghițit pe ne-mestecate aceste teorii toxice de sorginte marxistă ca și cum ar fi fost cultura ei proprie, acceptând fără reticențe această ideologie otrăvită. Același fenomen a avut loc în Franța cu ocazia mișcărilor studențești din mai 1968. Ca și cele din America, nu au fost câtuși de puțin revoluții, ci mai degrabă niște mișcări de protest abortite. Spiritul “revoluționar” al generației ’68 a rămas însă, mare parte din conducătorii Americii de azi fiind hipioții acelor ani (vezi Bill Clinton), la fel cum “revoluții” din mai ’68 din Franța sunt euro-parlamentarii ce decid politica europeană de azi. Cum spuneam deja, Marcuse este autorul celebrului

slogan **Make Love, Not War!** care a fost sloganul tinerei generații de acum jumătate de secol. Roadele acestei ideologii otrăvitoare le culege însă generația de astăzi, așa cum vom vedea în continuare. Pe atunci, septuagenarul Marcuse, ajuns la apogeul carierei sale, se instalase confortabil în fruntea mișcărilor de protest ale tinerei generații din campusurile universitare americane și europene deopotrivă. La aceasta a contribuit și distanțarea foștilor săi colegi, Max Horkheimer și Theodor Adorno față de noul marxism promovat de către Marcuse. Lucrarea sa, *Omul Uni-dimensional* a devenit în acei ani cartea de căpătâi a activiștilor marxiști ai organizației *Students for a Democratic Society* și nu numai. El a văzut în progresul tehnologic din a doua jumătate a secolului 20 o nouă cale de "scăpare" pentru sistemul capitalist "muribund", un alt mod de perpetuare și supraviețuire a acestuia. Producția *de masă*, consumul *de masă* și cultura *de masă* sunt acum factorii hotărâtori ai erodării spiritului "revoluționar" al "clasei muncitoare", citez:

"Tehnologia servește instituirii unei noi, mai efective și mai plăcute forme de control social și coeziune socială.[...] În fața caracterului tot mai totalitar al acestei societăți, noțiunea tradițională de "neutralitate" a tehnologiei nu mai poate fi multă vreme susținută. Tehnologia ca atare nu poate fi izolată de utilizarea în slujba căreia este pusă; societatea tehnologică este un sistem de dominație care operează deja în concept și construcție de tehnici.[...] În calitate de univers tehnologic, societatea industrială avansată este un univers politic, stadiul ultim al realizării unui proiect istoric specific – care înseamnă experiență, transformare și organizare a naturii ca simplu mijloc de dominație.[...] Pe măsură ce proiectul se dezvoltă, el deformează întregul univers al discursului și acțiunii, cultura intelectuală și materială. În cadrul unui univers al tehnologiei, cultura, politica și economia se contopesc într-un sistem omniprezent care atrage sau respinge orice alternativă. Productivitatea și dezvoltarea potențială a acestui sistem, stabilizează societatea și conține progresul tehnic în

cadrul dominației. Rațiunea tehnologică devine rațiune politică. “

(Herbert Marcuse, *One-dimensional Man*, Beacon Press, Boston, 1964, pag. xlvii)

Herbert Marcuse a văzut în toate aceste mișcări ale studenților din anii '60, dacă nu germenii unei adevărate revoluții, măcar catalizatorul unei mișcări sociale ample de schimbare la nivelul întregii societăți. Cum spuneam, mișcările de protest ale studenților contra intervenției militare a Statelor Unite în Indochina au avut o influență oarecum neglijabilă asupra deciziei de încetare a focului și retragere a trupelor din Vietnamul de Sud. Din câte îmi amintesc, presa comunistă de atunci prezenta instaurarea comunismului în Indochina ca pe o măreață victorie a forțelor progresiste, a socialismului. Nu se mai vorbea despre comunism, care devenise un țel îndepărtat, nebulos și oarecum incert, în documentele de partid fiind pomenit cu expresii bombastice de tipul “visul de aur al omenirii”. Preocuparea principală devenise “societatea socialistă multilateral dezvoltată”. Dar asta este deja o altă istorie. În fine, se insinua că retragerea americană reprezintă un recul al capitalismului “putred” ce urma să se prăbușească și el cât de curând. Adevărul este că programul spațial american înghițea sume din ce în ce mai mari, și în consecință, Congresul Statelor Unite a decis să retragă ajutorul economic și militar acordat guvernului de la Saigon. Mișcările de protest ale tineretului american se vor prăbuși singure datorită contradicțiilor interne ce le măcinau, datorită reacției violente a autorităților, reacției de respingere a unei bune părți a populației, dar și datorită unor aspecte negative precum promiscuitatea modului de viață adoptat de către hipioți și în special datorită consumului de droguri ce va provoca numeroase victime. Vom reveni mai târziu asupra acestor aspecte.

Cap. 5 Theodor Adorno, anti-antisemitul

Și în fine să discutăm despre **Theodor Adorno**, care a fost printre cei mai importanți membri ai *Școlii de la Frankfurt*. Colaborator apropiat al lui Max Horkheimer, cel care a condus mai bine de trei decenii efectiv institutul, Adorno, în colaborare cu acesta, dar și cu alți cercetători, a produs o serie de lucrări fundamentale pentru **marxismul cultural**, punând astfel bazele teoretice ale noii ideologii.

Pentru început, câteva repere biografice. Theodor Ludwig Adorno – Wiesengrund s-a născut în Frankfurt pe Main în data de 11 septembrie 1903, copilul unic al lui Oscar Alexander Wiesengrund, evreu convertit, și al Mariei Calvelli - Adorno della Piana, catolică din Corsica. Tatăl său era un bogat negustor de vinuri, în timp ce mama sa era o cântăreață de operă cunoscută. Urmează studii de filozofie, psihologie și sociologie la Universitatea din Frankfurt, încununată cu un doctorat în filozofie în vara lui 1924, având ca temă un studiu al lui Edmund Husserl și drept îndrumător pe profesorul neo-kantian Hans Cornelius. Din această perioadă datează primele contacte cu Max Horkheimer și cu Walter Benjamin cu care va colabora ulterior. În paralel cu filozofia, urmează studii de teorie muzicală la Viena cu compozitorul Alban Berg, dar și de pian cu Eduard Steuermann. De altfel, preocupările muzicale îl vor însoți toată viața, fie prin compoziții muzicale, fie prin studii de muzicologie. În martie 1933, Adolf Hitler este investit cancelar al celui de-al treilea Reich. Câteva luni mai înainte, în septembrie 1932, nașiștii îi retrăseseră lui Adorno dreptul de a mai preda, pentru ca în iulie 1933 să fie căutat acasă de către poliție. În consecință, un an mai târziu, în toamna lui 1934, părăsește Germania pentru a se stabili în Marea Britanie la Oxford University, unde va rămâne în calitate de student avansat (*advanced student*-sic!) circa patru ani, după care va pleca în Statele Unite, invitat de către Max Horkheimer, care mutase deja *Institutul de Studii Sociale* la New York, cu ajutorul universității Columbia. Va rămâne în America în următorii

11 ani, timp în care va colabora cu *Institutul* pentru diverse studii, va compune muzică, dar va scrie și alte texte privind muzica și cultura de masă. Cea mai importantă lucrare din această perioadă este *Personalitatea autoritară*, apărută în 1949, o culegere de studii aparținând unui colectiv din care făceau parte Theodor W. Adorno, Else Frenkel-Brunswik, Daniel Levinson și Nevitt Sanford. Odată cu tipărirea acesteia, Adorno va părăsi Statele Unite pentru a se întoarce în Europa. De-a lungul anilor '50 și '60 va deveni o persoană publică populară, nu numai datorită cărților și studiilor sale, ci și prin apariții în ziare, la radio și tv, prin articole, interviuri și participare la mese rotunde. Extrem de prolific, va publica în această perioadă studii de muzicologie, sociologie și literatură. Deși inițial se implicase în mișcările studențești de protest din 1968 din Germania, odată cu decăderea acestora în anarhie și violență se va distanța treptat de ele, atrăgându-și furia studenților. Epuizat de activitatea intensă din ultimii ani ai vieții, va muri în anul următor. Dintre scrierile sale, pentru lucrarea de față, cel mai mult ne interesează *Personalitatea autoritară*, despre care vom vorbi în continuare, fiind edificatoare în ceea ce privește scopurile *Școlii de la Frankfurt*.

Lucrarea a apărut în 1949, rod al colaborării lui Adorno cu alți trei cercetători în domeniul sociologiei, fiind sponsorizată de către *American Jewish Committee*. Chipurile, în scopul dezvoltării cercetării științifice asupra *anti-semitismului și intoleranței*, în cadrul acestei instituții a fost creat un departament special de cercetare științifică, (Department of Scientific Research) sub conducerea dr. Max Horkheimer. Lucrarea s-a dorit a fi o contribuție la *studiile privind prejudecățile*, studii efectuate în diverse centre de pe teritoriul Statelor Unite, studii ce urmăreau să furnizeze o "interpretare calitativă", care să pună în evidență anumite trăsături caracteristice ale *caracterului autoritar*. Cercetarea urma să fie făcută prin chestionare cuprinzând anumite întrebări indirecte adresate persoanelor intervievate. Fac precizarea că am tradus *prejudice* prin *prejudecată* și nu prin *pre-*

judiciu, așa cum apare în mod greșit în numeroase articole despre această carte, dovadă că autorii nu au înțeles despre ce este vorba. Cele două noțiuni sunt complet diferite ca sens în limba română, așa că traducerea trebuia făcută în contextul în care apare termenul *prejudice*. În lucrarea despre care discutăm acum, cel mai adesea acesta apare cu sensul de *prejudecată* (vezi *religious prejudice, racial prejudice, etc...*)

Să facem pentru început precizarea că termenul de *personalitate autoritară* nu este o descoperire a dlui Adorno & Co., el se regăsește în scrieri mai vechi ale lui Erich Fromm. Contribuția originală a celor patru cercetători constă în definirea din punct de vedere psihanalitic a acestui tip de personalitate. Principalele premise ale teoriei au fost ascensiunea nazismului în Germania începând cu 1930 și Holocaustul.(sic!) Ca atare, principala componentă a acestui tip de personalitate autoritară ar fi *anti-semitismul* și anumite concepții anti-democratice. Vom vedea în continuare **câte parale face toată această teorie.**

Așa cum se afirmă încă din prefață, scopul principal al cercetării este de a afla de ce anumite persoane, într-un anumit context, se comportă într-o manieră tolerantă și în altele se dovedesc a fi intolerante, citez:

Why does an individual behave in a "tolerant" manner in one situation and in a "bigoted" manner in another situation?

(Authoritarian personality, Foreword to Studies in Prejudice, AP1, pag. vii)

În studiile celor patru cercetători, aceștia au pornit de la ipoteza că ansamblul convingerilor politice, economice și sociale ale unui individ la un moment dat, este o structură coerentă care exprimă un anumit tip de mentalitate, individul fiind susceptibil de a avea un compor-

tament pro sau anti-democratic. În fine, scopul declarat al celor patru este de a defini cu metode “științifice” trăsăturile definitorii ale individului care este un potențial “fascist”. Nu putem face aceste observații fără a preciza și contextul politic. Cartea iese de sub tipar în 1949 – an în care demonizarea Germaniei naziste era la apogeu. Și nu numai în Uniunea Sovietică, cea care a suportat grosul pierderilor materiale și umane ale războiului, și unde propaganda anti-germană ar fi putut avea o oarece justificare, dar și în mai toate țările Europei Occidentale. Știți Dvs., **legende și miturile holocaustului**, mitul celor 6 milioane de evrei gazați la Auschwitz, mitul săpunului din grăsime de evreu (Judische Fett), al abajurilor din piele de evreu ca și cel al capetelor de evrei micșorate.(sic!) Între timp, după de-secretizarea arhivelor lagărului de la Auschwitz capturate de către sovietici și după *re-calculearea numărului de cadavre*, cele șase milioane se făcură doar unul singur, și acela incert, iar progresele metodelor de cercetare științifică au arătat că toate acele orori prezentate la procesul de la Nürnberg citate anterior nu au fost decât de minciuni propagandistice în scopul demonizării Germaniei. De altfel, încă din 1943, circulau zvonuri conform cărora naștii îi ucid pe evrei cu aburi, cu electricitate, cu gaz, scoțând aer din încăpere, fierbându-i, prăjindu-i și dizolvându-i în var nestins. (vezi și “The Black Book: The Nazi Crime Against the Jewish People”, New York, 1946, p. 270, 274, 280, 313; această carte a fost prezentată Comisiei de la Nürnberg drept “probă” la dosar). Sigur că da, trebuiau justificate cumva zecile de miliarde de dolari pe care trebuia să le plătească Germania drept “reparații” noului “cămin al evreilor”, statul Israel, ce avea să se auto-proclame în scurt timp, miliarde la care plătește și azi. În fine, trebuie să fim înțeleghători, evreei au avut **absolută nevoie** de capital pentru finanțarea noului lor stat, și cum *scopul scuză mijloacele*, trebuiau să scoată de undeva aceste sume imense. Adevărul este că toate părțile au căutat să-și tragă *partea leului* din această istorie, anti-fascismul fiind pretextul instaurării comunismului într-o serie de țări din Europa de Est printre care și România, sub presiunea armatelor sovietice de

ocupație și a comisarilor politici, în marea lor majoritate evrei, veniți călare pe tancurile sovietice, ca să ne ofere darul *poporului vecin și frate* (devenit *vecin și frate* prin ocuparea Basarabiei și Bucovinei), *comunismul, visul de aur al omenirii*. Cum spuneam, cu mici excepții (Spania, Portugalia, Elveția și țările nordice), sub pretextul anti-fascismului și de-nazificării țării, comuniștii au încercat să pună mâna pe puterea politică, în unele țări prin forța armelor, așa cum s-a întâmplat în Grecia, totul culminând cu un sângeros război civil, sau prin *teroare revoluționară*, așa cum s-a întâmplat în timpul *epurării sălbatice* (l'Épuration sauvage) în Franța, ce a produs peste o sută de mii de victime, în bună parte nevinovate, executate fără judecată de către comuniști fanatici. Au mai avut loc în acei ani *zvârcoliri ale fiarei comuniste* soldate cu victime omenești și în Italia și Austria, dar toate aceste mișcări subversive au fost sugrumate în fașă de către autorități. Am subliniat contextul apariției cărții pentru a arăta că și ea face parte din componenta teoretică a *demonizării Germaniei* și a *sacralizării evreilor*, în calitate de victime nevinovate ale naziștilor.

Cap. 6 Doi americani luați la întrebări

Acestea fiind zise, să vedem acum cam ce conține cartea. Vom sări peste prefață, introducere, prezentare și cuprins, mergând direct la capitolul II, elaborat de către dl. R. Nevitt Sanford și intitulat: *Contrastul ideologic la doi studenți: studiu preliminar (The Contrasting Ideologies of two college men: A preliminary view)* Este vorba despre câteva păreri ale celor doi studenți intervievați privind modul în care aceștia se raportează la diverse aspecte privind cariera, familia, politica, religia, etc..., fără a lipsi, cine credeți? **evreii**. Evident că este vorba de a se raporta la evrei nu în raport cu numărul lor, ponderea numerică a acestora, atunci ca și acum, în cadrul populației Statelor Unite fiind nesemnificativă în raport cu cea a altor grupuri etnice precum italienii, irlandezii sau polonezii, fără a mai vorbi de hispanici, ci mai mult sau mai puțin în calitate de *victime sacre* ale *bestiilor naziste*. Cum spuneam, au fost intervievați doi studenți, Mack și Larry. Să facem observația că întrebările adresate celor doi nu par a fi identice, și mai ales, răspunsurile posibile nu sunt bivalente sau după o anumită scală, ca atare, deși nu sunt sociolog de profesie, am serioase dubii asupra metodei utilizate de către cercetători, dar și asupra concluziilor trase de către aceștia. Și nu sunt singurul, după cum vom vedea mai târziu. Atunci să vedem interviurile pe scurt. Voi menționa absolut tot ce mi s-a părut semnificativ pentru subiectul ce ne interesează.

Pentru început, **Mack – un tip extrem de ETNOCENTRIC**. Mack este irlandez de origine, născut în Statele Unite, amândoi părinții săi fiind născuți pe pământ american. Mama sa a murit pe când el avea doar șase ani. Tatăl său, fost tâmplar în construcții, acum pensionar, are propria casă și o pensie modestă de cca. 1000\$/an, care îi permite să trăiască cât de cât decent. În privința carierei, Mack s-a decis să studieze dreptul. Consideră că **în viitor importanța oamenilor legii va crește**. Are aceeași religie ca și cea a mamei sale, cea metodistă, fără

a fi totuși creștin practicant, religia neînsemnând prea mult pentru dânsul. Tatăl său este catolic, fără a fi foarte religios. Mack subliniază însă că **a încercat întotdeauna să trăiască conform preceptelor celor 10 Porunci**. Are aceleași preferințe politice ca și tatăl său, respectiv Partidul Democrat. S-ar declara mulțumit cu un venit anual de 5000\$, cam cât ar câștiga în calitate de avocat modest într-un orașel de provincie. **Este conștient și mândru de ascendența sa irlandeză**. În ceea ce privește asimilarea, nu dorește neapărat să rămână irlandez, **dar îi admiră pe cei ce-și păstrează intactă originea etnică**. Și în fine, se ajunge și la întrebările cheie, cele privind evreii, evident, la care viitorul om al legii a răspuns extrem de tranșant, așa că am redat absolut totul.

Afirmă că într-o oarecare măsură nu-i prea plac evreii, citez: ***I have a little dislike for Jewish people***. Explică și de ce, pentru că au spirit de clan și pentru că sunt prea materialişti, citez: ***they accent the clanish and the material***. Susține că i se pare că le strălucesc ochii când le pui în palmă o monedă, citez: ***it seems to me you can see their eyes light up when you hand them a coin***. Nu-i plac croitorii evrei, pentru că au materiale de mână a doua, iar lui îi place să poarte haine de bună calitate. Întrebat cum îi recunoaște pe evrei, Mack precizează ce crede el că-i caracterizează cel mai mult: respectiv să se strângă împreună, să se ajute între ei, să se organizeze în cluburi și alte asociații exclusiv evreiești. De asemenea, menționează pasiunea lor pentru bani și avere, citez: ***their attention is directed very greatly toward wealth***. Demn de menționat este că Mack definește aceste trăsături ca fiind caracteristice în general pentru evrei, fără a considera că ar fi neapărat negative. De altfel și spune, am citat deja, că datorită acestora îi displac puțin (***a little dislike***) evreii. Ba chiar menționează că i-a plăcut o tânără evreică, cu care s-ar și însura eventual, cu toate că nu este de acord cu toate ideile ei. Apoi explică și de ce, dând drept exemplu faptul că evreicele au blănuri și alte haine scumpe dar care sunt lipsite complet de gust. Aceasta ar implica o falsă

idee de superioritate. (a evreilor, pe care el nu o poate accepta) În continuare, întrebările ca și răspunsurile, devin tot mai interesante. Întrebat dacă crede că aportul evreilor în război a fost suficient de consistent, Mack a răspuns că probabil a fost, dar menționează totuși că **evreii au avut grijă să-și recupereze investiția făcută cu vârf și îndesat.**(sic!) La întrebarea dacă consideră că evreii constituie o forță în Statele Unite, răspunsul a fost afirmativ, dat fiindcă mai ales în New York evreii au organizații extrem de puternice pentru a sprijini imigrarea și pentru a-i ajuta pe noii veniți. El afirmă că acest lucru nu ar trebui să se întâmple, citez: **this should not be allowed.** Întrebat care ar putea fi pericolul, Mack răspunde că pericolul derivă **din concentrarea bogăției în mâinile unei singure etnii.** De asemenea, nu este de acord ca americanii să preia problemele celor care nu au reușit să se adapteze pe alte meleaguri. Susține că America are și așa destule probleme pentru a mai ajuta pe cei oprimați din alte țări. Nu face referire directă la evrei, dar este clar că la ei se referă. Cu atât mai mult cu cât în fraza următoare explică cu claritate și de ce. Pentru că evreii nu se amestecă cu alte popoare. **(won't intermingle)** Pe de altă parte, el consideră că evreii nu au o contribuție semnificativă pentru America, cu toate că sunt destui oameni de știință și medici evrei. Afirmă că a verificat cifrele imigrației. Conform datelor statistice, trei sferturi din evreii ce părăsesc Europa vin în America. **Este îngrijorat că aceștia vor exercita presiuni asupra Congresului,** fiind atât de mulți. În concluzie, consideră că pe viitor ar trebui limitată imigrarea evreilor și că cei existenți ar trebui stimulați să se amestece cu populația americană. Voi relua acum exact cele afirmate de către subiectul **Mack "etnocentricul"**. Deci, citez:

"I hate to see people in this country take on the burdens of people who have been misfits in other countries. We have enough problems at home without helping the oppressed of other countries. The Jews won't intermingle. So they are not a great contribution to our country—though Jewish scientists and doctors have contributed a great

deal. I checked on the immigration. Three-quarters of those leaving Europe arrive here. They are very thorough in it. They are businessmen and they will bring pressure to bear on Congress. We ought to prevent further immigration and concentrate on trying to get them to mingle and become a part of our people."

Și acum Larry, o persoană cu un "etnocentrism" scăzut. (**LARRY: A man low on ETHNOCENTRISM**) Larry are 28 de ani și este student în anul al doilea la facultatea de administrare a afacerilor (Business Administration). A pierdut deja patru ani deoarece a fost bolnav de tuberculoză. Este născut în Chicago, fiind american get-beget, la fel ca și părinții săi. Tatăl său are o mică afacere, un cafe-bar care îi aduce un venit anual de cca. 12,000\$. Tatăl său are propria casă și mai deține alte câteva proprietăți imobiliare. La fel ca părinții săi, Larry aparține cultului creștin-metodist. Merge destul de rar la biserică. În ceea ce privește opiniile politice, este republican, ca și părinții săi. Are convingeri politice republicane deoarece nu-i plac taxele, restricțiile și birocrația. În privința carierei, Larry își dorește să aibă propria sa afacere, în domeniul imobiliar sau ca broker. I-ar plăcea să ajungă să câștige cca. 25,000\$ anual și să aibă un capital de min. 100,000\$. Cu acești bani ar putea să călătorească și să trăiască fără griji. În ceea ce privește *minoritățile*, afirmă că este lipsit de prejudecăți. În ceea ce privește negrii (**negroes**), consideră că ar trebui să li se acorde drepturi egale (**social equality**) și o muncă conform calificării fiecăruia. Apoi ar trebui ca negrii să poată locui oriunde, citez: (**they**) **should be able to live in any neighbourhood**. Nu mi-este prea clar ce vrea să spună, dacă este vorba despre înlăturarea restricțiilor din domeniul imobiliar, care există și azi, deși oficial discriminarea este interzisă, sau despre disponibilitatea negrilor de a trăi printre cei de altă rasă sau etnie. Din punctul meu de vedere, a doua ipoteză se exclude, din moment ce realitatea actuală de pe teren corespunde mai degrabă cu prima ipoteză. Orice agent imobiliar din SUA vă poate spune că atunci când un negru, fie el și judecător la Curtea Supremă, se mută

pe o stradă locuită de albi, prețurile locuințelor alăturate scad semnificativ. Aceasta este realitatea, nu este cazul să despicăm acum firul în patru. Vom explica mai târziu și de ce. Afirmă că în trecut avea și el anumite prejudecăți, dar că s-a lecuit de când cu războiul. Problema minorităților în SUA i se pare nesemnificativă în raport cu problemele pe care le-au avut țările europene, pe care acestea au reușit totuși să le rezolve. În acest sens, dă ca exemplu Rusia. Deși afirmă că nu-i place sistemul economic egalitarist, crede că rușii au luptat atât de admirabil în război pentru că toți sunt egali.(sic!) Sigur că da! Comunismul, dacă e să ne luăm după el, *visul de aur al omenirii*, îi mână pe ruși în luptă, și nu politrucii evrei ce le țineau pistolul la ceafă – aici omul nostru dovedește o mare naivitate, explicabilă de fapt - marea majoritate a americanilor, chiar și azi, în epoca internetului de mare viteză 4G, se dovedesc a fi complet ignoranți în ceea ce privește restul lumii și mai ales, Europa. În continuare, Larry vorbește despre Franța, Anglia, Olanda, dovedind chipurile bune cunoștințe despre imperialism, exploatarea colonială,(sic!) etc..., în conexiune cu problema minorităților. Consideră că lipsa de unitate a americanilor este cauza discriminării. În acest sens, dă drept exemplu deportarea americanilor de origine japoneză, chestiune extrem de rușinoasă, cu nimic mai prejos decât deportarea evreilor din Germania nazistă. El consideră că deportarea japonezilor a avut drept cauză faptul că mulți americani au dorit să le preia abuziv proprietățile. Din nou aici se dovedește extrem de naiv. Ceea ce a făcut grupul de spioni Fuchs – Gold, aproape toți evrei, soții Ethel și Julius Rosenberg, și ei evrei, Jonathan Pollard, evreu și el, puteau face la fel de bine și japonezii în timpul războiului, dacă ar fi avut acces la cele mai bine păzite secrete de stat americane. Americanii puteau foarte bine să împiedice pe cale perfect legală accesul cetățenilor de origine japoneză la documente secrete, în apropierea bazelor militare și a uzinelor de armament, etc... Prin deportarea acestora au dovedit că nu sunt cu nimic mai prejos decât naștii sau sovieticii. Și asta cu atât mai mult cu cât spre deosebire de evreii germani, greu de deosebit de arieni, fizionomia

americanilor de origine japoneză îi trăda imediat. În ceea ce-i privește pe evrei, Larry consideră că aceștia ar fi discriminați din cauza abilității lor în afaceri, dar și temerii că ar putea prelua controlul economic al întregii țări.(sic!) Exact asta spune, citez: ***towards Jews it's because of their business ability—the fear that they'll take over business control of the country.*** Atât și nimic mai mult, spre deosebire de Mack, care a avut destule de spus despre evrei.

Să vedem acum și concluziile trase de către grupul de cercetători. Așa cum era de așteptat, au trecut direct la părerile exprimate la adresa evreilor, urmând apoi în ordine preferințele politice, religioase și opțiunile privind cariera. Fac observația că nu i-au interesat câtuși de puțin părerile exprimate la adresa negrilor, deși aceștia sunt de departe cea mai numeroasă minoritate din Statele Unite. Ca atare, *studiul* privește exclusiv **raporturile dintre populația majoritară albă și evrei**. Este bine de reținut, dat fiindcă în acel moment (1949) statul Israel se auto-proclamase cu doar un an în urmă, iar mișcarea pentru drepturile civile ale negrilor nici nu începuse încă. Apoi mai este de remarcat faptul că ordinea în care sunt discutate afirmațiile celor doi concordă cu ordinea de priorități înscrisă în agenda evreilor sioniști, în primul rând o atitudine binevoitoare, în cel mai rău caz indiferență față de imigrația masivă a evreilor în Statele Unite, o adevărată invazie de fapt, pe locul al doilea fiind infiltrarea evreilor în sferele înalte ale politicii americane, și în final atacuri asupra creștinismului în special, asupra valorilor civilizației occidentale și a tradițiilor americane în general, **în buna tradiție talmudică a urii anti-goym**. Vom mai discuta despre asta.

Cap. 7 Doi americani complet diferiți

În continuare sunt analizate punct cu punct afirmațiile celor doi studenți. În ceea ce-l privește pe Mack, cercetătorii remarcă trei grupe de acuzații aduse evreilor: 1. **violarea valorilor convenționale** 2. **spirit tribal** (în original - *ingroup characteristics* – am tradus astfel, deoarece caracterizează cel mai bine acest gen de comportament 3. **povară pentru societate** și inadaptabilitate. În ceea ce privește violarea valorilor convenționale (în orig. *violation*, nu este cel mai potrivit termen, eu aș prefera *lipsa de interes*), deci, în ceea ce privește lipsa de interes a evreilor pentru valorile unanim acceptate ale societății americane, Mack precizează că se referă la lipsa de loialitate și la interesul scăzut pentru valorile umane (**not courteous or interested in humanity**), fiind în schimb materialisti și avari de bani. (**materialistic and money-minded**) În calitate de oameni de afaceri, au mărfuri de mână a doua și sunt înclinați să tragă pe sfoară clienții. Nimic nou sub soare, de la Martin Luther și până la Eminescu și Corneliu Zelea Codreanu, toți au menționat aceste aspecte cu privire la evrei, ca și cum s-ar fi înțeles între ei. Desigur, există și excepții, nu este vorba chiar despre **toți evreii**, ci de marea lor majoritate, percepută ca un grup strâns unit, față de care membrii săi manifestă o loialitate oarbă. Evreii au organizații proprii pentru că nu doresc să se amestece cu creștinii. Solidaritatea etnică le permite să acumuleze **avere și putere**. Dar dacă există o anumită putere a evreilor, există și o anumită slăbiciune a lor, pentru că printre ei se găsesc și evrei opriți, care sunt inadaptabili și constituie o povară pentru societate. Autorii îl citează pe Mack, încercând să demonstreze că greșește, că ar fi evrei de toate felurile, bogați și săraci, adaptați și neadaptați, etc... respectiv ar vrea să înțelegem că evreii sunt oameni ca toți oamenii, și nicidecum un grup compact, perfect organizat și cu o agendă clară. Nici vorbă, Mack a fost extrem de tranșant și de clar, degeaba încearcă dânsii *să dreagă busuiocul*. Viitorul avocat a explicat cu claritate că evreii cu ceva vechime în America, au acumulat

suficientă avere și putere pentru a putea face presiuni asupra Congresului, în scopul de a admite cât mai mulți evrei amărâți din Europa. Puternicul lobby evreiesc este destinat susținerii evreilor nou-veniți pentru a-i ajuta să acumuleze și ei putere și bogăție, evident, **ÎN DETRIMENTUL AMERICANILOR DE BAȘTINĂ. Simplu, exact cum face cucul cu puii din cuibul străin. Cui nu-i convine, să plece!** În schimb, în cel mai pur stil evreiesc, autorii dau la întors precum o haină veche cele afirmate de către Mack, răstălmăcindu-i spusele. Întocmai cum *tovarășul* în '33 la Grivița, înfruntând călăii, s-a transformat din acuzat în acuzator, tot așa procedează și dâșii. Ei afirmă că spre deosebire de Mack care tot timpul vorbește despre **ce nu este în regulă cu evreii**, Larry vorbește despre **ce nu este în regulă cu ne-evreii**. Și tot așa... Sigur că da! Mack se înșeală amarnic. Cum poate el să afirme așa ceva, când **pe evrei nu i-au interesat niciodată banii, ci doar mulțimea lor?** Istoria completă a *cămătăriei*, revizuită și adăugită, din cele mai vechi timpuri și până azi o dovedește cu prisosință. Cicero, Seneca, Martin Luther, Shakespeare, atâția și atâția papi și împărați, până la Eminescu, Xenopol și Kogălniceanu – **toți aveau ochelari de cal** – cămătarii nu erau evrei, ci extratereștri, romulani sau klingonieni deghizați în cămătari evrei. Dar nici puterea nu i-a interesat niciodată – drăguții de ei! cum au fugit ei totdeauna de putere ca dracul de tămâie! În staff-ul Băncii Mondiale, FMI-ului, Departamentului de Stat, Rezervelor Federale, ca să nu mai vorbim despre American Israel Public Affairs Committee, sau AIPAC, în toate posturile cheie ale administrației americane nu e nici urmă de evrei. Poate ar trebui să-i întrebăm și pe americani, nu credeți? Sigur că da! Vedeți D-vs., adevărul e că sunt foarte, foarte mulți evrei – disproporționat de mulți chiar – poate verifica oricine imediat - dar nu pentru că ar vrea putere; cum putem afirma astfel de aberații cu iz antisemit? nu! **ei vor controlul total, ei vor puterea absolută, atât și nimic mai mult.** Spre binele americanilor, evident! Și vom demonstra asta, fără doar și poate, arătând și motivele. Americanii adevărați, proștii de ei, cum nu realizează cine le vrea binele? Între timp, *dâșii*

au rezolvat și această problemă, astfel că de la afacerea de spionaj Pollard încoace, evreii nu s-au mai complicat să infiltreze spioni la nivel inferior, plasând pe față agenți de influență total devotați Israelului până în sferele cele mai înalte ale puterii în Statele Unite, inclusiv în Consiliul Național de Securitate al Președintelui. În timp ce Mack are păreri negative despre evrei – nu sunt neapărat negative, din această cauză am citat exact – spune doar că îi displac puțin (**a little dislike**) anumite chestiuni, pe care le și menționează precis arătând și de ce, Larry se declară mai degrabă indiferent la aceste aspecte. Dar opiniile lui Mack nu sunt neapărat negative. În fond și la urma urmei, unora le pot plăcea evreicele îmbrăcate în haine de prost gust, alții se pot amuza atunci când evreii încearcă să-i tragă pe sfoară, de ce nu? Ce e așa rău în asta? Mă întreb uneori dacă nu cumva antisemiții sunt desemnați mai degrabă cei ce nu le plac (tot **a little dislike**) evreilor. Autorii vorbesc despre un stereotip al atitudinilor antisemite la Mack, deoarece acesta consideră evreii un grup omogen cu o agendă de priorități complet deosebită de interesul general al americanilor. Adevărul e că orice acuzații de antisemitism ar lansa dânsii, exemplele date de Mack îi contrazic categoric. Sigur că da! Ce ar fi de spus despre tot felul de organizații evreiești, nu vorbesc despre asociația gospodinelor evreice cu copii mici sau ceva de genul acesta, ci despre asociații cu un program dacă nu clar anti-american, cel puțin clar pro-israelian. Cumva *Liga Anti-Defăimare a B'nai B'rith*, sau A.D.L. pe scurt, cu un buget de multe milioane de dolari, sau *American Jewish Committee*, cel care a finanțat cu generozitate *ceretarea* despre care discutăm, au cumva vreo tangență cât de cât cu interesele poporului american? Să fim serioși. Nu am auzit despre indienii americani să aibă astfel de organizații, deși sunt și ei destul de numeroși și au și ei mult mai multe și mai stringente probleme. Din contră, văd ca de mai bine de un secol stau liniștiți în rezervațiile ce le-au fost “alocate” de către guvern. Sau eschimoșii din Alaska. Există cumva vreun *American Eskimo Committee*? N-am prea auzit de așa ceva. Și atunci cine are dreptate? Mack, un american de bun simț,

care a înțeles extrem de bine cum devine treaba cu evreii, sau Larry, un individ interesat mai degrabă de bani și de poziție socială decât de problema evreiască din Statele Unite? Se pare că de partea primului este dreptatea. Nu numai că evreii au propriile organizații care au o agendă anti-americană clară, dar s-au infiltrat în majoritatea organizațiilor de toate coloraturile politice posibile, de la feminism la comunism, îmbrățișând cele mai diferite puncte de vedere, fără însă să scape nici un moment din vedere interesele evreilor și ale statului israelian. Mack a sesizat foarte bine cum devine chestiunea. Dacă e să analizăm la rece exact cele afirmate, rezultă mai degrabă că el are o atitudine lucidă, de observator lucid, fără a manifesta vreun resentiment față de evrei. El doar constată realitatea și afirmă că îi displace puțin ceea ce a constatat. Dar se pare că și așa este mai mult decât suficient pentru a trezi ura feroce a evreilor. Mark Twain a scris parcă pe undeva, citez: ***“Toate națiunile se urăsc între ele, dar toate la un loc îi urăsc pe evrei”***, se înțelege de ce, și probabil că nu era prea departe de adevăr.

Este uimitor și revoltător cum colegii dlui Theodor Adorno, cercetători într-ale “etnocentrismului”, întorc totul pe dos, prezentându-l pe Mack drept etnocentric, când acesta vorbește clar despre faptul că ar trebui stimulați evreii să se amestece cu populația americană, și când el însuși afirmă că s-ar însura cu o fată evreică. Sigur că da! Cum spuneam deja, se pare că este mai mult decât suficient pentru a declanșa ura încrâncenată a evreilor, atâta vreme cât aceștia sunt de departe cel mai etnocentric popor de pe fața pământului. E drept că *nu e frumos să vorbești de funie în casa spânzuratului*, așa parcă spunea un vechi proverb. Iar etno-centrismul evreilor nu datează de azi, de ieri, ci de vreo patru mii de ani, o bagatelă acolo. Vechiul Testament este plin de exemple de acest fel, din care se vede că evreii nu au acceptat niciodată să se amestece cu alte popoare, citez:

Pentru aceasta nu dați de soții pe fiicele voastre feciorilor lor și nici pe

fiicele lor să nu le ia feciorii voștri. (Ezra, 9:12)

Să nu te încuscrești cu ele: pe fiica ta să nu o măriți după fiul lui și pe fiica lui să n-o iei pentru fiul tău (...). (Deuteronomul, 7:2-6)

Edificator, nu? S-ar putea spune că toate acestea s-au petrecut în negura vremurilor și că realitatea de la mijlocul secolului 20 este cu totul alta. Desigur, dar nu și din acest punct de vedere, și oricum nu s-a schimbat câtuși de puțin pentru evrei. Atâta vreme cât în statul Israel actual nu este recunoscut drept evreu decât cel ce-și dovedește genealogia pur evreiască sau cel puțin mama sa este evreică (Kid-dushin 66b, Shulchan Aruch, EH 4:19), pare absurd să-i acuzi pe alții de etnocentrism. Chiar și azi, la început de secol 21, în Israel sunt circa 300,000 de evrei care nu se pot căsători sau a căror căsătorie nu poate fi recunoscută de stat, deoarece partenerul nu este evreu sau nu-și poate dovedi evreitatea. Din păcate, așa cum cele menționate aici o dovedesc cu prisosință, evreii nu s-au putut plânge niciodată de lipsa tupeului sau a nerușinării. Comentariile privind convingerile politice și religioase ale celor doi sunt mai puțin interesante, cu atât mai mult cu cât colegii dlui Adorno încearcă și aici să găsească “urme de antisemitism” și convingeri anti-democratice în cele afirmate de către Mack, și evident contrariul, în cele afirmate de către Larry. Tristă consecvență demnă de o cauză mai bună! În fine, în ceea ce privește opțiunile vocaționale ale celor doi, din nou accentul este pus pe critica celor afirmate de către Mack, pentru a sublinia *anti-semismul* acestuia, începând cu modul în care vede acesta societatea, afirmând, citez:

*[...]”Mack tinde să gândească structura unui grup ca o ierarhie a puterii. [...] Larry dorește **plăcere**, Mack pare mai interesat de **putere**. Larry simte că principalul obiect al muncii și eficienței este că-și va lua mai repede o vacanță și să se bucure de viață; Mack pare a privi aceste chestiuni ca scopuri în sine. În general, ambii subiecți exprimă idei*

foarte apropiate de ideologiile lor politice... “

pentru ca în final să tragă și concluziile de rigoare, citez:

“Dacă etnocentrismul este înțeles ca tendința de a exprima păreri și atitudini ostile față de anumite grupuri etnice și favorabile grupului cu care se identifică respectivul, atunci este posibil să se ordoneze mai mulți indivizi în funcție de gradul lor de etnocentrism, așa cum este cazul anti-semitismului.”

Clar de tot! Așa cum am presupus deja, acesta era scopul. Cel puțin aparent, pentru că vom vedea că acesta este mai degrabă pretextul, scopurile reale fiind de fapt cu totul altele. Deci, dacă e să tragem linie, pare că s-a dorit să se facă o cercetare științifică, un studiu academic al antisemitismului. Atunci să vedem ce consideră dâșii că ar fi antisemitismul, citez:

„Antisemitismul poate fi înțeles ca o ideologie, care este un sistem relativ stabil, relativ organizat de opinii, valori și atitudini privind atât evreii cât și relația evrei-creștini. În mod specific se referă la atitudini negative privind evreii, atitudini ostile față de aceștia și valori morale care justifică atitudinile.”

Câteva observații acum. Definiția datează din 1949, dată la care cartea a ieșit de sub tipar. Dacă am rămâne doar la această definiție, antisemitismul n-ar avea conotațiile grave pe care le are azi. Adică nu mi se pare prea grav faptul de a avea o atitudine negativă față de evrei. Așa cum am arătat aici, dâșii au oferit și oferă suficiente motive, și de altfel, nu cred că vreun popor poate fi atât de perfect încât să primească numai aprecieri pozitive. Mai degrabă cred că incriminarea antisemitismului nu este de fapt decât o metodă de a impune tuturor ne-evreilor, pe principiul *noi contra restul*, o anumită opinie prefabricată despre evrei. Am văzut deja anterior cum opiniile

oarecum negative dar totuși benigne, exprimate extrem de delicat ale lui Mack, au fost catalogate drept antisemitism. Sigur, în contextul de atunci poate părea o exagerare, tipic evreiască zic eu, cu atât mai mult cu cât am citat și definiția dată de către dânsii. De aici și până în ziua de azi, au trecut totuși 64 de ani, conotațiile s-au agravat extrem de mult, astfel că azi, pentru mulți, anti-semitism este similar cu intoleranță oarbă, ură de rasă și îndemn la exterminare și pogrom. Este clar cine este responsabil pentru toate aceste exagerări, atâta vreme cât principiul este *noi contra restului lumii*.

Revenind la lucrările de cercetare ale colectivului condus de către dl. Adorno (cunoscute și sub numele de *Berkeley Studies*), următoarele investigații s-au concentrat asupra "prejudecăților" în cadrul teoretic al psihanalizei freudiene. *Personalitatea autoritară* este văzută ca o stare de spirit sau atitudine caracterizată de credința unei persoane în obediența și supunerea absolută față de propria autoritate ca și a dirijării acestei atitudini spre oprimarea subordonaților. Adorno & Co. au văzut în *personalitatea autoritară* existența unui așa-numit *supra-eu* (superego-ul lui Freud) care controlează *eul* slab, incapabil să facă față impulsurilor interioare. Acest conflict personal cauzează dezechilibre interioare care determină supra-eul să adere la norme externe impuse (convenționalism), dar și la autoritățile care impun aceste norme. (supunere față de autorități) Mecanismul de apărare al *eu-lui interior* în fața anxietăților, le proiectează pe acestea asupra grupurilor "minoritare", împreună cu alte idei "preconcepute". În plus, putem constata o atitudine cinică față de omenire și o nevoie de putere și duritate rezultată din neliniștile produse de disfuncționalitățile ce apar în societate. O altă caracteristică a acestui tip de personalitate este tendința generală de a se concentra asupra celor care încălcă valorile convenționale și de a acționa cu severitate contra acestora (agresiune autoritară-sic!), manifestând și o opoziție contra tendințelor subiective și o tendință spre determinare mistică. (superstiții) În ceea ce privește dezvoltarea copilului, formarea *perso-*

nalității autoritare începe încă din copilărie, fiind puternic influențată de către părinți și familie. Relațiile “ierarhice”, “autoritare” și “exploatare” dintre părinți și copii sunt cele care conduc la formarea personalității adultului de mai târziu. Părinții care simt nevoia să domine, cei care tratează copilul cu asprime, cei care obligă prin amenințări la supunere față de valorile convenționale ale societății, favorizează dezvoltarea acestui tip de personalitate. Copilul suferă mult datorită acestor constrângeri, dezvoltând puternice resentimente față de părinții săi. Nimic nou sub soare deci. Aceleași teorii binecunoscute, cu deosebirea că Wilhelm Reich, care s-a ocupat și el de subiect, a pus accentul pe componenta sexuală a personalității și familiei autoritare, potențial generatoare de “fascism”. Scurtele interviuri luate celor doi studenți au fost doar pretextul pentru a arăta că *cercetările* trebuie continuate și aprofundate, dorindu-se a cuantifica fenomenul, adică de a vedea în ce măsură, pe o anumită *scală de măsură*, un individ este potențial “fascist”.

În acest scop a fost creată o scală de nivele diferențiate, numită **scala-F** (de la fascism). Diferențierea a fost făcută prin cuantificarea răspunsurilor posibile la întrebări indirecte privind atitudinea față de evrei.(sic!) Trebuie reținut acest fapt, nu este vorba despre pretense discriminări și prejudecăți referitoare la “minoritari” în general, ci doar la evrei, *victimele sacre* ale discriminării. Deci rețineți, nu este vorba de negri, amerindieni, eschimoși, etc..., ci numai și numai despre evrei, vom încerca mai târziu să deslușim și motivele.

Cap. 8 Cu F de la fascism

Și acum câte ceva despre metodică *științifică* adoptată de colectivul de cercetători de sub conducerea dlui Theodor Adorno. Așa-numita **scală-F** a fost destinată a evalua modul în care un set de convingeri sunt asociate *personalității autoritare* fără a ține cont de apartenența individului la un anumit grup social. Ideea de la care pornește grupul de cercetători este *iraționalitatea* evidentă a părerilor negative despre evrei. De aici înțelegem că dâșii împart oamenii în două categorii, evreii și *restul lumii*, ca atare, din start precizează implicit că evreii sunt o populație aparte, urmărită și persecutată permanent de către ne-evrei. Oare de ce? Din păcate, după cum vom vedea, grupul de cercetători nu va da niciodată un răspuns tranșant la această întrebare, considerând probabil răspunsul ca evident. Să precizăm că scala-F rezultă din evaluarea cantitativă a unui număr de 9 dimensiuni, respectiv: antisemitism, convenționalism, agresiune autoritară, anti-intracție, superstiție și stereotipie, putere și duritate, caracter distructiv și cinism, caracter proiectiv și sex. Fiecare din aceste scale de evaluare posedă un număr de sub-scale, destinate a realiza o evaluare precisă a fiecărei componente. Nivelele de evaluare pe aceste scale sunt asociate cu nivelul de educație și capacitatea intelectuală. Practic, au fost completate un număr de chestionare folosind un număr de subiecți, în cea mai mare parte studenți, dar și alte categorii de persoane, fiecare chestionar conținând un număr de aserțiuni cu privire la evrei, răspunsurile fiind asociate cu un anumit punctaj. Nu voi intra prea mult în amănunte tehnice privind metoda utilizată ca și acuratețea rezultatelor obținute. Pur și simplu nu mă interesează. Mult mai mult mă preocupă însă aspectele calitative, respectiv conținutul întrebărilor, extrem de edificator. Am luat drept exemplu prima scală definită și investigată de către cei patru cercetători, scala antisemitismului. Aceasta este la rândul ei împărțită în cinci subscale, subscale ce conțin la rândul lor opinii *ofensive* și *amenințătoare*, opinii despre *ce ar trebui făcut împotriva* evreilor, opinii

privind *posibilitatea de a fi asimilați*. Fiecare subscală luată ca atare pare a trata un anumit aspect al antisemitismului. Să precizăm că fiecare subscală este la rândul ei împărțită în două secțiuni, fiecare conținând câte 26 item-uri, nu rezultă prea clar de ce. Mă rog, or fi având dâșii vreo metodă nouă de investigație sociologică, pentru că eu n-am prea înțeles nimic. Practic, aserțiunile cu privire la evrei sunt împărțite aparent fără nici o noimă printre seturile subscalelor. Câteva exemple alese la întâmplare acum. Bunăoară Tabelul I – Antisemitism – Subscala “caracter ofensiv”, citez:

I-1. *Evreii par să prefere cel mai luxos, extravagant și senzual mod de viață. (sic!)*

I-4. *Defectul major al evreilor e vanitatea lor, mândria lor exagerată, dar și ideea că ar fi popor ales.*

I-10. *Cartierele în care sunt mulți evrei sunt întotdeauna urât mirositoare, murdare, urâte și respingătoare.*

I-13. *Există puține excepții, dar în general evreii sunt toți la fel.*

Iar în secțiunea a doua, citez:

II-1. *Pentru a nu mai fi persecutați, evreii trebuie să facă eforturi sincere să se debaraseze de defectele lor care irită și atrag atenția.*

II-4. *E ceva deosebit și ciudat cu evreii, nimeni nu știe ce gândesc și ce pun la cale.*

II-10. *Nu mă pot imagina căsătorit(ă) cu un evreu.*

II-13. *Un defect general al evreilor este agresivitatea lor exagerată (oare? – sic!), tendința puternică de a arăta a evrei, de a-și arăta obiceiurile și originea.*

Mărturisesc că habar nu am de aceste metode statistice, dar chiar și așa, nu văd vreo legătură între cele două seturi de afirmații, după cum nu văd nici o logică oarecare între ele sau altcum. Mult mai logic ar fi fost să se fi făcut seturi omogene de afirmații, împărțite pe ca-

tegorii clare, gen atitudini vis-à-vis de evrei, relații evrei-creștini, etc ..., cu diverse grade de aprobare sau negare. Mă rog, probabil că au avut dâșii ceva în cap, dar nu mă interesează. După cum nu mă interesează nici rezultatele obținute. **Din punctul meu de vedere, nu au nici o valoare.** Pentru că din start întrebările nu au nici o noimă. **Ele nu reflectă în nici un caz antisemitismul celor care sunt de acord sau nu cu respectivele aserțiuni.** Bunăoară chestiunea cu poporul ales de Dumnezeu (Iahve). Oricum am socoti-o, mit, legendă sau chiar s-o luăm în serios, ea se găsește de mii de ani atât în Vechiul Testament cât și în scrierile lor sfinte. Dacă o parte din evrei o crede sau nu, nu mai are absolut nici o semnificație. Mult mai important este faptul că evreii, cu intoleranța binecunoscută față de alte nații specifică religiei lor, având la dispoziție finanțele, logistica și organizarea sionismului internațional, **promovează ei înșiși mitul poporului ales, un rasism de cea mai joasă speță**, ca atare ar fi "îndreptățiți" să comită orice crimă. Nu este antisemitism, este chintesența istoriei milenare a poporului evreu, și nu o spun eu, o afirmă clar Vechiul Testament, citez:

"Iar Domnul a dat Lachișul în mâna lui Israel, care l-a cuprins a doua zi și l-a trecut prin ascuțișul sabiei, împreună cu toate sufletele din cetate, la fel cum făcuse cu Libna. Atunci Horam, regele Ghezerului, a venit să dea ajutor celor din Lachiș, dar Joshua l-a înfrânt pe el și pe oastea lui, astfel că n-a mai scăpat nici un fugar cu viață. Apoi Joshua și tot Israelul cu el au trecut de la Lachiș la Eglon și au tăbărât în fața lui și au pornit război împotriva-i. Și l-au cuprins în ziua aceea și l-au trecut prin ascuțișul sabiei cu toate sufletele care erau în cetate, nimicindu-i pe toți în aceeași zi, întocmai cum făcuseră și cu Lachișul. "
(Joshua, 10:32-34)

Toată istoria lor o confirmă. S-ar putea spune, stai, Dle! toate acestea sunt legende! Iar dacă totuși există un sâmbure de adevăr în ele, sunt fapte de acum patru mii de ani. Da, perfect de acord! Dar din păcate,

adevărul e că istoria se repetă identic și în zilele noastre. Câteva exemple doar.

Masacrul de la Deir Yassin, Masacrul de la Sharafat, Masacrul de la Kibya, Masacrul de la Kafr Qasem, Masacrul de la Al-Sammou', Masacrul de la Sabra și Shatila, Masacrul de la Oyon Qara, Masacrul de la Moscheea Al-Aqsa, Masacrul de la Moscheea Ibrahimi, Masacrul de la Jabalia.

Nu, nu sunt titlurile unor pelicule hollywoodiene, **sunt masacre comise de evrei**. Primul dintre cele enumerate, Masacrul de la Deir Yassin, a avut loc în ziua de 9 aprilie 1948, în timpul "Războiului pentru Libertate"(sic !) ce a urmat proclamării unilaterale a statului Israel. În aceea zi, un comando al organizației sioniste *Irgun* a asasinat cu bestialitate 254 palestinieni (107 după alte surse), în majoritate bătrâni, femei și copii, în localitatea Deir Yassin. La recensământul efectuat de către autoritățile britanice în 1922, evreii reprezentau cam zece la suta din populația Palestinei. La recensământul ulterior, realizat 25 de ani mai târziu, în 1947, evreii alcătuiau cam jumătate din populația zonei ce urma să devină ulterior statul Israel. Tot în acel an, palestinienii, în număr de cca. 800 de mii, dețineau 93,5% din pământuri. Astăzi mai sunt doar 170 de mii de palestinieni și nu dețin mai nimic. Restul s-au refugiat în țările vecine. Aceasta este realitatea. Cifrele spun totul fără a avea câtuși de puțin de-a face cu antisemitismul. **Evreii au intrat cu forța în Palestina, împotriva locuitorilor țării, pentru ca mai apoi, prin teroare, să-i deposedeze de bunuri și pământuri.** Dinamica creșterii numărului imigranților evrei în Palestina o dovedește. Pentru că există statistici începând încă de pe la 1530. Bunăoară, populația evreiască a Palestinei a crescut de la 5,000 de locuitori (1530) și 43,000 (1890), la 630,000 (1947), adică populația evreiască din Palestina, pe atunci sub mandat otoman și mai apoi britanic, a crescut în doar 57 de ani de 14,6 ori, în timp ce musulmanii, cca. 145,000 (1530) și 432,000 (1890), au ajuns la un număr de cca. 1,181,000

(1947) adică numărul musulmanilor a crescut de cca. 2,7 ori în aceeași perioadă de timp, de 5,4 ori mai puțin decât evreii. Palestina nu era o regiune nelocuită, așa cum pretind dâșii astăzi, cifrele statistice furnizate chiar de către evrei arată în mod clar **invazia evreiască** în Palestina. Pentru cei ce încă se mai îndoiesc de acest fapt, recomand lucrarea *Israel's Sacred Terrorism*, autor Livia Rokach. Se poate descărca liber de pe net. Precizez că cifrele menționate anterior au fost extrase din documentul intitulat ***First Memorandum: historical survey of the waves of the number and density of the population of ancient Palestine; Presented to the United Nations in 1947 by Vaad Leumi on Behalf of the Creation of a Jewish State***. Procedul utilizat pentru ocuparea Palestinei nu era nici el nou, exact așa au procedat cu un secol mai înainte în România, printr-o adevărată invazie evreiască în provinciile istorice românești Basarabia, Bucovina, Maramureș și nordul Moldovei.

Curând după apariția cărții, ea avea să devină ținta a numeroase critici. Au fost criticate în special interpretarea psihanalitică a personalității, dar și problemele metodologice de evaluare a scalei-F. Exact ce am observat și eu anterior, fără a fi de meserie, faptul că aserțiunile din chestionare nu au aparent nici o noimă. Și așa mai adăuga eu, toate chestiunile ridicate în acele chestionare, cum ar fi bunăoară atitudinea relativ la amestecarea populațiilor, în mod special căsătoria evreilor cu ne-evrei, ca și viceversa, nu sunt chestiuni legate de antisemitism. Nici măcar nu au câtuși de puțin de-a face cu atitudinea una sau altora vis-à-vis de aceste chestiuni, pentru simplul motiv că ele au fost reglementate cu strictețe chiar de către statul Israel. Israelul modern este singurul stat cu o teocrație declarată, care se auto-proclamă cu nerușinare o națiune al cărei unic scop este acela de a împinge înainte o singură religie și un unic popor. Israelul definește iudaismul ca religie de stat, cu o separație extrem de limitată din punct de vedere legislativ între biserică și stat. Alte critici au fost aduse faptului că teoria grupului condus de către Adorno se referă exclusiv

la dreapta spectrului politic, ca atare este părtinitoare din punct de vedere politic. Mă rog, este mult prea puțin spus, dat fiindcă apare ca evident că ea este destinată în primul rând să deservească pe evreii sioniști ca și scopurile acestora.

Mulți cercetători au demonstrat că există numeroase similitudini între personalitățile autoritare și cele anti-autoritare. Exact ceea ce spuneam, teoria aceasta nu are aparent nici o noimă. De altfel, un studiu asupra celor 16 căpetenii naziste judecate și condamnate la Nürnberg a condus la rezultate pozitive doar pentru trei dimensiuni din toate cele nouă ale scalei F, respectiv în cazul anti-intracepției, superstiției și stereotipiei și proiectivității. Ca atare, ori teoria e greșită, ori cele 16 căpetenii naziste erau nevinovate sau pe aproape, ori amândouă ipotezele sunt valabile. În fond, nici nu mai contează – ideea e că teoria nu este verificată în practică. Și am examinat critic doar câteva aspecte luate la întâmplare, demonstrând, chiar și parțial, câte parale face. O altă presupunere făcută pe baza acestei teorii a fost că “personalitățile autoritare” au dificultăți în apropierea și asimilarea disciplinelor “umaniste”. Sigur că da! Umaniștii, respectiv filozofii, psihanalistii, psihoterapeuții, etc... sunt *oïțele domnului*, în timp ce adepții științelor exacte se pare că sunt personalități autoritare, “fasciști” potențiali, dacă nu naziști pur-sânge. Eu însumi sunt un împătimit al tehnicii și tehnologiei, practicând ingineria cu pasiune de aproape patru decenii, ca atare sunt mai mult ca sigur un potențial “fascist”, culmea, fără să-mi dau seama. Recent, un număr de cercetători a semnalat faptul că această teorie confundă, și nu tocmai involuntar, variabilele psihologice, așa cum sunt toate caracteristicile personalității, cu criteriile politice precum atitudinile conservatoare. Ca să fiu mai explicit, nici un om nu se naște “fascist”, ci devine “fascist” în anumite condiții istorice. Din nou este utilizată aceeași metodă de a răsturna o teorie cu susul în jos în beneficiul evreilor. Pentru că antisemiții nu sunt totdeauna “fasciști”, așa cum teoretizează dl. Adorno & Co., ci “fasciștii” sunt cel mai adesea și antisemiți. Este

evident, nu mai trebuie să spun, cui servesc astfel de teorii. Ideea este extrem de simplă. Orice apreciere cât de cât negativă la adresa evreilor este automat etichetată drept antisemitism. Și cum antisemitismul caracterizează din totdeauna un potențial fascist, atâta vreme cât fasciștii s-au dovedit criminali, este clar că orice referire lipsită de admirație la adresa evreilor este echivalentă cu o crimă. Strașnică logică! Vom discuta mai târziu în detaliu aceste aspecte.

Cu toate că acest tip de personalitate autoritară este de fapt o construcție teoretică, Adorno & Co. au susținut că mediul social influențează prejudecățile exprimate de către anumite persoane, subliniind importanța “curentului de opinie” existent la un anumit moment dat în societate, astfel încât ideile apărute în cadrul unei culturi și forțele sociale modifică prejudecățile unei personalități autoritare. Studii stufoase realizate în 1981 de către cercetătorul canadian Bob Altemeyer, au stabilit că doar trei direcții din cele nouă inițiale ale modelului teoretic creat de Adorno & Co. se corelează cu realitatea, respectiv supunerea față de autoritate, agresiunea autoritară și convenționalismul. O serie de studii asupra personalității autoritare de dreapta, cercetări realizate de același Bob Altemeyer, au relevat trei tendințe în atitudinea subiecților, respectiv supunerea față de autoritățile legitime ale statului, înțeleasă ca adeziune la valorile și normele de conduită unanim acceptate, agresiunea asupra anumitor minorități percepute negativ de către societate, înțeleasă ca distanțare față de cei care nu aderă la valorile unanim acceptate și aderența la valorile și ideile percepute ca fiind în concordanță cu cele ale conducătorilor, respectiv conformarea la valorile unanim acceptate ale societății. Să precizăm în încheiere că în ciuda tuturor deficiențelor conceptuale și metodologice pe care le-am precizat aici, teoriile lui Adorno au avut o puternică influență în mediile intelectuale americane.

Punem punct aici discuției privind geneza acestor teorii care vor

constitui în curând o adevărată ideologie ce se va impune și va domina societatea occidentală în a doua jumătate a secolului 20. Consecințele nu se vor lăsa nici ele mult așteptate, iar rezultatul e la îndemâna oricui: **civilizația occidentală este în declin în acest moment.** Iar cultura tradițională occidentală este deja o ruină. Vom vedea în continuare cum semințele otrăvite ale noii ideologii vor da roade pe pământ american, pentru ca mai apoi să fie exportate în Europa.

Partea III. Revoluția începe în dormitor

Motto :

"stai și te uiți, tâmpitule, stați și vă uitați cu toții și nu știți ce vă așteaptă, uite-i cum râd, or să plângă cu lacrimi amare..."

(Nicolae Steinhardt – Jurnalul fericirii, Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 1991)

Cuvintele îi aparțin ing. Oskar Steinhardt, tatăl lui N. Steinhardt, rostite în 30 august 1944, pe când privea împreună cu alți bucureșteni la coloanele sovietice care intrau în București dinspre Colentina)

Cap. 1 Revoluție sexuală sau morală mai flexibilă?

Am văzut mai înainte cum profeții "noii stângi", cu precădere Wilhelm Reich și Herbert Marcuse, de departe cei mai virulenți și mai radicali reprezentanți ai *școlii de la Frankfurt*, au altoit psihanaliza freudiană pe teoria marxistă clasică, pentru a obține un radicalism sexual revoluționar complet diferit de tot ceea ce cunoscuse omenirea până atunci. Dar nu a fost numai asta. Marea conflagrație de la mijlocul sec.20 avea să schimbe radical viața a zeci și zeci de milioane de oameni. Nu este vorba numai despre cele peste 60 de milioane de victime, cca. 2,5% din populația globului, ci de faptul că în această teribilă înclăștare militară care a reprezentat cel mai sângeros conflict din istoria umanității a fost angrenat un număr și mai mare de oameni în producția de război, femei mai ales, ceea ce avea să le schimbe radical modul de viață. Nici cei neimplicați direct în confruntările armate nu aveau să fie scutiți de ororile războiului, numărul victimelor civile fiind de asemenea uriaș, consecință directă a bombardamentelor teroriste, bolilor și crimelor contra umanității comise de către ambii beligeranți. Nimic nu avea să fie ca mai înainte de atunci! Apoi trebuie luat în considerare progresul tehnic, în special în ceea ce privește armele de nimicire în masă, mă refer la cele două bombe atomice lansate de către aviația americană asupra orașelor japoneze

Hiroshima și Nagasaki, care nu numai că aveau să transforme în scrum în câteva secunde sute și sute de mii de oameni nevinovați, dar vor schimba complet strategia și tactica militară, "arta" militară, ca să zic așa. Ulterior, așa cum am precizat anterior, afacerea de spionaj și înaltă trădare Fuchs-Gold, în urma căreia soții Ethel și Julius Rosenberg vor fi condamnați la moarte și executați prin electrocutare, va conduce la pierderea monopolului nuclear american, dar și la o cursă a înarmărilor nemaiîntâlnită până atunci în istorie. În mai puțin de două decenii, arsenalele nucleare ale Statelor Unite și Uniunii Sovietice vor conține focoașe nucleare suficiente să distrugă de câteva ori întreaga omenire. Ca atare, în ciuda anilor de prosperitate ce au urmat mării conflagrații mondiale, în cadrul societății occidentale, cu precădere în Statele Unite, s-a instalat o anumită teamă de un nou război, și mai devastator decât cel ce abia se încheiase, teamă accentuată și de așa-numitul război "rece", nu numai de cursa înarmărilor și de provocările reciproce. Toate acestea au condus la o stare generală de nesiguranță, de teamă că totul se poate sfârși într-o secundă, într-o apocalipsă atomică generală. Așa cum am precizat anterior, desecretizarea arhivelor secrete sovietice a arătat cât de aproape am fost de distrugerea nucleară totală, mai ales în momentul *crizei rachetelor cubaneze*.

Această stare de nesiguranță, imensele pierderi umane datorate războiului, lipsurile suferite în acei ani, împreună cu anii de prosperitate de după, au creat terenul fertil pe care vor rodi semințele otrăvite ale noii ideologii promovate de către *gânditorii Școlii de la Frankfurt*. Anii de prosperitate de după război, dar și pierderile umane imense din timpul acestuia, aveau să conducă la o relaxare a respectului față de criteriile moralei tradiționale și a atitudinii vis-à-vis de sexualitate. În acest sens, se consideră că un rol important l-a jucat și independența financiară pe care și-au câștigat-o femeile angrenate în producția de război, fără a mai vorbi de cele înrolate efectiv în cadrele armatei, ceea ce a permis afirmarea *egalității între sexe* în domenii de neconceput altă dată. Adevărul este că dincolo de cei 15 ani de criză econo-

mică, urmați de alți 4 ani de război, a existat o extraordinară dorință a americanilor de a se bucura din plin de plăcerile vieții, fiind totodată tot mai puțin dispuși să se supună criteriilor moralei tradiționale care restrângeau oarecum anumite componente ale comportamentului sexual. Statisticile epocii menționează o creștere dramatică a numărului de divorțuri, concomitent cu scăderea corespunzătoare a numărului de căsătorii. Procesul a început încă din anii războiului și continuă până în prezent. Astfel, numărul de americani necăsătoriți în vârstă de 20-24 de ani a crescut de la 4,3 milioane în 1960 la 9,7 milioane în 1976. Totodată, a crescut și numărul de contacte sexuale între adulți necăsătoriți. În același timp, prosperitatea de după cel de-al doilea război mondial a atins un nivel fără precedent în istorie. Cei douăzeci de ani ce au urmat marii conflagrații mondiale au fost unici în istoria Americii. Același fenomen, dar la un alt nivel, a fost constatat și în Europa occidentală și în Japonia, țări ce suferiseră imense pierderi materiale și umane în timpul războiului. Boom-ul economic a permis o creștere nemaîntâlnită în istorie pentru *toate categoriile de oameni ai muncii*, așa cum se spunea în epoca de tristă amintire. Niciodată până atunci, categoriile sociale cele mai defavorizate nu au cunoscut o asemenea prosperitate, un nivel de trai atât de ridicat. Societatea de consum se născuse. Un muncitor alb avea practic tot ce-și putea dori înainte de război: o locuință confortabilă și un autoturism; din salariul pe care-l primea, putea întreține o familie cu 2-4 copii, soția era casnică și se ocupa de gospodărie și cu creșterea copiilor, două treimi din femeile albe erau casnice, copiii puteau să meargă la un colegiu sau chiar la facultate, sistemul de asigurări le putea asigura un viitor fără surprize neplăcute și o bătrânețe liniștită. De asemenea, își putea permite o vacanță sau mai multe pentru el și familia sa, toate acestea fiind înainte de război privilegiul americanilor avuți. În 1960, 62% din americani aveau o locuință proprietate personală. Clasa muncitoare *se îmburghezise*, cum spunea Herbert Marcuse citat anterior. De fapt nu se îmburghezise, am explicat anterior și de ce – atâta doar că progresul tehnic și

boom-ul economic de după război contribuiseră din plin la creșterea nivelului de trai al tuturor categoriilor de *oameni ai muncii*. Este vorba, așa cum am precizat anterior, numai despre albi, despre *oamenii muncii de culoare* vom discuta separat. În concluzie, putem constata două tendințe complet divergente în societatea americană postbelică : pe de o parte întărirea familiei tradiționale care a condus la o rată a natalității nemaîntâlnită până atunci, acel baby-boom postbelic, dar și la o liberalizare a moravurilor, și implicit, la o creștere a numărului de adulți necăsătoriți sau divorțați. Cel de-al doilea război mondial a condus nu numai la o anumită scădere a nivelului standardelor morale ale vieții sociale, dar a influențat absolut toate componentele acesteia.

Revoluția sexuală nu a început în anii '60, odată cu sloganul **Make Love, Not War!** și cu muzica rock, așa cum se afirmă îndeobște, ea a debutat încă din anii războiului, într-o oarecare măsură și datorită scăderii speranței de viață a tinerilor angrenați în această înclăștare. Nimic nou sub soare, toate catastrofele soldate cu milioane de victime din istorie - războaie, epidemii, revoluții, etc..., toate au fost însoțite invariabil de o relaxare a moravurilor, consemnată de croniciari, povestirile din *Decameronul* lui Boccaccio fiind printre cele mai cunoscute. Trebuie să precizăm că majoritatea istoricilor consideră revoluția sexuală începută în anii războiului ca fiind de fapt o a doua revoluție, prima având loc între anii 1870-1910, prin renunțarea la morala victoriană rigidă, înlocuită cu o morală mai liberală vis-à-vis de sexualitate, mai mult sau mai puțin influențată de teoriile lui Sigmund Freud. Trecerea de la morala victoriană la cea "freudiană" din anii '20, anii "nebuni" cum mai sunt numiți, s-a făcut de sus în jos în mod treptat, continuând până la începutul războiului. Ea a început cu elitele, a continuat cu clasa de mijloc și s-a încheiat cu clasa *de jos, clasa muncitoare*, ca să zic așa. Ea s-a manifestat mai degrabă la nivelul convențiilor privind logodna și căsătoria decât la nivelul vieții sexuale în cadrul sau în afara familiei tradiționale, deoarece cerința ca mirea-

sa să fie virgină în noaptea nunții era deja de mult depășită, cu precădere în mediul urban. Statisticile menționează că în anii marii conflagrații, printre femeile măritate, procentul celor care au *experimentat* contactul sexual înainte de căsătorie ajunsese la 40%, față de doar 10% în anii '20. Ca de obicei, metodele statistice s-au dovedit a fi cele mai adecvate și eficiente procedee pentru a evalua evoluția convențiilor sociale. Dat fiindcă nivelul de cunoștințe general privind sexualitatea era încă precar, iar metodele anti-concepționale erau cvasi-inexistente sau extrem de rudimentare și nesigure, s-a urmărit numărul de sarcini "nedorite" raportate în epocă. S-a constatat că între 1940 și 1960, numărul nou-născuților "nelegitimi" a crescut de la 3,6 la 9,2 la 1000 de femei albe nemăritate. Iar dacă ne referim la toate femeile americane în general, atât cele albe cât și cele de culoare, creșterea a fost de la 7,1 la 21,6 nou-născuți "nelegitimi" la 1000 de femei. Datele de mai sus sunt extrase dintr-un studiu al cercetătorului american **Alan Petigny**, studiu intitulat *Illegitimacy, Post-war Psychology, and the Reperiodisation of the Sexual Revolution, Journal of Social History, fall 2004*. Meritul excepțional al acestui studiu este că utilizează datele statistice, care reflectă aproape 100% obiectiv realitatea acelor ani, spre deosebire de sondajele de opinie care, cel puțin în ceea ce privește viața sexuală, pot avea o marjă de eroare nu tocmai neglijabilă. De altfel, el însuși afirmă, citez :

"Because rates of single motherhood focus on what people have done as opposed to what people claim to have done — or not to have done — they are significantly more reliable than either subject interviews or polling data", adică :

"Deoarece statistica mamelor ce au născut copii nelegitimi se concentrează pe ceea ce acestea au făcut, astfel că rezultatele sunt mult mai fiabile decât cele obținute în urma unui interviu, bazate pe ceea ce subiecții pretind că au făcut sau nu au făcut."

Este limpede ca lumina zilei că aceste rezultate se corelează direct cu creșterea frecvenței contactelor sexuale pre-maritale (înainte de căsătorie), chestiune de neconceput sau pe aproape cu jumătate de secol mai înainte. Iată că deși îndeobște se consideră că revoluția sexuală ar fi început în anii '60, datele statistice spun cu totul altceva. Chiar și *wikipedia* afirmă în mod greșit acest lucru, citez :

*"The sexual revolution (also known as a time of "sexual liberation") was a social movement that challenged traditional codes of behavior related to sexuality and interpersonal relationships throughout the Western world **from the 1960s to the 1980s.**"*

În realitate, în condițiile menționate anterior, încă din anii războiului s-a produs o schimbare majoră, cu un ritm de creștere constant, în cadrul convențiilor sociale tradiționale. Ceea ce era considerat înainte a fi un comportament respectabil, s-a schimbat enorm din punct de vedere calitativ, pe măsură ce convențiile sociale tradiționale au trebuit să se adapteze noilor realități. Nu a fost în nici un caz o revoluție, ci mai degrabă o schimbare treptată a moralei tradiționale la nivel individual, căreia i s-a adaptat treptat morala publică, cu un decalaj de circa două decenii. Termenul de revoluție este tendențios și exagerat, sugerând o rupere brutală de trecut, care implicit este privit în mod negativ. Acest maniheism este periculos, dat fiindcă criteriile morale fundamentale nu evoluează așa cum ar dori unii să credem. Această perspectivă "evoluționistă" asupra moralei, conform căreia principiile morale depind de o anumită conjunctură istorică și de nivelul de dezvoltare la un moment dat al unei societăți, nu este chiar atât de nevinovată pe cât pare, vom vedea mai târziu și de ce, dar și cine sunt *vectorii purtători* ai acestor teorii. Apoi ideea de revoluție implică imposibilitatea întoarcerii în trecut, idee preluată din "filozofia" marxist-leninistă, nici ea tocmai nevinovată, dat fiindcă permite adeptilor "noului" să bage pumnul în gură celor ce tânjesc după valorile tradiționale, caracterizați drept retrograzi, bigoți, "potențial

fasciști", așa cum rezulta din chestionarele dlui Adorno & Co., ca să vedem și cum totul se leagă. Ceea ce trebuie însă reținut este că nu a fost o revoluție în adevăratul sens al cuvântului și cred că am venit cu destule argumente. După cum nici cea considerată drept prima "revoluție sexuală" nu a fost o revoluție în adevăratul sens al cuvântului. Vorbesc de cea dintre 1870-1910, trecerea de la moralitatea rigidă victoriană la o moralitate mai "relaxată", sub influența teoriilor lui Sigmund Freud, nici ele chiar așa de nevinovate. Că doar n-o să credem că înainte de Freud femeile nu aveau *orgasm*, sau că a trebuit să-l studieze pe Freud ca să-și descopere propriile impulsuri sexuale. De altfel, chiar autorul studiului citat anterior afirmă:

"People didn't start having sex because Elvis Presley was shaking his hips or because Hugh Hefner came out with Playboy", respectiv :

"lumea nu a descoperit plăcerea sexuală pentru că Elvis Presley își mișca șoldurile, (într-un mod lasciv, ceea ce a determinat pe mulți să-l acuze de obscenitate, NA) sau datorită faptului că Hugh Hefner a ieșit pe piață cu revista Playboy".

Cap. 2 Pilulele fac diferența

Perfect punctat! Ceea ce a urmat în anii '60 nu a fost decât continuarea firească a schimbărilor treptate ce au afectat masiv convențiile sociale tradiționale. Și totuși, au fost și alți factori care par să fi determinat schimbările la nivelul moralei tradiționale. Studii recente au remarcat rolul pe care l-a avut descoperirea penicilinei și utilizarea acesteia în tratamentul sifilisului. Descoperită în 1928, penicilina a început să fie utilizată efectiv pentru tratamentul sifilisului în 1943, când au fost obținute primele succese în tratamentul acestei teribile maladii.

Considerat de către biserică drept o pedeapsă divină pentru desfrânare, originea virusului a rămas necunoscută până în ziua de azi. Se presupune că virusul a fost adus în Europa de către marinarii participanți la expedițiile lui Columb. Alte teorii presupun că boala exista deja în Europa, mascată de alte maladii precum lepra, fără a se cunoaște exact diferența. Majoritatea cercetărilor recente însă, înclină tot spre prima ipoteză. Ceea ce este cert însă, este că după numai trei ani de la întoarcerea lui Columb, în 1494/95, boala făcea deja ravagii la Napoli, în Italia. De-a lungul timpului, s-au încercat diverse remedii, de la cele mai fanteziste, începând cu vrăjitoria, până la diverse tratamente cu mercur, extrem de periculoase pentru organismul uman. De-abia în primii ani ai sec.20 au fost descoperite câteva medicamente cât de cât eficace contra acestui flagel, dar rezultatul tratamentului rămânea adesea incert. Într-un târziu, prin 1943, tratamentele cu penicilină au reușit să stopeze în mod categoric boala, posibilitatea de recidivă fiind extrem de redusă. La izbucnirea celui de-al doilea război mondial, rata îmbolnăvirilor cu sifilis în Statele Unite era extrem de ridicată. Decesele cauzate de sifilis atinseseră deja cote alarmante. Anul de vârf a fost chiar anul declanșării mării conflagrații mondiale, 1939, an în care numai în Statele Unite au murit de sifilis cca. 20,000 de persoane, adică aproximativ o persoană din zece mii.

Așa cum am menționat deja, unul din protagoniștii acestei cărți, dr. Wilhelm Reich a murit și el de sifilis în anul 1957, an în care rata îmbolnăvirilor cu sifilis scăzuse la nivelul minim înregistrat vreodată în istoria omenirii. Boala dr. Wilhelm Reich era pe atunci în stadiul terminal, ca atare nu sunt sigur că se mai putea face ceva pentru ca să poată fi salvat, astfel că acesta a murit datorită complicațiilor adiacente bolii. De-a lungul timpului, această teribilă maladie a ucis enorm de mulți oameni, fără a ocoli capete încoronate, celebrități sau genii. Al Capone, Eminescu, Hernán Cortés, și mulți, mulți alții, lista e nesfârșită, toți au căzut victime acestei teribile maladii. La sfârșitul marii conflagrații, prin 1945, numărul americanilor infectați cu sifilis era de cca. 600,000 de persoane, din care foarte mulți erau militari, care au contribuit și ei la răspândirea bolii pe vechiul continent, dat fiindcă Europa stătea ceva mai bine la acest capitol. Primele succese în tratamentul bolii, au dat curaj și speranță sutelor de mii de bolnavi, astfel că extinderea tratamentului cu penicilină și o propagandă efice au condus în următorii ani la eradicarea aproape completă a bolii, incidența îmbolnăvirilor cu sifilis în Statele Unite scăzând cu 95% între 1947 și 1957.

Odată cu eradicarea aproape completă a sifilisului spre sfârșitul anilor '50, rata îmbolnăvirilor a reînceput să crească încet dar sigur, creșterea fiind aproximativ constantă, cu o rată de cca. 10,000 de cazuri noi/deceniu, ritmul de creștere accentuându-se spre sfârșitul sec.20, când s-a constatat o creștere explozivă a numărului de cazuri înregistrate, cel mai adesea combinate cu îmbolnăvirea cu HIV, virusul imuno-deficienței dobândite. Astfel, în Statele Unite, între 2000 și 2007, rata îmbolnăvirilor cu sifilis a început să crească din nou în mod alarmant. Rata infectărilor cu sifilis a fost de 6 ori mai mare la bărbați în comparație cu femeile și de 7 ori mai ridicată la persoane de culoare față de caucazieni. Majoritatea zdrobitoare a cazurilor de îmbolnăvire a survenit la vârste de 15-40 de ani. **Peste 60% din cazurile noi de îmbolnăvire s-au datorat relațiilor homosexuale dintre bărbați.** Cifrele sunt date de statistici oficiale, la îndemâna oricui, astfel

Încât sunt aproape imposibil de contestat, interpretarea lor însă, diferă adesea în funcție de poziția celor ce le pun în discuție, vis-à-vis de comandamentele *corectitudinii politice*. În ceea ce mă privește, voi reveni adesea asupra acestor cifre, dat fiindcă sunt mai mult decât edificatoare în ceea ce privește societatea occidentală actuală. Dat fiindcă adepții *corectitudinii politice* se bazează mai totdeauna pe statistici rezultate de pe urma unor chestionare, pentru care nu există garanția unor răspunsuri 100% sincere, exact așa cum am văzut că a procedat echipa Adorno & Co. atunci când a evaluat "potențialul fascist" al unei persoane, noi vom evalua *libertinajul privind relațiile sexuale* prin analiza a trei factori : rata îmbolnăvirilor cu boli cu transmitere sexuală, rata nașterii de copii nelegitimi și rata copiilor născuți de minore, (teenage births) fiecare din acești factori exprimând într-o anumită proporție, dar absolut obiectiv, abaterea de la normele sociale unanim acceptate. Subliniez faptul că este vorba de norme **unanim acceptate**, pe care nimeni, absolut nimeni, nici măcar adepții cei mai înverșunați ai *corectitudinii politice*, nu le neagă. Nu le neagă, dar, așa cum vom vedea în amănunt mai târziu, proiectează consecințele unui comportament sexual cel mai adesea iresponsabil asupra altor factori precum societatea, întâmplarea, entourageul, etc..., și nicidecum asupra individului. Pentru că nu am auzit vreodată pe cineva îndemnând pe altcineva să frecventeze prostituatele, cu toate că cifrele menționate anterior exact asta exprimă. Faptul că rata infectării cu boli grave cu transmitere sexuală este de 6 ori mai ridicată printre bărbați decât printre femei, tocmai asta indică, faptul că prostituatele sunt principalii vectori ai răspândirii bolii. Dar și datorită contactelor sexuale dintre homosexuali. Sifilisul nu se ia decât prin contact sexual, normal, oral sau anal, nu datorită mâinilor sau cheștilor nespălate. Chiar și așa, nici un bărbat nu *vizitează* o prostituată doar ca s-o țină de mână sau să bea o cafea împreună. Relația dintre obiceiul nesănătos de a frecventa prostituatele și rata infectării cu sifilis este mai mult decât clară. Sigur că da! Nu și pentru liber-cugetătorii atei ce susțin legalizarea *celelaltei vechi meserii din lume* în țările în

care aceasta este ilegală, dar și pentru a lovi în biserică, cea care din *bigotism*, refuză să se modernizeze, respingând legalizarea acesteia. Dacă e să discutăm cinstit, o astfel de măsură poate avea consecințe diferite de la țară la țară, funcție de tradițiile locale, religie, cultură, etc... Prostituția, condamnată din toate timpurile, a existat din totdeauna și nici nu cred că va înceta vreodată să existe. În general, măsurile de reglementare a acestei activități de *prestare de servicii* să zicem, au fost din totdeauna luate pentru a preveni anumite fenomene negative în societate precum comportamentul anti-social, violurile, atentatele la pudoare și alte delikte de ordin sexual. Pe de altă parte, prostituția a fost asociată adesea cu delikte grave precum traficul de droguri, traficul de persoane, tâlhărirea clienților, tăinuire de bunuri furate, exploatare sexuală, etc... În fapt, legalizarea acestei activități *comerciale* depinde de proporția dintre avantaje și dezavantaje. Practic, în istoria milenară a prostituției s-a constatat că avantajele au fost mai mari decât dezavantajele doar în societățile civilizate, cu un solid sistem juridic și polițienesc, care să poată ține sub control această *activitate*, așa cum este reglementată ea în unele țări occidentale de azi, bunăoară.

Dincolo de aceste considerente, este clar că indiferent de cultură, educație, civilizație, tradiții și religie, tentația "*fructului oprit*" a fost din totdeauna extrem de puternică. Cu cât riscurile de contacta o boală cu transmitere sexuală au fost mai mici, cu cât șansele de vindecare ulterioară au fost mai mari, cu atât tentația unui comportament sexual periculos a fost mai ridicată. Ceea ce s-a constatat după anii '60 datorită progreselor în eradicarea sifilisului, o creștere constantă dar sigură, a numărului de infectări cu sifilis, corelată direct cu comportamentul sexual dezordonat și libertin, se poate constata identic după anul 2000 cu creșterea numărului de infectări cu HIV, în corelație directă cu progresele înregistrate în tratarea acestei teribile maladii. Cu alte cuvinte, cu cât *fructul oprit* a devenit mai puțin otrăvit, cu atât tentația de a se înfrupta din el a fost mai mare. Acest fapt

este confirmat și de faptul că ratele deceselor datorate îmbolnăvirii cu sifilis, respectiv HIV, în anii de vârf ai celor două epidemii, 1939, respectiv 1995, au fost cam de același ordin de mărime.

Apoi, am văzut că spre sfârșitul sec.20, prin anii '80, odată cu creșterea ratei îmbolnăvirilor cu sifilis, a început să crească și rata îmbolnăvirilor cu HIV, mai cunoscută în România sub denumirea prescurtată de SIDA, cele două maladii fiind adesea asociate. Am văzut de asemenea anterior că peste 60% din cazurile de infectare înregistrate atunci s-au datorat relațiilor sexuale homosexuale ne-protejate dintre bărbați. Istoria SIDA este scurtă, dar teribilă. De la prima semnalare clinică din anul 1981, în SUA, și până în prezent, maladia a provocat mai bine de 30 de milioane de decese. În România, primul caz înregistrat oficial a fost semnalat în 1985, un homosexual angajat al CFR pe liniile internaționale. Originea bolii este necunoscută. S-a stabilit că virusul provine de la maimuțe (cimpanzei) din Africa centrală și de vest. Cum anume a ajuns virusul să sufere o mutație și cum s-a ajuns ca acesta să infecteze omul, nu se știe însă. Se presupune că datorita consumului de carne de maimuță sau datorită contactului cu carnea sau sângele animalului, dar până în prezent nu au fost produse dovezi suficient de convingătoare. O cercetare făcută asupra unui număr de 1099 vânători de maimuțe africani a demonstrat că doar 1% din ei fuseseră infectați de virusul SVF, provenit de la maimuțe, un retrovirus al HIV, dar care nu conduce la îmbolnăvire cu SIDA. Alții au presupus că mutația virusului, produsă pe la începutul sec.20, s-ar fi produs datorită contactelor sexuale orale, normale și anale cu maimuțe.(sic!) Negată cu vehemență de către adepții *corectitudinii politice*, ai egalitarismului rasial și ai suprematismului negrilor, această ipoteză nu este chiar așa de fantezistă pe cât pare, atâta vreme cât în lumea civilizată mai persistă legenda urbană că s-ar putea dobândi imunitate la boală prin contactul sexual cu o maimuță sau cu un alt animal purtător al virusului, sau chiar cu o femeie virgină. Demn de menționat este și faptul că până în prezent, nici în spri-

jinul acestei ipoteze fanteziste nu au fost aduse argumente convingătoare. Și nici nu cred că acest mister va putea fi dezlegat atâta vreme cât Statele Unite vor fi conduse de către *oameni de culoare*. Cum un Henry Ford nu cred că se va naște prea curând, nu văd cine ar putea avea interesul să finanțeze astfel de cercetări de-a dreptul neo-naziste, dacă e să ne luăm după părerile *dânșilor*. Alte ipoteze au sugerat faptul că mutația s-ar fi produs datorită experimentării diverselor vaccinuri pe cimpanzei, iar altele sunt teorii conspiraționiste elaborate în *laboratoarele* KGB-ului, ce afirmă că virusul a fost produs în mod intenționat la ordinul Pentagonului sau în beneficiul marilor companii farmaceutice. Dincolo de toate acestea rămâne cruda realitate. Pornită inițial din SUA, această epidemie a devenit deja o *pandemie* globală ce face ravagii, iar pe moment nu se întrevede nici o speranță să fie stopată prea curând. Și acum, o ultimă chestiune. Virusul HIV are totuși un grad de infectivitate extrem de redus – de ce oare avem totuși o epidemie gigantică la scară planetară? Grea întrebare! **Asistăm oare la adevărata revoluție? Să fie oare virusul HIV teribila armă cu care a fost înarmat sexul pentru a distruge din temelii ordinea existentă și civilizația occidentală?** Cea la care visa Herbert Marcuse, decedat cu doar 6 ani înainte de prima semnalare oficială a virusului? Da, este posibil, de ce nu? Oricum am privi toate acestea, este clar că sunt și ele o componentă esențială pe care nu o putem neglija, a **revoluției sexuale** preconizate de gânditorii *școlii de la Frankfurt*. Dar despre toate acestea, ceva mai târziu.

Dacă progresele înregistrate de medicină în combaterea și tratamentul sifilisului par a fi catalizatorul așa-zisei revoluții sexuale, începute în anii războiului, un alt factor care a contribuit în mod hotărâtor în procesul de eliberare sexuală din chingile moralei tradiționale, a fost dezvoltarea tehnicilor contraceptive, de departe cea mai importantă dintre ele fiind descoperirea și generalizarea utilizării anti-concepționalelor orale, așa-numita *pilulă orală*. **Pilula** pe scurt, (the pill) nu a fost decât rezultatul firesc al progreselor făcute în domeniul chimiei,

farmacologiei, biologiei și fiziologiei reproducerii umane. Pe măsură ce aceasta a devenit tot mai răspândită și accesibilă, tot mai multe cupluri, fără a mai vorbi de femei singure, au putut să-și pună problema stabilirii exacte a numărului de copii pe care doresc să-i aibă, ca și posibilitatea de a nu avea copii deloc. Pilula s-a impus în mod categoric, cu toată opoziția bisericii, ca și a diverselor organizații religioase, consecința imediată fiind o mai mare libertate de mișcare a femeii în ceea ce privește planificarea familială, dar și o libertate crescută în ceea ce privește propria sexualitate. Chiar și așa, lansarea ei pe piață nu a fost lipsită de restricții. Bunăoară, puțini știu că ea a fost autorizată pentru prima dată de către National Health Service în 1960, **pentru început doar pentru femeile măritate**, de abia după încă un deceniu fiind ridicată restricția cu privire la femeile nemăritate. Este clar că lansarea pe piață a pilulei a avut ca efect, pe lângă o cale extrem de accesibilă pentru femeie de a evita o sarcină nedorită și posibilitatea de a avea contacte sexuale extraconjugale, cu unul sau mai mulți parteneri. O altă consecință importantă în plan social a fost faptul că ea a acordat pentru prima dată femeii posibilitatea de a se gândi la propria carieră profesională. Înainte de apariția *pilulei minune*, din cauza maternității prelungite cu tot ceea ce ea implică, femeile nu se puteau gândi decât la slujbe temporare, nici nu se punea problema unei cariere. În consecință, pilula a conferit o mai mare libertate femeii, nu numai din punct de vedere sexual, dar și profesional. De asemenea nu sunt de neglijat nici consecințele negative : creșterea numărului de divorțuri, de femei singure, de familii monoparentale. Fără a mai vorbi de consecințele negative în plan moral : promiscuitatea relațiilor sexuale cu parteneri ocazionali sau de scurtă durată, riscul infectării cu diverse boli venerice, dezinteresul pentru întemeierea unei familii, scăderea natalității, etc... Prima pilulă a apărut în farmacii în anul 1960. În numai cinci ani, șase milioane de femei americane utilizau pilula. 12 ani mai târziu, în 1972, Curtea Supremă a abolit o lege din Massachusetts care restricționa distribuția și consumul de anticon-

cepționale pentru femeile nemăritate. Un an mai târziu, deja zece milioane de femei utilizau regulat pilula. Cu toate acestea, disponibilitatea pilulei pe teritoriul SUA a devenit totală de-abia pe la începutul anilor '70, dat fiindcă spre sfârșitul sec.19, multe guverne federale conservatoare votaseră o mulțime de legi care incriminau vânzarea și chiar discuția despre mijloacele anti-concepționale. Eroinele luptei cu autoritățile pentru legalizarea pilulei anti-concepționale au fost milioane de femei anonime, necăsătorite, care doreau să aibă un control deplin asupra propriei sexualități și fertilități. La fel ca și alte mișcări radicale începute în anii '60, și această mișcare de emancipare a femeii în general, pentru controlul deplin asupra propriei sexualități și fertilități, a debutat în rândurile studenților din campusurile universitare americane.

Deși legată de controlul asupra sexualității și fertilității femeilor, utilizarea pilulei a avut o oarece influență și asupra bărbaților, în sensul că a simplificat lucrurile, banalizând sexul. Bărbatul nu mai avea de ce să se teamă de răspunderea unei sarcini nedorite, dat fiindcă pilula permitea acum femeii *să se ferească* în mod eficient și sigur de un eveniment neprevăzut, descărcând total de răspundere bărbatul, care se putea concentra acum doar pe satisfacerea deplină din punct de vedere sexual a femeii. Sau cel puțin așa presupun, în marea majoritate a cazurilor. Să mai facem precizarea că deși biserica cerea castitate, curățenie trupească și sufletească, fidelitate conjugală pentru ambii soți, morala burgheză din epoca victoriană, dar și de mai apoi, situație perpetuată până în prezent, admitea un dublu standard, o morală dublă în ceea ce privește relațiile sexuale pre-maritale ale soțului. În timp ce era de dorit ca femeia să fie virgină înainte de căsătorie, în același timp se admitea ca bărbatul să fi avut relații sexuale înainte de căsătorie. Ba unii susțineau că este recomandat ca bărbatul să aibă o experiență sexuală anterioară, pentru a fi capabil chipurile, să satisfacă cât mai deplin femeia. Paradoxal, astfel de păreri se vehiculează și azi în anumite medii. O astfel de morală

dublă este absurdă din toate punctele de vedere. Ea nu este decât ecoul unor concepții aberante și retrograde privind superioritatea bărbatului dar și dominația acestuia asupra femeii. În ceea ce privește virginitatea femeii, în societatea occidentală de azi ea este considerată mai degrabă un handicap în calea emancipării acesteia. Refuz să mă pronunț dacă este bine sau rău. Nu sunt un moralist și nici nu voi fi vreodată. Singurul lucru pe care pot să-l afirm, am mai spus-o și o repet, este că orice rupere prea radicală și bruscă de tradiții nu poate duce la nimic bun. Vom mai avea prilejul să discutăm acest aspect. Revenind la situația de după cel de-al doilea război mondial, trebuie să spunem că totuși o bună parte dintre americani, atât bărbați cât și femei, după aproape 15 ani de depresiune economică și război, erau atrași de modul de viață tradițional american, adică familie cu cel puțin doi copii și soție casnică. În 1957, nouă din zece americani îi considerau anormali, alături de drumul, pe cei decși să rămână celibatari. În consecință, peste jumătate din femeile americane se căsătoriseră înainte de 25 de ani. Femeile erau în general mai prost plătite decât bărbații pentru aceeași muncă, această practică fiind curentă și perfect legală. Chiar dacă piața muncii era plină de oferte, femeile nu erau încă pregătite pentru a ocupa posturile disponibile din lipsă de calificare. Bunăoară, în 1961, în SUA, doar 8% dintre femei absolviseră un colegiu, iar în ceea ce privește studiile superioare, situația era și mai dramatică. Doar 6% din posturile de medici, 4% din cele de economiști și 2% din cele de avocați erau ocupate de femei. Astăzi, privind aceste cifre, totul pare neverosimil. Este uitor cât de mult s-a schimbat societatea civilizată în aproape jumătate de secol. În anul în care presedintele J.F.Kennedy anunța decizia sa de a trimite un om pe Lună, majoritatea tinerelor americane visau să se mărite la 21 de ani și își doreau 4 copii. Trebuie menționat că toate acestea erau valabile doar pentru femeile albe și că doar o mică parte din femeile de culoare se găseau în aceeași situație, veniturile majorității familiilor de culoare fiind extrem de reduse, femeile fiind constrânse să muncească din greu cot la cot cu bărbații. Ceea ce tre-

buie reținut, am mai spus-o deja, este că nu am avut de-a face cu o revoluție în adevăratul sens al cuvântului. Cu rădăcinile în anii '20, ceea ce denumim azi drept revoluție sexuală, a fost doar o schimbare lentă și continuă a moravurilor, a atitudinii vis-à-vis de sexualitate. Fenomen ce a debutat în anii războiului, nu a fost decât o relaxare a atitudinilor față de sexualitate la nivel individual, căreia i s-a adaptat cu un decalaj din ce în ce mai redus, morala publică și convențiile sociale, pe măsură ce ne apropiem de sfârșitul sec.20. Toate aceste schimbări au fost determinate într-o oarecare măsură și de diverse mișcări mai mult sau mai puțin "*revoluționare*". Spre deosebire însă de revoluția comunistă, vectorii purtători ai acestor schimbări în societate nu au fost clase sociale, precum *clasa muncitoare și al său partid comunist conducător*, ci doar anumite grupuri de persoane marginalizate, care s-au radicalizat mai mult sau mai puțin vis-à-vis de ordinea existentă în funcție de modul în care le erau afectate anumite interese de grup. În anii '50, Herbert Marcuse i-a desemnat extrem de precis ca fiind o coaliție de femei feministe, negri, studenți pacifiști și homosexuali, exact cei care au fost nucleul revoltelor studențești din anii '60 și victimele "sacre" ale "*prejudcăților*" sexuale și rasiale. Despre mișcările feministe vom discuta mai târziu, deoarece rolul lor în cadrul așa-zisei "*revoluții sexuale*" din anii '50-'70 a fost minor, preponderentă, așa cum am văzut, fiind revolta *mută* a zeci și zeci de milioane de femei americane și occidentale ce doreau să aibă control deplin asupra propriei sexualități și fertilități, în final asupra propriei lor vieți. Exagerat de către mișcările feministe de astăzi, din dorința de a avea o istorie și o mitologie proprie care să confere legitimitate unor revendicări aberante, "marile" feministe din acea epocă, scriitoare de extracție comunistă precum Simone de Beauvoir în Franța, sau iudeo-comunistă precum Gloria Steinem, Betty Friedan și Bella Abzug în SUA, au avut un rol mai degrabă nesemnificativ în formidabilul proces de emancipare a femeii din acei ani.

Cap. 3 Negrii sunt “băgați la înaintare”

Un rol realmente important în “*schimbarea la față*” a Americii l-au avut însă mișcările pentru drepturi civile ale populației de culoare americane, proces specific pentru SUA din acei ani (1955-1968), despre care vom discuta puțin în continuare. Evident, fără a scăpa din vedere consecințele asupra societății americane de azi. Nu voi insista prea mult asupra cronologiei acestor mișcări, dat fiindcă majoritatea informațiilor pot fi găsite cu ușurință pe net. Mult mai mult m-au interesat alte aspecte importante precum implicarea activiștilor de origine evreiască în aceste mișcări de protest ale populației de culoare, a comuniștilor evrei americani, dar și alte aspecte precum influența asupra politicii americane în domenii precum învățământul și educația, demografia și componența rasială actuală a poporului american, dinamica schimbărilor în societatea de astăzi.

Atunci să începem cu începutul. În urma războiului de secesiune (1861-65) au fost adăugate trei amendamente constituției Statelor Unite : al 13-lea amendament, care pune capăt sclaviei, al 14-lea amendament, care acorda celor 4 milioane de foști sclavi negri cetățenia americană, și al 15-lea amendament, care acorda bărbaților negri dreptul de vot, în acea vreme doar bărbații având dreptul de a vota. Primul era și cel mai important, dat fiindcă pune capăt sclaviei, un sistem anacronic și inuman. Războiul a cauzat enorme suferințe Americii prin pierderi umane și materiale considerabile. Peste 620,000 de morți, 325,000 dispăruți, alte sute sau zeci de mii de victime civile din cauza foametei, blocadei economice, bolilor, orașe și ferme devastate, ruinarea unor regiuni altă dată înfloritoare, pauperizarea a milioane de americani, lagăre de prizonieri devenite lagăre de exterminare, crime de război, propaganda mincinoasă a ambelor tabere, într-un cuvânt, toate atributele unui adevărat război “total” modern. Această teribilă înțeleștare fratricidă a fost prilejul de a pune la “treabă” inventivitatea americană, de a experimenta “pe viu” cele

mai noi invenții în domeniul tehnicii militare precum mitraliera Gatling, carabina cu repetiție Spencer, tunurile cu țeavă ghintuită, mortierele de mare calibru, vasele cuirasate și submarine. Fie că le privim sau nu din perspectivă marxistă, cauza războiului a fost în principal persistența în statele din sud a unui mod de producție anacronic, a unor relații sociale inumane, dar și necesitatea de forță de muncă ieftină pentru statele industrializate din nord. Așa a început totul. Dacă a fost bine sau a fost rău, acum nu mai contează. Am spus-o și o repet, orice rupere bruscă și violentă de tradiții și trecut nu poate aduce decât jale și suferință, în primul rând pentru învinși, dar și pentru învingători. Se putea și altfel, fără război adică? Eu cred că da. Eliberarea sclavilor se putea face în mod treptat, eventual prin răscumpărare, nu era nevoie neapărat de un război cu o astfel de anvergură. Din păcate, oamenii politici sudiști nu s-au situat la înălțimea eroismului și devotamentului de care au dat dovadă militarii confederați, de la general și până la ultimul soldat. Din păcate, orgoliul marilor proprietari de sclavi din Sud, dar și obiceiul tipic american de a folosi pistolul drept argument suprem, au înlăturat orice posibilitate de rezolvare pașnică a conflictului dintre Nord și Sud. Mișcarea de *emancipare* a populației de culoare începută odată cu războiul civil a continuat și continuă până în ziua de azi.

Se pune acum întrebarea dacă America de azi seamănă cu cea preconizată de *părinții fondatori* ai națiunii americane. Din păcate, răspunsul e negativ. America de azi e cu totul altceva decât țara la care au visat Thomas Jefferson și Abraham Lincoln. Ca de obicei, voi face apel la citate, pentru că, nu-i așa, *scripta manent*. Citez :

See our present condition---the country engaged in war!---our white men cutting one another's throats, none knowing how far it will extend; and then consider what we know to be the truth. But for your race among us there could not be war, although many men engaged on either side do not care for you one way or the other.(...) You and

we are different races. We have between us a broader difference than exists between almost any other two races. Whether it is right or wrong I need not discuss, but this physical difference is a great disadvantage to us both, as I think your race suffer very greatly, many of them by living among us, while ours suffer from your presence. In a word we suffer on each side. If this is admitted, it affords a reason at least why we should be separated.

sau în românește:

Priviți situația noastră actuală - țara angajată în război! - flăcăii noștri albi tăindu-și unii altora beregățile fără să știe nimeni unde se va ajunge (...) și apoi gândiți-vă la ceea ce știm că este adevărul. Dacă rasa voastră nu ar fi existat între noi, nu ar fi avut loc nici un război, deși multora dintre cei angajați de ambele părți nu le pasă câtuși de puțin de voi (...). Prin urmare, este mai bine și pentru unii și pentru ceilalți să ne despărțim (...). Voi și noi suntem rase diferite. Ne despart deosebiri mai mari decât există aproape între oricare alte două rase. Dacă e corect sau nu acest lucru, nu e nevoie să discut, dar această diferență fizică este un mare dezavantaj și pentru voi și pentru noi, pentru că eu cred că rasa voastră va suferi foarte mult, mulți dintre ai voștri din cauza vieții printre noi, iar dintre ai noștri, din cauza prezenței voastre. Într-un cuvânt, fiecare vom avea de suferit. Dacă admitem asta, avem cel puțin un motiv pentru a ne despărți.

(Abraham Lincoln - Cuvântare despre colonizare, ținută unei delegații de negri la Washington D.C., în data de 14 august 1862, Opere complete, The Abraham Lincoln Assoc. Springfield, Illinois, redactor Roy P. Basler, Rutgers University Press 1953, vol. V, pag. 375 & 371)

Abraham Lincoln se referea la colonizarea foștilor sclavi negri în Africa, proces început cu mult înaintea războiului civil, în urma căruia a luat naștere statul Liberia și națiunea liberiană. Sigur că da! Idei extrem de *incorecte politic*, rasiste de-a dreptul - ce-i aia colonizare?

Cam seamănă cu colonizarea evreilor în Madagascar, preconizată de naziști. N-am ce face, dar exact astea au fost cuvintele rostite atunci de către Abraham Lincoln. Iar dacă vom analiza ceea ce se întâmplă azi în America, vom face asta ceva mai târziu, mai că înclin să-i dau dreptate părintelui fondator al națiunii americane. Să facem acum observația că cele trei amendamente adăugate constituției Statelor Unite în urma războiului civil asigurau deplina egalitate a negrilor cu albi în fața legii. Punct! Nu exista vreo lege care să se aplice în mod diferit persoanelor de culoare. Cel puțin din punct de vedere juridic, toți cetățenii americani, fără deosebire de culoarea pielii erau egali în fața legii și aveau cu toții aceleași drepturi și îndatoriri. Sigur că da! Existau anumite discriminări rasiale, perpetuate până prin anii '60, multe reglementate prin așa-zisele legi *rasiale*, iar altele fiind pur și simplu atitudini și decizii la nivel individual, de la patronii ce refuzau să angajeze negri și până la separarea completă a serviciilor și administrației publice. Celor care nu cunosc realitatea de azi, sau o cunosc doar din filmele propagandistice *made in Hollywood* li se poate părea aberant ca într-un parc să existe bănci separate pentru albi și negri, exemplul clasic pe care ni-l dădea învățătoarea pe vremea *dictaturii proletariatului*, dar toate aceste reglementări au apărut din cauze extrem de concrete, nu a fost nicidecum o *nebunie rasistă*, așa cum susțin adepții *corectitudinii politice* de azi. Repet, nu au fost o *greă moștenire* de dinainte sau de după războiul de secesiune, aceste măsuri au fost luate datorită unor cauze reale, în urma unor fapte antisociale extrem de grave. Iar negrii de azi nu sunt cu nimic mai buni decât cei de acum 150 de ani, ba din contră, în ciuda propagandei din mass-media, realitatea confirmată de statisticile oficiale este înspăimântătoare: rata criminalității populației de culoare a atins astăzi cote nemaîntâlnite în întreaga istorie a Statelor Unite. Vom mai discuta asupra acestor aspecte cu cifrele în față, ca să zic așa.

Atunci când vorbim despre mișcarea populației de culoare din SUA

pentru drepturile civile, ne referim la o serie de proteste, mergând de la acte individuale de nesupunere la legile rasiale și până la acte de nesupunere civică în masă, dar și de adevărate revolte urmate de lupte de stradă cu forțele de ordine, soldate cu victime de ambele părți. Aceste mișcări acoperă perioada dintre 1955 și 1968, an de cotitură, așa cum vom vedea ulterior, în lupta diverselor grupuri așa-zis *marginalizate* din SUA, dar și din țările dezvoltate din vestul Europei, pentru obținerea de *drepturi*. Evident că mișcări de protest și revolte ale populației de culoare au avut loc și înainte de 1955, dar au fost mai degrabă nesemnificative în raport cu ceea ce s-a întâmplat mai apoi. Am studiat cu atenție mai multe studii dedicate mișcărilor pentru drepturile civile ale populației de culoare acoperind perioada 1896- 1954 și nu am găsit nimic semnificativ. Nimic, absolut nimic! O revoltă cât de mică! Fie ea chiar și verbală! **Nimic, absolut nimic!** Să înțelegem că mai bine de jumătate de secol, populația de culoare a fost foarte mulțumită și brusc a devenit foarte nemulțumită? Sau că, așa într-o doară, au realizat cruzimea legilor rasiale care impuneau wc-uri separate pentru albi și negri în restaurante? În treacăt fie spus, e și asta o dovadă că albi pricepuseră tâlcul discursului lui Lincoln citat anterior, cu toate că acesta se adresase unei delegații de negri. **Ei bine, așa nu mai merge!** Ceva nu se potrivește. Chiar și părtinitoria *wikipedia* împarte istoria mișcării de emancipare a negrilor în aceleași două perioade. Iar explicația cu legile rasiale și politica opresivă a autorităților nu prea stă în picioare. Sigur, au avut și acestea rolul lor, nu neagă nimeni, dar totuși, diferența este mult prea clară. Pentru că între liniște aproape totală și lupte de stradă între grupări înarmate de negri și forțele de ordine, soldate cu morți și răniți, e o uriașă diferență. Ca de la cer la pământ! *Ce-i mâna pe ei în luptă, ce-au voit acel Apus?*, vorba poetului. Pentru că este clar că *cineva* i-a împins de la spate. Iar *acel cineva* nu poate fi decât o elită conducătoare, o grupare cu interese extrem de concrete. Răspunsul este extrem de simplu. Nu trebuie decât să vedem cine conducea principală organizație a negrilor americani. Această organizație se numește

National Association for the Advancement of Colored People (NAACP), și a fost fondată în anul 1909. De atunci și până în ziua de azi NAACP rămâne cea mai puternică organizație a populației de culoare americane. Până aici, nimic deosebit. Atâta doar că printre membrii fondatori, în afară de **William Edward Burghardt "W.E.B." Du Bois**, care era mai degrabă mulatru, regăsim nume cu rezonanțe cunoscute, un anume **Henry Moskowitz**, evreu născut în România (sic!), apoi **Julius Rosenwald**, **Lillian Wald**, **Rabbi Emil G. Hirschun**, toți evrei evident, și în fine, un anume **William English Walling**, american get-beget. Acesta din urmă a petrecut mai mulți ani în Rusia, pentru a "studia" revoluția de la 1905. Și mai sunt astfel de "activiști" albi pentru *drepturile* negrilor, nu mai stau să-i enumăr pe toți. Absolut toți apropiați de partidul comunist (CPUSA) și aproape toți evrei. Singurul membru fondator de culoare era Du Bois, responsabil cu *cercetarea* și *publicitatea*, și el atașat ideilor comuniste. A avut chiar și o *întâlnire prietenească* cu tov. **Mao**. Ceea ce este însă cert, este că de-a lungul întregii sale istorii, din 1909 și până azi, **NAACP a fost condusă de către evrei**. **Joel Springarn**, **Jacob Schiff**, **Jacob Billikopf**, **Rabbi Stephen Wise**, **Kivie Kaplan** și atâția alții care s-au perindat pe la cârma NAACP erau evrei. **Stanley Levison**, cel care-l dirija din umbră pe pastorul Martin Luther King și cel care-i scria discursurile, era evreu și făcea parte din conducerea partidului comunist din SUA. Chiar și printre membrii de rând ai organizației se găseau numeroși evrei. **Albert Einstein** însuși era membru al organizației din Princeton a NAACP. În perioada de *luptă* a NAACP, (1955-1968) *majoritatea acțiunilor și activităților revendicative specifice* au fost conduse tot de "activiști" evrei. Așa cum este cazul celor trei "cavaleri ai libertății" lichidați de către membri ai Ku-Klux-Klan-ului în Philadelphia, Mississippi, **Andrew Goodman**, **Michael H. Schwerner** și James Earl Chaney, din care doar ultimul era negru, ceilalți doi fiind evident, evrei. Apoi toată *activitatea* NAACP a fost însoțită de numeroase procese lungi și costisitoare contra statului american. Finanțarea acestora a fost asigurată cu dărnicie de către organizațiile evre-

iești *American Jewish Committee, American Jewish Congress* și *Anti-Defamation League*, dar și de către numeroși avocați evrei. Toate aceste fapte enumerate anterior ar putea suna în urechile unora drept antisemitism. Numai că datele sunt extrase din lucrarea unui remarcabil istoric evreu, dl. prof. Howard Morley Sachar, *A History of the Jews in America*. Knopf. p. 1051. ISBN 0-394-57353-6.(1992), *Professor Emeritus* de istorie și relații internaționale la *George Washington University* din Washington, D.C. Din această lucrare, pe care am studiat-o extrem de atent, rezultă nu numai că evreii au fost implicați *până în gât în activitățile NAACP*, dar își fac chiar un titlu de glorie din asta. Prof. Howard Sachar consemnează în cartea sa că **pluralismul** sprijină „**legitimarea conservării unei culturi minoritare în mijlocul unei societăți-gazdă majoritare**”. Întrebarea care se pune acum este DE CE? Nu de ce își fac un titlu de glorie, asta știm deja – pentru că le place să se laude, ci de ce s-au amestecat în lupta populației de culoare pentru drepturi civile. Nu numai că s-au amestecat, ci au condus-o și finanțat-o în mod fățiș. Păi nu este clar? Așa sunt ei miloși și buni la suflet cu cei sărmani și asupriți. Ba chiar *wikipedia* afirmă că evreii *s-ar fi înduioșat* când au realizat asemănarea dintre fuga lor din Egipt urmată de eliberarea din robie și de asuprirea Faraonului, și eliberarea negrilor din ghearele *nemiloșilor rasiști* albi. Să-ți dea și lacrimile, nu alta! Nici vorbă de setea avidă de putere, de dorința de a penetra și controla cele mai înalte sfere ale puterii americane, așa cum afirma **Mack etnocentricul**, despre care am discutat anterior. Fără a pierde din vedere scopurile sioniste, să nu uităm. În fine, demn de menționat este că relațiile dintre evrei și NAACP au început să se răcească prin 1964, odată cu alegerea unui negru, Roy Wilkins, în fruntea organizației. După doar doi ani, lupta NAACP a intrat într-o nouă fază, cea violentă și teroristă. **Pruncul moșit de evrei în 1909 ajunsese la maturitate**. De-acum încolo putea zburda în voie, așa cum vom vedea în capitolul următor.

Câteva cuvinte acum despre două momente importante, istorice s-ar

putea spune, din lupta NAACP cu autoritățile pentru drepturi civile (1955-1968). Cele două evenimente semnificative sunt procesul Brown contra Consiliului Educației din Topeka, Kansas (*Brown vs. Board of Education*), iar al doilea este o lege din 1965, numită Legea Serviciilor de Imigrare și Naționalitate (*Immigration and Nationality Services Act of 1965*). Ambele aveau să schimbe radical peisajul american de astăzi. În ceea ce privește procesul menționat, intrat în istorie ca să zic așa, să precizăm că în 1951 a fost făcută o plângere la Tribunalul Teritorial al Districtului Kansas împotriva Comitetului Educației din orașul Topeka, Kansas. Plângerea viza schimbarea politicii de segregare rasială în cadrul școlilor elementare. Să precizăm că școlile elementare segregate din punct de vedere rasial funcționau în baza unei legi din 1879, care permitea, **fără să oblige însă**, ca districtele să poată menține școli elementare separate pentru albi și negri în 12 comunități cu peste 15,000 de locuitori. Reclamanții au fost selectați cu grijă de către liderii NAACP. Cel care a dat numele acestui proces, Oliver R. Brown, era sudor la căile ferate. Problema lui, menționată în reclamație, era că fetița sa, Linda, era nevoită să meargă cu autobuzul cca. o milă (cca.1,6 km) până la școala pentru negri, în timp ce școala pentru albi se găsea la șapte case distanță de locuința sa. În reclamație se menționa de asemenea, că stația de autobuz se găsea la șase case distanță de locuința sa. Tactica NAACP era de a demonstra că viitorul copiilor negri era în mare pericol datorită segregării școlilor, insistând asupra faptului că **elevii negri trebuie să învețe alături de cei albi, în școli mixte**. Iar chestiunea cu distanța dintre casă și școală era doar o stratagemă ieftină în scopul de păcăli juriul. Juriul nu s-a lăsat însă păcălit, și în consecință a dat câștig de cauză Consiliului Educației, argumentând cu cazul *Plessy contra Ferguson* din 1896, arătând că atâta vreme cât condițiile ma-

teriale ale celor două școli, programa școlară, dar și calitatea profesorilor erau absolut egale, școlile pot să rămână separate. Evident că avocații NAACP nu s-au lăsat învinși, așa că procesul a ajuns la Curtea Supremă. De data aceasta a fost folosit argumentul sentimental. În acest scop, a fost adus să depună mărturie un sociolog negru, un anume dr. Kenneth Clark. Acesta a declarat că atunci când copiii negri din școli segregate rasial sunt puși să aleagă între păpuși albe și păpuși negre, majoritatea aleg păpuși albe, dovada chipurile, că elevii negri din școli segregate ar fi *traumatizați*, prin urmare psihicul lor ar fi afectat, și în perspectivă, tot viitorul lor ar fi compromis. Ce a omis însă să spună *doctorul* nostru, a fost că același test, realizat pe un eșantion de copii negri din școli mixte din punct de vedere rasial, aleg tot păpuși albe. E și normal, păpușile negre sunt urâte (*ca dracul, ca moartea*), iar copiii, albi sau negri, nu contează, chiar dacă nu au o educație estetică, în schimb au o intuiție curată, așa că aleg instinctiv păpușile albe, fără a avea nici o tangență cu prejudecățile rasiale. Dincolo de acest proces absurd, prin care Curtea Supremă a SUA a dat în final câștig de cauză NAACP, rămâne o decizie istorică ce a deschis calea desegregării învățământului de toate gradele în Statele Unite. Întrebarea care se pune acum este dacă a fost bine sau a fost rău, pentru că multora ar putea să li se pară un nonsens această întrebare azi, la început de secol 21. Dacă însă vom compara ce a ajuns azi învățământul american, față de ce era el acum mai bine de jumătate de secol, atunci când Curtea Supremă a decis desegregarea învățământului, s-ar putea să ne schimbăm întrucâtva părerea. Dro-guri, violuri, violență, elevi care masacrează o clasă întreagă – tot ceea ce vedem din ce în ce mai des la deschiderea canalelor de știri. Învățământul american este o adevărată ruină. Oricâte argumente s-ar aduce, o școală care nu poate sădi în mintea tinerilor morala

creștină și principiile decalogului din Vechiul Testament, nu mai este școală în sensul profund al cuvântului, este doar un *sistem de învățământ*, care doar transmite o oarece cantitate de informații elevilor, fără însă a le sădi în suflet și un set de valori morale. S-a propus ca în fiecare sală de clasă să fie disponibilă o armă automată de asalt, dotată cu muniție de război, pe care profesorul s-o poată utiliza pentru apărarea elevilor de agresiuni. Sigur că da! Între linia de lemn cu care învățătorul Walters îl bătea la palmă pe Tom Sawyer și pușca mitralieră de azi se pare că e o oarece diferență. Școala nu trebuie să devină un poligon de tir, un *teatru de război* pe care să se facă vânatoare de oameni. De la războiul civil încoace, timp de 150 de ani, învățământul american s-a tot erodat, astfel că el este azi o ruină. Exact ceea ce Abraham Lincoln anticipase. S-ar putea spune – stai Dle! - nu e chiar așa, atâtea și atâtea premii Nobel, etc... Nu, nu au absolut nici o semnificație. Toți acei laureați ai premiului Nobel, chiar dacă sunt un produs al învățământului american, provin din instituții private și elitiste. Iar majoritatea nici măcar nu sunt născuți pe pământ american, fiind racolați din vreme, direct de pe băncile școlilor din Europa occidentală, Japonia, China sau India. Care să fie acum explicația? Nu trebuie decât să facem apel la statisticile oficiale privind criminalitatea tinerilor americani. Este vorba de statistici elaborate de FBI și alte instituții guvernamentale, așa că nu pot fi acuzate de părtinire. Cifrele sunt înspăimântătoare. Ele arată fără absolut nici un dubiu, că desegregarea masivă a școlilor americane, începută atunci, în 1951, odată cu verdictul dat în favoarea NAACP de către Curtea Supremă în procesul Brown contra Consiliul Educației a condus la o dezvoltare fără precedent a rasismului negrilor, a sentimentului de dușmănie față de elevii albi, a frustrării și disperării negrilor care nu puteau ține pasul cu aceștia, iar consecința imediată

a fost scăderea nivelului de școlarizare și creșterea ratei criminalității printre elevi. Cifrele furnizate de către FBI sunt edificatoare, rata criminalității din școlile americane este la cel mai înalt nivel atins vreodată. Atunci, să vedem cifrele care exprimă sec o realitate fără precedent în toată istoria civilizației. Să facem precizarea că anul de vârf în care criminalitatea a atins cote maxime a fost 1993. Între timp, datorită intensificării măsurilor represive, Statele Unite devenind un uriaș stat polițienesc, criminalitatea a fost redusă cam la jumătate, rămânând totuși extrem de ridicată în raport cu cea înregistrată în țările din vestul Europei. Vom exemplifica în continuare cu statisticile criminalității juvenile (10-24 ani) înregistrate în anul 2010. Rata criminalității la această grupă de vârstă, exprimată prin numărul de crime la 100,000 de locuitori, a fost de **28,5 crime pentru negri și doar 2,5 pentru albi**. Este vorba numai de omoruri, nu s-au luat în calcul și alte delikte grave precum jaf cu mână armată, viol, tâlhărie și alte asemenea. În consecință, rata criminalității juvenile a fost de 11,4 ori mai ridicată printre negri decât printre albi. Trebuie spus că mass-media vorbește extrem de rar despre criminalitatea tinerilor de culoare, pentru a nu-i *discrimina* chipurile, și pentru a nu oferi prilejul unui *hate speech*. Majoritatea americanilor nici nu cunosc aceste cifre, știu doar despre creșterea criminalității, nu și despre ponderea criminalității de culoare în cadrul acesteia, cu toate că o constată pe propria piele zilnic. Apoi, din totdeauna, prin cărți, seriale tv și filme, a fost inoculată în mentalul colectiv ideea că rasismul albilor și sărăcia ar fi chipurile cauza principală pentru violența tinerilor de culoare, de multe ori insinuând chiar că albi înșiși ar fi de vină pentru excesul de criminalitate al negrilor. Este de altfel, și explicația ce ni se dădea în *epoca de aur* la cursurile de marxism-leninism. O altă idee falsă inoculată de mass-media este că victimele criminalității de culoare ar fi

majoritar tot negri, în consecință albi nu prea au motive ca să se teamă. Statisticile spun exact contrariul. O statistică oficială din 1987 găsită pe net, afirmă că 50% din agresiunile savârșite de negri au avut drept victime albi, în timp ce doar 3% din crimele comise de albi au avut drept victime negri. **Un raport FBI din 1993, anul de vârf în ceea ce privește criminalitatea, arată că negrii au avut o probabilitate de 22 de ori mai mare de a ucide albi decât albi de a ucide negri.** Segregarea rasială din trecut, mă refer în special la școală și cartiere de locuințe, nu permitea ca negrii să suporte violențele albilor și vice-versa. Integrarea forțată, începută prin acea decizie a Curții Supreme, a deschis Cutia Pandorei, astfel că zeci de milioane de copii albi au fost abandonați cu bună știință la cheremul violenței și rasismului de culoare. Iar consecințele asupra procesului de învățământ nu au întârziat să apară, în ciuda bugetului tot mai generos alocat de către guvern. Astăzi, peste 40% dintre elevi nu reușesc să termine liceul, din care marea majoritate abandonează școala înainte de terminarea primului ciclu de școlarizare. Aceasta este situația. Oricum am întoarce-o, orice interpretare i-am da, orice explicație mai mult sau mai puțin corectă din punct de vedere politic am căuta, legătura dintre decizia de eliminare a segregării rasiale din școlile americane și creșterea criminalității pe de o parte, și scăderea calității procesului de învățământ pe de altă parte, nu poate fi ignorată. Întrebarea care se pune acum este dacă se putea și altfel. Sigur că da! În fond negrii au fost, și sunt și în prezent, o minoritate națională ca orișicare alta în cadrul societății americane. Astfel, negrii, într-un număr de aproape 39 de milioane, la un număr de aproape 309 milioane de americani, reprezintă 12,6% din populația Statelor Unite, deci sunt o minoritate. Nu văd de ce nu ar putea avea școli separate precum alte minorități, așa cum au surdo-mușii bunăoară. Eventual, prin concursuri de admi-

tere, cu burse și alte asemenea, s-ar fi putut admite un număr de elevi de culoare în școlile rezervate albilor, urmând ca desegregarea să se facă într-un mod gradat și firesc, în concordanță cu evoluția societății americane. Am mai spus-o și o repet, orice rupere brutală de tradiții nu poate să aducă decât jale și suferință pentru ambele părți implicate în conflict. Orice astfel de *inginerie socială* poate avea consecințe grave și imprevizibile pe termen lung. Astfel de inginerii sociale pe scară largă au încercat și comuniștii, fără succes de altfel, iar rezultatele au fost extrem de dureroase pentru noi, cei care am trăit în comunism. Dacă ar fi să amintim doar admiterea în învățământul mediu și superior pe criteriul originii sănătoase, *civilizarea țiganilor* prin amestecarea lor cu românii în cazul acordării de locuințe, sau regiunea creată artificial *Mureș Autonomă Maghiară*, și mai sunt o droaie. Ca atare, autoritățile americane aveau deja în față eșecul sistemului comunist, nu mai era nevoie să declanșeze acest vast experiment social cu consecințe dramatice. Vom reveni mai târziu asupra acestui aspect, atunci când vom pune în discuție alte aspecte ale aceleiași *inginerii sociale*, pusă în practică în prezent în Statele Unite, și *exportată* mai apoi în Europa occidentală.

Cap. 4 Imigrația – o bombă cu efect întârziat

Cum spuneam, al doilea moment important al luptei NAACP cu autoritățile americane a fost adoptarea și promulgarea unei legi ce va schimba complet peisajul american actual. Este vorba despre **Immigration and Nationality Act of 1965**, lege ce urma să amendeze anumite articole de lege anterioare, ce reglementau imigrarea și naturalizarea noilor veniți pe pământ american. Cunoscută și sub numele de **legea Hart-Celler**, legea a devenit efectivă în 3 octombrie 1965, dată la care a fost semnată de președintele Lyndon B. Johnson. Legea a reprezentat o schimbare radicală în politica americană privind imigrarea. Legislația veche, datând din 1921, prevedea acordarea unui număr de 170,000 de vize de intrare anual, fiind preferați imigranții din Europa occidentală, cei care erau perfect sănătoși, cei care aveau deja rude apropiate stabilite în SUA, etc..., în fine, era un sistem de punctare, așa cum este și azi, dar ceea ce trebuie reținut este că țara de origine a imigrantului era criteriul principal de admitere, pe considerentul păstrării status-quo-ului, respectiv de a nu se schimba componența etnică a societății americane, așa cum era ea în anul 1890, socotit an de referință. Practic, prin legea veche erau aproape excluși imigranții din Africa, Asia și America de Sud. Era și normal, statul american a fost construit în principal de imigranți proveniți din Germania, Anglia, Irlanda, Franța și Italia, nu de negri din Madagascar sau Burkina Faso. Dar se pare că presiunea venită din partea anumitor cercuri politice oculte, despre care vom discuta imediat, a fost mult prea puternică, așadar s-a decis modificarea vechii legislații, astfel că a fost deschis accesul noilor veniți din Asia, Africa, America Latină și Orientul Mijlociu. Demn de menționat este faptul că **majoritatea populației americane s-a pronunțat în mod categoric contra**

acestei legi. Adoptarea acestei legi a constituit un caz clar de nescotire a voinței unui întreg popor. Președintele J.F. Kennedy a afirmat chiar că prevederile vechii legi ar fi *intolerabile*. Este posibil ca acesta să fi fost unul din motivele pentru care a fost asasinat. Cel care i-a urmat la Casa Albă, Lyndon B. Johnson, a afirmat și el că vechea lege ar viola unul din principiile de bază ale Americii, respectiv principiul conform căruia valoarea unei persoane rezidă în meritele proprii ale acesteia, adăugând că **legea nu va schimba în mod radical componența rasială a Statelor Unite**. Astăzi constatăm că toți cei care au votat legea într-un dispreț total față de opinia majorității poporului american s-au înșelat, dacă presupunem că au fost de bună credință. Mulți nu au fost înșă, pentru că în timp au apărut numeroase rapoarte care trăgeau semnalul de alarmă, așa că nu se poate invoca necunoașterea anumitor factori. Pe termen lung însă, legea s-a dovedit a fi o adevărată catastrofă. **Componența rasială a Statelor Unite a fost schimbată în mod dramatic.** Cifrele statistice vorbesc de la sine : în mai puțin de un sfert de secol, în 1990, populația albă cu origine europeană a SUA a ajuns să aibă o pondere de 75% în totalul populației, ajungând la 70% în 2000 și în fine, 63,4% în 2011. Cu un astfel de ritm, este clar că este chestiune de câțiva ani ca populația albă să devină minoritară. Se apreciază că în anul 2042 populația albă chiar va fi minoritară. Sau chiar mult mai devreme, datorită exploziei imigrației ilegale, cu precădere via Mexic. Urmașii temerarilor care au colonizat America, ai celor care au cucerit Vestul sălbatic, ai celor care au murit cu arma în mână în războiul de secesiune apărând valori creștine și o etică devenită demodată, care au construit orașe și drumuri de fier, care au dat țării cea mai democratică constituție a acelor vremi, **vor fi înlocuiți de asiatici cu zâmbetul viclean și africani buni la fotbal.** Nu este decât rezultatul unei politici iresponsabile,

încă o dovadă că **în politică greșelile se plătesc întotdeauna**, mai devreme sau mai târziu. Odată ce America și-a deschis larg porțile imigrației din Africa, Asia și America Latină, odată cu adoptarea noii legi au fost ridicate restricțiile ce priveau anumite categorii de *devianți sexuali*, în principal fiind vorba despre homosexuali, creșterea exponențială a numărului acestora având de asemenea consecințe grave pe termen lung. Vom discuta imediat și despre acest aspect. Așa cum am precizat anterior, legea s-a numit Hart-Celler, după numele celor doi senatori ce au promovat-o. Principalul *autor* al legii a fost senatorul **Emanuel Celler** din NY. Evreu de origine, acesta a încercat încă din 1924 să modifice textul legii, în sensul celei din 1965. Nu a reușit atunci, dat fiindcă mult prea mulți senatori au prevăzut ce avea să se întâmple. Va reuși după patru decenii, ca o încununare cumva a întregii sale activități *în slujba poporului american*, care vasăzică. Iar rezultatele nu au întârziat să apară. Dat fiindcă știm cine a fost autorul legii, mai rămâne doar să stabilim și DE CE aveau *dânșii* nevoie de ea. Ca și în cazul mișcărilor pentru drepturile civile ale populației de culoare, evreii s-au situat în avangarda luptei pentru anularea status-quo-ului reglementat prin legea din 1924, ducând un adevărat război mediatic cu adversarii schimbării compoziției etnice a populației SUA, printr-un lobby extrem de puternic, ce avea în spate puternice organizații ale evreilor americani, precum *American Jewish Committee*, *American Jewish Congress* și *Anti-Defamation League*. Întrebarea care se pune acum este ce interes ar fi avut evreii să schimbe status-quo-ul reglementat de legea din 1924. Pentru că este clar că interesul lor era uriaș, din moment ce reușiseră să-i înregimenteze în favoarea lor chiar și pe amândoi frații Kennedy. Răspunsul îl dau chiar ei, astfel încât voi apela la citate, pentru a nu fi acuzat aiurea de anti-semitism. Menționez că sunt citate din lucrări

de referință în domeniu, având autori reputați, lucrări ce tratează exact aceste aspecte luate aici în discuție. Câteva citate atunci :

"Indeed, the "primary objective" of Jewish political activity after 1945 "was ... to prevent the emergence of an anti-Semitic reactionary mass movement in the United States."

(Svonkin, S., *Jews against prejudice: American Jews and the fight for civil liberties*. New York: Columbia University Press, 1997)

"În realitate, obiectivul principal al politicii evreiești după 1945 a fost de a preveni apariția unei mișcări antisemite masive în Statele Unite."

(Svonkin, S., *Evreii contra prejudecăților: Evreii americani și lupta pentru drepturi civile*. New York: Columbia University Press, 1997)

Edificator, nu? **De ce să apară oare o astfel de opoziție antisemită?** Răspunsul îl dau tot dâșii, respectiv un anume domn, Earl Raab, asociat cu *Anti-Defamation League of B'nai B'rith*, care remarcă succesul obținut prin revizuirea politicii americane privind imigrația:

"The Census Bureau has just reported that about half of the American population will soon be non-white or non-European. And they will all be American citizens. We have tipped beyond the point where a Nazi-Aryan party will be able to prevail in this country. "

(Lipset, S. M. & Raab, E. (1995). *Jews and the new American scene*. Cambridge: Harvard University Press), adică :

"Biroul de Recensământ al populației tocmai a anunțat că în curând aproape jumătate din populația Americii va fi de culoare sau ne-europeană. Și toți vor fi cetățeni americani. Am trecut (noi, evreii) de momentul în care un partid nazist și arian ar fi putut să ajungă la putere în această țară. "

(Lipset, S. M. & Raab, E. (1995). *Evreii și noul peisaj american*. Cambridge: Harvard University Press).

Iarăși edificator! Faptul că exista pericolul ca un partid conservator, naționalist sau tradiționalist, cum vreți Dvs., nici vorbă de partid nazist, să ajungă la putere în SUA, din motive care se subînțeleg cu ușurință, adică americanii să se trezească *din somnul cel de moarte*, a fost mai mult decât suficient pentru dâșșii, pentru evrei adică, care nu reprezintă nici măcar 2% din populația Americii, ca să încerce **să schimbe componența etnică a unui întreg continent**. Și, după cum se vede, au și reușit. Nu o spun eu, *dâșșii* o afirmă, și chiar își fac un titlu de glorie din asta. Aceasta este situația, orice s-ar zice! Iar rezultatele sunt la vedere.

Bun! Acum că am văzut scopul, să vedem și explicațiile *dâșșilor*. Vom apela tot la un citat:

"American Jews are committed to cultural tolerance because of their belief—one firmly rooted in history—that Jews are safe only in a society acceptant of a wide range of attitudes and behaviors, as well as a diversity of religious and ethnic groups. It is this belief, for example, not approval of homo- sexuality, that leads an overwhelming majority of American Jews to endorse "gay rights" and to take a liberal stance on most other so-called "social" issues."

(Silberman C. E. (1985). A certain people: American Jews and their lives today. New York: Summit Books, p. 350), adică :

"Evreii americani sunt devotați toleranței culturale datorită credinței lor - cu rădăcini adânci în istorie – că evreii nu se pot simți în siguranță decât într-o societate care acceptă o paletă largă de atitudini și obiceiuri, ca și o largă diversitate de grupuri etnice și religioase. Acest principiu, și nu faptul că bunăoară sunt de acord cu homosexualitatea, face ca majoritatea zdrobitoare a evreilor americani să se pronunțe în favoarea "drepturilor homosexualilor", și să aibă o atitudine liberală vis-à-vis de alte așa-zise "probleme sociale".

(Silberman C. E. (1985). Un popor anume: Evreii americani și viața lor

de azi. New York: Summit Books, p. 350)

Clar de tot! Să înțelegem de aici, că dacă interesele evreilor o vor cere, va trebui să acceptăm și pedofilia, zoofilia, necrofilia și alte *filii la fel de *normale și benefice* pentru ființa umană? Cine știe? Ideea este, am spus-o și o repet, că într-o societate eterogenă, cât mai dezbinată din punct de vedere rasial, social, sexual și cultural, **GRUPUL ETNIC CEL MAI UNIT DEȚINE SUPREMAȚIA**. QED. *Divide et Impera* nu e numai un simplu dicton uitat în cărțile de istorie, ci politică conștientă a unei întregi etnii. Vom vedea mai târziu și în amănunt cum devine chestiunea. Până atunci, să remarcăm că toată această politică, anti-americană în fond, din care evreii își fac un titlu de glorie, are aspectul unui conflict etnic, *noi contra tuturor*. De o parte evreii, de cealaltă americanii de baștină, urmașii pionierilor care au colonizat America, iar între ei, *băgate la înaintare*, grupuri mai mult sau mai puțin marginalizate : negri, homosexuali, feministe, pacifiști, handicapați, bolnavi de SIDA, onaniști, etc... Nu sunt adeptul teoriei privind conspirația mondială evreiască. Cred mai degrabă că evreii, pragmatici ca întotdeauna, și-au adaptat atitudinea față de politica americană de imigrare și naturalizare în funcție de prioritățile lor de moment. La începutul sec.20 au dorit să fie admiși tot mai mulți evrei din Rusia și Polonia datorită persecuțiilor la care erau supuși în imperiul țarist, apoi, prin anii '30, au dorit să fie admiși evreii din vestul Europei, persecutați de naziști, iar după război tot mai mulți evrei din blocul țărilor comuniste. Conform principiului *cu cât mai mulți, cu atât mai bine*. Și exact așa a fost - cu cât au fost mai mulți, cu atât organizațiile lor au fost mai puternice, iar presiunile exercitate asupra legislativului american au fost mai mari, exact de ce se temea mai mult Mack, etnocentricul, citat anterior. Practic nu a fost domeniu, de la politica externă și până la legislația privind "*drepturile homosexualilor*", care să nu fi fost influențat de presiunile lobby-ului evreiesc. Exact așa cum au modelat politica americană de imigrare conform propriilor interese, complet străine de interesul țării gazdă,

la fel au procedat și în cazul secularizării culturii americane, deoarece *dânșii* nu au avut nici un interes ca în America să domine o cultură și o morală de esență creștină. De aici și interesul lor pentru așa-zisele "*drepturi civile*" ale negrilor. Fiind prea puțini - chiar și dacă toți evreii din lume ar imigra în America și tot ar fi o minoritate nesemnificativă în SUA, au fost *băgați la înaintare* negrii, homosexualii, lesbienele, pacifiștii, etc..., fără a pierde o secundă din ochi scopurile sioniste. Nu a fost nici o revoluție, și în nici un caz cea preconizată de către Herbert Marcuse. Eliminarea segregării rasiale s-a făcut în mod treptat, datorită presiunilor exercitate de NAACP pe de o parte, și prin decizie politică a justiției americane pe de altă parte. Dacă această mișcare pentru *drepturile civile* ale populației de culoare a avut succes, aceasta s-a datorat forței și determinării populației de culoare, cât și presiunilor exercitate de către puternicele organizații ale evreilor.

Cap. 5 Intră în joc și sodomiții

Nu același lucru se poate spune însă despre mișcarea pentru "*drepturile civile*" ale homosexualilor, mult mai timidă, ca să zic așa. În continuare, prin homosexuali voi înțelege toate cele patru categorii de persoane cu comportament sexual *deviant*, ca să nu zic anormal de-a dreptul, respectiv lesbiene, gay, bisexuali și transsexuali (LGBT). Se impun acum câteva precizări privind aceste comportamente sexuale anormale. Sexualitatea fiind o componentă esențială a comportamentului uman, este de presupus că astfel de manifestări deviante să fi existat de când lumea. De-a lungul întregii istorii a civilizației, aceste *perversiuni sexuale* au avut o răspândire mai mult sau mai puțin redusă, în funcție de poziția autorităților civile sau religioase vis-à-vis de acestea, mergând de la încurajare oficială până la condamnare drastică. Vom discuta mai pe larg toate aceste aspecte în capitolele următoare. Pe moment, facem precizarea că pe întreg teritoriul SUA, până în 1962, *sodomia*, respectiv contactul sexual între persoane de același sex, era considerată un act de o gravitate excepțională, o *felonie* (felony = serious crime). Abia în anul 2003, Curtea Supremă a SUA a declarat ca fiind neconstituționale legile privind sodomia în ultimele 14 state americane ce nu aboliseră aceste legi. Este vorba despre pachete de legi ce incriminau nu numai sodomia, dar și altfel de comportamente sexuale deviante, inclusiv între persoane de sex diferit. Nu întâmplător aceste 14 state erau exact statele confederate din sud, din timpul războiului de secesiune. Legi similare existau în majoritatea statelor europene, ele fiind abolite în unele țări mai devreme (Danemarca – 1933, Elveția – 1942, Suedia – 1944) sau mai târziu (România - 1996), existând și țări în care aceste perversiuni sexuale nu au fost niciodată incriminate, precum Polonia. Asta nu este o dovadă de liberalism, așa cum susțin azi anumiți *activiști* homosexuali, ci pur și simplu că în țările respective, aceste manifestări fiind extrem de rare, s-a considerat că nu este necesar să facă obiectul unei legi restrictive. Desigur că este și o dovadă de

liberalism în ceea ce privește legislația, dar asta vine mai apoi, să nu uităm că Polonia este o țară catolică, cu un popor extrem de credincios și de fidel valorilor și moralei tradiționale creștine, biserica fiind extrem de influentă, astfel de *exotisme* de ordin sexual fiind respinse în mod categoric. Ceea ce este însă cert, este că vechiul continent în totalitate, a întâmpinat noul secol și mileniu cu toate legile ce condamnau sodomia abolite, pe întreg teritoriul său, inclusiv Rusia. Dacă a fost bine sau a fost rău, vom vedea mai apoi, atunci când vom discuta mai în amănunt această adevărată ofensivă homosexuală asupra culturii și moralei tradiționale. Pe moment, vom discuta despre SUA, în contextul mișcării pentru *drepturile civile* ale homosexualilor în perioada 1945- 1967.

Imediat după capitularea Germaniei și încheierea mării conflagrații mondiale, pe când ambele tabere, atât învingători cât și învinși, își lingeau rănilile, mici grupuri de homosexuali au început să se organizeze pe tot cuprinsul Statelor Unite, cu precădere în nord, ca și pe teritoriul bătrânului continent, cu precădere în Germania, Franța, Olanda, Marea Britanie și țările scandinave. Mișcarea a debutat spre sfârșitul anilor '40 în Danemarca și Olanda, imediat ce legile contra sodomiei au fost abolite, fenomen ce se va repeta identic pe tot cuprinsul Europei de vest. Alt aspect caracteristic al acestei perioade este că promotorii mișcării au fost homosexualii, de altfel, grupul cu cea mai mare pondere numerică și cel mai radical din cadrul acestei categorii de persoane ce azi se auto-intitulează LGBT. Vom vedea mai târziu că nici aceste abrevieri nu sunt chiar așa de nevinovate pe cât ar părea la prima vedere. În aceeași ordine de idei, demn de remarcat este și faptul că această mișcare s-a auto-intitulat *homofilă* și nu homosexuală cum era de fapt, încercând să mascheze prin redenumire preferințele preponderent sexuale cu cele sentimentale, procedeu tipic pentru modul dâșilor de a acționa, una din armele principale din arsenalul *corectitudinii politice*. Pentru că toate studiile serioase arată că în marea lor majoritate, homosexualii consideră sexul un

scop în sine, complet detașat de componenta afectivă, care cel mai adesea este nulă sau pe aproape, dacă nu chiar nedorită. Termenul exact ce caracterizează acest comportament este cel de *promiscuitate*, oricât ar dori dâșii să ne convingă de contrariul.

Practic, această mișcare a constat în diverse forme de organizare în cluburi, asociații și alte asemenea, editarea de reviste și alte mijloace propagandistice, înființarea de localuri specifice, în paralel cu comunicate, conferințe, marșuri și demonstrații pentru a *ieși la suprafață* și pentru a-și *cere drepturile*. Toate acestea evident, doar în țările în care homosexualitatea era dezincriminată deja. În rest, ținând cont că doar actul sexual în sine între persoane de același sex era aspru condamnat, fiind totodată extrem de greu de probat, pe principiul că *homosexualitatea există dar nu poate fi dovedită*, activiștii mișcării s-au rezumat doar la organizare și editarea de reviste. Astfel că, pe la începutul anilor '50 a apărut și prima organizație homosexuală înregistrată legal în Statele Unite, ONE, Inc., finanțată de către un bogat om de afaceri transsexual, Reed Erickson. Organizația era cu precădere orientată spre obținerea de recunoaștere publică a transsexualilor și travestiților care, așa cum vom vedea mai apoi, sunt categorii cu totul aparte, spre deosebire de homosexuali, lesbiene și bisexuali. De altfel, activiștii homosexuali radicali de mai târziu vor acuza aceste mișcări de *asimilaționism*. Scopul tuturor rămânea însă același : recunoaștere oficială drept *minoritate sexuală* și exercitarea de presiuni asupra factorilor de decizie politică pentru obținerea de *drepturi civile*. Un alt aspect demn de remarcat este că toate marșurile, demonstrațiile, mitingurile din această perioadă (1945-1965) au fost pașnice, desfășurându-se fără incidente. Din punct de vedere istoric, un marș gay prin fața *Independence Hall* în Philadelphia, este considerat ca debutul oficial al mișcării pentru drepturile civile ale homosexualilor. Nu am găsit alte informații despre acest marș și nici imagini, așa că menționez acest eveniment cu rezerve, dat fiindcă azi asistăm la crearea unei adevărate mitologii în domeniu. Un alt eve-

niment semnificativ, cert de această dată, a avut loc în 1966, când la Universitatea Columbia, un adevărat *centru spiritual* al acestor *mișcări revoluționare*, dacă e să ne amintim cum aceasta a acordat sprijin necondiționat *gânditorilor Școlii de la Frankfurt* atunci când au *transplantat* Institutul de Studii Sociale pe pământ american, un anume Robert A. Martin, activist bisexual, a înființat Liga Homofilă (sic !) a studenților de la Universitatea Columbia, ligă recunoscută oficial de către conducerea instituției. Această ligă este menționată peste tot în lucrările hagiografice homosexuale drept prima organizație a studenților gay. Să facem acum observația că totul s-a petrecut în mod gradat, printr-o *politică a pașilor mărunți* (mărunți și deși), exact cum procedează și azi – la început au fost băgați la înaintare transsexualii și travestiții, care cel mult puteau fi condamnați pentru scandal public, apoi bisexualii, să *pregătească terenul* ca să zic așa, să *fezandez* *opinia publică* care va să zică, pentru ca mai apoi, așa cum vom vedea în continuare, să cedeze ștafeta activiștilor radicali homosexuali. Dacă *mișcările homofile* din perioada 1945-1965 au fost pașnice, fiind considerate de către activiștii homosexuali drept conservatoare și urmărind acceptarea de către societate a modului lor de viață, marea majoritate a opiniei publice americane a considerat cererile lor drept inacceptabile, dovadă că relațiile homosexuale au fost legalizate pe tot teritoriul SUA abia în 2003, la aproape un deceniu de ultimele țări din Europa ce au acceptat să dezincrimineze relațiile sexuale între persoane de același sex, astfel că în perioada următoare protestele vor fi însoțite sistematic de violențe. Bine-înțeles că nici căile legale nu au fost abandonate, exact ca în cazul luptei pentru *drepturile civile* ale populației de culoare, avocații organizațiilor de homosexuali ducând o luptă crâncenă cu autoritățile. Este clar că acestea, dat fiindcă erau înarmate cu legi aspre privind contactele sexuale homosexuale, îi persecutau și îi hărțuiau în toate modurile posibile, adesea ilegal sau la limita legii, pe toți cei bănuți sau afișați ca homosexuali. Nu numai poliția, dar și autoritățile civile, de multe ori din exces de zel sau din bigotism, de data aceasta real, prin dispoziții aberante, nu au

făcut decât să dea apă la moară activiștilor homosexuali. Bunăoară, în NY era în vigoare o dispoziție, *emanată* de la *New York State Liquor Authority*, care interzicea barurilor să servească homosexuali. Întrebarea pe care o pun este cum anume îi identificau? aveau homosexualii cumva o legitimație, un ecuson? Nu vorbesc de cei travestiți, îmbrăcați și machiați ca femeile, care orișicât, provocau scandal public, ca atare puteau fi poftiți afară din local – ci de restul. În consecință, majoritatea homosexualilor, reali sau bănuți, pentru a bea ceva, erau nevoiți să apeleze la barurile clandestine ale Mafiei sau *să se ia la trântă* cu autoritățile. Mișcările de protest, timide la început, vor deveni tot mai violente spre sfârșitul anilor '60, pe măsură ce conducătorii mișcării vor înțelege că este mai avantajos să se integreze în mișcarea pentru *drepturile civile* ale negrilor, pentru a câștiga în forță și credibilitate. Nu este de mirare deci, că acesta a fost încă un motiv ca evreii americani să le acorde sprijinul total *dezinteresat*, așa cum am văzut deja. În ciuda persecuțiilor poliției, mișcarea a continuat să se dezvolte, dezvoltând o adevărată sub-cultură homosexuală, concretizată în publicații, cărți, dar și un centru (cultural?) comunitar. Exemplul și succesele obținute de homosexualii din NY s-a extins încet-încet înspre coasta de vest, astfel că în noaptea de Anul Nou 1967, orașul Los Angeles va asista la prima mișcare gay mai serioasă. În acea noapte, mai mulți polițiști în civil au descins în taverna *Pisica Neagră* (sic !), local frecventat de homosexuali. Pe la miezul nopții, în momentul în care mai mulți clienți se îmbrățișau pentru a sărbători sosirea noului an, polițiștii au început să bată clienții din local și pe cei trei barmani, arestând apoi 16 din ei. Toate acestea au cauzat o revoltă ce a antrenat și alte persoane ce sărbătoreau revelionul la localuri din imediata vecinătate, în final strângându-se cca. 200 de protestatari. Pentru ca protestul acestora să nu degenereze în alte acte de violență, a fost adusă o echipă suplimentară de polițiști înarmați, care au calmat spiritele prea încinse. În urma acestui incident, a apărut pentru prima dată publicația *The Advocate*, care va deveni principala tribună a homosexualilor din America. În anul 1969,

altă revoltă serioasă va izbucni în NY, în cartierul Greenwich Village, spre sfârșitul lunii iunie 1969, revoltă ce se va numi mai apoi **Revolta din Stonewall** (Stonewall Riot). Scenariul a fost identic cu cel din LA, raiduri repetate ale poliției, urmate de revolte și confruntări violente cu forțele de ordine. Pentru prima dată a apărut sloganul "*Gay power*". Demn de menționat este că la protestele homosexualilor s-au raliat și alte mișcări de stânga ce militau pentru drepturile negrilor și contra războiului din Vietnam. Activiștii homosexuali de azi, dorind să creeze o mitologie și o istorie a luptei pentru *drepturile homosexualilor*, care să justifice cumva prin continuitate acțiunile lor actuale, afirmă că toate aceste mișcări de protest ar avea drept cauză abuzurile poliției. Astăzi, la peste patru zeci de ani de la acele evenimente, istorici serioși ce au cercetat arhivele poliției, au demonstrat că acele localuri patronate de Mafie nu aveau licență, în plus patronii erau proxeneți ce furnizau pederăștilor copii care se prostituau și care făceau în plus și trafic de droguri. Imaginile din epocă surprind printre protestatari, drogați, travestiți, prostituate și boschetari, un mare număr de copii și adolescenți cu figura efeminată, vezi foto, "*carne proaspătă*" ce se vindea în barurile din zonă. Un anume Robin Lloyd afirmă că numărul "băiețior" care se prostituau pe atunci în Times Square era de cinci ori mai mare decât numărul prostituatelor, aceștia erau cei vizați în primul rând de raidurile poliției, nu homosexualii și nici consumul ilegal de băuturi alcoolice din barurile Mafiei. (vezi ROBIN LLOYD, *For Money or Love: Boy Prostitution in America* - 1976)

Astăzi, cum spuneam, asistăm la crearea unei adevărate mitologii în domeniu, prin cărți și filme ce edulcorează acele evenimente, pe care activiștii homosexuali le consideră o adevărată piatră de hotar în istoria mișcării pentru drepturile civile ale homosexualilor. S-a ridicat chiar și un monument pe locul așa-zisei Revolte din Stonewall.

Cap. 6 Un război pentru pace

Alte mișcări cu mare răsunet în epocă, care au antrenat un mare număr de americani, au fost mișcările de protest contra intervenției militare a SUA în conflictul din Vietnam. Acest conflict sângeros (1955-75), a urmat imediat după primul război din Indochina (1950-54), conflict ce a pus capăt regimului colonial francez în regiune. Începând de pe la 1850, regimul colonial francez va lua sfârșit după un secol, în data de 7 mai 1954, când forțele Viet Minh, controlate de comuniști, sub conducerea gen. Giap, au reușit o formidabilă victorie asupra trupelor franceze la Dien Bien Phu. Din cei 12,000 de prizonieri francezi capturați atunci de către trupele comuniste, doar 3,000 vor mai apuca să scape cu viață.

În continuare, scenariul din cadrul războiului din peninsula coreeană s-a repetat identic, respectiv împărțirea unei țări în două zone separate de o linie de demarcație, zona de nord, cu regim comunist, sprijinit de China și Uniunea Sovietică, în sud, un regim pseudo-democratic naționalist, adesea condus de militari, sprijinit economic și militar de către SUA. Odată cu întărirea regimului comunist din nord, acesta a devenit tot mai agresiv, urmărind *"reunificarea" pașnică* a țării, practic urmărind instaurarea regimului comunist pe întreg teritoriul țării, dar și în țările vecine, Laos și Cambodgia. Bine-înțeles că gherilele Viet Minh, ca și sponsorii acestora, nici nu au vrut să audă de alegeri libere sau referendumuri cu privire la forma de guvernământ viitoare, ca atare războiul dintre cele două tabere a început în scurt timp, și va dura aproape două decenii provocând enorme suferințe poporului vietnamez. Concomitent, a crescut și implicarea americană în conflict, între 1965 și 1975, cheltuielile SUA cu acest război ajungând la cifra enormă de 111 miliarde de \$ (cca. 686 miliarde de \$ la nivelul anului 2008). De asemenea, și pierderile umane au fost considerabile, 58,220 soldați americani uciși în luptă, cca. 150,000 de răniți, mulți dintre aceștia, mutilați pe viață. De partea

cealaltă însă, pierderile au fost uriașe, circa un milion de soldați comuniști uciși, alte sute de mii victime colaterale ale războiului, plus alte sute de mii decedați ulterior datorită intoxicației cu agenți chimici, vorbindu-se chiar de 4 milioane de victime directe și indirecte.

În ciuda acestui uriaș efort de război pentru a stopa comunismul ce se întindea *ca o ciumă* în Asia de Sud-Est, o bună parte a populației americane a privit acest război, dacă nu cu simpatie, cel puțin ca pe un rău necesar. Chiar și în 1968, an de cotitură în procesul de radicalizare a tuturor mișcărilor de protest, cca. 35% din americani aprobau politica administrației Johnson în Vietnam, 50% fiind contra acesteia. Iar anii precedenți, majoritatea celor care se declarau de acord era categorică, opinia publică fiind direct influențată de știrile privind atrocitățile comise de către comuniști. Cu timpul, în presă și la televiziune au început să apară și știri despre atrocități comise de către armata americană, ceea ce a produs o schimbare majoră în cadrul opiniei publice americane. Ulterior, atunci când s-a tras linie, s-a văzut că cele imputate armatei americane au fost mult exagerate, în raport cu crimele celeilalte tabere. Ce trebuie însă subliniat, este că deși extrem de ample, mișcările de protest ale tineretului american, cu deosebire cele ale studenților, nu au avut un impact major asupra politicii americane. Războiul din Vietnam a luat sfârșit *atunci când trebuia să se încheie*, atunci când cele două tabere din spatele conflictului, Uniunea Sovietică și SUA, și-au atins în bună parte scopurile propuse. SUA nu a reușit să stopeze comunismul în Indochina, dar a experimentat noi tehnici de luptă, și-a rodat trupele într-un război real, a experimentat noi arme și le-a amortizat pe cele vechi, iar Uniunea Sovietică și China au reușit să instaureze comunismul în câteva state tampon, avanposturi ale *luptei contra capitalismului*. Războiul a luat sfârșit prin decizie politică, în același mod în care a și început. Nu a însemnat victoria nici uneia din părți, ci doar enorme suferințe pentru poporul vietnamez, la care s-au adăugat pierderile planificate ale statului major al armatei americane. SUA ar fi putut

extrem de ușor să câștige acest război, dar nu a fost câtuși de puțin interesată de acest aspect. Nu a dorit decât să slăbească puterea comunistă printr-un război de uzură de două decenii, pentru că dincolo de admirabilul efort militar al poporului vietnamez, mai sunt și enorme cheltuieli făcute de China și Rusia cu înarmarea armatei vietnameze, cel puțin de același ordin de mărime cu cheltuielile americane. Iar câteva sute de miliarde de dolari nu-s de colea, chiar și pentru două mari puteri precum Uniunea Sovietică sau China.

Revenind la mișcările de protest ale tineretului și studenților contra intervenției SUA în Vietnam, să facem precizarea că ele au început extrem de timid în 1964, pe când America era deja implicată în conflict de aproape un deceniu, odată cu escaladarea conflictului militar. Mișcările de protest au luat diverse forme, în principal marșuri, mitinguri și demonstrații de protest pe de o parte, dar și refuzul de a se prezenta la încorporare sau dezertarea în țările vecine, Mexic și Canada, pe de altă parte. Cum spuneam anterior, influența acestor mișcări de protest a fost neglijabilă asupra administrației americane, ele mai degrabă au influențat oarecum opinia publică, alături de mass-media. Principalele critici aduse implicării "*imperialiste*" a SUA în Vietnam au fost costurile tot mai mari, materiale la început, dar și umane mai apoi, distrugerile produse țărilor din sud-estul Asiei, și mai apoi, atrocitățile comise de către soldații americani. De asemenea, trebuie subliniat că și argumentele celeilalte părți erau la fel de puternice, dacă nu chiar mult mai convingătoare decât cele ale taberei pacifiste, astfel că încet-încet, toată această mișcare de protest s-a transformat într-o mișcare ce contesta valorile tradiționale americane. Ideologii comuniști de atunci, ca și cei politic corecți de acum, încearcă să ne convingă că marea parte a tineretului, a poporului american în general, s-a opus războiului, protestând vehement, etc... știți Dvs, tot arsenalul propagandistic din epoca comunistă. Adevărul este că, în ciuda minciunilor cinematografice *emanate* direct de la Hollywood, opinia publică americană a susținut masiv acest război, o

adevărată **cruciadă contra comunismului** în ultimă instanță. Nu mai contează acum din ce cauză, dacă a fost din pură convingere sau doar în urma presiunii sistemului, cert este că 58,220 de militari americani, adevărați eroi ce nu vor fi niciodată uitați, și-au dat viața în lupta contra *fiarei comuniste*. Cifrele statistice sunt zdrobitoare, în ciuda unei mizerabile propagande cu iz de înaltă trădare. Bunăoară, de a-i prezenta pe acești adevărați eroi ca pe niște ratați, dezmoșteniți ai soartei, mulți dintre ei criminali scăpați din pușcării, drogați și dezaxați, așa cum se sugerează în multe producții hollywoodiene de succes la public. **În realitate, 73% din cei căzuți în luptă erau voluntari.** Gestul boxerului de categorie grea, Muhammed Ali, care se numea anterior Cassius Clay, de a refuza încorporarea, chestiune care l-a făcut să-și piardă titlurile obținute în ring, în plus primind și încă vreo trei ani de pușcărie, gest ridicat în slăvi de presa comunistă, apare azi ca un act rușinos, pentru că este clar că un campion de talia sa nu ar fi fost trimis în linia întâi, după cum nu a fost trimis nici Jimi Hendrix.

În ceea ce privește restul de 27%, cei încorporați în mod obligatoriu, trebuie spus că sistemul american de încorporare trata în mod egal pe cei din clasa de jos cu cei din clasa de mijloc, încorporarea funcționând într-un mod tipic american, pe principiul loteriei. Cu toate acestea, studenții erau întotdeauna protejați, așa că nu aveau prea multe motive să se teamă. În consecință, mișcarea pacifistă de protest a degenerat într-o mișcare contra valorilor tradiționale americane : patriotism, familie, credință. Trebuie spus că spre sfârșitul anilor '60, numărul studenților din SUA ajunseser de cca. 25 de milioane. Aceștia au căutat să schimbe vechile regulamente de ordine interioară din campus-uri, socotite mult prea rigide, să impună o altă programă de studiu și în general, au cerut mai multă libertate. În acest context s-au înscris toate manifestările studentești contra intervenției americane în Vietnam. Evident că nici de această dată nu au lipsit activiștii evrei care s-au plasat în fruntea mișcărilor de protest, cei mai cunoscuți fiind Jerry Rubin și Abbie Hoffman. Prima victimă

americană în război s-a înregistrat în data de 10 octombrie 1957. I-au urmat încă 58,192 militari americani. **Dintre aceștia, doar 269 erau evrei. Normal, mai bine organizezi proteste decât să mori pentru libertate.** Statisticile confirmă acest fapt: în 1964, numărul evreilor care cereau oprirea imediată a războiului era dublu față de de catolici și protestanți luați la un loc, deși evreii reprezintă doar 1,7% din populația SUA, în timp ce protestanții 51,3%, respectiv catolicii 23,9%. Edificator, nu? Mai ales în ceea ce privește aderența dâșilor la politica americană. Iar în 1970, pe când marea majoritate a catolicilor și protestanților se pronunța pentru continuarea războiului, mai bine de jumătate din evreii americani cereau încetarea lui imediată. Întrebarea care se pune din nou, este DE CE? Ei bine, nu mă voi hazarda să caut explicații, pentru a nu fi acuzat din nou de antisemitism, așa că voi da cuvântul unuia din conducătorii mișcărilor studentești din acea vreme. Domnul cu pricina se numește Mark Rudd și explică totul pe blogul propriu, într-un voluminos articol intitulat: **WHY WERE THERE SO MANY JEWS IN SDS?** Să facem acum mențiunea că SDS (Students for a Democratic Society) a fost cea mai importantă organizație studentească a Noii Stângi în acei ani. Fără a fi neapărat pro-comunistă, organizația a fost mai degrabă anti-capitalistă și anti-imperialistă (sic!), practic contra întregii politici americane din anii '60-'70. Și acum câteva cuvinte despre dl. Mark Rudd. Provenit dintr-o familie evreiască, tatăl său, Iacob S. Rudd (Iacov Samuel Rudnitzky) provenea din Galiția, imigrat în SUA în 1917, și-a schimbat ulterior numele, pentru a putea avansa în armată. Nimic deosebit, obiceiul binecunoscut al *dâșilor* de a-și ascunde originea. Despre dl. Rudd Jr. vom mai discuta în această carte, în capitolul următor, atunci când vom analiza activitatea sa teroristă. Până atunci să-i dăm cuvântul, ca să ne explice exact ce și cum. Deci, citez:

I got to Columbia University as a freshman, age 18, in September, 1965, a few months after the United States attacked Vietnam with main force troops. There I found a small but vibrant anti-war move-

ment. In my first semester I was recruited by David Gilbert, a senior who had written a pamphlet on imperialism for national SDS, Students for a Democratic Society. David was one of the founders of the Columbia SDS chapter, along with John Fuerst, the chapter Chairman. Both were Jewish, of course, as were my mentors and friends, Michael Josefowicz, Harvey Blume, Michael Neumann, and John Jacobs. Ted Kaptchuk and Ted Gold were Chairman and Vice-Chairman of Columbia SDS the year before I was elected Chairman, along with my Vice-Chairman, Nick Freudenberg. All of us were Jewish. (...) I don't remember one single conversation in which we discussed the fact that so many of us were Jewish. (...)...by being radicals we thought we could escape our Jewishness. Left-wing radicalism was internationalist, not narrow nationalist; it favored the oppressed and the workers, not the privileged and elites,... (...) My friends in SDS taught me, quite correctly, that the world was in revolt against U.S. domination. (...) I learned to admire the Vietnamese and the Cubans and the Chinese and the Russian peasants who had stood up to make a new society. (...) I myself joined the cult of Che Guevara, putting posters of him on my apartment wall and aching to be a revolutionary hero like him.(...)We saw American racism as akin to German racism toward the Jews. (...) Only a few of us came to Columbia from red-diaper backgrounds, children of communists. We were good Jewish kids, the cream of the crop, who had accepted the myths of America—democracy, opportunity for all, good intentions toward the world—and of the university—free and open inquiry toward the truth. We were betrayed by our country and the university when we learned, in a relative instant, that the reality wasn't even close to these myths. (...) I also recognize that in my social activism I am one of thousands working in the grand tradition of Jewish leftists, the Trotskyes and the Emma Goldmans and the Goodmans and Schwerers of the twentieth century. (...)...today Jews sit at the right hand of the goy in the White House advising him whom to bomb next in order to advance the Empire.(...) As a child I never fell for the seduction of

patriotism. It seemed so arbitrary, who's an American and who's not.,
adică:

*Am intrat la Universitatea Columbia ca boboc, la vârsta de 18 ani, în septembrie 1965, câteva luni după ce Armata SUA a atacat Vietnamul. Acolo am găsit o mică dar vibrantă (sic!) mișcare contra războiului. Încă din primul semestru am fost **recrutat** de către David Gilbert, un student mai vechi care scrisese pentru SDS un pamflet anti-imperialist. David era unul din membrii fondatori ai **celulei** SDS de la Universitatea Columbia, împreună cu John Fuerst, președintele celei. Amândoi erau evrei, evident, împreună cu mentorii și prietenii mei Michael Josefowicz, Harvey Blume, Michael Neumann, și John Jacobs. Ted Kaptchuk și Ted Gold au ocupat funcția de președinte, respectiv vice-președinte în anul anterior celui în care am fost ales eu însumi președinte, împreună cu Nick Freudenberg, în calitate de vice-președinte. **Toți eram evrei. (...) Prin radicalismul nostru am căutat să uităm de originea noastră evreiască.** (oare?) Radicalismul de stânga era internaționalist, opusul naționalismului, în favoarea celor oprimați și a clasei muncitoare, nu a elitelor și privilegiatilor...(...) Prietenii mei din SDS mi-au explicat, în mod corect, că lumea se revoltă contra hegemoniei SUA. (...) Am învățat să-i admir pe țărani vietnamezi sau cubanezi, chinezi sau ruși, care s-au ridicat (la luptă) să construiască o nouă societate. (...) Eu însumi l-am admirat pe Che Guevara, astfel că am pus postere cu el pe pereții apartamentului și acționez pentru a deveni un erou asemenea lui. (...) Am văzut în rasismul American o altă față a rasismului german față de evrei. (...) Numai câțiva dintre noi proveneau din familii cu antecedente comuniste. Eram niște buni copii evrei, crema cremelor, care acceptasem visul American: democrație, șanse egale pentru toți, bune intenții față de restul lumii – cât despre universitate – libertate și deschidere spre adevăr. Am fost trădați de țară și de universitate, în clipa în care am realizat că realitatea este departe de aceste mituri. (...) Recunosc că în cadrul activismului social am fost unul din miile de*

*evrei care s-au încadrat în marea tradiție a stângii evreiești, de la Trotsky și Emma Goldman, la Goodman și Schwerner în sec.20. (...) **Astăzi evreii stau la dreapta creștinului (goym-ului) de la Casa Albă, sfātuindu-l pe cine să mai bombardeze, pentru ca imperiul să avanseze.** (...) Copil fiind, nu am dat atenție patriotismului. Părea o chestie atât de ne semnificativă, cine e American și cine nu...*

Edificator! În special ante-penultima frază, am și subliniat-o, în care stimabilul **își dă arama pe față**, ca să zic așa. Pentru restul, orice comentarii sunt de prisos. Țsta era scopul, nici vorbă de oprimați, clasă muncitoare, etc... Exact ca și pe Marx, Engels, Lenin, Stalin, Che Guevara & Co., **îi dureau pe ei la bască de clasa muncitoare!** Nu, nici vorbă! De ce să consume bombele pe amărății de vietnamezi, când pot *ei* foarte bine să arate asupra cui să fie aruncate bombele? Mai cu folos! Pentru *dânșii*, evident. **Siria, și mai apoi va veni și rândul Iranului, cred că este evident, nu?** Și ce bine se potrivește cu situația actuală din Orientul Apropiat! Punct și de la capăt! Încheiem aici discuția despre mișcările de protest ale tineretului american contra războiului din Vietnam. Deși extrem de numeroase, adesea cu un mare număr de participanți, ele nu au reușit să schimbe câtuși de puțin cursul politicii americane cu privire la implicarea militară în conflictul din Asia de sud-est. Să precizăm că proteste similare, dar de mai mică amploare, au avut loc și în țările din vestul Europei, ele apărând mai degrabă ca o expresie a anti-americanismului. De asemenea, și în țările din *lagărul socialist* au avut loc demonstrații "*spontane*" de protest contra escaladării conflictului din Vietnam, în fapt, doar manevre propagandistice ale regimului comunist pentru a masca gravele probleme economice ale sistemului, un fel de *supapă de refulare* a nemulțumirilor populației. Pentru majoritatea americanilor însă, ca și pentru restul nemulțumiților de pe bătrânul continent, războiul din Vietnam rămânea o realitate abstractă, câteva nou-tăți la începutul jurnalelor de actualități, atât și nimic mai mult. În rest, extrem de mulți participau la aceste demonstrații doar pentru a

fi în ton cu moda, pentru a fi *cool*. Ca și azi, demonstrațiile și marșurile de protest erau "*places to get laid, get high, and listen to some great rock*", cum își amintea careva. În acest sens, mulți au asociat mișcările pacifiste de protest ale tineretului american cu așa-zisa *mișcare hippie*.

Să facem precizarea că această așa-zisă mișcare a fost mai degrabă o sub-cultură care s-a manifestat cu precădere în domeniul artistic, cu deosebire în muzică. Cu origini mergând până la începutul sec.20, ba unii teoreticieni au afirmat că și-ar avea originile în filozofia și modul de viață adoptat de anticii stoici, în frunte cu Diogene din Sinope. Toate acestea sunt pure speculații, în scopul de a crea o istorie și o mitologie specifică. Originea acestei sub-culturi este pur americană, nu trebuie căutată în Grecia antică. Este evident că anumite atitudini, filozofia de viață, dar și alte aspecte pot fi preluate mai mult sau mai puțin din alte culturi, dar nu aceasta este esența fenomenului. Cum spuneam, originile lui trebuie căutate în America. Eu consider că această sub-cultură s-a dezvoltat din altă sub-cultură, tipic americană, a așa-numiților **hobos**. Hobos sau *hobo-people*, erau și sunt în continuare, vagabonzi – în sensul bun al cuvântului, de *globe-trotters*, care călătoreau de-a lungul și de-a latul Americii folosind trenuri de marfă, uneori și autostopul. Adesea având drept tovarăș doar un câine și o chitară, mâncau și dormeau pe unde se nimerea, mergând acolo unde îi ducea trenul. Din lipsă de bani, nemaipucând să treacă pe la frizer, mulți aveau plete și bărbi. Îmbrăcămintea era cel mai adesea un costum de blue-jeans Levi's, ghete rezistente, iar pentru iarnă, o jachetă de piele îmblănită. Tot *avutul* lor era cărat într-un rucsac. Adesea înnoptau sub cerul liber, în natură, fără a evita contactul cu oamenii ci mai degrabă cu civilizația urbană, având totdeauna la ei un sac de dormit și un cort. În fond, acești hobos nu făcuseră decât să adopte modul de viață al pionierilor americani, cei care descoperiseră vestul sălbatic, practic adoptând multe din elementele modului de viață tradițional american. Uneori călătoreau și în gru-

puri, femei și bărbați, împărțind totul în mod egal. Nu furau nicio dată, mai degrabă preferau să ceară, să cerșească. Nefiind violenți, rareori erau deranjați de către autorități. Acești hobos există și azi, nu numai în SUA, am întâlnit astfel de călători neobosiți și în Germania și în Franța. Sub-cultura hippie a preluat de la **hobos** modul de viață parazită (în sensul că nu aveau vreun venit stabil din muncă), ideea de a trăi și călători liber, costumația și ținuta exterioară (plete). La toate acestea, s-a adăugat apoi muzica rock, în special varianta *psihedelică* a acestora (Jimi Hendrix, Grateful Dead, The Doors), tricourile vopsite prin imersie (așa-zisele *tie-died T-shirts*), o concepție de viață non-violentă cu elemente împrumutate din filozofia budistă și din gândirea lui Gandhi, viața în armonie cu natura (*flower-power*), etc... În dorința de a experimenta această filozofie de viață, mulți s-au stabilit în ferme și cabane părăsite, încercând să facă un fel de agricultură ecologică, cel mai adesea trăind în promiscuitate, femei, bărbați și copii laolaltă, practicând adesea sexul dezordonat prin schimbarea partenerilor în cadrul grupului. Un element definitoriu al acestei sub-culturi era consumul de droguri, cu precădere cele halucinogene de tipul LSD (legal pe întreg teritoriul SUA până în 6 octombrie 1966) Adesea asociată în mod greșit cu mișcările de protest ale studenților americani contra războiului din Vietnam, influența mișcării hippie asupra politicii administrației americane a fost nulă. Ulterior, spre sfârșitul anilor '70, mișcarea s-a stins datorită promiscuității modului lor de viață, măsurilor oficiale contra consumatorilor de droguri, reacției de respingere a unei bune părți a populației, oroarea stârnită de o serie de crime oribile comise în Bel Air de către membrii *familiei* lui Charles Manson, discreditării prin presă și emisiuni tv. Astăzi, din toată această mișcare ce a avut adepți pe tot globul nu a mai rămas decât costumația pestriță ce mai influențează din când în când câte un creator de modă și muzica excepțională a lui Jimi Hendrix, Jim Morrison (Doors) și Jerry Garcia (Grateful Dead). Ici și colo, nostalgici ai nudismului, naturismului și amorului liber mai încearcă să re-învie această *mișcare* demult apusă.

Și acum o ultimă observație. Am arătat anterior că în cadrul organizațiilor studentești care formau Noua Stângă, numărul evreilor era disproporționat de mare, ei deținând toate funcțiile de conducere, dar dispunând și de numeroși activiști. În organizații precum *Students for a Democratic Society* (SDS), *Congress of Racial Equality*, *Student Non-Violent Coordinating Committee*, *Free Speech* dar și în cadrul mișcărilor de protest contra războiului, evreii au făcut presiuni asupra politicului, respingând sistemul instituțional american. Spre sfârșitul anilor '60, odată cu ascensiunea mișcării Black Power, dar și a mișcărilor teroriste de tipul *Black Panther* și *Black Liberation Army*, evreii s-au trezit deodată că nu mai au pe cine conduce în *lupta pentru drepturi civile*, rămânând fără obiectul muncii, care vasăzică. Dilema era totală, cu atât mai mult cu cât, în urma **războiului de 6 zile** din 1967, stângiștii evrei trebuiau acum să condamne statul evreu drept stat *imperialist*. Dar despre toate acestea vom vorbi în capitolul următor.

Până atunci, aș dori să menționez o formă extremă de protest, utilizată și contra războiului din Vietnam, auto-incendierea. Această formă extremă de sinucidere în semn de protest are o lungă tradiție în cadrul budismului, prima consemnare istorică certă datând din anul 396 DC, un călugăr chinez, pe nume Fay. Cronica descrie cu lux de amănunte acest eveniment. Prima dată când am auzit de o astfel de formă de protest a fost prin 1963, în data de 11 iunie. În acea zi, un călugăr budist în vârstă de 66 ani, Thich Quang Duc, a hotărât să-și dea foc într-o intersecție din Saigon, în semn de protest față de persecuțiile exercitate asupra budiștilor de către regimul lui Ngo Dinh Diem, primul ministru catolic al Vietnamului de Sud în acea perioadă. Prin auto-incendiere se urmărea atragerea atenției întregii lumi asupra acestor persecuții. Protestul a fost pregătit extrem de minuțios, fiind chemați reporteri și cameramani de la toate marile agenții de presă, călugărul sinucigaș a fost înconjurat de un cordon format din alți călugări pentru a împiedica pe cei tentați să stingă focul, un asis-

tent l-a stropit cu combustibil din abundență după care i-a dat foc. În momentul în care flăcările s-au stins, corpul călugărului era complet carbonizat. Imaginile filmate atunci de un cameraman se găsesc pe *youtube*. Impresionează liniștea interioară a călugărului, așteptând în poziția lotusului să fie incendiat. Absolut nici o tresărire timp de câteva zeci de secunde cât durează carbonizarea completă. Exemplul său a dat idei și altora, astfel că în anii următori, mai mulți americani, dar și un japonez (sic!) își vor da foc în fața unor instituții publice, în semn de protest față de escaladarea războiului din Vietnam. Aceștia au fost în ordine : Alice Herz, 82 ani, în 16 martie 1965, Norman Morrison, 31 ani, în 2 noiembrie 1965, Roger Allen La Porte, 22 ani, în 9 noiembrie 1965, Florence Beaumont, 55 ani, în 15 octombrie 1967, Chūnoshin Yui, Japonia, 73 ani, în 12 noiembrie 1967, și în fine, George Winne, Jr., 23 ani, în 10 mai 1970. NY Times a făcut un fel de inventar al acestor evenimente, stabilind că între 1963-71 au avut loc cca. 100 de auto-incendieri, în special în SUA și în Asia. Ca unul ce am trăit aceste evenimente pot spune că spre deosebire de călugărul budist Thich Quang Duc, care a beneficiat și de o *punere în scenă* de excepție, dacă se poate spune așa, auto-incendierea celorlalți nu a modificat cu nimic politica americană în Vietnam. Absolut toți cei menționați au murit în chinuri groaznice la câteva ore sau zile de la propria auto-incendiere prost făcută, fără a influența câtuși de puțin opinia publică sau administrația americană. O treabă prost începută și la fel de prost terminată.

Partea IV. Anul 1968 – O revoluție avortată

Motto :

”Tinerii din Franța se închină la Mao. Măine crimele lui vor fi dezvăluite, va fi denunțat la fel ca Stalin. Dar nu se va schimba nimic. Își vor găsi un idol nou, cât mai departe cu putință, ca să nu fie văzut de aproape... Revoluțiile sunt urzite de necăjiți și de trântori; unii din nevoie, din deznădejde; ceilalți din plictiseală, din ură de sine. Trântorii tânjesc după răsturnări. În fond, toți îmbuibății se urăsc în chip tainic și doresc să fie măturați într-un fel sau altul”.

(Emil Cioran despre “revoluția” din mai ’68, Franța)

Cap. 1 Panterele negre ies pe cărare

Am socotit anul 1968 ca un an de cotitură în lupta pentru *drepturi civile* a diverselor grupuri *marginalizate*, în principal, persoane de culoare și homosexuali, dar și a mișcărilor de protest contra implicării americane în războiul din Vietnam, dat fiindcă începând cu acest an se constată o radicalizare a acestor mișcări, cu tendințe clare de evoluție spre terorism și luptă armată. Tot-odată, influența celor ce se întâmplau în Statele Unite și nu numai, va genera mișcări de protest ale tineretului și studenților și pe bătrânul continent. Concomitent, vor apărea și mișcări teroriste de mare răsunet în epocă, croite după același calapod cu cele din America.

Am văzut în capitolul anterior că deși timp de mai bine de jumătate de secol, principala organizație a negrilor americani a fost direct condusă de către activiști evrei, prin 1964, odată cu alegerea unui negru, un anume Roy Wilkins, în fruntea NAACP (National Association

for the Advancement of Colored People) s-a pus capăt colaborării *reciproc avantajoase*, cel puțin de fațadă, cu organizațiile evreiești. Caracteristic pentru această perioadă este radicalizarea multor militanți de culoare, care ulterior va da naștere unor organizații ce se vor face cunoscute prin activități teroriste precum crime, jafuri armate și extorcări de fonduri, în paralel cu activități legale de fațadă. În acest sens, cea mai reprezentativă organizație din epocă a fost **Pantera Neagră** (Black Panther Party), despre care am mai vorbit pe aici. Black Panther Party sau BPP pe scurt, denumită inițial Black Panther Party for Self-Defense a fost o organizație revoluționar socialistă a negrilor. Concepută inițial ca o organizație de auto-apărare a populației de culoare contra atacurilor comise de către extremiști albi, ulterior a degenerat într-o mișcare violentă și criminală. Fondată în data de 15 octombrie 1966, în Oakland, CA, de către Huey Newton și Bobby Seale, gruparea a avut la apogeu, în anul 1969, un număr de cca. 10,000 de membri, cu filiale în mai toate marile orașe americane, precum NY, San Francisco, LA, Chicago, etc... Gruparea s-a făcut extrem de cunoscută prin provocări adresate forțelor de ordine, urmate de schimburi de focuri cu victime de ambele părți. Până în 1970, 34 de *pantere* au fost ucise în timpul schimburilor de focuri cu poliția, cu agenții FBI sau cu grupări rivale. Scenariul era întotdeauna același. Bunăoară, în 17 octombrie 1967, unul din cei doi membri fondatori ai grupării, Huey Newton, în cursul unei opriri în trafic, în urma unei altercații, îl împușcă mortal pe ofițerul de poliție John Frey. Arestat și condamnat pentru crimă, va fi eliberat după numai trei ani, în urma unei campanii publice inițiate de *pantere*, sprijinită puternic de mass-media controlată în bună parte de evrei, campanie intitulată **Free Huey**. Mai târziu va recunoaște că l-a provocat în mod intenționat pe ofițer pentru a-l putea împușca. Va fi și el ulterior împușcat în cursul

altei confruntări cu forțele de ordine. În cadrul campaniei pentru eliberarea criminalului, în data de 17 februarie 1968, la Oakland Auditorium a avut loc un miting unde au luat cuvântul mai mulți capi ai mișcării. Unul din aceștia, Black Forman, *Ministrul Panterelor Negre pentru Afacerile Externe* (sic! – nu e o glumă), a declarat textual, citez : *"We must serve notice on our oppressors that we as a people are not going to be frightened by the attempted assassination of our leaders. For my assassination—and I'm the low man on the totem pole—I want 30 police stations blown up, one southern governor, two mayors, and 500 cops, dead. If they assassinate Brother Carmichael, Brother Brown ... Brother Seale, this price is tripled. And if Huey is not set free and dies, the sky is the limit!"*, adică :

"Trebuie să-i atenționăm pe cei ce ne oprimă că noi ca popor nu ne înspăimântăm de asasinarea conducătorilor noștri. Pentru asasinarea mea, eu fiind printre cei mai mici în grad, vreau ca 30 de secții de poliție să fie aruncate în aer, un guvernator, doi primari și 500 de polițiști să fie uciși. Dacă îl vor asasina pe fratele Carmichael, fratele Brown sau fratele Seale, prețul plătit să fie triplu. Iar dacă Huey nu e eliberat și moare, limita este cerul". (sic! – nici asta nu e o glumă)

Nu este glumă, dar e sinistră! Fără a mai vorbi de grandomanie. Exact ca cea manifestată adesea de țigani, arabi și evrei. Reacția autorităților a fost pe măsură, nu la discursurile bombastice ale dâșnilor, ci la violențele acestora. De la înființare și până în 1970, au fost uciși nouă ofițeri de poliție și zece *pantere* în confruntările armate, care s-au soldat și cu un mare număr de răniți. Într-un singur an, 1969, 368 de *pantere* au fost arestate pentru diverse activități criminale, de la trafic de droguri și extorcări de fonduri, până la asasinate la comandă. În

fond, mai mult sau mai puțin extremistă, gruparea *panterelor negre*, ca și NAACP de altfel, lupta pentru *drepturile civile* ale populației de culoare. Despre asta aș vrea eu să discut acum, dar și despre *activitatea teoretică a gânditorilor* mișcării. Pentru că dacă tot am ajuns aici se impune să discutăm și acest aspect. Am arătat că în urma victoriei republicanilor asupra confederaților în războiul de secesiune, au fost adăugate constituției americane trei amendamente ce asigurau deplina egalitate în drepturi a populației de culoare cu cea albă. Întrebarea care se pune acum este oare ce *drepturi civile* mai doreau dâșii? Nu este cumva vorba despre niște drepturi *mai speciale*, cu dedicație, ca să zic așa? Atunci să vedem exact ce doreau dâșii. Există un document ce conține exact doleanțele dâșilor, despre care vom discuta puțin în continuare. Inspirați de celebra **cărticică roșie a învățăturilor lui Mao**, *panterele* sau mă rog, teoreticienii *panterelor*, au produs un document în 10 puncte în care își exprimă doleanțele adresate autorităților. Spicuiesc câteva la întâmplare, ca să vedem exact ce se dorea de fapt. Păi dâșii doreau totul, absolut totul. De la libertate (pct.1) până la *pământ, pâine, locuință, educație, îmbrăcăminte, justiție și pace*. (pct.10) Tare de tot! Totul moka! Din partea guvernului american, pe banii albilor. Cică drept plată pentru cele peste 50 de milioane de negri masacrați de-a lungul timpului de către rasiștii albi.(sic !) Nu erau ei proști, vom vedea mai târziu cum au obținut ei toate acestea și încă altele pe deasupra. Ce mai cereau dâșii? De pildă, ca toți negrii să fie scutiți de serviciul militar (pct.6), apoi să fie eliberați toți negrii din închisori, indiferent ce delict au comis (pct. 8). Mai cereau ca negrii să fie judecați numai de către judecători negri (pct.9), apoi mai cereau pentru fiecare negru contravaloarea celor 40 de acri de pământ plus doi măgari promiși chipurile fiecărui sclav eliberat la sfârșitul războiului de secesiune. (pct.3) În

acest sens, ei au dat drept exemplu Germania, care plătea și plătește și în prezent bani grei pentru *masacrarea celor 6 milioane*, știți Dvs. de care 6 milioane este vorba. Și tot așa, nici nu mai are rost să le enumăr pe toate. Cred că deja sunt mai mult decât suficiente. În fond, *nu-i prost cine cere...*, parcă așa se zice. Dar nici cu tupeul nu stau deloc prost. La faze de genul acesta se pot lua foarte bine de mână cu evreii. Adică să împuști cu sânge rece un ofițer de poliție și apoi să ceri să fii eliberat necondiționat, pentru că nu-i așa? omul alb este întotdeauna de vină, cine l-a pus să iasă în calea negrului? Și cum negrii sunt cam nervoși după atâția ani de sclavie a strămoșilor, și mai au și arme... Cam asta e logica dâșnilor, exact ce spuneam, *nu-i prost cine cere...* O chestiune interesantă este cerută la pct.5, așa că o voi cita parțial:

"5. We want education for our people that exposes the true nature of this decadent American society. We want education that teaches us our true history and our role in the present- day society.(...) ", adică :

*"5. Dorim o educație pentru poporul nostru care **să arate adevărata natură a acestei societăți americane decadente**. Vrem o educație care să ne învețe istoria noastră adevărată și rolul nostru în societatea actuală,(...) "*

He, he, he! Păi dacă e să vorbim de rolul negrilor în istoria SUA, terminăm în câteva fraze. Cât despre rolul lor în societatea actuală, mai bine o lăsăm baltă. După perioada de glorie (1966-72), în care organizația a fost mai activă, au început să apară disensiuni la nivelul conducerii operative a grupării, dat fiindcă unii membri doreau confruntarea violentă cu poliția, în timp ce alții ar fi dorit o participare mai consistentă la guvernarea locală și la administrarea treburilor publice,

abandonând politica de violență. Orișicât, rezultatele electorale au fost extrem de modeste, chiar și în epoca de glorie a *panterelor*. Gruparea a decăzut încet, începând prin 1972, astfel că în 1980 mai avea doar 27 de membri (sic !).

Cap. 2 Meteorologii intră în acțiune

Creșterea în amploare a mișcărilor de protest contra escaladării implicării americane în conflictul din Asia de sud-est a alarmat autoritățile guvernamentale, astfel că în 16 august 1966, Comitetul pentru Activități Anti-americane, (House Un-American Activities Committee - HUAC), a început investigarea indivizilor suspectați că sprijină Frontul Național de Eliberare din Vietnam (NLF), cu intenția declarată de a scoate în afara legii toate aceste activități de protest. În consecință, activiștii SDS, pe atunci cea mai importantă asociație studențească a Noii Stângi, în marea lor majoritate, evrei, s-au radicalizat, punând bazele unei organizații teroriste clandestine, cunoscută sub numele de **Weather Underground Organization (WUO)**. Câteva cuvinte acum despre activitatea acesteia.

WUO, pe scurt **Weather Underground**, a fost o grupare radicală, înființată în 1969 în campusul Universității Ann Arbor din Michigan, grupare desprinsă din SDS (Students for a Democratic Society), despre care am discutat deja aici. Scopul declarat al grupării era de a se împotrivi *cu toate mijloacele posibile* războiului din Vietnam. Ulterior s-au adăugat și alte scopuri, precum lupta contra imperialismului american, pentru drepturile civile ale populației de culoare, etc..., tot tacâmul ideologic al activiștilor comuniști de ieri și de azi. Deși nu se declarau totdeauna comuniști, este de înțeles de ce, în iulie 1969, cca. 30 de membri ai grupării s-au deplasat în Cuba, pentru a avea un *schimb de experiență* cu *revoluționarii* Frontului Național de Eliberare din Vietnam. Vietnamezii le-au cerut *meteorologilor* să înceapă să desfășoare acțiuni armate pentru a determina guvernul american să-și retragă trupele din Vietnam. În afara de *sfaturi*, au primit de

asemenea arme și explozivi, astfel că, dotați material și ideologic pentru *activitatea revoluționară*, vor trece în scurtă vreme *la treabă*. Prima ieșire în public a avut loc în 8 octombrie 1969, în Chicago, cu ocazia revoltei denumite "*Zilele Furiei* " (Days of Rage). Un anume John Jacobs, evreu, afirma cu privire la intențiile organizației, citez:

"Weatherman would shove the war down their dumb, fascist throats and show them, while we were at it, how much better we were than them, both tactically and strategically, as a people. In an all-out civil war over Vietnam and other fascist U.S. imperialism, we were going to bring the war home. 'Turn the imperialists "war into a civil war", in Lenin's words" adăugând : "We will burn and loot and destroy. We are the incubation of your mother's nightmare.", adică:

"Meteorologii le vor băga războiul pe gât, pe gâtul lor prost fascist (sic!) Le vom arăta cât de buni suntem față de ei ca popor, (evreii, probabil, NA) atât din punct de vedere tactic cât și strategic. Le vom aduce acasă războiul din Vietnam și alte intervenții imperialiste americane folosind orice mijloace. Să transformăm războiul în război civil, așa cum a spus Lenin." adăugând apoi, citez : "Vom arde, vom jefui și vom distruge. Suntem întruchiparea coșmarului mamei tale."

Edificator, nu? S-ar putea spune, stai D-le? Sunt doar niște slogane aiurea ale unor copii rătăciți. Ei bine, nu este chiar așa, pentru că *meteorologii* erau hotărâți să treacă *la fapte*, pe care le vom vedea imediat. Să enumerăm pentru început câțiva din membrii mai proeminenți ai organizației, care s-au făcut remarcați prin diverse acțiuni teroriste. Deci : Kathy Boudin, Mark Rudd, Diana Oughton, Terry Robbins, Ted Gold, Naomi Jaffe, Cathy Wilkerson, Jeff Jones, Eleanor

Raskin, David Gilbert, Susan Stern, John Jacobs, Bob Tomashevsky, Sam Karp, Russell Neufeld, Matthew Landy Steen, Laura Whitehorn, și în fine, cuplul Bernardine Dohrn și Bill Ayers. Cu unii din ei ne-am întâlnit deja, cu alții ne vom întâlni în continuare. Inutil să mai menționez că marea majoritate, cu extrem de mici excepții, degetele de la o mână fiind mai mult decât suficiente să-i numeri, erau evrei. Unii proveniți din familii cu antecedente comuniste, alții din contră, proveniți din familii înstărite, bancheri, proprietari de restaurante și posturi de radio. În ceea ce privește numărul membrilor organizației, cifrele estimate de autorități variază foarte mult, între un minim de 50 și un maxim de 600 de membri. Dintre aceștia, *nucleul dur* al organizației, era compus din 38 de membri, marea majoritate evrei, cei care au participat direct la acțiuni teroriste, luând mai devreme sau mai târziu contact cu justiția.

Cum spuneam deja, prima ieșire în public a *meteorologilor* a avut loc cu ocazia așa-ziselor "*zile ale furiei*" din 8 octombrie 1969, în Chicago. Practic, activitatea *revoluționară* ce viza declanșarea unui război civil în Statele Unite (sic !), a constat într-o serie de demonstrații cu cca. 300-2000 de participanți, care a degenerat în confruntări cu poliția, soldate cu distrugeri de vitrine și autoturisme. Presa din epocă a rezumat foarte bine cele întâmplate, citez :

"Here we see a new breed of pro-black, pro-Viet Cong hooligan revolutionaries who not demanding this or that change", adică :

"Ne găsim față în față cu o nouă specie de huligani revoluționari pro-negri și pro-Viet Cong, care nu mai cer să se schimbe doar câte ceva, pe ici și acolo..."

Distrugerile produse în cursul activităților *revoluționare* s-au ridicat la cca. 183,000\$. Un număr de 28 polițiști au fost răniți, apoi un număr de 6 *meteorologi* au fost răniți de gloanțe și un număr neprecizat, câteva zeci probabil, au avut de suferit datorită loviturilor de baston aplicate de către forțele de poliție sau gazelor lacrimogene cu care au fost *tratați* demonstrații. 68 de protestatari au fost arestați, o parte din ei trebuind să suporte plata pagubelor plus cheltuielile aferente, cu un total de cca. 243,000\$, recuperați integral de la cei arestați, pentru că nu-i așa, statul american nu este o vacă de muls pentru toți derbedeii. În ciuda acestui prim eșec, *meteorologii* nu au renunțat la lupta *revoluționară* și văzând că nu e de glumit cu poliția, au hotărât să atace simbolurile acesteia. Esențial este că toată această revoltă a fost un eșec, *meteorologii* nereușind să antreneze la proteste urmate de anarhie, distrugeri și încăierări cu poliția decât un număr extrem de mic de tineri, astfel că ulterior *activitatea* lor va evolua spre terorism și clandestinitate.

Cu doar câteva zile înainte de *zilele de furie*, *meteorologii* au pus o bombă care a pulverizat un monument ridicat în memoria unor polițiști asasinați în cursul așa-numitei revolte din Haymarket, din 1886. Statuia a fost refăcută, fiind inaugurată în 4 mai 1970, pentru ca în 6 octombrie al aceluiași an, să fie din nou aruncată în aer. Refăcută a doua oară, conducerea poliției a dispus ca aceasta să fie păzită 24/24. Cu toate acestea, după câțiva ani, *meteorologii* vor reuși din nou să o distrugă, astfel că în prezent, monumentul complet refăcut a fost plasat definitiv în curtea Cartierului General al Poliției din Chicago. Sigur că da! Jalnică și tristă consecvență demnă de o cauză mai bună – să te lupti cu statuile! La așa revoluționari, așa revoluție! Tot în urma

eșecului revoltei din *zilele de furie*, în urma unor întâlniri conspirative a conducerii organizației, în zilele de 27-31 decembrie 1969 s-a hotărât trecerea în clandestinitate a activității, concomitent cu dizolvarea SDS, care la apogeu reunea un număr de cca. 100,000 studenți. Iarăși edificator, nu? Cu un număr de membri așa ridicat, SDS era deja o organizație de masă, dar care deja începuse să incomodeze planurile **nucleului dur evreiesc** al conducerii WUO. În consecință, un *mic grupuscul terorist compus în majoritate din evrei* a decis dizolvarea unei organizații de masă a studenților. Nimic nou sub soare! Exact așa cum procedaseră cu jumătate de secol în urmă bolșevicii, micul grup de teroriști evrei în frunte cu Lenin, Trozky, Zinoviev, Buharin, Radek, Sverdlov & Co., dând o lovitură de stat adevăratei revoluții. Totodată, decizia de dizolvare a SDS a reflectat divizarea acesteia în facțiuni rivale. Un rol important în pregătirea teoretică și practică a *meteorologilor* l-au avut deplasările periodice în Cuba, organizați în așa-numitele brigăzi *Venceremos*, în cadrul campaniilor anuale de recoltare a trestiei de zahăr, prilej de îndoctrinare dar și de pregătire tactic-operativă în vederea acțiunilor teroriste ulterioare. Acest fapt este indiscutabil. Atâta vreme cât metodica de fabricare a bombelor artizanale nu se predă în școală, este clar că în cursul acestor *vizite de lucru, meteorologii* au fost instruiți și antrenați de către serviciile speciale cubaneze. În consecință, în mod dialectic, și activitatea teroristă s-a dezvoltat și diversificat în mod corespunzător. Astfel că la scurt timp după dizolvarea SDS, WUO a început să se organizeze. În acest scop, a fost creat un *Comitet Central*, care a desemnat cadrele ce urmau să extindă activitatea clandestină pe tot cuprinsul Statelor Unite. Au fost create astfel celule teroriste în mai multe orașe americane precum NY, Boston, Seattle, Philadelphia, Cincinnati și Buffalo, mici grupări semi-autonome, după modelul preconizat de

către **Che Guevara** în manualul său de practică teroristă. Tot din această perioadă datează primele încercări de elaborare a unei doctrine, încercări ce nu vor fi niciodată finalizate, dat fiindcă *meteorologii* considerau *acțiunea directă* mult mai importantă. În declarațiile publice din această perioadă, își vor face loc totuși oarece idei *la modă* în epocă, ca și astăzi de altfel, respectiv critica relațiilor sexuale exclusive și a monogamiei, fiind încurajate bisexualitatea și homosexualitatea. Dacă în epocă toate acestea au apărut drept idei teribiliste, contra familiei burgheze tradiționale, vom vedea că în timp ele au avut bătaie lungă, astfel că azi asistăm la o adevărată ofensivă contra valorilor tradiționale în general, a familiei în special.

Cum spuneam anterior, trecând în clandestinitate și hotărând să declanșeze lupta de gherilă contra autorităților, în calitate de adepți ai acțiunii directe, *meteorologii* au trecut la confecționarea de bombe. În data de 6 martie 1970, în timp ce pregăteau două bombe destinate a exploda, una la o serată dansanta a tinerilor ofițeri (NCO - Non-Commissioned Officers) ce urma să se desfășoare la Fort Dix US Army Base, iar cealaltă pentru Biblioteca Butler de la Universitatea Columbia, din motive necunoscute, cele două bombe au explodat, ucigând pe loc trei *meteorologi*, respectiv Diana Oughton, Ted Gold și Terry Robbins. Două dintre cele mai radicale membre ale grupării, care se găseau de asemenea în clădirea din Greenwich Village, Cathy Wilkerson și Kathy Boudin au scăpat nevătămate deoarece se găseau în altă parte a clădirii. Anchetatorii de la Poliție și FBI au stabilit că în acel laborator clandestin, *meteorologii* dispuneau de exploziv suficient să distrugă clădirile de pe ambele părți ale străzii, pe toată lungimea ei. De asemenea, experții au stabilit că era vorba despre bombe de tip **schrapnel** – o țeavă de oțel astupată la capete cu do-

puri de oțel înfiletate, umplută cu un amestec de exploziv (dinamită) și cuie din oțel, prevăzută cu un sistem electric de detonare. O astfel de bombă de dimensiunea unei cărți, poate face zeci de victime. Este suficient ca un singur cui să pătrundă într-un organ vital. Chiar și în cazul în care cuiele sau schije nu pătrund până la un organ vital, rănilor sunt îngrozitoare, necesitând cel mai adesea amputări masive. Iar *destinatarii* ca să zic așa, erau tineri ofițeri și prietenele sau soțiile lor și studenți care frecventau biblioteca. Unul din *meteorologi*, Brian Flanagan avea să declare că acțiunea prevăzută pentru balul ofițerilor de la Fort Dix avea să fie, citez : *"the most horrific hit the United States government had ever suffered on its territory"*. Se pare că doar *incompetența* celor trei teroriști a zădărnicit o acțiune ce se putea solda cu zeci de morți și mutilați. Trebuie reținut. Pentru că mai târziu, un anume Bill Ayers, unul din conducătorii WUO, care, împreună cu Brian Flanagan erau singurii ne-evrei din conducerea WUO, avea să scrie într-o carte menită să-i reabiliteze pe *meteorologi*, (Bill Ayers, *Fugitive Days*, 2001, Beacon Press, ISBN 0-8070-7124-2, pag.263) citez :

"Terrorists terrorize, they kill innocent civilians, while we organized and agitated. Terrorists destroy randomly, while our actions bore, we hoped, the precise stamp of a cut diamond. Terrorists intimidate, while we aimed only to educate. No, we're not terrorists.", adică :

*"Teroriștii terorizează, omoară civili nevinovați, în timp ce noi am organizat și am dus diverse campanii. Teroriștii distrug la întâmplare, în timp ce acțiunile noastre poartă marca precisă a **muchiei unui diamant**, cel puțin asta sperăm. Teroriștii intimidează, în timp ce noi dorim numai să educăm. Nu, nu am fost teroriști."*

Sigur că da! Așa ar trebui să fie, numai că *până la teorie, practica ne omoară*. Că doar n-o să credem că acele cuie din bombă erau destinate să omoare muștele din sala de bal, cu *precizie de diamant*, evident. Același individ, fost profesor la Universitatea Illinois din Chicago, avea să declare într-un interviu, citez : **"I don't regret setting bombs"**, afirmând ulterior că a fost greșit înțeles. Indiferent de modul în care a fost înțeles, indiferent de ce declară dânsul, faptele rămân – faptul că au confecționat bombe pentru a ucide niște tineri nevinovați, care nu aveau absolut nici o treabă cu războiul, cu comunismul, cu evreii, etc... Asta este absolut clar. Omorârea acestor tineri, *"the most horrific hit the United States government had ever suffered on its territory"*, cum afirma unul din *meteorologi*, urma să atragă atenția opiniei publice americane nu asupra politicii administrației în Asia de sud-est, ci asupra acestui **grupuscul terorist, compus în majoritate din evrei**. Așa că nu e de mirare că mulți politicieni, printre care Hillary Clinton, John McCain și Sarah Palin, în cursul campaniei pentru alegerile prezidențiale din 2008, *l-au tras de urechi* pe dl. Barack Obama cu privire la relațiile acestuia cu fostul terorist. Și nu a fost vorba numai de faptul că timp de mulți ani, familia lui Barack Obama și cuplul format din Bill Ayers și Bernardine Dohrn au fost vecini în cartierul Hyde Park din Chicago, ci de faptul că relațiile nu au fost numai de simplă vecinătate, ci mult mai strânse. Din păcate, așa cum vom vedea mai târziu, nu numai în America, dar și în Europa, foștii teroriști și militanți comuniști, anarhiști și maoiști, acum profesori și politicieni respectabili, conduc azi destinele unor națiuni.

Revenind la WUO, să precizăm că după incidentul din Greenwich Village, în urma căruia trei *meteorologi* au fost uciși de propriile bombe, strategia grupării s-a schimbat. Deși au urmat alte și alte atacuri

cu bombă, locul și data au fost anunțate în prealabil din vreme pentru a se evita pierderile de vieți omenești. Urmăriți de poliție și FBI pentru deținere ilegală de explozivi, pentru conspirație și atacuri cu bombă, o parte din membrii grupării s-au predat autorităților, fiind condamnați la diverse termene, ulterior fiind amnistiați în urma unor campanii zgomotoase din mass-media controlată în bună parte de evrei. Deși prin 1973 au fost anulate unele din capetele de acuzare pentru care membrii WUO erau urmăriți, cum ar fi cel de conspirație, gruparea a continuat să rămână în clandestinitate încă 4-5 ani. Unii membri mai radicali au decis să continue însă lupta, apropiindu-se de alte mișcări teroriste. Astfel, în vara lui 1969, la nivelul conducerii operative, SDS s-a scindat în două grupări, prima sub conducerea lui Mike Klonsky, mai puțin radical, cunoscut sub numele de RYM II (Revolutionary Youth Movement II), va continua cu proteste de stradă și comunicate de presă, dispărând din arenă încet-încet, pe măsură ce se apropia sfârșitul conflictului din Asia de sud-est, celălalt, mult mai radical, cunoscut și sub numele de RYM I, sub conducerea lui Bernardine Dohrn, va continua cu activitățile teroriste, apropiindu-se de *panterele negre*. Uciderea lui **Panther Fred Hampton**, unul din membrii marcanți ai BPP, în cursul unui raid al poliției, va determina pe *meteorologii* din RYM I să dea o așa-numită *declarație de război* adresată guvernului SUA. Și aveau să se țină de cuvânt, fără doar și poate.

În data de 16 februarie 1970, o bombă de același tip cu cele care erau confecționate în Greenwich Village, pusă pe marginea ferestrei unei secții de poliție din cartierul Upper Haight din San Francisco, avea să explodeze, omorând pe loc un sergent de poliție, Brian McDonnell și rănind grav un altul, Robert Fogarty. Din nou au fost suspecți *meteorologii*, dar ancheta nu a reușit să găsească probe suficiente. Do-

sarul a fost redeschis în 2001 și în 2009, fără să se ajungă la o concluzie clară, astfel că principalii suspecti, Billy Ayers, Bernardine Dohrn, Howie Machtinger și încă câțiva, au fost scoși de sub acuzare. În lipsă de alți suspecti, s-a tras concluzia că responsabili ar fi membrii unei alte organizații, *Black Liberation Army*, la care aderaseră și o parte din membrii WUO. În fapt, dosarul unei oribile crime a fost îngropat cu bună știință din lipsă de probe. Nu este exclus ca peste câțiva ani, când toate aceste crime vor fi prescrise, cei trei teroriști, acum profesori universitari, să-și recunoască crimele, și chiar să-și facă un titlu de glorie din asta, așa cum vom vedea în continuare.

În septembrie 1970, același grup terorist avea să dea o nouă lovitură spectaculoasă. Finanțați cu 25,000\$ de o organizație internațională de distribuție a drogurilor halucinogene, *The Brotherhood of Eternal Love*, vor înlesni evadarea psihologului Timothy Leary, activist și promotor al utilizării LSD, din pușcăria San Louis Obispo, la nord de Santa Barbara, ajutându-l apoi să fugă în Algeria. În consecință, o lună mai târziu, FBI o va adăuga pe Bernardine Dhorn pe *Ten Most Wanted List*, lista celor mai periculoși 10 criminali. Anterior, în 23 iulie, un juriu federal pusese sub acuzare un grup de 13 *meteorologi* pentru conspirație în vederea atacurilor teroriste cu bombă. Cu toate acestea, alte și alte atacuri cu bombă au continuat să se producă, cel mai spectaculos având loc chiar în incinta Pentagonului, în data de 19 mai 1972, de ziua lui Ho Chi Minh.(sic !) Explozia nu a produs victime, dar a distrus numeroase dosare clasificate. Cu toate acestea, în mod inexplicabil, în 1973, la cererea guvernului, probabil și sub presiunea lobby-ului evreiesc, majoritatea acuzațiilor la adresa membrilor WUO au fost retrase, de asemenea, Bernardine Dhorn fiind scoasă de pe lista celor mai căutați 10 criminali. Cu toate acestea, prudenți, cei ră-

mași în libertate au continuat să rămână ascunși, renunțând temporar la activitatea teroristă, activitatea lor rezumându-se doar la scrierea și răspândirea de manifeste comuniste. De altfel, indiferent de voința lor, conflictul din Asia de sud-est se sfârșise, astfel că dispăruse *obiectul muncii* lor, principalul scop al activității teroriste, stoparea implicării americane în Vietnam. Ultimii *meteorologi* au fost condamnați în 1977, pentru conspirație în vederea aruncării în aer a biroului senatorului de California, John Briggs, în urma denunțului făcut de doi agenți FBI sub acoperire, care se infiltraseră în urmă cu doi ani în organizație. În consecință, gruparea va începe să se dezintegreze, dat fiindcă majoritatea *meteorologilor* fie se predaseră, fie erau arestați sau dați în urmărire generală.

Cap. 3 Lupta de clasă nu se stinge, ci se ascute

Alții însă aveau să continue linia teroristă, pentru că nu-i așa? oricând se poate găsi justificare. **Lupta de clasă nu se stinge ci se ascute, zi de zi și ceas cu ceas, tovarăși!** Trei dintre cei mai radicali *meteo-
rologi*, **Kathy Boudin, Judith Alice Clark, și David Gilbert**, toți trei evrei, se vor alătura grupării **Organizația Comunistă 19 Mai** (ziua de naștere a lui Ho Chi Minh-sic!), activitatea lor *revoluționară* rezumându-se la jafuri și spargeri de bănci, după exemplul tovarășului **Iosif Vissarionovici Stalin**, care avusese și el aceleași preocupări *revoluționare* în tinerețea sa. În 20 octombrie 1981, în mall-ul Nanuet din Nyack, NY, grupul lui Gilbert, cel care-l recrutase pe Mark Rudd cu ani în urmă, avea să atace un vehicul blindat ce transporta bani, reușind să fure 1,6 milioane de dolari, ucigând doi ofițeri de poliție și un agent de pază. Prinși în scurt timp, judecați și condamnați, toți trei au primit ani grei de pușcărie. Gilbert este și azi în închisoare, unde va rămâne probabil până la sfârșitul vieții, dat fiindcă va putea fi eliberat condiționat de abia în 13 octombrie 2056. Judith Alice Clark a fost și ea condamnată la 75 de ani de detenție, fără posibilitate de eliberare condiționată. Kathy Boudin, ultima participantă la jaful armat, a fost eliberată condiționat în 2003. În ciuda protestelor din mass-media, cu ajutorul lobby-ului evreiesc din învățământ și administrație, a fost numită profesor adjunct la Universitatea Columbia, acolo unde cu decenii în urmă, își găsiseră adăpost și membrii *Școlii de la Frankfurt*. Astăzi, biografia ei, publicată pe situl universității, menționează cât se poate de simplu, citez : *“an educator and counselor with experience in program development since 1964, working within communities with limited resources to solve social problems.”* Sigur că da! O viață dedicată comunității! Unul din cei doi ofițeri de poliție uciși în cursul jafului armat la care participase (ei numeau aceste jafuri *expropriieri de bunuri furate* - sic!) se numea Waverly Brown, tată a 9 copii, primul ofițer de poliție negru din NY. Culmea *corectitudinii politice*, aflu din *NY Times* că în 2013 a fost numită cercetător rezident la NYU

Law School, facultatea de drept a Universității din New York, considerându-se probabil că e *chic* să lași 9 copii orfani de tată. (*Convicted killer Kathy Boudin accorded celebrity treatment at NYU Law School*, editorial în *NY Daily News*, 22 november, 2013) Din alt ziar aflăm că Rutgers University a concediat antrenorul echipei de baschet, dl. Mike Rice, pentru că ar fi aruncat cu mingea după câțiva studenți, făcând tot odată aluzii homofobe la adresa acestora. (*Rutgers Leaders Are Faulted on Abusive Coach* by Steve Eder and Kate Zernike, *NY Times*, 3 April, 2013) Conducerea universității a afirmat că această măsură a fost luată la presiunea **părinților revoltați**. Să deducem de aici că în SUA e preferabil să pui bombe cu cuie dacă doarești să-ți clădești o carieră academică și că tot-odată este suficient să spui un banc cu homosexuali ca să ți-o ruinezi ? Cine mai știe? Iar un anume domn, **Codrin Liviu Cuțitaru** este numele dânsului, cadru didactic universitar cu mentalitate de politruc, într-un articol intitulat *Din nou despre corectitudinea politică*, publicat în mizerabila fițuică antinațională *Observator Cultural*, nr.251/ 2004, în timp ce înfieră cu *mânie proletară* cartea jurnalistului francez Edward Behr, *O Americă înfricoșătoare*, ne spunea să stăm liniștiți, în America nu se întâmplă absolut nimic anormal. Putem dormi fără grijă, America *lucrează* pentru noi. Numai că faptele vorbesc de la sine. Una din ultimele teroriste eliberate a fost Susan Lisa Rosenberg, condamnată la 58 de ani de pușcărie pentru activități teroriste și deținere ilegală de armament și explozivi. În 1985, când a fost arestată, s-au găsit în portbagajul mașinii sale, citez : *"740 pounds of dynamite and weapons, including a submachine gun."* (NY Times) Nu a efectuat decât 16 ani de deținere, timp în care a devenit poet și activist SIDA (sic !), fiind grațiată de către președintele Bill Clinton, și el un *"rebel de stânga"* în tinerete, în 20 ianuarie 2001, ultima zi a mandatului său. Suspectată că ar fi condus mașina ce-i transporta pe cei trei bandiți în timpul jafului armat de la Nyack, nu a mai fost inculpată în această afacere, poliția nereușind să adune probe suficiente. Biografia ei oficială afirmă că ar fi "human rights activist"(sic !). În prezent este cadru didactic la John

Jay College. Restul de foști *meteorologi*, au lucrat mai toți în învățământ, mulți sunt azi pensionari, alții au încetat din viață între timp, cam toți și-au scris memoriile. Nici unul nu-și regretă trecutul terorist. Ei zic anti-imperialist, contra războiului din Vietnam, etc..., dar tot la terorism ajungem – pentru că asta a fost – **terorism 100%** - bombe cu cuie, oameni nevinovați uciși, jafuri pentru auto-finanțarea activității *revoluționare*... Trist sfârșit al unor vieți inutile, care au distrus la rândul lor alte vieți în numele unui ideal străin de tradiția americană, în numele unor false valori. Nu numai că nu au reușit *să ridice la luptă revoluționară masele largi populare*, dar nici măcar nu au reușit să impresioneze pe nimeni. Niște paria de origine evreiască de care orice societate este datoare să se descotorosească într-un fel sau altul, mai devreme sau mai târziu. Presa de stânga și toată gașca de onaniști tardivi care de mai bine de un secol visează la *o societate mai bună și mai dreaptă* îi consideră *prizonieri politici*, dacă nu chiar au tupeul să-i numească *prizonieri de conștiință*, în realitate nefiind altceva decât niște criminali de cea mai joasă speță. Între două jafuri armate, grupul de *revoluționari* dădea comunicate cu iz de proclamație, așa cum a fost și manifestul din 1974 intitulat **The Politics of Revolutionary Anti-Imperialism**, din care citez :

"The only path to the final defeat of imperialism and the building of socialism is revolutionary war.... Socialism is the violent overthrow of the bourgeoisie, the establishment of the dictatorship of the proletariat, and the eradication of the social system based on profit.... Revolutionary war will be complicated and protracted.... It includes mass struggle and clandestine struggle, peaceful and violent, political and economic, cultural and military, where all forms are developed in harmony with the armed struggle. Without mass struggle there can be no revolution. Without armed struggle there can be no victory", adică :

"Singura cale pentru zdrobirea finală a imperialismului și construcția

socialismului este războiul revoluționar... Socialismul este răsturnarea violentă a burgheziei, instaurarea dictaturii proletariatului și eradicarea sistemului bazat pe profit.... Războiul revoluționar va fi complicat și îndelungat. El include revolta de masă și revolta clandestină, pacifistă și violentă, politică și economică, culturală și militară, unde toate aceste forme de luptă se dezvoltă în concordanță cu revolta armată. Fără revolta de masă nu poate avea loc o revoluție. Fără revoltă armată nu poate avea loc victoria. "

Sigur că da! Cam mare diferența între lupta *revoluționară*, revolta armată contra statului imperialist, cum vreți Dvs., și jaf cu mână armată a băncilor, însoțit de asasinat cu sânge rece. Chiar dacă dâșii numeau toate astea *exproprieri în numele poporului*, precum Stalin odinioară. Atunci ca și acum evreii comuniști au știut întotdeauna să camufleze cu lozinci *revoluționare* scopurile lor reale.

Demn de menționat este că în prezent mai există o facțiune legal autorizată a organizației Weather Underground – nu știu dacă este vorba de "*dinozauri*" nostalgici ai vechii organizații sau de tineri evrei dornici de *acțiune* – de altfel nici nu mă interesează, pentru că vor avea soarta Partidului Comunist din SUA, există și așa ceva, dacă nu știți. Ceea ce putem citi pe situl acestei facțiuni este însă edificator, citez :

"We oppose oppression in all its forms including racism, sexism, homophobia, classism and imperialism. We demand liberation and justice for all peoples. We recognize that we live in a capitalist system that favors a select few and oppresses the majority. This system cannot be reformed or voted out of office because reforms and elections do not challenge the fundamental causes of injustice", adică :

"Ne opunem opresiunii de orice fel, incluzând aici rasismul, sexismul, homofobia, diferența de clasă și imperialismul. Cerem libertate și

justiție pentru toate popoarele. Recunoaștem că trăim într-un sistem capitalist care favorizează pe câțiva aleși și oprimă majoritatea. Sistemul nu poate fi reformat sau respins prin vot deoarece reformele și alegerile nu pot schimba cauzele fundamentale ale in justiției."

Cu alte cuvinte, cum democrația *burgheză* nu e bună de nimic, ***aux armes citoyens! să ne luăm cu mâna noastră ce e al nostru! Exproprierea expropriatorilor*** – nu mai știu cine a spus asta din urmă cu exproprierea! Edificator, nu?

Și acum câteva citate din *gândirea* câtorva din persoanele pomenite mai sus, pentru a vedea că nu bat câmpii.

"Kill all the rich people. Break up their cars and apartments. Bring the revolution home, kill your parents, that's where it's really at."

"Omorâți toți bogații. Faceți-le țandări mașinile și apartamentele. Aduceți revoluția acasă, omorâți-vă părinții, asta este cazul să faceți. "

(Bill Ayers, fost profesor la Universitatea Illinois, în prezent pensionar, *Bring the War Home: The Ayers Tapes : NO QUARTER*)

"First they killed those pigs, then they ate dinner in the same room with them, then they even shoved a fork into the pig Tate's stomach! Wild!"

"Întâi i-au omorât pe porcii ăștia, pe urmă au mâncat în aceeași camera cu cadavrele lor, apoi au înfipt o furculiță în burta scroafei de Tate! Marfă! "

(Bernardine Dohrn, fost profesor la Northwestern University School of Law - din discursul ținut în decembrie 1969 în cadrul *Consiliului de*

Război organizat de WUO în Flint, Michigan.)

Bernardine Dohrn se referea la crimele sadice comise de patru din membrii *familiei* lui Charles Manson, uciderea actriței Sharon Tate, soția cunoscutului regizor Roman Polanski, însărcinată în luna a 9-a, împreună cu patru prieteni în 9 august 1969. Legistul a stabilit că actrița fusese de 16 ori înjunghiată în abdomen. Cadavrele au fost batjocorite, iar la plecare, asasinii au scris “porci” pe ușa de la intrare cu sângele actriței. Bill Ayers va afirma mai târziu că partenera sa, Bernardine Dohrn, a încercat doar să fie **puțin ironică**. (sic!)

“I did a lot of educational work in that time. Other people built bombs during that time, and I thought that it was all right to do that, because I felt that it was a way to protest.”

“Am făcut multă muncă educativă în acea vreme. Alții au făcut bombe pe atunci iar eu gândeam că este corect acest lucru, pentru că am simțit că este și asta o formă de protest.”

(Kathy Boudin, profesor adjunct la Columbia University, NY)

“Two-thirds of the white Freedom Riders who traveled to Mississippi were Jewish; a majority of the steering committee of the 1964 Berkeley Free Speech Movement were Jewish; the SDS chapters at Columbia and the University of Michigan were more than half Jewish; at Kent State in Ohio, where only five percent of the student body was Jewish, Jews constituted 19 percent of the chapter. I might add a strange statistic which I became aware of in the course of two trips to Kent State to commemorate the events of May, 1970: three of the four students shot by the National Guard at Kent State were Jewish. ”

“Două treimi din Cavalerii albi ai Libertății care au activat în Mississippi erau evrei; majoritatea comitetelor de conducere ale

Mișcării pentru Libertatea Cuvântului de la Berkeley în 1964 erau evrei; filialele SDS la Columbia și la Universitatea din Michigan erau mai mult de jumătate evrei, la Kent State în Ohio unde doar 5% din studenți erau evrei, evreii constituiau 19% din filială. Aș mai putea adăuga o cifră stranie de care am devenit conștient în cursul celor două vizite pe care le-am făcut la Kent State pentru a comemora evenimentele din mai 1970: trei din cei patru studenți împușcați de Garda Națională la Kent State erau evrei.”

(Mark Rudd, pensionar, fost profesor de matematică la Central New Mexico Community College)

Masacrul de la universitatea Kent State din 4 mai 1970 este unul din cele mai rușinoase episoade ale istoriei recente americane. Este vorba despre deschiderea focului complet aiurea și fără motivație aparentă asupra unui grup de studenți ce protestau în urma anunțului televizat din 30 aprilie făcut de către președintele Richard Nixon, de a continua războiul din Asia de sud-est prin extinderea lui în Cambodgia. Apelul la unități ale Gărzii Naționale nu avea absolut nici o justificare, câteva vitrine distruse în timpul protestelor puteau fi foarte bine rezolvate de poliție. Garda Națională nu avea ce căuta într-o universitate, și oricum, nu înarmată cu carabine M1 încărcate cu muniție de război, cu atât mai puțin cu cât nu se decretase starea de urgență. Indiferent de ordinul primit, militarii nu aveau nici un drept să ceară studenților să se împrăștie în incinta unei universități, și cu atât mai puțin să utilizeze arme de război în acest scop. Iar studenții erau în interiorul universității și puteau să protesteze cât și cum voiau. Apoi, în momentul deschiderii focului, se găseau la o distanță de 50-100m de soldați așa că sticlele și cutiile de bere cu care aruncau spre ei nu aveau în nici un caz cum să-i rănească pe aceștia. În ciuda tuturor acestor evidențe, fără absolut nici un avertisment, somație sau foc în aer, și în plus, fără absolut nici un ordin verbal sau scris, în minutul fatal, 12:24 pm, 29 din cei 77 militari au încărcat armele și au

tras în plin, în total fiind trase 67 de cartușe timp de 13 secunde. Doi studenți din grupul de protestatari au fost loviți în plin, Allison Krause și Jeffrey Miller, alți doi, Sandra Scheuer și William Knox Schroeder nici nu participau la protest, fiind loviți mortal de gloanțe rătăcite. Deși se putea afla cu exactitate din arma cui a pornit glonțul ucigaș, ancheta a mușamalizat toate aceste fapte reprobabile și nimeni nu a fost condamnat. Familiilor îndurerate li s-a acordat suma jenantă de câte 15,000\$ în compensație pentru copiii pierduți. Totul nu apare azi decât ca un exces de zel al autorităților, primarul orașului Kent, LeRoy Satrom și al guvernatorului statului Ohio, Jim Rhodes, fără a mai vorbi de iresponsabilitatea militarilor, încă o dovadă, dacă mai era nevoie, că în armată și poliție, indiferent de țară, se găsește un număr deloc neglijabil de tâmpiți, care se pierd cu firea exact atunci când ar trebui să-și păstreze sângele rece. În fine, revenind la cele afirmate de către dl. Mark Rudd, faptul că din cei patru tineri, trei erau evrei, nu are nimic de-a face cu așa-zisul *militantism* al dâșilor, pentru că, după cum am văzut, doi dintre tineri au fost omorâți cu totul întâmplător. Asta ne dă cel mult o idee despre procentul exagerat de evrei din facultățile așa-zis umaniste, filozofie, sociologie & co. Normal, zic eu – că doar n-or să se ducă ei la minerit, petrol-gaze sau poduri și șosele!

"We felt that doing nothing in a period of repressive violence is itself a form of violence. That's really the part that I think is the hardest for people to understand. If you sit in your house, live your white life and go to your white job, and allow the country that you live in to murder people and to commit genocide, and you sit there and you don't do anything about it, that's violence. "

"Am simțit că nefăcând nimic într-o perioadă de represiune violentă este în sine tot o formă de violență. Asta este, cred eu, cel mai greu de înțeles pentru restul. Stai acasă, trăiești viața ta albă și mergi la slujba ta albă și realizezi că țara în care trăiești ajunge să omoare oameni și să comită un genocid, și tu stai acolo și tu nu știi nimic, asta este violență. "

Edificator, nu? Să menționăm că toți aceștia sunt menționați la loc de cinste la categoria *Social Activists and Union Leaders*, în lucrarea ***The Golden Age of Jewish Achievement*** © (sic!). Totul apare mai degrabă ca un război total declarat de evrei civilizației occidentale (albe), și vedem că își fac chiar un titlu de glorie din asta. Faptul că evreii *făceau legea* în SDS și în Weather Underground, apare ca un succes al atacului evreiesc asupra civilizației și culturii tradiționale americane. Nu o spun eu, dl. Mark Rudd o face permanent pe blogul personal. În modul cel mai straniu, autoritățile, în loc să dea o replică pe măsură unor astfel de activități teroriste, au adoptat mai degrabă o atitudine tolerantă, chiar dacă aceasta a însemnat pe termen lung o sinucidere lentă. S-ar putea replica că este vorba despre extraordinara putere a lobby-ului evreiesc. Da, sigur, este posibil, dar nu e numai asta. Se constată că grupurile conservatoare care apără cultura tradițională, nu neapărat cei situați la dreapta spectrului politic, sunt permanent atacați, acuzați că ar fi naziști, fasciști, antisemiți, retrograzi, de multe ori sunt văzuți ca niște bolnavi mintali, așa cum vom vedea mai târziu, în timp ce extremiștii de stânga, de multe ori asasini înăscuți, mânjiți de sânge până în vârful urechilor, sunt luați în brațe de opinia publică și de mass-media. Dacă din punctul de vedere al evreilor este de înțeles interesul lor pentru a distruge o Americă *albă*, creștină și tradiționalistă, mai greu este de înțeles cum a fost posibil ca ne-evrei să adere la activitățile teroriste ale acestei organizații criminale. S-ar putea spune, stai D-le! Chiar dacă au utilizat mijloace teroriste, în fond, ei luptau contra războiului din Vietnam, chestie care nu e chiar așa de negativă. Da, dar doar în aparență, pentru că nu asta era scopul principal. Că doar nu-și închipuiau că vor stopa războiul aruncând

în aer o statuie, sau mutilând câțiva tineri nevinovați. **Nu, nici vorbă, dâșii voiau să atragă atenția asupra lor în primul rând, a evreilor care se situau în linia întâi a luptei contra unei Americi creștine și tradiționaliste.** O spune chiar dl. Rudd, citat anterior, că prin radicalismul de care au dat dovadă, ar fi încercat să scape de **evreitatea** lor (*by being radicals we thought we could escape our Jewishness*). Or fi încercat **dâșii** și asta, nu zic nu, dar nu au reușit și nici nu aveau cum să reușească. *Ce ți-e scris, în frunte ți-e pus*, parcă așa se zice. În anii 60', 70', și 80', evreii s-au simțit cumva marginalizați într-o societate dominată de "*goi albi*", astfel că au simțit cumva nevoia să răspundă cu violență acestei așa-zise "*marginalizări*", cel mai adesea, împingând în față în vederea confruntării violente alte grupuri marginalizate, în primul rând negri, așa cum am văzut deja, evreii rezervându-și rolul de lideri. Privind retrospectiv, este de neînțeles pasivitatea autorităților vis-à-vis de aceste activități anti-americane și anti-statale în fond. Pentru că au fost planuri de a proclama state suverane negre în cadrul SUA, state care să fie conduse de grupări separatiste. Nu este o glumă, istoricul Dan Berger, care s-a ocupat de mișcările sociale din acei ani, menționează că un grup auto-intitulat New Afrika, a încercat să proclame un stat independent și suveran în Mississippi în 1968. Și nu a fost singura încercare. Alte grupări extremiste sau teroriste precum Black Panther, despre care am vorbit deja, Black Liberation Army, Brown Berets, Young Lords Party, și El Comité, printre multe alte grupări, au pescuit în ape tulburi, inițiind acțiuni separatiste și secesioniste. Weather Underground nu numai că a aderat la ideologia toxică a acestor grupări, dar a participat la acțiuni teroriste comune cu *panterele* și cu *Black Liberation Army*. Nu este prea clar ce impact asupra politicului au avut în epocă aceste acțiuni, se pare că impactul a fost nul sau pe aproape, un lucru este

cert însă : **de atunci unitatea unei Americi albe, creștine și conservatoare, a început să se clatine.** Iar astăzi ea este în ruine. Tipul de discurs extremist practicat pe atunci de către grupările teroriste a început să dispară, ca și genul de activitate *revoluționară* practicat de către dâșii, parte datorită reacției autorităților, parte datorită faptului că mulți activiști evrei au intrat mai apoi în elita academică. Bill Ayers, Bernardine Dohrn, Kathy Boudin, Mark Rudd, și nu numai, din teroriști sanguinari au devenit profesori universitari, concomitent cu afirmarea multiculturalismului ca ideologie dominantă pe continentul nord-american.

Se pune acum întrebarea : cum a fost posibil? Uite că a fost! Un profesor de sociologie de la universitatea din Arizona, Doug Mc Adam, își amintește, este un film pe *youtube*, cum la ultimul Consiliu Național al WUO, din 26-31 decembrie, 1969, din Flint, Michigan, unul din seminarele organizate avea ca subiect "*etica valabilității noilor-născuți albi ca posibile ținte ale activității teroriste*" (**newborn white babies as valid targets**), iar *conferențiarul*, Kathy Boudin, a atins între altele și subiectul *mamelor scroafe* albe. Se pune acum întrebarea dacă un conferențiar cu părinții foști naziști, cu o bogată activitate neo-nazistă anterioară, ar putea avea acces în învățământul american. Exclus, nici măcar în calitate de spălător de wc-uri, darămite de profesor universitar. Iată că în timp ce un antrenor de baschet este concediat instant sub presiunea *părinților revoltați*, doar pentru niște aluzii la adresa orientării sexuale *homofile* a unora din studenți, aceiași părinți nu sunt câtuși de puțin revoltați ca o fostă teroristă și spărgătoare de bănci evreică, asasină cu sânge rece, teoreticiană a folosirii drept *ținte valabile* a noilor născuți albi, născuți evident, din *mame scroafe*, la fel de albe, să predea Dumnezeu știe

ce bazaconii studenților (*integrarea socială* chipurile – printre care și a foștilor teroriști evrei printre *porcii albi*, probabil). Iată că în America se poate, nu degeaba este țara tuturor posibilităților. La fel este cazul și cu restul de foști teroriști, iar opinia publică americană asistă neputincioasă la toate acestea.

O copie la indigo a organizației *meteorologilor*, neagră de această dată, a fost **Black Liberation Army**, despre care am amintit deja anterior. The Black Liberation Army (BLA) a fost o organizație subversivă ilegală, activă pe teritoriul SUA între 1970-1981. S-a afirmat printr-o serie de atacuri cu bombă, crime și jafuri armate, pe măsură ce organizația *panterelor* începuse să alunece pe panta declinului. Mulți din membrii organizației proveneau din BPP, *pantere* ce au părăsit partidul după ce Eldridge Cleaver a fost exclus din Comitetul Central(sic!) al partidului. Gruparea a ajuns rapid în atenția poliției și FBI prin atacuri prin surprindere asupra ofițerilor de poliție, urmărind uciderea acestora. Conform datelor furnizate de Departamentul de Justiție, membrii grupării au fost implicați în peste 70 de incidente armate între 1970-76, soldate, printre altele, cu uciderea a 13 ofițeri de poliție. În 31 iulie 1972, cinci membri înarmați ai grupării au deturnat cursa 841 a companiei Delta Air Lines ce opera pe traseul Detroit-Miami, cerând o răscumpărare de 1 milion de \$. După care au eliberat pasagerii și au fugit în Algeria și ulterior în Franța, unde patru dintre ei au fost arestați pentru diverse tâlhării. Ultimul dintre teroriști, George Wright, a fost arestat în 26 septembrie 2011 în Portugalia, autoritățile refuzând să-l extrădeze până în prezent. Astăzi, în ciuda declarațiilor programatice, BLA apare ca o organizație teroristă, având câteva zeci de membri, mai degrabă un sindicat al crimei, în stilul familiilor mafiote, decât o organizație reprezentativă pentru

populația de culoare. Ca și WUO, prin activitatea teroristă au fost împinși spre periferia societății, a crimei organizate, s-au auto-marginalizat singuri, determinând o reacție energetică a poliției și FBI, care le-au decimat rândurile încet-încet. Assata Shakur, una din conducătoarele bandei de asasini, evadată în 1979 din închisoarea în care era deținută pentru uciderea a două persoane, răpire și spargeri de bănci, care mai apoi a fugit și a primit azil în Cuba, menționează în autobiografia sa, citez : “... *Black Liberation Army nu a fost o organizație centralizată și organizată, cu o conducere comună și o ierarhie stabilită. A fost mai degrabă constituită din grupuri și colective ce lucrau împreună, în același timp independente unul de celălalt.*” Sigur că da! Împreună! Mai ales împreună! La atacul asupra mașinii blindate din 20 octombrie 1981, în mall-ul Nanuet din Nyack, NY, alături de cei trei membri ai WUO despre care am mai vorbit, a participat și Jeral Wayne Williams aka Mutulu Shakur, membru al BLA. Capturat în 1986, a primit și el 60 de ani de pușcărie.

Punct și de la capăt! Câteva concluzii înainte să ne mutăm peste ocean, în Europa. Să facem observația că pe termen scurt, indiferent de scopurile declarate, toate aceste mișcări teroriste au suferit un eșec total. Reprimare energic de către autorități, marea majoritate a membrilor acestora au ajuns fie în pușcării, fie au fost uciși în timpul confruntărilor armate cu forțele de ordine. Nu au reușit să declanșeze nici un război civil, nici nu au oprit intervenția militară americană în Asia de sud-est, nu au declanșat nici o revoluție socială. Practic, nu au reușit decât să-și atragă oprobiul populației prin activități ce caracterizează mai degrabă crima organizată. O mică parte, sub presiunea lobby-ului evreiesc din marile universități americane au revenit în calitate de profesori în mediul academic, continuând să propage

aceeași ideologie toxică. Pe termen lung însă, ideologia acestor grupuscul teroriste averse de putere, controlate în bună parte de evrei, combinată cu ideile promovate de filozofii *Școlii de la Frankfurt*, cu deosebire cele ale lui Herbert Marcuse, vor constitui baza ideologiei otrăvitoare ce domină azi societatea americană, multiculturalismul, chintesența marxismului cultural preconizat de Gramsci în urmă cu jumătate de secol. Inutil să mai repet rolul evreilor în toată această istorie.

Cap. 4 J' aime Paris au mois de Mai

Cum spuneam, ne întoarcem în timp, în anul 1968, în Europa, unde vor izbucni revolte ale tineretului, complet deosebite de cele din State, care și ele vor da la rândul lor naștere unor mișcări radical-teroriste de extracție marxistă. În Europa de vest, cele mai ample mișcări de protest ale studenților au avut loc în Franța și Germania, în mai 1968, în fiecare din aceste țări, protestele având cauze diferite. Cu toate acestea, se pot totuși decela niște cauze comune. Astăzi, privind retrospectiv, este uluitor cât de mult s-a schimbat societatea occidentală în decurs de o generație. Pentru cei de azi pare straniu că în urmă cu mai puțin de jumătate de secol, în Franța liceele erau separate, de fete și de băieți. Chiar și în România comunistă, sub-semnatul, în 1970, în calitate de proaspăt boboc, am prins primul an ca elev la ultimul liceu de băieți din București, Lic. Cantemir-Vodă, ultimul liceu de fete fiind Zoia Kosmodemianskaia, fosta școală normală de lângă Grădina Icoanei, mixtat ulterior și el. Fetelor le era interzis să poarte pantaloni, fumatul în școli, cu excepția învățământului superior, era strict interzis, studenților le era interzis accesul în căminele studentelor și viceversa, măsură menținută în România până la căderea comunismului în 1989. Situația era identică în Franța anului 1968. Biserica fiind încă puternică, un anume paternalism, combinat cu autoritate și tradiție, domina sistemul de învățământ. Diferențele sociale erau încă extrem de accentuate, 92% dintre studenți provenind din rândurile burgheziei. Trebuie precizat că, spre deosebire de restul statelor occidentale, mișcările de protest din Franța au avut un caracter aparte, prin faptul că peste revendicările tinerilor s-a suprapus și o puternică mișcare muncitorească, revendicările celor două grupuri sociale fiind complet diferite. Cum spu-

neam, Franța anului 1968 prezenta o situație paradoxală, un amestec de bogăție și sărăcie, de avânt economic și criză, de modernitate și tradiție. Practic, criza din 1968 a însemnat declinul industriei clasice, poluante și mare consumatoare de materii prime și energie, care în deceniile următoare va migra treptat spre țările lumii a treia, anunțând totodată revoluția informatică. Ca și în SUA, criza din 1968 a survenit după trei decenii de prosperitate nemaiîntâlnită nicicând în istorie. Societatea de consum era puternic consolidată. În aproape 30 de ani de la declanșarea mării conflagrații mondiale, în viața tuturor francezilor se produsese schimbări majore : aproape toate familiile posedau un automobil, toate locuințele rurale erau electrificate și dispuneau de canalizare. Cu toate acestea, primele semne ale crizei ce avea să zguduie Franța începuseră să apară cu câțiva ani mai înainte, marea grevă a minerilor din 1963 anunțând decesul unei mari industrii poluante construită pe baza extracției de cărbune. Cărbunele, *pâinea industriei* cum spunea Lenin, nu mai era bun de nimic, Franța fiind deja împânzită de centrale nucleare ce produceau energie electrică la un preț derizoriu. Consecințele sociale nu s-au lăsat nici ele prea mult așteptate, depopularea satelor și creșterea șomajului. La începutul lui 1968 Franța număra peste 500 de mii de șomeri, marea majoritate tineri, astfel că guvernul s-a văzut nevoit să înființeze L'Agence Nationale pour l'Emploi (ANPE). Două milioane de angajați erau plătiți la nivelul salariului minim pe economie (SMIC), care pe atunci însemna ceea ce înseamnă azi în România, o existență la limita supraviețuirii. Studenții aveau și ei destule revendicări de natură economică : aglomerația din cămine, din sălile de curs, lipsa mijloacelor de transport. Creșterea fără precedent a numărului de studenți a pus pe gânduri guvernul, care a anunțat măsuri restrictive privind accesul la anumite specialități, cu precădere la cele umaniste,

cea ce a trezit furia studenților. Mulți studenți cereau o *liberalizare a moravurilor*, contestând valorile tradiționale considerate ca învechite, dar și adesea, capitalismul și societatea de consum. Cu doar un an în urmă fuseseră anulate restricțiile privind distribuirea și utilizarea pilulei anti-concepționale, cu toate acestea, pilula continua să rămână puțin răspândită. Pe plan politic se manifesta de asemenea o criză, o stare de lehamite, dat fiindcă președintele Charles de Gaulle conducea țara de aproape 10 ani. Partidul Comunist Francez (PCF), cea mai puternică formațiune politică de stânga, întârzia să se destalinizeze, închistat în dogmatismul *“tovarășilor”*. Tătuclul Stalin era deja depășit, alții erau noii idoli ai tinerilor *“revoluționari”*: Mao, Ho Chi-Minh, Pol Pot, Fidel Castro, Che Guevara. Tinerii erau *ținuți în priză* de comitetele de sprijin pentru Vietnam care denunțau așa-zisul *imperialism* american. Pe acest fond general au început tulburările din mai 1968, evenimente care au fost denumite mai apoi **revoluția ratată** (*la revolution manquée*). Pe plan teoretic, în afară de scrierile gânditorilor *Școlii de la Frankfurt*, cu Herbert Marcuse în frunte, s-a adăugat și francezul Raoul Vaneigem cu al său *Traité de savoir vivre à l'usage des jeunes générations*, apărut în 1967. Filozoful marxist Louis Althusser, la școala normală superioară va forma o serie de *gânditori* marxiști-leniniști, care vor constitui nucleul primelor organizații maoiste. Având o *extraordinară importanță teoretică și practică*, cum spunea Marele Ciuruit, **Cărticica roșie cu învățăturile Tov. Mao**, o adevărată mostră de imbecilitate, biblia activistului politic comunist, a constituit și ea un suport teoretic al mișcărilor de protest ale studenților. Câteva mostre din butadele stimabilului, e păcat să se uite, citez:

„Revoluția este o dramă pasională.” ; „Comunismul este un ciocan cu

care strivim dușmanul.” ; „E dăunător să citești prea multe cărți.” ; „E mai folositor să omori țânțari decât să faci dragoste.”

Mare vorbă, la *Scripta manent* mă refer! Revoluția culturală care era în plină desfășurare în China comunistă, practic **răfuiala finală a partidului comunist cu intelectualii**, a fost interpretată de studenți ca o creștere în importanță a rolului politic al tinerilor în societate.

Tulburările au început în data de 22 martie 1968, prin ocuparea unui etaj al blocului administrativ al universității din Nanterre, în semn de protest față de arestarea unor studenți în cursul unei manifestații contra războiului din Vietnam. Ziua de 2 mai a fost *decretată zi anti-imperialistă*, conducând la întreruperea unui curs al profesorului René Rémond. În aceste condiții, decanul Pierre Grappin decide închiderea facultății, ceea ce va provoca a doua zi răspândirea protestelor în facultățile din Cartierul Latin și de la Sorbona. Două chestiuni sunt de remarcat aici. Prima ar fi că protestul a pornit de la facultățile așa-zis umaniste, filozofie, sociologie, litere, etc..., nu de la medicină sau politehnică, și nu tocmai întâmplător, am explicat anterior și de ce, Franța nu avea nevoie de regimente peste regimente de filozofi, pe cât avea nevoie de ingineri și medici. Demn de remarcat este faptul că în 1956, pentru prima dată în istoria învățământului superior francez, numărul studenților de la facultățile de științe și litere îl depășise pe cel al studenților de la medicină și drept. A doua ar fi că, deși la proteste au participat extrem de numeroși tineri, liceeni, studenți, dar și destui pierde-vară, acestea s-au desfășurat într-un haos total, fără a avea o conducere centralizată. Câteva nume s-au făcut cunoscute totuși, mai degrabă în calitate de purtători de cuvânt decât de lideri ai studenților : Daniel Cohn-Bendit, Serge July, Alain Krivine, despre care vom mai avea prilejul să discutăm. Alți indivizi

care s-au erijat în lideri ai studenților în acele zile au fost Alain Geismar, Pierre Victor (Benny Lévy), Henri Weber, Roland Castro și André Glucksmann. Mai toți au fost arestați și înțemnițați pentru apartenența la organizații extremiste de stânga, dacă nu teroriste de-a dreptul. Astăzi toți se regăsesc în înalte funcții guvernamentale, cu precădere în domeniul învățământului sau în calitate de parlamentari europeni. Nu și-au renegat niciodată trecutul extremist, singura excepție notabilă fiind André Glucksmann, devenit ulterior un anticomunist redutabil, cu toate că luările sale de poziție față de diversele probleme apărute după căderea zidului Berlinului sunt discutabile. **Toți, absolut toți aceștia erau evrei, evident.** Spre deosebire de SUA, faptul că unii dintre aceștia erau evrei, nu a avut nici o semnificație asupra evenimentelor din Parisul acelor zile. Singura idee care trebuie reținută, am mai afirmat-o pe parcursul acestei cărți, este că într-o țară dezbinată politic, religios și moral, **grupul etnic cel mai unit deține supremația**, aceasta este explicația faptului că peste tot unde apar mișcări teroriste și subversive în cadrul unui sistem democratic cu tradiție, evreii sunt primii care *se înfig* în fruntea acestor mișcări. Chestia cu internaționalismul comunist care-i făcea să-și uite evreitatea este doar o diversiune ieftină. Așa cum vom vedea imediat, în Germania nu au avut nici o șansă, din motive lesne de înțeles, la fel în Italia, dat fiindcă comunitatea evreiască italiană este nesemnificativă, cca. 45,000 de evrei la cca. 60 de milioane de locuitori. Cum spuneam, vineri 3 mai, curtea universității Sorbona a fost ocupată de cca. 400 de studenți de stânga dornici de *mitingeață*. În fața pericolului real ca aceștia să fie atacați brutal de către studenții de dreapta, conducerea universității, prin rectorul Jean Roche, a făcut apel la forțele de poliție, care au intervenit violent, împrăștiindu-i pe studenți și arestând o bună parte din ei. Cu această ocazie să mai

facem o observație. Deși în general, mass-media îi prezintă pe studenți ca fiind vectori ai progresului, ai noului, totdeauna evident, de stânga, **puțin comuniști** care vasăzică, în fruntea cărora se situează întotdeauna, invariabil, unul sau mai mulți evrei, crema-cremelor care vasăzică, iată că există și opusul acestora, studenții de dreapta, în general studenți creștini sau conservatori, majoritatea studiind la discipline *realiste* ca să zic așa, medicină, drept, politehnică, agromonomie, prezentați cel mai adesea ca aparținând extremei-drepte, naștiți, fasciști, homofobi, xenofobi și anti-semiți. Nici aceștia din urmă nu erau chiar puțini, este important de precizat acest fapt, pentru că aceștia nu au participat la tulburări, *de retrograzi și bigoți ce erau*, evident, și nu pentru a-i lăsa pe studenții comuniști & co. să se dea în stambă. Aflând de intervenția violentă a forțelor de ordine în Sorbona, studenții de la alte universități reacționează violent, blochează străzile principale, ridică baricade, aruncă cu tot ce le vine la mână, sticle, pietre de pavaj, în forțele de ordine. Amenințarea cu închisoarea pentru tulburarea ordinii publice nu face decât să-i îndârjească pe protestatari, care se strâng în număr tot mai mare. Escaladarea confruntărilor violente dintre studenți și poliție îi ia prin surprindere pe dinozaurii din conducerea Partidului Comunist Francez. Conform doctrinei marxist-leniniste, însușită la Moscova, revoluția ar fi trebuit să înceapă cu *ridicarea la luptă a clasei muncitoare*. Cu toate acestea, au încercat să ralieze *clasa muncitoare* la protestele studenților. Numai că acea clasă muncitoare nu mai era atât de comunistă pe cât fusese în 1934, majoritatea muncitorilor optând pentru lupta sindicală în detrimentul *luptei de clasă*. Confédération Générale du Travail (CGT) era și este până în ziua de azi, cea mai puternică organizație a *oamenilor muncii* din Franța, iar Georges Séguy, pe atunci secretarul general al acestei organizații, **nu a pus**

botul, ca să zic așa, la protestele anarhice ale studenților. Confruntările ating apogeul în noaptea de 10-11 mai, cînd studenții ocupă Cartierul Latin, ridicând câteva zeci de baricade, care sunt luate cu asalt în aceeași noapte de către forțele de poliție. Pentru prima dată se înregistrează zeci de răniți de ambele părți. În primul rînd, comandantul Journiac, ofițer de poliție, lovit în frunte cu o cărămidă aruncată de la etaj, va muri după numai un an. În ciuda reticenței manifestate anterior, revoltate de acțiunea violentă a poliției față de studenți, organizațiile sindicale fac apel la o manifestație de solidaritate cu studenții, pentru data de 13 mai, două zile mai târziu. Între timp, pe 11 mai, primul ministru în funcție, Georges Pompidou, întors din Afganistan, face apel la ordine și ordonă redeschiderea universităților. Manifestația anunțată are totuși loc și va reuni un număr imens de oameni. Sindicatele vorbesc de un million de participanți, poliția doar de două sute de mii, probabil că dacă facem media vom fi mai aproape de adevăr. Astfel se termină prima parte a *revoluției din mai '68* din Franța, cea **studentească**. Concluziile le vom trage ceva mai târziu.

Revenind la demonstrația din 13 mai, sindicatele sperau prin aceasta, ca mișcarea de protest a studenților să nu contamineze *mediul sănătos muncitoresc*. Afirmarea unei noi forțe în arena politică, fie ea chiar și anarhică, nu putea să fie văzută cu ochi buni nici de sindicate, nici de către partidul comunist. Sorbona, redeschisă la ordinul primului ministru din 11 mai, devine cel mai puternic centru al protestelor studentești ulterioare și al contestării ordinii existente. Paradoxal, fără nici un plan prealabil, greva simbolică ce a însoțit manifestația de sprijin a revendicărilor studenților din 13 mai, nu se va opri. A doua zi, 2862 salariați de la uzina Sud-Aviation din Bouguenais, intră

spontan în grevă pe termen nelimitat. Alte și alte societăți intră în grevă în zilele următoare. Țara devine în scurt timp paralizată complet. Pe 22 mai, deja 10 de milioane de salariați sunt în grevă generală. Începe astfel cea mai mare grevă din istoria modernă a Franței și prima **grevă generală sălbatică** din istorie. Pe 16 mai studenții de la Sorbona fac apel către clasa muncitoare **să ocupe imediat toate uzinele**. Liderii sindicali, luați prin surprindere, au încercat treptat să preia conducerea și coordonarea grevei, reușind în scurt timp acest lucru. În vederea obținerii de salarii mai mari pentru sindicaliști, evident. În zadar au încercat studenții să determine muncitorii să treacă la ocuparea *revoluționară* a întreprinderilor, liderii sindicali au ordonat ca porțile uzinelor ocupate de greviști să rămână permanent închise. Mulți se temeau de acești studenți prea de stânga, prea comuniști, mult prea porniți contra capitalismului, în care vedeau totuși patronii și managerii de mâine. Și nu erau prea departe de adevăr. Cu toate acestea, studenții au continuat să lanseze apeluri către *clasa muncitoare*, chemând la revoluție. Situația devenea tot mai periculoasă, în special pentru partidul comunist, dar și pentru sindicate, astfel că în secret au fost inițiate negocieri cu patronatul pentru deblocarea grevei. Trebuiau totodată moderate cererile greviștilor, multe din ele, imposibil de satisfăcut. În final, după mai multe runde de negocieri s-a ajuns la un acord cu greviștii, astfel că salariul minim (SMIC) a crescut cu 35%, fiind stabilit la un nivel de 600F (peste 600€ azi), apoi o creștere cu 10% a salariilor pentru restul salariaților, și în fine, încă o săptămână de concediu plătit, adăugată la cele trei legale deja. (acordurile de la Grenelle) Demn de subliniat este faptul că măsurile preconizate de aceste acorduri, niciodată ratificate, nu au fost aplicate imediat, ele fiind impuse treptat în anii următori. Același lucru s-a întâmplat cu cererile studenților. Ca de obicei, pun aceeași

întrebare. **Se putea și altfel?** Era cumva absolut necesară această *pseudo-revoluție*? Pentru că pierderile materiale au fost extrem de ridicate, clădiri și magazine distruse, autoturisme incendiate, la care s-au adăugat și pierderile considerabile pentru economie datorită grevei generale. Așa s-a încheiat a doua etapă importantă a *revoluției* din mai 1968, cea **grevistă**. Nici pe plan politic lucrurile nu stăteau prea bine. În cei zece ani de dominație a gaulliștilor, regimul politic se uzase suficient ca să determine o atitudine negativă a unei bune părți a electoratului. Era nevoie de o nouă politică. Dreapta reproșa adesea generalului pierderea Algeriei, a Indochinei și procesul de la Vichy, stânga reproșa o atitudine prea conservatoare a gaulliștilor, la toate acestea adăugându-se rivalitatea surdă dintre general și primul său ministru, Georges Pompidou. Sloganul *“Dix ans, ça suffit!”* – **10 ani, ajunge!** era omniprezent. Spre deosebire de general, adept al unei represiuni imediate și severe a revoltelor, Georges Pompidou a adoptat o strategie a tergiversării și negocierilor, așteptând ca mișcarea *revoluționară* să se stingă de la sine. Ultimul avea să câștige. De cealaltă parte, generalul Charles de Gaulle era neliniștit datorită ascensiunii forțelor anarhiste, maoiste și trotskiste, care încercau să agite spiritele, îndemnând populația la jafuri și distrugeri de bunuri, urmărind instaurarea unui soi de haos pre-insurecțional, preludiu al unei revoluții comuniste. De asemenea, avea în vedere pe comuniștii din PCF, avizi și ei de putere, dorind să-și adjudece *partea leului* din toate aceste tulburări. Revenit în Paris pe 30 mai (fusesse plecat în vizită oficială în România, l-am văzut și eu atunci de la câțiva metri), generalul acceptă propunerea primului ministru de a dizolva parlamentul (l'Assemblée Nationale), în vederea organizării de alegeri legislative anticipate, dar după doar câteva ore va reveni asupra hotărârii luate, determinat de o uriașă manifestație a susținătorilor săi. În

discursul său, va denunța amestecul comunist în toate aceste tulburări, avertizând totodată că este gata să pună în practică articolul 6 din Constituție, care permitea șefului statului, în împrejurări de o gravitate excepțională, să-și asume puterea absolută. În acest scop, va face apel la unități militare, care vor fi dislocate în capitală pentru liniștirea spiritelor prea înfierbântate. În următoarele ore, poliția împreună cu armata vor restabili ordinea și controlul autorităților asupra instituțiilor ocupate de manifestanți, în special asupra postului central de televiziune, ORTF. Încet, încet, liniștea va fi restabilită. Toți cei ce agitaseră spiritele, îndemnând la revoltă și distrugerii vor fi concediați. Daniel Cohn-Bendit, fiind cetățean german, va fi expulzat, fără a mai avea drept de sejur în Franța timp de 10 ani. Vom mai auzi de el însă, cu siguranță. Sindicaliștii vor reveni la locurile lor de muncă, reluând lucrul. Un număr mic de extremiști însă, indoctrinați până în măduva oaselor cu teoria revoluției comuniste, vor încerca să se opună, tovarășii lor abandonându-i în mâinile forțelor de ordine, cu această ocazie fiind consemnate și câteva victime, în urma confruntărilor violente cu armata și poliția de la uzinele Renault-Flins și Peugeot-Montbéliard-Sochaux. Este vorba despre Gilles Tautin, elev de 17 ani, înecat în Sena în timp ce încerca să scape în fugă de poliție, Pierre Baylot, 24 de ani, împușcat de un agent de pază, Henri Blanchet, 49 ani, căzut de la înălțime, dezechilibrat de explozia unei grenade, și Philippe Mathérion, 26 ani, găsit mort pe baricada din Rue des Ecoles, *victime sacre ale clasei muncitoare* în lupta ei pentru o *orânduire mai bună și mai dreaptă*. La aceștia s-a mai adăugat și comisarul de poliție René Lacroix, strivit în mod intenționat de un camion. Pe 31 mai se redeschid benzinăriile, închise în timpul tulburărilor, din motive lesne de înțeles, dovadă că Parisul revenise la normal. Ultima etapă a revoluției din mai '68, cea **politică**, tocmai se

încheiase.

Și acum câteva cuvinte despre bilanțul celor patru săptămâni de tulburări. Marele câștigător va fi generalul Charles de Gaulle, care obținuse o victorie categorică asupra partidului comunist și extremiștilor de stânga, consolidându-și puterea datorită sprijinului necondiționat al forțelor *sănătoase* ale națiunii. Francezii, indiferent de orientarea politică, au înțeles și ei ceva : că generalul nu e de neînlocuit. Va trebui și el să plece din funcție în anul următor, în urma eșecului referendumului din 28 aprilie 1969. Îi va urma la președenția Republicii Georges Pompidou, alt mare câștigător. Jacques Chirac, cel ce condusesse tratativele cu greviștii, va ajunge și el ulterior președinte. Deși cum spuneam, acordurile de la Grenelle n-au fost niciodată ratificate, măsurile preconizate au fost puse ulterior în practică. În consecință, se poate considera că și CGT, marea centrală sindicală, se situează în tabăra câștigătorilor. Astfel, **clasa muncitoare și-a dat arama pe față**, dovedindu-se reacționară, trădând idealurile revoluției și partidul comunist. Studenții, cei care duseseră tot greul luptelor de stradă, vor trebui să revină în amfiteatre, fără a reuși să obțină mare lucru. Dorințele lor se vor îndeplini totuși treptat, în anii ce vor urma. Președintele Valéry Giscard d'Estaing în 1974, va îndeplini după 6 ani câteva din dorințele studenților, printre care dezincriminarea avortului, anularea cenzurii, scăderea vârstei majoratului la 18 ani, etc., în paralel cu reforma sistemului de învățământ superior. Studenții au căzut cumva la mijloc, nici învingători, pentru că n-au reușit să declanșeze o revoluție care să schimbe societatea din temelii, nici învinși, pentru că o bună parte din cerințele lor au fost satisfăcute ulterior. Marele perdant a fost Partidul Comunist Francez, care va culege un procent nesemnificativ de voturi la alegerile legislative. Vremea *epurării săl-*

batice din 1945, când comuniștii lichidau instant orice fost, prezent și viitor adversar politic trecuse. Procentul pe care-l obținuse în anii '50 PCF, partidul "celor 75,000 de împușcați", (sic! n-au fost nici măcar 10% din acest număr – o imensă minciună propagandistică) nu se va mai repeta vreodată. Odată cu reducerea sprijinului acordat de către *partidele comuniste frățești*, PCF va dispărea de pe scena politică. În același timp a început răfuiala cu forțele extremiste. Prin decretul prezidențial din 12 iunie 1968, 11 organizații și partide de extremă stângă vor fi scoase în afara legii. Alain Krivine va fi condamnat și înțemnițat, Daniel Cohn-Bendit va fi expulzat, mulți alți extremiști vor lua drumul penitenciarelor. Dar vor reveni ulterior, fără doar și poate. Și nu oricum, ci direct *în fruntea bucatelor*, care va să zică. Alain Geismar, Alain Krivine, Pierre Victor (născut Benny Lévy), Henri Weber, Roland Castro, și bine-înțeleș, Daniel Cohn-Bendit, toți evrei, indivizi dubioși, unii cu studii neterminate și fără a avea o calificare clară, pescuitori în ape tulburi în acel incendiar mai '68, ca niște adevărați *revoluționari de profesie*, sunt azi politicieni cunoscuți, unii chiar deputați în parlamentul european, după cum vom vedea mai târziu. Adevărații agitatori însă, **incendiatorii de profesie**, Louis Althusser, Jean Paul Sartre, Simone de Beauvoir, și încă mulți, mulți alții, vor rămâne nepedepsiți, continuând să răspândească până în ultima clipă a vieții lor semințele unei ideologii otrăvitoare. Șansa, sau neșansa lor, depinde cum o luați, a fost că n-au fost luați în serios de către *clasa muncitoare*, care a dovedit încă o dată că nu este și nu va putea niciodată să fie revoluționară. Demn de menționat este faptul că printre cele 11 organizații scoase în afara legii, nu s-a găsit nici o grupare sau organizație conservatoare, de dreapta, sau de extremă dreaptă. Cea mai importantă dintre ele, puternica organizație de extremă dreaptă **Occident**, nu a participat în nici un fel la tulburări, deși

avea suficiente motive s-o facă. Decretul menționează în mod special faptul că organizația respectivă nu s-a dovedit a fi câtuși de puțin subversivă.

Se pune acum problema ce a rămas din *revoluția* din mai 1968? Spiritul revoluționar? Nici măcar atâta. Nu cred că Parisul va mai vedea vreodată baricade. Dar cine știe? Se pare că fiecare generație visează la un moment dat la o revoluție. Pentru că, așa cum sublinia Cioran, necăjiți și trântori se vor găsi întotdeauna cu prisosință. Pînă la urmă, în aproape jumătate de secol de atunci, trăgând linie, nu rămâne decât exact ce a rămas din revoluția de la 1789, lozincile. Cîteva din cele mai celebre, citez :

Il est interdit d'interdire! L'ennui est contre-révolutionnaire! Soyez réalistes, demandez l'impossible! Même si Dieu existait, il faudrait le supprimer! Veuillez laisser le Parti communiste aussi net en sortant que vous voudriez le trouver en y entrant!, adică :

Este interzis să interzici! Plictiseala este contra-revoluționară! Fiți realiști, cereți imposibilul! Dacă Dumnezeu ar exista, ar trebui suprimat! Lăsați Partidul Comunist la plecare, tot atât de curat pe cât ați vrea să-l găsiți la intrare! Sic! Presupunând că am urinat pe el între timp, îmi permit să adaug. Edificator, nu?

Astăzi, încă mai sunt nostalgici care visează la acele zile, la atmosfera de haos ce se crease atunci, dar și la gărzi revoluționare cu stea roșie la chipiu, vînd pe străzi presupuși contra-revoluționari. Și cu asta, basta, ne mutăm în Germania.

Cap. 5 Germania – revoltă de dragul revoltei

Mișcările de protest ale tinerilor din Germania anului 1968 nu au avut nici pe departe amploarea celor din Franța, caracterizate prin lupte de stradă, baricade, etc..., dar și prin suprapunerea peste protestele studenților a unei uriașe greve generale. Mișcările studenților germani au fost mai degrabă proteste spontane, reprimare rapid de către forțele de ordine. Deși astfel de proteste au avut loc în mai toate centrele universitare din Germania de vest, ele nu au reușit să antreneze *clasa muncitoare*. De altfel, spre deosebire de Franța, cred că nici nu și-au propus așa ceva. Apoi mai trebuie spus că spre deosebire de Franța, cu o bogată tradiție comunistă, în Germania, comuniștii, rău văzuți de populație, erau ca și inexistenți, într-un fel de pseudo-ilegalitate. Germania avusese și ea înainte de ascensiunea nazismului o bogată tradiție comunistă. Problema germanilor era că aveau în față, la o aruncătură de băț, modelul comunist, la germanii din est, în plus și sub ocupație sovietică, realitate crudă care-i lămură perfect chiar și pe cei mai sceptici. Doar puteau vedea la câteva zile, în direct la tv, mame cu copii în brațe secerate de mitralierele automate montate de STASI la zidul Berlinului. Bașca faptul că majoritatea aveau rude *dincolo*, deci era practic imposibil să-și poată face iluzii asupra acestui regim criminal. Pe urmă, în Germania nu existau atâtea organizații și grupuscule de extracție comunistă, anarhiste, troțkiste, maoiste, castriste, etc..., precum erau în Franța, și nici nu erau atât de active. Apoi, spre deosebire de Franța, în universitățile din Germania era interzisă categoric orice formă de activitate politică, ca atare indivizi precum Sartre, Althusser sau Marcuse ar fi fost opriți în mod politico la intrare. În consecință, deși cel puțin în parte a avut cauze comune cu mișcarea de protest a studenților francezi, cea din Ger-

mania a fost complet diferită. Ca și în Franța, mișcările de protest au debutat la marile universități din capitală, cu reverberații mai apoi în tot restul țării. Criza economică cu care se confrunta Germania în acei ani a impus guvernului federal, ca și în Franța, o serie de măsuri de reformă a învățământului superior, care să-l ajusteze ceva mai bine la noile cerințe ale economiei, respectiv limitarea duratei studiilor și restrângerea numărului de locuri la disciplinele *umaniste*. Am mai discutat asta, economia capitalistă o avea ea nevoie și de filosofi, dar mult mai mult avea nevoie de ingineri, medici, agronomi, etc... În fond, acesta este motivul principal care a atras furia studenților germani, chiar dacă se susține cu totul altceva. Astăzi, mișcările de protest ale studenților germani sunt considerate ca o reacție la adresa *ipocriziei și paternalismului* autorităților de atunci (sic!). Se vorbește despre revolta tinerilor care nu mai voiau să-și asume vina părinților pentru cele întâmplate în cursul celui de-al doilea război mondial. Aiurea-n tramvai! Germania și-a asumat istoria recentă și a plătit cu vârf și îndesat totul. Cu o mie de miliarde de euro export în 2009, astăzi Germania este de departe prima putere economică din Europa, la foarte mare distanță de puterile învingătoare din al doilea război mondial, Franța și Anglia. Peste câțiva ani, atunci când ultimii supraviețuitori ai războiului vor fi trecut în lumea dreptilor, ea își va rescrie istoria recentă, cea adevărată, și nu cea dictată de învingători. Germania, o fi pierdut ea cele două războaie mondiale, dar l-a câștigat pe al treilea, cel economic, ca și Japonia de altfel. Iar germanii rămân același popor pe care îl știm, un popor mândru și creativ, care a dat enorm culturii europene. Spre deosebire de tinerii de atunci, cei de azi nu se mai lasă îmbrobodiți de minciunile cu care au fost spălate creierile atâtor generații, în ciuda prigoanei practicate de autorități. Mult detestata *wikipedie* susține că principalele cauze ale revoltei

studentilor ar fi fost : mai multă democrație, trecutul nazist al conducătorilor politici și al unora din profesori, reforma programei de studiu, reducerea influenței presei de dreapta, în special a publicațiilor editurii Axel Springer, oprirea războiului din Vietnam, îmbunătățirea condițiilor de viață mizerabile din țările lumii a treia și în fine, o cerere cât de cât concretă în raport cu aberațiile precedente, renunțarea la proiectul legii privind situațiile de urgență. Să le luăm acum în ordine. Chestia cu mai multă democrație era aberantă – atunci ca și acum, Germania avea un sistem parlamentar aproape perfect, nu trebuia decât să arunce un ochi peste zid ca să vadă cum devine chestia cu democrația socialistă sub cizmă sovietică. Chestiunea cu trecutul așa-zis nazist al multora era într-adevăr reală, să nu uităm însă că NSDAP a fost un partid de masă, nu se putea arunca o generație la gunoi pe criterii politice, printr-un proces de intenție tipic stalinist. Sigur că da! Nimic nou sub soare! Mai sunt și azi destui imbecili care învinovătesc acea generație că nu a stopat cariera lui Adolf Hitler, că nu a oprit Holocaustul, etc... Chestiunea cu programa de studiu nu mă privește, din ce am mai studiat, cred că era perfect adaptată la cerințele societății, economia Germaniei de azi o dovedește. Chestiunea cu *Axel Springer Verlag* era deja aberantă, pentru că pe toată durata *războiului rece*, publicațiile respective au dus o luptă crâncenă cu tot ce putea însemna ideologia comunistă. Să nu uităm că Germania ocupată era teatrul de război între est și vest, chiar dacă era un război rece, nu era mai puțin crâncen, așa cum vom vedea în continuare. Sigur că trustul Axel Springer patrona și reviste de scandal, extrem de gustate de către nemți, dar nu acestea îi deranjau pe studenți, ci lupta ideologică și propagandistică pe care o duceau publicațiile lui Axel Springer cu tot ce putea însemna comunismul. Chestiunea cu războiul din Vietnam și cu condițiile de trai din

lumea a treia erau deja complet aiurea, pentru că Germania era încă sub ocupație și nici nu avea colonii sau teritorii situate în lumea a treia. Ce să mai înțelegem de aici? Că ar fi trebuit să ajute Viet-congului cu trupe și armament? Sau să trimită mâncare în lumea a treia? **Idioten-spiel !** În ceea ce privește pachetul de legi privind situațiile de urgență, o astfel de legislație există în toate țările, iar protestul studenților nu avea absolut nici o motivație. Este normal ca în situații excepționale, în caz de calamități naturale ca inundații, cutremure catastrofale, etc., forțele de ordine și autoritățile să capete puteri sporite, concomitent cu limitarea anumitor drepturi cetățenești. Trăgând linie, vedem că, spre deosebire de studenții francezi, care totuși aveau doleanțe cât de cât concrete privind liberalizarea moravurilor, pe cei germani, mult mai altruști, îi dureau mai mult de lumea a treia, de Vietnam, îi dureau trecutul nazist al profesorilor, mai voiau să se schimbe și programa școlară, mai puține ore de specialitate și mai mult marxism-leninism probabil. Astăzi, privind retrospectiv, toate aceste chestiuni ni se par aberante, ne întrebăm dacă acei tineri erau cumva întregi la minte, cu atât mai mult cu cât avem în față eșecul categoric al sistemului comunist. Să nu uităm însă că cei ce s-au revoltat atunci, azi politicieni respectabili, conduc destinele Germaniei și pe cele ale Uniunii Europene. Nu trebuie pierdut din vedere acest fapt. Vom mai discuta asupra acestui aspect.

Cauzele reale ale protestelor au fost, așa cum spuneam, măsurile luate de guvern pentru adaptarea învățământului la cerințele economiei, în timp ce studenții ar fi vrut ca școala să se plieze pe cerințele lor. Sigur că da! Ar fi avut perfectă dreptate, cu o condiție însă – să fi fost un sistem privat. Dar nici atunci – pentru că sistemul de învățământ, fie el privat sau de stat, trebuie să respecte anumite ce-

rințe privind conținutul programei, plus anumite cerințe de ordin pedagogic și ideologic. Este totuși o societate liberă, dacă dorești să studiezi tehnica loviturii de stat sau marxism-leninismul, n-ai decât s-o faci acasă, în timpul liber! La facultatea de medicină se face medicină, atât și nimic mai mult, la fel este cazul și cu restul, de-asta e învățământ pe banii statului, eu așa gândesc. Măsurile despre care vorbeam au fost luate în timpul vacanței din vara lui 1966, așa că studenții au aflat de ele abia la întoarcerea la cursuri din toamnă. Principala măsură care i-a scos în stradă a fost însă limitarea duratei studiilor. Perfect normal! zic eu – când eram student, de-abia așteptam să termin facultatea, să nu mai stau pe banii părinților – voiam o grămadă de chestii pe atunci, un autoturism, un apartament, să călătoresc mai mult, în fine, tot ce-și putea dori un tânăr pe la douăzeci și ceva de ani. Se pare că unii dintre studenții germani doreau altceva, ca studenția să dureze cât mai mult, eventual toată viața – timp în care respectivii *să taie frunză la câini*. Exact ce spunea și Cioran: *revoluțiile sunt urzite de necăjiți și de trântori...* și mare dreptate avea. Protestele studenților, sporadice la început, au crescut treptat în intensitate, ceea ce a determinat guvernul să reducă fondurile alocate învățământului, dar să și înceapă o campanie de presă împotriva protestatarilor. **Studenții în amfiteatre, nu în stradă!** era sloganul zilei. Rezultatul a fost că opinia publică s-a întors rapid contra studenților. Conflictul a crescut în intensitate în data de 2 iunie 1967, odată cu vizita în Germania a lui **Mohammad Reza Pahlavi Aryamer**, Șahinșahul Iranului. Studenții au considerat că guvernul a primit cu brațele deschise un dictator *sângeros*. Evenimentele ulterioare îi vor contrazice categoric. Revoluția islamică îl va alunga pe șah, iar regimul religios al ayatollahilor și războiul cu Irak-ul le vor da suficient sânge iranienilor cât să se sature pe o mie de ani. Atunci

însă nu mai conta, esențial era ca **studenții furioși** să iasă în stradă, să protesteze, să se încaiere cu poliția, prea puțin contau motivele, care, așa cum am văzut până acum, se pot găsi oricând. Conflictul cu autoritățile debutează violent, când demonstranții adunați în fața Operei, pe care șahul tocmai o vizita, au fost împrăștiați cu violență de către poliție, ajutată și de agenți de securitate ai șahului. În învălmășeala generală care s-a produs în urma atacului poliției, pe o stradă lăturalnică, studentul Benno Ohnesorg, care ieșise din casă să vadă ce se mai întâmplă, este împușcat în cap din spate, de către sergentul de poliție Karl-Heinz Kurras. Un *agent provocateur*, care va să zică, cum spun francezii. Ancheta ulterioară va mușamaliza această afacere, pe principiul că *vinovat e mortul*. Căderea Zidului Berlinului în 1989 și investigațiile făcute în arhivele serviciilor secrete din fosta RDG, a demonstrat că sergentul Karl-Heinz Kurras era de fapt agent al poliției secrete comuniste STASI, infiltrat în Germania de vest. Nu va fi niciodată condamnat. În nr.4/2012, revista *Der Spiegel* a inițiat o anchetă independentă privind cele întâmplate atunci. Analiza imaginilor și documentelor din epocă a relevat faptul că ancheta poliției a fost mușamalizată, iar raportul medico-legal a fost falsificat. Investigațiile făcute în arhivele STASI nu au relevat faptul că agentul Kurras ar fi primit vreun ordin, astfel că nu s-a putut stabili mobilul crimei. Neavând suficiente elemente, parchetul a decis să nu redeschidă dosarul. Astăzi, un mic monument în fața Operei din Berlin amintește de această oribilă crimă. În zilele următoare, ample demonstrații contra brutalității poliției au avut loc pe tot teritoriul țării, ceea ce a determinat autoritățile să ia noi măsuri restrictive, respectiv interzicerea adunărilor publice ale studenților și trecerea universităților sub autoritatea directă a statului. Presa a contribuit și ea la încingerea spiritelor. În consecință, revoltați de asasinarea colegului lor și de politica

represivă a autorităților, studenții au luat sub control clădirea Universității Libere din Berlin și mai apoi a altor institute de învățământ superior. Protestul a luat amploare, întinzându-se rapid în toată țara. Spre sfârșitul anului 1967, protestul cuprinsese cam toate instituțiile de învățământ superior de pe teritoriul Germaniei de vest. În primele luni ale anului 1968, escaladarea conflictului cu autoritățile a continuat, țara asistând la cele mai mari demonstrații de protest de la război încoace. Revolta studenților a crescut și mai mult, odată cu tentativa de asasinat asupra lui Rudi Dutschke, unul din liderii SDS, (Sozialistischer Deutscher Studentenbund) puternica organizație a studenților de stânga germani. Rudi Dutschke va muri după câțiva ani datorită rănilor la cap, iar asasinul său, Josef Bachmann, prins și condamnat, se va sinucide câțiva ani mai târziu. Dat fiindcă publicațiile lui Axel Springer sprijineau masiv politica guvernului, studenții s-au mobilizat, încercând să împiedice distribuția lor. Din nou poliția a intervenit în forță cu brutalitate, bilanțul ciocnirilor cu forțele de ordine fiind de doi morți și cca. 400 de răniți din rândul protestatarilor. Astăzi, privind în perspectivă, pare de neînțeles violența autorităților împotriva unor proteste, cel mai adesea pașnice, ale studenților germani, în comparație cu violențele înregistrate în aceeași perioadă în Franța. Se uită mult prea adesea de situația în care se găsea Germania în acea perioadă, nici *wikipedia* nu face excepție, dar nici onaniștii tardivi ce se cred analiști politici din presa autohtonă. Țara divizată, amândouă Germaniile practic sub ocupație, la interfața a două blocuri militare opuse, gata oricând de incursiuni în teritoriul advers. Chiar dacă trupele americane din Germania de vest serveau în principal să blocheze o eventuală invazie sovietică, responsabilii militari americani puteau vedea în amplele demonstrații ale studenților de stânga, un embrion al unei eventuale insurecții comuniste, ceea ce ar

fi putut duce la creșterea prezenței militare americane. Situația politică din Germania în mai 1968 era radical diferită de cea din Franța, nici nu suferă comparație. Așa se explică reacția brutală a autorităților, susținerea acordată guvernului de către presă și mass-media, dar și neparticiparea *clasei muncitoare* la proteste. Nici în Germania de est lucrurile nu stăteau mult mai bine. Orice demonstrație cât de mică de protest era reprimată chiar înainte să înceapă, nu neapărat datorită faptului că STASI era omniprezentă, cât datorită regimului de ocupație sovietică. Am călătorit spre sfârșitul epocii comuniste de mai multe ori în fosta RDG, atât în interes personal, cât și de serviciu. Pentru că nici atunci și nici acum, mulți habar nu au ce a însemnat pentru germanii din est cei 44 de ani de prezență sovietică, voi da câteva exemple, tinerii de azi trebuie să știe. Astfel, în fiecare oraș mai răsărit exista un cartier sovietic, cu cofetării rusești, cinematografe rusești, restaurante rusești, totul, absolut totul era rusesc, inclusiv numele străzilor, personalul era rusesc, iar accesul nemților era strict interzis în aceste cartiere. Dacă un rus vedea o coadă și îl interesa ce *se dădea* acolo, putea să se bage în față fără probleme, de asemenea în mijloacele de transport în comun putea ridica pe oricine de pe scaun pentru a se așeza. În plus, pentru străini, cum era cazul meu, pentru un delict cât de mic, polițaiul care te reținea era obligat să te conducă mai întâi la comandamentul sovietic din zonă pentru a fi interogat. Multora din cei mai în vârstă, cele scrise aici le vor aminti poate de *regimul sălbatic de ocupație sovietică* de după 23 august 1944. Revenind la mișcările de protest ale studenților, apogeul a fost atins în mai 1968, când aceștia, încurajați de cele ce se petreceau în Franța, au reușit să mobilizeze în Bonn, pe atunci capitala Germaniei de vest, cca. 80,000 de persoane, în general studenți, elevi și sindicaliști, pentru a protesta contra pachetului de legi privind situ-

ațiile de urgență. Protestul nu a avut nici un efect și legea a fost adoptată de Bundestag. A fost ultima mare mișcare de protest, incomparabil mai redusă ca amploare față de cele din Franța, care a marcat eșecul total al mișcării de protest a studenților germani. Spre sfârșitul anului, minată de disensiuni, dar și de eșecul categoric în fața autorităților statului, SDS se va sparge în țandări, dispărând în 1970 de pe scena politică. Ca și în America, mici grupuscule de studenți cu apetit pentru violență, se vor radicaliza, trecînd în *underground*, afirmându-se prin activități teroriste, așa cum vom vedea în continuare.

Cap. 6 Baader – Meinhof & Brigade Rosse

Cea mai cunoscută grupare teroristă rezultată în urma eșecului protestelor studențești din 1967-68 a fost **Facțiunea Armata Roșie** (Rote Armee Fraktion) – sic! mai cunoscută publicului larg și sub numele de **Grupul Baader-Meinhof**. Gruparea, auto-definită drept *grupare de gherilă urbană comunistă și anti-imperialistă*, s-a făcut rapid cunoscută prin atentate, răpiri, jafuri cu mână armată, care s-au soldat cu 34 de morți, multe fiind doar victime colaterale, precum șoferi și bodyguarzi. Grupul inițial a avut doar patru membri, respectiv **Andreas Baader, Gudrun Ensslin, Horst Mahler, și Ulrike Meinhof**, aceștia fiind de fapt *prima generație* de teroriști. A doua generație a activat spre sfârșitul anilor '70, fiind compusă din foști membri ai grupării **Socialist Patients' Collective**. A treia generație și ultima, a activat între 1980-90. Gruparea teroristă și-a anunțat dizolvarea printr-un comunicat remis Agenției Reuters în 20 aprilie 1998. De atunci nu s-a mai auzit nimic despre această grupuscul terorist. Această grupare teroristă nu a apărut din neant, originile ei se regăsesc în eșecul categoric al stângii radicale germane, al protestelor studențești din 1968 (68er-Bewegung), scoaterea în afara legii a Partidului Comunist German, încă din 1956, orientarea clasei muncitoare germane spre lupta sindicală care îi apărea ca cea mai potrivită cale de a obține mai multe drepturi salariale. În consecință, apărea foarte clar chiar și pentru cei mai radicali adepți ai extremei stângi că o revoluție comunistă nu avea nici o șansă în Germania, deoarece nu interesa pe nimeni. În consecință, și-au schimbat orientarea spre alte țeluri *revoluționare* precum lupta contra imperialismului, cel american evident, contra marelui capital, pentru *eliberarea* femeii, contra rasismului, contra foștilor naziști acum cocoțați în înalte funcții, etc... Baza teoretică a

fost oferită, ca de obicei, de *experiența revoluționară* a tovarășilor Mao Zedong, Ho Chi Minh și Che Guevara, adaptată la noile condiții din Germania de vest, de scrierile lui Herbert Marcuse, Jürgen Habermas și mai ales, Oskar Negt, tustrei asociați cu *Școala de la Frankfurt*. Cu un început timid, în 2 aprilie 1968, Gudrun Ensslin și Andreas Baader, împreună cu Thorwald Proll și Horst Söhnlein vor incendia două magazine *în semn de protest față de războiul din Vietnam*. Arestați, vor fi condamnați la câte trei ani de închisoare, fiind eliberați condiționat după un an și jumătate. Considerând că prezintă încă un pericol, un tribunal va anula această decizie, cei patru fiind rechemati. Doar ultimul se va întoarce la închisoare, ceilalți trei vor fugi în Franța unde vor fi adăpostiți într-o casă conspirativă aparținând unui jurnalist, *revoluționar* și el, evident, Régis Debray, faimos *tovarăș de luptă* al lui Che Guevara. Întorși în Germania, Andreas Baader va fi arestat în aprilie '70, pentru ca după numai o lună să evadeze cu ajutorul lui Ulrike Meinhof. Ulterior vor pleca în Iordania, în Gaza, unde se vor antrena în vederea *activității* ulterioare, împreună cu membri ai Frontului Popular de Eliberare a Palestinei. Antrenați la modul *profesional*, se vor putea întoarce în Germania gata de acțiune. Bazele grupului ce va teroriza Germania în următoarele două decenii fuseseră puse. Principalul sprijin logistic și material le va veni din RDG prin serviciile secrete STASI, care în plus, le vor oferi adăpost și identități false celor urmăriți.

Proaspăt reveniți în Germania, se vor apuca de *treabă*, începând lupta anti-imperialistă cu chestii mărunte, pentru *a-și intra în mână*, ca să zic așa, spargeri de bănci și atacuri cu bombă împotriva bazelor militare americane și clădirilor trustului Axel Springer. Extrem de *lucrativi*, se vor face rapid cunoscuți prin comunicate și mai ales prin

logo-ul cu pistolul-mitralieră MP5 Heckler & Koch, având în fundal o stea roșie. Au reușit rapid să-și creeze simpatii în rândul unei bune părți a populației, care nu vedea cu ochi buni masiva prezență militară americană, dar și printre cei oboșiți de *plictiseala vieții burgheze*. (sic!) În cele din urmă, hăituiți de forțe de poliție de-a dreptul impresionante, Baader, Ensslin, Meinhof, Holger Meins și Jan-Carl Raspe vor fi capturați în 1972. Toți cei cinci membri ai primei generații RAF vor fi încarcerați în închisoarea de maximă siguranță Stammheim, la nord de Stuttgart, în condiții de izolare totală. Cu toate acestea, vor reuși să comunice între ei folosind o metodă ingenioasă. Vor intra de mai multe ori în greva foamei în semn de protest față de condițiile de detenție. De mai multe ori vor ajunge în stare gravă, astfel încât vor trebui alimentați cu forța. În ciuda efortului depus de autorități pentru a-i ține în viață pe cei cinci, Holger Meins va muri în 9 noiembrie 1974. Moartea lui și protestele publice vor determina autoritățile să le îmbunătățească regimul de detenție celor patru rămași în viață.

În timp ce se pregătea procesul celor patru, fără absolut nici o legătură cu cei închiși, a doua generație RAF va intra în scenă, făcându-se cunoscută prin acțiuni violente. Prima acțiune a avut loc în 27 februarie 1975, prin răpirea candidatului democrat-creștin la primăria Berlinului, Peter Lorenz, teroriștii cerând în schimb, eliberarea unor colegi de-ai lor, condamnați deja pentru diverse delictе. Cum aceștia nu erau condamnați pentru crimă, guvernul a acceptat schimbul. La următoarea acțiune însă, în 24 aprilie 1975, ocuparea ambasadei germane din Stockholm, urmată de luare de ostatici, guvernul nu va mai ceda, astfel că doi ostatici și doi teroriști își vor pierde viața în urma aruncării în aer a ambasadei. Procesul primei generații de

teroriști, Baader, Ensslin, Meinhof, și Raspe va începe pe 21 mai 1975, în condiții de maximă siguranță. Pe 9 mai 1976, Ulrike Meinhof este găsită moartă în celula sa, spânzurată cu un șnur confecționat din perdelele de la fereastră. Poziția nefirească a corpului acesteia, dar și a scaunului pe care se presupune că l-ar fi folosit, indicau mai degrabă o crimă. Ancheta a mușamalizat totul, deși au fost destui care au contestat rezultatul anchetei. Răzbunarea grupării teroriste nu s-a lăsat nici ea prea mult așteptată, astfel că în 7 aprilie 1977, procurorul federal Siegfried Buback, șoferul și garda sa de corp sunt ciuruiți de gloanțe în timp ce mașina în care se găseau era oprită la un stop. Acesta afirmase adesea în presă că oameni precum Andreas Baader & Co. **nu merită un proces echitabil**. Pe 28 aprilie 1977, cei trei rămași în viață, Andreas Baader, Gudrun Ensslin și Jan-Carl Raspe au fost condamnați la detenție pe viață, pentru constituirea unui grup terorist și pentru diverse activități teroriste. Procesul s-a desfășurat în condiții de siguranță nemaîntâlnite până atunci în istoria justiției: sute de polițiști au asigurat paza, lunetiști pe acoperișuri, toată zona supravegheată din elicopter 24/24, etc... Ulterior s-a aflat că procesul a fost în bună parte o înscenare, martorii principali ai acușării, Karl-Heinz Ruhland și Gerhard Müller, foști membri ai grupării, făcând depoziții dictate de poliție. În schimbul depoziției sale, Müller a fost *“iertat”* pentru asasinarea ofițerului Norbert Schmidt în Hamburg (1971), a fost eliberat, răsplătit cu 500,000DM, după care i s-a asigurat un nou domiciliu în SUA, sub o identitate falsă. Alte măsuri au fost luate pentru intimidarea avocaților apărării, de asemenea au fost constatate numeroase abuzuri și încălcări ale legii în cursul desfășurării procesului. În 26 noiembrie 1976, o uriașă acțiune a poliției și forțelor de securitate, a condus la arestarea a nu mai puțin de 23 de persoane, suspecte de apartenență la organizație.

Apărarea celor patru acuzați (Ulrike Meinhof era atunci încă în viață) s-a concentrat pe ideea că atâta vreme cât războiul din Vietnam constituie o violare a dreptului internațional, bazele americane din RFG constituie *objective* perfect legale ale activității RAF. De asemenea, au prezentat și dovezi ale colaborării statului german cu armata SUA, deși oficial statul german nu era implicat în conflictul din Asia de sud-est. Pe 30 iulie 1977, Jürgen Ponto, directorul general al Dresdner Bank, a fost împușcat mortal în fața casei sale din Oberursel, în contextul unei tentative eșuate de răpire, autorii fiind Brigitte Mohnhaupt, Christian Klar, Susanne Albrecht. Câteva săptămâni mai târziu, în data de 5 septembrie 1977, Hanns Martin Schleyer, președintele patronatului german, fost ofițer SS, este răpit, cu această ocazie fiind uciși toți membrii escortei sale, trei polițiști și șoferul său. Ulterior, printr-o scrisoare adresată guvernului, răpitorii au precizat că doresc eliberarea a 11 deținuți, printre care și cei trei din grupul Baader. Guvernul va tergiversa răspunsul, în speranța că poliția va descoperi ascunzătoarea în care era deținut Schleyer. Criza va fi agravată de deturnarea zborului 181 al companiei Lufthansa de la Palma de Mallorca spre Frankfurt, în 13 octombrie 1977. Teroriștii, de această dată, membri ai Organizației pentru Eliberarea Palestinei, conduși de un anume Zohair Youssef Akache, zis și Cpt. Mahmud, vor cere la rândul lor eliberarea celor 11, plus a încă doi palestinieni deținuți în Turcia, și plata unei sume de 15 milioane de dolari. Guvernul german, decis de această dată să nu mai cedeze, a refuzat categoric să discute cu teroriștii. Avionul Lufthansa, aterizat la Roma, va decola, ajungând în Dubai via Larnaca, apoi Aden și în fine a aterizat în Mogadishu, Somalia, fiind pilotat de copilotul Jürgen Vietor, comandantul aeronavei, Jürgen Schumann, fiind împușcat în Aden pentru *lipsă de cooperare*. Guvernul german a decis să salveze pasagerii avionului prin-

tr-o operație riscantă condusă de Hans-Jürgen Wischniewski, subsecretar de stat. În seara zilei de 18 octombrie, un mic grup de luptători anti-teroriști a luat cu asalt avionul. În mai puțin de 7 minute toți teroriștii erau morți. Nici unul din pasageri nu a avut de suferit. Victoria trupelor speciale asupra teroriștilor a fost anunțată la radio. Gardienii închisorii în care erau deținuți Andreas Baader, Gudrun Ensslin și Jan-Carl Raspe, au avut grijă ca știrea să poată fi auzită de către cei trei la radiourile din celulă. A doua zi, gardienii vor descoperi trupurile neînsuflețite ale celor trei, Baader și Raspe împușcați în cap, Ensslin spânzurată. Ancheta demarată cu această ocazie a stabilit că cei trei, aflând de eșecul acțiunii grupului de teroriști palestinieni, au hotărât să se *sinucidă în grup*. Puțin plauzibil, zic eu, dat fiindcă cei trei nu apucaseră să discute între ei. La fel cum probabilitatea de a procura o armă, în condițiile ultra-severe de securitate din închisoarea Stammheim era practic imposibilă. (mai multe filtre de control corporal minuțios, detectoare de metal, discuția cu prizonierii în prezența unui gardian, înregistrarea video a convorbirii, etc...) Cu toate acestea, cei doi avocați ai apărării, Armin Newerla și Arndt Muller, vor fi condamnați pentru *contrabandă cu arme* doi ani mai târziu, acuzați că ar fi furnizat armele cu care s-au sinucis cei doi. Anchete ulterioare au stabilit că rana mortală din ceafa lui Andreas, fusese produsă de un foc de armă tras de la 30-40cm distanță, făcând imposibilă ipoteza unei sinucideri. Apoi s-a constatat că pe nici una din mâinile lui Raspe nu s-au găsit urme de praf de pușcă. S-au găsit însă pe mâna dreaptă a lui Andreas Baader, deși acesta era stângaci. Altă nedumerire a apărut în momentul în care s-a constatat că pe nici unul din cele două pistoale nu s-au găsit amprente. În fine, Raspe a fost găsit *sinucis* cu arma în mână, chestiune absolut imposibilă atâta vreme cât se împușcase în cap. În ceea ce o privește pe Gudrun

Ensslin, principala suspiciune a fost identică cu cea din cazul *sinuciderii* lui Ulrike Meinhof, scaunul folosit era mult prea departe ca să poată fi folosit pentru sinucidere. De altfel, Gudrun Ensslin scrisese cu câteva zile mai înainte avocatului ei, citez :

*"I am afraid of **being suicided** in the same way as Ulrike. If there is no letter from me and I'm found dead; in this case it is an assassination."*
, respectiv :

*"Mi-e teamă că **voi fi sinucisă** în același fel ca și Ulrike. Dacă nu primiți nici o scrisoare de la mine, și sunt găsită moartă, atunci să știți că a fost un asasinat. "*

Deși a fost constituită o comisie internațională de anchetă, care să ancheteze circumstanțele morții lui Ulrike Meinhof, aceasta nu a reușit să descopere nimic în plus față de ce se știa deja. Astăzi, apare cu claritate faptul că cei patru au fost uciși cu cruzime din ordinul guvernului. Nimeni altcineva nu putea să acopere această faptă oribilă. Chiar dacă cei patru erau teroriști, trei din ei erau deja condamnați, nici o rațiune de stat nu poate justifica un astfel de asasinat. În aceeași zi cu acțiunea de pe aeroportul Mogadishu, Hanns Martin Schleyer avea să fie împușcat în apropiere de Mulhouse, Franța. Așa s-a terminat așa-numita *toamnă germană*, o perioadă de criză fără precedent, în care guvernul german a trebuit, cu orice risc, să refuze orice discuție cu teroriștii.

Destrămarea Uniunii Sovietice și a întregului bloc de state comuniste satelite, nu pare să fi avut nici o influență asupra activităților RAF, deși, așa cum am menționat deja, STASI le asigurase un permanent

sprijin logistic. Seria asasinatelor și atentatelor cu bombă semnate RAF a continuat și după căderea Zidului Berlinului. Printre acestea, cele mai importante au fost : uciderea lui Ernst Zimmermann, director general la MTU Aero Engines, un atentat cu bombă la baza aeriană americană din Rhein-Main, care-l viza pe comandant, în care au fost ucise două persoane, atentatul cu bombă asupra directorului executiv de la Siemens, Karl-Heinz Beckurts, ucis împreună cu șoferul său, împușcarea lui Gerold von Braunmühl, înalt funcționar în Ministerul de Externe, uciderea președintelui Deutsche Bank, Alfred Herrhausen, folosind o bombă extrem de sofisticată ce a reușit să penetreze blindajul mașinii oficiale, și în fine, împușcarea lui Detlev Karsten Rohwedder, responsabil cu privatizarea economiei fostei RDG. Cum asasinii acestora n-au fost identificați niciodată, nu este absolut sigur că autorii ar fi fost membri ai RAF. Ultima mare acțiune împotriva RAF a avut loc în data de 27 iunie 1993, când un agent al serviciilor speciale germane, Klaus Steinmetz, a reușit să se infiltreze în organizație, permițând arestarea a doi teroriști, Birgit Hogefeld și Wolfgang Grams. În schimbul de focuri ce a urmat, Grams și ofițerul Michael Newrzella au fost uciși. Ulterior s-a stabilit că Grams a fost executat fără judecată pentru uciderea lui Michael Newrzella, ministrul de interne fiind obligat să demisioneze. Ultima dată când s-a auzit de RAF a fost în 20 aprilie 1998, când un comunicat în germană a fost trimis prin fax Agenției Reuters, acesta precizând, citez :

"Vor fast 28 Jahren, am 14. Mai 1970, entstand in einer Befreiungsaktion die RAF. Heute beenden wir dieses Projekt. Die Stadtguerilla in Form der RAF ist nun Geschichte. ", adică :

"Cu aproape 28 de ani în urmă, pe 14 mai 1970, RAF s-a ridicat la

lupta de eliberare. Astăzi acest proiect s-a sfârșit. Gherila urbană ce a luat înfățișarea de RAF este de acum istorie."

În 2007, ultimii teroriști aflați în închisoare, Christian Klar, Brigitte Mohnhaupt și Eva Haule, au fost eliberați.

Clădită pe ruinele mișcărilor de protest ale studenților din 1967-68, organizația **Rote Armee Fraktion** (RAF), sau **Banda Baader-Meinhof**, cum a fost denumită în mass-media, deși Ulrike Meinhof nu a avut niciodată rolul de lider, nu a avut niciodată o doctrină, activitatea ei s-a limitat doar la acte teroriste, *în semn de protest* față de războiul din Vietnam, față de prezența americană în Germania, față de ajutorul american acordat statului Israel, etc... Nu au emis niciodată vreun document cu caracter programatic din care să deducem cumva dacă aveau o doctrină și în ce consta ea. Terorismul RAF nu a fost decât consecința previzibilă a eșecului definitiv și irevocabil al comunismului pe pământ german. **O ultimă zvâcnire a fiarei.** Violentă și teroristă. Paradoxal, la începuturi, gruparea s-a bucurat dacă nu de de sprijinul direct al populației, cel puțin de destulă simpatie și înțelegere, spre deosebire de *meteorologii* evrei, detestați de către majoritatea populației americane. Diverse sondaje de opinie din acei ani, au arătat că cel puțin un sfert din populația Germaniei simpatiza cu gruparea Baader-Meinhof, iar unul din zece germani afirma că ar adăposti un membru al bandei. Atitudinea germanilor a început să se schimbe în momentul deturnării cursei Lufthansa, atunci când fiecare german s-a pus în pielea ostaticilor. Până atunci, asasinarea marilor magnați ai super-concernelor le apărea ca ceva abstract, ca un risc asumat în compensație pentru înalta funcție de conducere, salariul uriaș și dividendele pe care le încasau. Dintr-o dată s-au trezit în

pielea ostaticilor de la Mogadishu, simpli germani amenințați de grenadele teroriștilor palestinieni, odioși în ochii germanilor, de când cu masacrul sportivilor evrei de la Olimpiada din München din 1972. Asocierea charismaticului cuplu Andreas Baader-Ulrike Meinhof, văzuți ca un fel de Bonnie & Clyde (tocmai apăruse filmul), cu teroriștii palestinieni le apărea deodată monstruoasă și asta a dus la o scădere dramatică de popularitate. Guvernul german, după ce a cedat o dată, dându-și seama că cedând în continuare va da apă la moară terorismului, a socotit că e momentul să refuze orice discuție cu teroriștii, luând măsuri tot mai dure împotriva acestora. Activitatea teroristă a RAF nu a reușit să clintească câtuși de puțin regimul politic german. Paradoxal, comunismul pur și dur din RDG, perfect transparent pentru germanii din vest, le-a făcut cel mai mare deserviciu teroriștilor, constrângându-i la activități specifice crimei organizate, trafic de arme, jafuri și spargerii, asasinate. Odată cu încetarea războiului din Vietnam, cu retragerea trupelor sovietice din fosta RDG, urmată de reunificarea Germaniei, cu dispariția fizică spre sfârșitul secolului a mării părți a demnitarilor germani cu trecut nazist, a dispărut și *obiectul muncii* grupării teroriste, ca atare, hăituită de autorități, decimată numeric, nu avea în față decât două posibilități, fie să se desființeze, fie să-și rezume *activitatea* doar la jafuri și spargerii, devenind o grupare de infractori. Au ales prima variantă, intrând definitiv în istorie.

Consecință directă a eșecurilor stângii marxiste de a declanșa o revoluție comunistă, sau măcar de a se integra ca forță politică democratică în sistemul parlamentar al așa-zisei "*democrații burgheze*", alte și alte "*mișcări revoluționare*" au apărut în scenă prin anii '70-'80, în mai toate țările occidentale. De altfel, era și imposibil să nu apară,

pentru că marxism-leninismul este terorist prin doctrină și mod de acțiune. Multe astfel de mișcări au apărut în țările cu o democrație fragilă din America de Sud, în țări din Asia, multe având drept scop *"eliberarea poporului"* de sub regimuri autoritare sau de dictatură militară, consecință directă a unei instabilități politice de lungă durată de care au profitat pescuitorii în ape tulburi comuniști. Multe astfel de mișcări au fost sprijinite indirect de Uniunea Sovietică prin sateliții săi, de departe cele mai active fiind Cuba și Cehoslovacia. Spre sfârșitul sec.20, odată cu eșecul definitiv al marxismului economic, odată cu prăbușirea statului sovietic, *"colosul cu picioare de lut"*, majoritatea acestor mișcări s-au apropiat de crima organizată, devenind adevărate bande gangsterești, care se auto-finanțau prin jafuri armate, asasinate la comandă și trafic de droguri. Un fenomen tipic în epocă a fost *"solidaritatea cu lupta eroică a poporului palestinian"*, pretext pentru a ataca infrastructura NATO, cetățenii americani și israelieni, ambasade, etc... În multe țări, reacția promptă și severă a autorităților a împiedicat cristalizarea unor acte izolate de sabotaj în adevărate mișcări teroriste. În fine, mă interesează mai puțin aceste aspecte, cât fenomenul de apariție a lor pe bătrânul continent, dar și tendințele de evoluție ulterioară. În acest sens, cea mai semnificativă grupare teroristă din epocă a fost *Brigate Rosse*, Brigăzile Roșii, desemnată adesea prin abrevierea BR, grupare ce a terorizat Italia, începând de prin anul 1970. Organizația, cu ramificații și celule teroriste pe întreg teritoriul Italiei, s-a făcut cunoscută prin aceleași metode de luptă ca și banda Baader-Meinhof, răpiri, asasinate, sabotaje, atentate cu bombă, spargerii de bănci, la care s-au adăugat, pentru auto-finanțare, trafic de arme și droguri, metode tipic mafioate. Pe de altă parte, auto-declarată *grupare revoluționară marxist-leninistă*, Brigăzile Roșii au fost complet diferite de Baader-Meinhof, atât prin

scopul declarat, cât și prin doctrină. Trebuie ținut aici cont de condițiile specifice din Italia, complet diferite de cele din Germania : o îndelungată tradiție comunistă și existența unui partid comunist puternic cu reprezentare parlamentară, la care s-au adăugat o lungă criză economică și o instabilitate politică, manifestată prin dese schimbări de guvern. Spre deosebire de gruparea germană, BR avea scopuri mult mai clar definite, respectiv transformarea Italiei într-un *stat revoluționar* prin luptă armată și scoaterea țării din NATO. În fapt, foarte mulți italieni au simpatizat mai degrabă cu doctrina lor și mai puțin cu *metodele lor de luptă*, dat fiindcă aveau deja exemplul Mafiei și Camorrei. De asemenea, acțiunile lor au fost mult mai ample și mai sângeroase decât ale grupării germane. Poliția a înregistrat numai în primii zece ani de existență ai mișcării un bilanț impresionant, peste 75,000 de acte de violență. Per total, 75 de persoane au fost asasinate, multe dintre ele persoane publice, politicieni, parlamentari, industriași, dar și victime colaterale, șoferi, agenți de poliție, carabinieri, paznici și gărzi de corp.

Istoriceste vorbind, înființarea Brigăzilor Roșii a avut loc în 1970, la universitatea din Trento, membrii fondatori fiind Renato Curcio, Margherita (Mara) Cagol și Alberto Franceschini, studenți pe atunci. Cu timpul, au reușit să atragă și alți studenți radicali, astfel că s-au creat două grupări, una în jurul lui Curcio și Cagol, la Trento, în cadrul facultății de sociologie a universității, și celălalt, format din studenți comuniști excluși din partid pentru radicalism, la Reggio Emilia, în jurul lui Franceschini. *Activitatea* a debutat timid, cu atacuri și sabotaje asupra marilor întreprinderi din zonă, Magneti-Marelli, FIAT, Pirelli, Siemens, dar și răpirea unui maestru, eliberat ulterior. Acțiunile devin tot mai îndrăznețe, pe măsură ce membrii grupării își intră în

mână, astfel că în iunie 1974 ucid doi activiști ai MSI (Movimento Sociale Italiano), partid de dreapta. Reacția autorităților a fost relativ promptă, astfel că cei doi conducători, Curcio și Franceschini sunt arestați în 1974, judecați și condamnați la 18 ani de închisoare. Curcio va fi eliberat de un comando condus de către Mara Cagol, cu care se căsătorise între timp, dar va fi arestat din nou în scurt timp. Odată ce capii grupării erau înțemnițați, conducerea operativă a fost imediat preluată de *cadre* pregătite din vreme, astfel că BR se va orienta cu precădere spre răpiri de persoane publice, pentru a obține la schimb eliberarea celor închiși. În consecință, *activitatea* s-a dezvoltat și diversificat, concomitent cu creșterea drastică a numărului de membri, noi filiale au fost înființate la Roma, Genova și Veneția. Principalele activități în epocă au fost răpirile și jafurile cu mână armată, împreună cu nelipsitul trafic de arme și droguri. Un manifest emis în 1975, preciza că scopul grupării este să destabilizeze statul, dat fiindcă acesta este o *colecție imperialistă de corporații internaționale*. De asemenea, în timpul proceselor membrilor grupării, s-a intensificat și activitatea teroristă de intimidare și asasinare a judecătorilor, procurorilor și polițiștilor care se ocupau de aceste cazuri. În 1978, a doua generație de *brigadieri*, condusă de un anume Mario Moretti, a comis o enormă eroare politică, răpindu-l pe Aldo Moro, figură emblematică a democrației creștine, un politician extrem de popular, cel care realizase *compromisul istoric* dintre democrați-creștini și comuniști. Un comando echipat cu uniforme furate de la Alitalia, va organiza o ambuscadă, ucigând cei cinci membri ai escortei lui Aldo Moro, răpindu-l pe fostul prim-ministru. Imaginea cu cei cinci membri ai escortei, ciuruiți de gloanțe, a făcut ocolul lumii. În schimbul eliberării lui Aldo Moro, răpitorii au cerut eliberarea unor membri ai grupării. Guvernul italian a refuzat orice fel tratative cu

teroriștii, astfel încât aceștia, având și poliția pe urme, l-au executat după 54 de zile pe fostul prim-ministru. O altă enormă greșeală politică a fost asasinarea, în 1979, a lui Guido Rossa, comunist extrem de popular, unul din liderii mișcării sindicale italiene. Cele două asasinate s-au dovedit a fi un adevărat dezastru pentru grupare, pierzând unul din principalele atuuri ale unei gherile urbane, suportul populației. Totodată, autoritățile au declarat război total grupării teroriste, peste 12,000 de extremiști de stânga fiind arestați numai în 1980. Mulți membri ai mișcării au reușit însă să scape, majoritatea fugind în Franța. Asasinatele ca răzbunare, răpirile pentru răscum-părare, jafurile armate au continuat însă, publicul percepend deja gruparea ca pe o organizație criminală de tip mafiot. BR s-a autodizolvat printr-un comunicat oficial emis în 1988. O altă grupare, având aceeași denumire, a apărut pe scena politică italiană în 1990, făcându-și simțită prezența prin asasinarea a doi consilieri guvernamentali, Massimo D'Antona și Marco Biagi. Din nou autoritățile au reacționat cu promptitudine, mulți membri ai noii grupări au fost arestați, alții au fost împușcați în schimburile de focuri cu carabinierii, în final, prin 2005, ultimii membri ai grupării au fost arestați, judecați și întemnițați pe viață.

Și în încheiere, câteva cuvinte despre Primăvara de la Praga. Nu face obiectul studiului nostru, dar am ținut să precizez asta, pentru că de mult prea multe ori, această acțiune de liberalizare politică, dublată de o distanțare de Moscova, din Cehoslovacia anului 1968, este asociată în mod fals, cu mișcările de protest ale tineretului occidental din același an. Primăvara de la Praga a fost o acțiune politică de reformă, pornită de la vârful Partidului Comunist din Cehoslovacia, de la un grup de lideri reformiști, în frunte cu Alexander Dubček. Faptul că

demersul lor a fost susținut de o mare parte a populației, inclusiv de către intelectuali și studenți, nu are absolut nici o semnificație, pentru că decizia a fost luată fără absolut nici o consultare a populației, ca orice decizie luată de către partidul comunist.

Partea V. Ce-am avut și ce-am pierdut

Motto :

“Europa de astăzi (Occidentul) oferă un spectacol de nerozie și îndobitocire cum rareori a mai fost din secolul IV încoace. [...] Și ăștia să realizeze amplitudinea ființei! Aida de! Vor realiza amplitudinea sclaviei, către care au făcut deja pași mari...”

(N. Steinhardt, Monahul de la Rohia răspunde la 365 de întrebări incomode adresate de Zaharia Sângeorzan)

Am văzut în capitolul precedent cum toate mișcările de protest ale studenților au eșuat datorită reacției brutale a autorităților, dar și datorită faptului că o bună parte a populației nu era de acord cu revendicările lor. Fără a mai vorbi de noi, cei condamnați să ne fi născut în comunism, de cealaltă parte a Cortinei de Fier. Ce puteam noi gândi când vedeam acei tineri studenți parizieni defilând cu portretul lui Lenin în mână? Când ne convinsesem de mult câte parale făcea *visul de aur al omenirii* ? Nu puteam decât să-i dăm dreptate lui N. Steinhardt. La fel s-a întâmplat și cu mișcările teroriste, născute din neputința congenitală a comunismului de a accepta democrația. Comunismul a fost din totdeauna anti-democratic ca ideologie și terorist ca mod de acțiune. Să nu uităm însă scopul : ***distrugerea din temelii a ordinii existente***, acesta a fost din totdeauna scopul comunismului. Cum se va face asta, nu era prea clar atunci, spre sfârșitul sec.20. Herbert Marcuse precizase cu claritate ceea ce trebuia făcut, citez : *“ceea ce trebuie să înfăptuim este un tip de **dezintegrare difuză și dispersivă a sistemului**”*. De asemenea a precizat cu claritate și cine va face asta. O coaliție de femei feministe, negri, stu-

denți pacifiști și homosexuali. Nu a mai apucat însă să pună la punct și un manual al practicii revoluționare pentru ca teoria să fie completă. Iar dacă e să ne amintim, să nu uităm nici cele prevestite de către Georg Lukacs prin anii '20 ai secolului trecut, citez: „*orice mișcare politică menită să aducă bolșevismul în Occident va trebui să fie demonică.*” Rețineți, pe atunci el era încă sub influența revoluției maghiare, ca atare se referea la *dictatura proletariatului & co.* atunci când vorbea de bolșevism. Teoreticienii evrei ai *Școlii de la Frankfurt* vor adapta ulterior teoria noilor realități de după război, astfel că *lupta finală* se va da de acum între *progresiști* și *reacționari*, reacționarii fiind de la caz la caz, în funcție de interesele evreilor, anti-semiți, fasciști, bigoți, fundamentalisti creștini, extremiști, etc., într-un cuvânt, contra-revoluționari. Și hai să vedem acum cine și ce a reușit.

Cap. 1 Sex, sex, și iar sex – invazia pornografiei & Co.

Am văzut aici că începând din anii războiului, odată cu descoperirea penicilinei și utilizarea ei în tratamentul sifilisului, urmată de introducerea pe scală largă a pilulei contraceptive în anii '60-'70, a condus în mod implicit la o relaxare a moravurilor, cu precădere în domeniul relațiilor sexuale, vis-à-vis de morala tradițională, considerată mult prea rigidă. Deși toate acestea au condus la un control aproape deplin al femeii asupra propriei sexualități, nu putem neglija nici aspectele negative, scăderea natalității, concomitent cu creșterea numărului de divorțuri, de celibatari, de familii mono-parentale. Apoi, mai era și promiscuitatea și riscurile relațiilor sexuale dezordonate cu parteneri multipli, creșterea riscului de îmbolnăvire cu boli cu transmitere sexuală. Este ceea ce îndeobște numim **revoluție sexuală**. Am

demonstrat aici că nu a fost o revoluție în adevăratul sens al cuvântului. Acest proces nu s-a produs la nivelul strict al relațiilor sexuale, unde nu s-a schimbat mai nimic, ci la nivelul percepției și modului de reprezentare a acestora. În primul rând, treptat, treptat, cu sprijinul necondiționat al mass-mediei dominate în bună parte de evrei, s-a operat o disociere, nu tocmai întâmplătoare, între sexualitatea *pro-creativă*, cea care asigură perpetuarea speciei, și cea *recreativă*, cea care furnizează plăcere, cu evoluția corespunzătoare a *terminologiei specifice*, expresia verbală **a face dragoste** (din fr. *faire l'amour*) devenind **a face sex**. Și la care, de la caz la caz, mass-media de scandal, mai adaugă adesea și diverse epitețe bombastice, precum **sălbatic, nebun, demential**, etc... Românii săracii, au făcut un salt și mai și, direct de la expresia **a face copii** din Epoca de Aur, când *volens-nolens* trebuiau să îmbine plăcutul cu *înalta îndatorire patriotică trasată de partid în frunte cu secretarul său general, tovarășul Nicolae Ceaușescu*. În perioada ce a urmat după 1968, disocierea a fost tot mai accentuată, plăcerea procurată de contactul sexual devenind scop în sine. Concomitent cu evoluția atitudinii față de sex, a apărut și s-a dezvoltat o adevărată industrie, pentru că sexul a fost din totdeauna o marfă care s-a vândut foarte bine. În primul rând industria porno, care se adresează cu precădere bărbaților. Bărbații, mai cerebrali, au creierul și mai ales vederea, mult mai sexualizate decât femeia, mult mai senzuală, la care factorul vizual joacă un rol nesemnificativ în raport cu receptorii tactili răspândiți pe tot corpul, cu concentrație maximă la nivelul clitoris-ului și punctului-G. De la revistele pin-up *pentru bărbați* din anii de după război, cu Betty Page în costum de baie, și până la filmele *hardcore* de pe smartphone de azi, s-a parcurs o cale lungă, marcată de un proces de expansiune continuă, atât pe orizontală, prin extindere cantitativă treptată, dar într-o oa-

recare măsură și pe verticală prin "inovații". Sigur că da! Nu era nimic de inovat în domeniu, dacă e să privim orgiile cu hetaire reprezentate pe vasele antice grecești, problema era că imaginea color era mult mai șocantă decât reprezentările stilizate de pe vasele antice. Așa că s-a trecut treptat de la imagini alb-negru la color, de la contactul sexual simulat la cel fotografiat pe viu, apoi la detalii de gros-plan, perversiuni (*blow-job & anal*) și sex în grup (*gang-bang*). Nici cinematografia nu s-a lăsat mai prejos, urmând aceeași evoluție. De la filme siropoase cu scene erotice, cu titluri care mai de care mai stupide, la cele *hardcore* de mai târziu, s-a urmat aceeași cale, presiuni ale publicului și industriei porno asupra autorităților, urmate de cedarea pas cu pas a acestora. În acest domeniu, țările nordice au fost ceva mai liberale, multe filme ale celebrului regizor Ingmar Bergman conținând încă de prin anii '50 scene de sex și nuditate totală. În Franța, de-abia prin 1974, Președintele Valéry Giscard d'Estaing, îndeplinind o parte din dezideratele studenților din mai '68, a promulgat o lege ce permitea difuzarea filmelor porno în cinematografe, după ora 8 seara, și cu acces restricționat la persoane în vârstă de peste 18 ani. Primul film 100% *hardcore*, **Deep Throat**, produs în SUA în 1972, a ajuns în Franța trei ani mai târziu, în 1975. Îmi amintesc, prin 1980, niște colegi fuseseră în delegație în Elveția, undeva aproape de granița cu Franța, și aceștia mi-au povestit cum treceau seara *dincolo* să vadă filme *de-alea*, dat fiindcă în Elveția erau încă interzise. În plus, apariția peliculei de 8 mm, filmul Super 8, a permis pătrunderea filmului porno în locuințele private, nemaifiind nevoie să mergi la cinema. Trebuie spus că au existat întotdeauna două *industrii porno* paralele, una ilegală, ceva mai dezvoltată, și alta legală, încercând să o ajungă din urmă pe prima. În arhivele poliției pariziene s-au găsit imagini pornografice confiscate de către poliția de mora-

vuri, datând de pe la 1870-80, cu nimic mai prejos decât cele de azi. La fel, circulă pe net, filme scurte *hardcore*, datând din timpul primului război mondial. Nimic nou sub soare! Spre sfârșitul sec.20, apariția televiziunii prin cablu și a internetului, au permis difuzarea în masă a unor astfel de *materiale*. În goana după audiență, practic nu există discuție televizată pe teme mondene în care să nu se vorbească despre sex. La fel și în puținele publicații care au mai rezistat, în majoritate tabloide și reviste glossy. De toate pentru toți, de la *cum să ai orgasme peste orgasme și deasupra alte orgasme*, sexologie vulgară, horoscop sexual, etc... conținutul este suprasaturat de acest subiect. Excesul a ajuns să deranjeze, apoi să enerveze, pentru ca în final să oripileze. Ai zice că lumea nu are altă preocupare 24/24. Chestiune tipică pentru țările din lumea a treia, să se ofere populației conserve expirate pe post de caviar – în lumea civilizată lumea mai are și alte preocupări, să mănânce bine, să bea vinuri alese, să călătorească, să facă sport, shopping, să citească, etc... Pentru săraci și lumea a treia rămâne sexul - distracția săracului, cum se mai spune. În fond, e și asta o metodă de manipulare.

Un rol important în percepția sexualității de către populația SUA, l-au avut studiile prof. univ. Alfred Kinsey. Cărțile acestuia, adesea considerat părintele revoluției sexuale, au influențat mai multe generații de cercetători în domeniu, deși în mediul academic erau destul de mulți cei care contestau rezultatele *cercetărilor* sale. El este autorul așa-numitei **minciuni a celor 10%**, cifră repetată obsedant de către activiștii gay, deși s-a dovedit în urma a nenumărate cercetări că este absolut falsă. Conform “cercetărilor” dlui Kinsey, **10%** din populația masculină a SUA a fost homosexuală pentru o perioadă de cel puțin trei ani din viață (sic!). În realitate, procentul real se situează undeva

în jurul lui 1,5%. Kinsey era un obsedat sexual sado-masochist, iar metodologia statistică utilizată de el este criticabilă. El a inclus în eșantionul de studiu un număr disproporționat de pușcăriași condamnați pentru diverse delikte de ordin sexual, violatori, psihopați și homosexuali, pe atunci homosexualitatea fiind considerată un delikt extrem de grav. De asemenea, a falsificat în mod deliberat rezultatele “cercetărilor” sale. Cifrele publicate în 1948 și 1953 sunt extrem de departe de realitate, chiar și azi, când “morală” sexuală a *evoluat* extrem de mult. Bunăoară, el a afirmat că 69% dintre bărbații americani au apelat la serviciile prostituatelor; 50% sunt adulteri; 95% sunt angajați regulat în practici sexuale deviante. În privința femeilor, 50% au avut relații sexuale premaritale (un procentaj exagerat chiar și pentru anii ’50), 26% erau adultere, iar 87% dintre cele nemăritate și 25% dintre cele măritate au avortat cel puțin o dată. (sic!) Demn de menționat este că nici un studiu serios nu a confirmat aceste cifre mult exagerate. Cu toate acestea, activiștii gay propagă cu obstinație **cifra magică de 10%**, pe toate canalele media și ori de câte ori au ocazia, cel mai adesea la modul terorist, astfel că a te îndoi de această cifră este un act de homofobie, sinonim cu un îndemn la genocid și holocaust, al homosexualilor, evident. Au preluat “în mod creator” retorica evreiască, după cum se vede. Normal, zic eu, 2,5% din populație, care e cifra maxim posibilă a numărului de homosexuali din SUA, se încadrează foarte bine în categoria de marginali devianți, dezaxați, cum vreți Dvs., în timp ce 10% reprezintă deja o minoritate – care, nu-i așa? trebuie protejată. Și care în plus, mai cere și drepturi. Nu cele binecunoscute, drepturile omului – pe care le are *tot omul*, ci drepturi mai speciale, ca să zic așa, pentru că și ei sunt *mai speciali*, evident. Vom discuta pe marginea acestor aspecte ceva mai târziu.

Revenind la așa-zisa revoluție sexuală, apare ca evident ca “evoluțiile” la nivelul moralei societății să conducă în mod necesar și firesc, la un moment dat, la evoluții în domeniul practicilor sexuale. Normal, acumulările cantitative se transformă în salturi calitative, parcă așa am învățat la marxism-leninism în copilărie. Lăsând gluma la o parte, trebuie spus că totuși putem constata oarece “evoluții” și în domeniul practicilor sexuale (cluburi de *swingeri*) dar și în domeniul *tehnicii* (*golden shower* și *fisting*). Nu cred că aceste practici sunt totuși o noutate, există probabil de când lumea, fiind redescoperite acum de către diverși obsedați sexual, fiind băgate cumva la *înaintare* de presa de scandal în lipsă de alte subiecte mai de doamne-ajută.

Cluburile de *swingeri* derivă oarecum din cluburile de nudiști. Apărute pentru prima dată în SUA, sunt de fapt niște localuri în care se organizează periodic întâlniri, *evenimente* le zic ei, francezii le numesc *partuze* (fr. *partouze*), cu participarea unui număr oarecare de *cupluri* în baza unei rezervări prealabile. Practic sunt un fel de petreceri cu bufet rece și băuturi, urmate de sex între participanți. Ideea este ca partenerii sexuali să se schimbe în funcție de preferințele de moment ale participanților. Bunăoară, o femeie poate face sex, oral, normal și anal cu trei bărbați o dată, în timp ce soțul ei se poate delecta privind-o *în acțiune*, masturbându-se tacticos, sau fiind *tratat cu o felație* executată de soția unuia din cei trei, în timp ce celelalte două se masturbează reciproc, și de aici poate urma orice combinație, totul depinzând de fantezie și preferințe. De fapt, nu este decât un fel de prostituție gratuită – mă rog, nu tocmai gratuită, pentru că participarea la astfel de *evenimente* costă destul de mult, în fine, un fel de bordel de lux. Majoritatea acestor *swingeri* vorbesc despre eliberarea de inhibiții și despre *sex recreațional*, ceva ca o partidă de

jogging. De asemenea, majoritatea doresc ca partenerul sau partenerii să nu se implice câtuși de puțin emoțional, afirmând că doresc doar să experimenteze diverse tehnici sexuale. Majoritatea psihologilor avertizează că în timp, participanții la astfel de *distracții* dezvoltă tensiuni interioare, însoțite adesea de sentimente de frustrare, gelozie, invidie, care ulterior pot duce la alte tensiuni în cadrul relațiilor de cuplu, urmate de despărțire. Cu atât mai mult, cu cât bărbații sunt mult mai dispuși decât femeile să participe la astfel de *evenimente*, putem presupune că multe femei nu sunt chiar atât de entuziasmate de astfel de experiențe. Sexualitatea femeii este dispersată pe întreg corpul, în timp ce a bărbatului se concentrează în bună parte în creier. Dacă e să ne amintim, am arătat anterior că Erich Fromm, un excelent clinician, l-a contrazis categoric pe Freud, arătând că testele clinice au demonstrat că majoritatea cazurilor, atât femei cât și bărbați, a căror preocupare principală în viață a fost sexul fără restricții, nu au fost fericiți niciodată – ba din contră, au dezvoltat adesea forme severe de nevroză și impotență de sorginte psihică. În ceea ce privește moralitatea unor astfel de experiențe refuz să mă pronunț, lăsând cititorul să aprecieze singur. Părerea mea este că unicitatea relației dintre bărbat și femeie, consfințită de taina creștină a căsătoriei, exclude orice fel de “experimente”. Experimentele de ordin sexual, pur tehnic, nu trebuie să depășească cadrul cuplului și nu trebuie făcute publice. De altfel nici biserica nu le condamnă, cu excepția perversiunilor. Apoi mai este și această disociere împinsă la extrem între relațiile afective și cele sexuale, care este nefirească, dovadă fiind că pentru adepții acestui comportament sexual, deviant în fond, activitatea sexuală nu este decât satisfacerea unor poftes egoiste de moment. Organele sexuale, corpul în întregime în ultimă instanță, nu este decât un *cadavru viu* devenit obiect transmisibil.

Disocierea trupului de suflet este totală. Din acest punct de vedere, tot acest *swing* apare mai degrabă ca o masturbare în grup ceva mai sofisticată.

O altă *inovație* nou-apărută în domeniul practicilor sexuale este așa-zisul **duș de aur**. (golden shower) Nou e un fel de-a spune, din dicționarul psihiatric aflu că această practică, răspândită atât printre heterosexuali cât mai ales printre homosexuali, în limbajul medical se numește **urolagnie** și este o *perversiune sexuală de tip psihopatic*, din categoria fetișismului corporal, întâlnită adesea **la oligofreni**. (sic !)
Dar ce este totuși dușul de aur? Iată ce ni se explică situl **sexgen.ro** – un serviciu aparținând de *apropo.ro*, o revistă online probabil, citez :

“Dacă nu știi ce este dușul de aur, atunci să-ți explicăm noi: să urinezi pe corpul partenerului. [...] Ideea de obicei vine din partea partenerului, care își dorește ca femeia să facă pipi pe el și el sa îi arate angajamentul față de ea. Locul în care faci pipi ar trebui să fie mai puțin îndrăzneț la început, astfel încât să nu apară probleme nedorite, deoarece urina are un miros puternic și o aromă specifică.”(sic !)

Poate că e bine ca mai întâi partenerul să te privească cum faci pipi și abia apoi să o faci pe picioarele lui sau pe penis. Dacă vrea mai mult, du-te mai departe și lasă lichidul auriu să îl ude pe piept și stomac. Spune-i să se frece pe tot corpul și să testeze care îi sunt limitele în ceea ce privește angajamentul și dorințele sale”. (sic !)

Un anume Neacșu Nicolae zis Ciusti adaugă și alte variante pe blogul propriu, citez:

“Nu de mult prin București se organizau petreceri dedicate acestui fetiș, mulți oameni de afaceri importanți luau parte la aceste eve-

nimente. Aceste dușuri aurii erau un pic mai deosebite, în sensul că fetele participante la aceste evenimente /petreceri private trebuiau să bea multe lichide, în general multă apă, astfel la un moment dat tot ce eliberau era doar apă. Abia când acest lucru se întâmpla acestea consumau șampanie, una foarte fină pentru că mulți participanți la aceste petreceri doreau un pahar de șampanie servit direct din păsărica fetelor. " (sic !)

Clar de tot! Totuși stimabilul adaugă la final, citez:

*Poate că mulți dintre voi consideră acest lucru **nebunie curată**, însă asta e realitatea, mulți o fac și nu găsesc nimic neobișnuit, pentru ei **asta e realitatea lor sexuală**.*

Nu știu care este *doza de nebunie* înglobată în astfel de practici aberante, fără a mai vorbi de ingerarea *produsului de excreție*, fie el și din *păsăricile* cele mai alese, băut din cupe de șampanie din cel mai fin cristal. **Tot urină e**, și vrem, nu vrem, conține în mod inevitabil și anumite toxine. Mă rog, o spune și autorul, asta e realitatea lor sexuală, dar poți să te pui cu **gustul** omului? Asta nu înseamnă însă că ar fi și normală. Altă practică sexuală, destul de răspândită, mai ales printre homosexualii de peste ocean, este fisting-ul. Atunci, hai să vedem în ce constă această practică. Nu a trebuit să caut prea mult, un articol intitulat **Tabu sexual: Ce este și cum se face "fisting"**, semnat de o anume Adina Radu, în 26 Iunie 2012, din revista glossy UNICA, ne explică ce și cum, citez:

De la simpla joacă cu degetele - în vagin sau anus - au luat startul și alte practici, cum ar fi "fisting" sau, mai exact, introducerea întregii

mâini în zonele deja menționate. Noțiunea de "fisting" vine din engleză, de la "fist", care înseamnă pumn. În fapt, asta și presupune fistingul: **introducerea pumnului în vagin sau în anus, pentru plăcerea celui care primește.** Practica nu este pentru oricine - ci doar cei foarte excitați de penetrarea... masivă. **Cum se face?** În primul rând, dacă tu vei fi cea care fi penetrată în acest fel, trebuie să fii complet relaxată și excitată, fie că este vorba de fisting vaginal sau anal. Lubrifiantul este foarte important în acest caz, mai ales că pumnul este destul de mare. Vaginul are propriul "lubrifiant", însă anusul nu produce acel lichid, așa că cel care face fisting trebuie să se lubrifieze foarte bine. Nu se începe niciodată direct cu pumnul, ci încet, cu fiecare deget pe rând. Pentru a vă simți bine, trebuie să comunicați mereu, să-i spui dacă te simți bine, dacă ai dureri sau ce să facă. După ce a reușit să introducă întreg pumnul, mișcările sunt aceleași de când faceți sex.

Clar de tot! Întrebarea care se pune este – nu se poate folosi pentru penetrare organul special destinat de creator sau de mama natură, cum vreți Dvs.? Pentru că în stilul ăsta, după mai multe astfel de *fistinguri*, unii vor ajunge până la urmă **să-și bage picioarele**, la figurat evident, în organul *receptor*, vagin sau anus, al partenerei, sau în rectul partenerului, ca să nu-i uităm nici pe homosexuali. Sigur – doamna sau domnișoara Adina Radu precizează că această practică este pentru cei excitați de penetrarea *masivă*. Eu cred că penisul uman este așa de ingenios construit încât poate satisface cele mai rafinate *gusturi* și *orificii*, ca și o gamă largă de ființe umane, indiferent de sex, rasă sau religie. Cine dorește ceva mai *masiv*, **n-are decât să închirieze un cal sau un măgar**, mă rog, cu formalitățile de rigoare, pentru că eu cred că trebuie totuși o aprobare și de la protecția animalelor. Că de la protecția omului mi-am luat de mult gândul, cu astfel de practici sexuale *novatoare*, descrise atât de frumos de către jurnalista de la UNICA. În fine, lăsând gluma la o parte, chestia asta cu fisting-ul pare a fi mai degrabă tot un fel de masturbare, fie ea și cu

mâna altuia, sau ceva pe aproape. O spune și stimabila, citez : mișcările sunt aceleași de când faceți sex... (hal de exprimare în limba română!)

Nu putem trece mai departe fără a menționa, ca de obicei, remarcabila contribuție a evreilor în promovarea și răspândirea pornografiei în SUA, pentru că trebuie spus că această “afacere”, *big business* cum se spune, cu o cifră de afaceri anuală de cca. 14 miliarde de \$, este aproape exclusiv evreiască. Să mai facem precizarea că în SUA pornografia este definită ca orice material, tv, video, de presă, situri internet, etc..., cu “conținut sexual explicit”. Evreii s-au implicat masiv în această “industrie”, din același motiv pentru care alți evrei s-au implicat masiv în industria cinematografică: profit maxim cu investiții minime. Că doar n-o să se implice în industria siderurgică sau minerit, chestii riscante, știți Dvs., minele mai seacă, industria auto mai și stagnează, în timp ce sexul se vinde întotdeauna bine, indiferent dacă sunt vremuri de pace sau război, avânt economic sau recesiune. Sigur, mai e și celălalt aspect, niciodată pomenit, ura lor ancestrală contra creștinilor și culturii occidentale, subminarea pe orice căi și cu orice preț a tradițiilor americane. Pornografia fiind sancționată de anumite legi speciale ca fiind obscenă și imorală, primele lupte cu “sistemul” s-au dat pentru legalizarea acesteia în baza “libertății de exprimare a sexualității”. Un prim pas în acest sens a fost făcut în 1957, prin procesul Roth contra SUA, prin care reclamantul, Samuel Roth, evreu american, originar din Galiția, condamnat în repetate rânduri pentru răspândirea de materiale pornografice ilegale, cerea amendarea legii care definea caracterul obscen al oricărui material ce putea “corupe mintea celor înclinați spre imoralitate”. Oarecum exagerată, această lege a permis printre altele, cenzurarea unora din romanele lui Flaubert, Balzac, D.H. Lawrence, etc... Oricum, era primul pas. Ulterior, au urmat alte procese, în urma cărora pornografia a fost definită exact, dar și modul de difuzare a acesteia, etc..., tot ce trebuie pentru legalizare, care vasăzică. Odată legalizată, a-

ceasta însemnând că bunăoară, reprezentarea video a unui act sexual explicit nu mai era o chestiune obscenă în anumite circumstanțe, în câteva luni a înflorit o adevărată industrie. Practic, *amănuntul care făcea diferența era criteriul obscenității*, adică ceea ce putea fi obscen pentru o comunitate rurală din Utah, putea fi ceva foarte normal într-un cartier rău famat din San Francisco, în consecință, pornografia a înflorit cu precădere în anumite *zone fierbinți* din marile orașe, concomitent apărând și o puternică mișcare contra acesteia.

Primul care s-a afirmat în acest domeniu a fost Alvin Goldstein, pornographer (pornography+publisher). Ani la rând, a publicat revista *Screw ("Consumer Reports for sex")*. După o carieră de success în domeniu, a dat faliment în urma ofensivei internetului. A murit acum câteva zile, uitat de toți, bolnav și sărac, într-un azil din NY. Prin anii când era în culmea gloriei, a afirmat, citez:

*"The only reason that Jews are in pornography is that we think that **Christ sucks. Catholicism sucks.** We don't believe in authoritarianism."*, adică:

*"Singura rațiune pentru care evreii s-au băgat în afaceri cu pornografia este pentru că **noi credem că Isus e de rahat. Catholicismul e de rahat.** Nu credem în autoritarism"*

Edificator, nu? Poate și din acest motiv, *Jerusalem Post* i-a dedicat un necrolog celui ce a fost pionier într-ale pornografiei. Alt nume important în domeniu a fost Reuben Sturman, fiul unei familii de imigranți evrei ruși. Cu o ascensiune fulgerătoare, spre sfârșitul anilor '60, controla aproape în întregime comerțul cu reviste porno, pentru ca după încă 10 ani să controleze cam tot ce însemna *industrie porno* în SUA. Urmărit de FBI pentru diverse activități la limita legalității, s-a combinat în afaceri cu familia mafiotă Gambino, în final fiind arestat și condamnat pentru evaziune fiscală. A murit în închisoare, uitat de

toți. Cu toate acestea, a pus pe picioare o “industrie” ultra-profitabilă ce va supraviețui, nu degeaba a fost supra-numit *Walt Disney of Porn*. Cum *balta are destul pește*, locul său a fost ocupat imediat de către unul din foștii săi colaboratori, Steven Hirsch, și el evreu, supra-numit *The Donald Trump of Porn*, deținătorul *Vivid Entertainment*, principalul producător mondial de filme porno. Apoi Seth Warshavsky, supra-numit *Bill Gates of Porn*, pionier al pornografiei pe internet, peep-show-ului și al *telefoanelor fierbinți*. La atâtea mii de filme porno produse în studiourile Vivid și nu numai, trebuiau și critici de *artă*, pentru că, nu-i așa? Excelența face diferența! Luke Ford este cel mai cunoscut. Australian teleportat în California, convertit la iudaism, deci *pe aproape*, cel puțin din punct de vedere ideologic. Nici în actorie nu s-au lăsat mai prejos, în consecință, primele locuri la categoria staruri porno sunt ocupate tot de evrei. Ici și colo mai apare câte un negru, în rest mai toate starurile albe sunt evrei. Nina Hartley, pe numele ei adevărat, Marie Louise Hartman, star porno, regizor de filme, tot porno, evident, profesor de sex, feministă și autor de cărți “educative” în același domeniu. Evreica cu zâmbet de copil, care nu-și dă jos ochelarii nici atunci când execută o *dublă felație* (respectiv *cântă la două instrumente*, în argou), are o longevitate de invidiat – la 54 de ani, încă mai joacă în filme porno. Decanul de vârstă al actorilor porno este Ron Jeremy, pe numele său real Ronald Jeremy Hyatt, care și el deține câteva recorduri greu de egalat. A jucat în mai bine de 2000 de filme porno și a regizat 281, intrând astfel în *Guinness Book*. Astăzi, în vârstă de 60 de ani, l-au cam lăsat *puterile*, a căpătat burtă și chelie, a rămas *în industrie* totuși, doar în calitate de consultant însă. Cariera sa actricească nu s-a încheiat încă. Evreul născut în Queens joacă acum în filme sataniste, fiind unul din idolii tineretului din Israel. Păros, cu figură și mustață de mexican, mic de statură (1,68m) în raport cu starletele porno, Ron Jeremy este un adevărat “pitic porno”. Retragera sa din branșă a fost imediat completată cu alt star porno, cu aspect mai Hollywood, Seymore Butts, aka Adam Glasser, evreu din NY. Cum spuneam, *are balta pește*. Alte

staruri porno în plină afirmare sunt Joanna Angel (Joanna Mostov), James Deen (Bryan Matthew Sevilla), Rizzo Ford (Rivka Fogelstein), Ona Zee (Joanna Collins), Traci Lords (Nora Louise Kuzma) și mai sunt o droaie, toți de origine evreiască. Inutil să mai menționez că toți au articole dedicate în *wikipedia* și se regăsesc pe lista celor mai proeminente personalități americane de origine evreiască, la capitolul *entertainers*.(sic!) **Jewish Porn** este unul din cele mai frecvente *cuvinte cheie* pe google, dovadă că asistăm la un adevărat monopol în domeniu. Datele prezentate aici le-am scos de pe *wikipedia* și din articolele prof. Nathan Abrams, evreu, lector de istorie americană modernă la Universitatea din Aberdeen. Tot așa cum au dominat mișcările radicale de stânga din America anilor '60- '70, în același mod, evreii au dominat și industria porno.

Dar nu numai atât, pentru că dâșii s-au afirmat și în alte activități adiacente, de data aceasta criminale, precum traficul de femei și sclavie. În ultimii ani Israel a devenit o adevărată placă turnantă a comerțului cu "carne vie" din țările din Europa de Est, în principal din Ucraina și Rusia, dar și din alte țări precum Moldova, Uzbekistan, China. Până aici nimic deosebit, cu excepția faptului că evreii au vechi tradiții în comerțul cu sclavi, în special în traficul de "carne albă", comerțul și distribuția de femei creștine pentru bordelurile din toată lumea. Chiar și mincinoasa *wikipedie* dă o sentință globală, citez: *in the middle ages Jews were **minimally** involved in slave trade*. Sigur că da! Atât de minimal au fost implicați cu comerțul de sclavi, albi și creștini, să nu uităm, încât însuși Charlemagne (768-814) i-a autorizat printr-un decret să se ocupe cu acest comerț murdar. Nu avem ce face, că deh! *Scripta manent!* Iar de la Constantin cel Mare până în timpurile moderne, regi și împărați, papi, atâtea și atâtea bule papale, decrete și edicte care interziceau evreilor să facă comerț cu sclavi creștini, să-i convertească și să-i circumcizeze, au fost date doar așa – într-o doară, că respectivii nu aveau cu ce să-și omoare timpul. Noroc cu istoricii evrei, culmea, care au făcut studii aprofundate în

domeniu, dintre care, marea majoritate dovedesc fără putință de tăgadă, implicarea masivă a evreilor, începând încă din epoca română, în acest comerț murdar. În fine, dat fiindcă aceste aspecte sunt mai puțin importante pentru studiul de față, ne vom concentra puțin în continuare pe situația actuală. Ca de obicei, le vom da chiar dâșilor cuvântul, ca să ne explice ce și cum, nu înainte de a menționa că prostituția în Israel are azi o cifră de afaceri de 2 miliarde de dolari, și că ea a fost legalizată în 1949, imediat după proclamarea statului Israel, prostituția homosexuală fiind legalizată cinci ani mai târziu. Deci, câteva citate edificatoare:

"Traficanții și proxeneții câștigă anual 50,000 - 100,000\$, de la fiecare prostituată, rezultând o cifră de afaceri de 450 milioane de dolari din industria sexului". ("A modern form of slavery," The Jerusalem Post, 13 January 1998)

"1,500 de femei traficate, provenind din Rusia și Ucraina, au fost deportate între 1995-1997". (Michael Specter, "Traffickers' New Cargo: Naive Slavic Women," New York Times, 11 January 1998)

"Femei provenind din Rusia sunt cumpărate și vândute de proxeneți în Israel la prețuri variind între 5,000 și 20,000\$". (Police sources, "'Invisible' Women Shown In Russia's Demographics," Martina Vandenberg, St. Petersburg Times, 13 October 1997)

"Un mic bordel cu 10 femei poate aduce câștiguri de 750,000 shekeli pe lună (215,000\$)". (Michael Specter, "Traffickers' New Cargo: Naive Slavic Women," New York Times, 11 January 1998)

"Femeile provenind din Europa de Est, sunt dezbrăcate și vândute ca sclave, așa goale-puşcă, negustorilor din Tel Aviv, pentru sume de 500-1,000\$. Trafic ilegal de carne "albă", documente false, colaborare cu poliția și cu patronii evrei de bordeluri. Violență, bătăi

zilnice și abuzurile sexuale sunt "activități" de rutină". (New York Times, 11 January 1998)

Prof. Albert Lindemann, notează, citez: *"sclavia alba a constituit o preocupare a liderilor evrei din întreaga lume, recunoscând că devenise o problemă deosebită"*, dat fiindcă evreii erau tot mai implicați în acest comerț murdar, dar și în contrabanda cu alcool, în fabricarea ilegală de băuturi contrafăcute, în crima organizată, activități ce continuă până în ziua de azi. (Albert Lindemann, *Esau's Tears: Modern Anti-Semitism and the Rise of the Jews*, New York: Cambridge University Press, 1997)

*"Cu rădăcini adânci în estul și centrul Europei în care au dominat traficul internațional de "carne vie", evreii au fost implicați în rețelele de prostituție peste tot, din nordul și sudul Africii, până în India, China, Japonia, Filipine, America de Nord și de Sud, și de asemenea, în mai toate țările Europei. Evrei criminali au făcut trafic de femei aproape peste tot, inclusiv în marile orașe din Bulgaria, Bosnia, Grecia, Turcia, Liban, Egipt, Ceylon, Manciuria, Africa de Sud, Rhodesia și Mozambic. (Edward J. Bristow, *Prostitution and Prejudice: The Jewish Fight Against White Slavery* (sic !), 1870-1939)*

În ceea ce privește crima organizată, implicarea în răpiri, trafic de droguri, taxe de "protecție", Al Capone, considerat prototipul gangsterului în folclorul urban, este un micuț copil față de legendarii bandiți evrei americani, precum Jacob Levinsky, Charles "Charlie the Cripple" Litoffsky, Joseph Toplinsky, "Dopey" Benny Fein, Joe "The Greaser" Rosenzweig, Nathan "Kid Dropper" Kaplan, Johnny Spanish, Jacob "Gurrah" Shapiro, Moses Annenberg și Arnold Rothstein, din anii '20, continuând în anii prohibiției cu Meyer Lansky și Bugsy Siegel, împreună cu alte zeci și zeci de bandiți, toți se regăsesc în lista de personalități americane de origine evreiască. Iar lista este deschisă și continuă până în ziua de azi, în paralel cu activitățile binecunoscute,

prostituție, pornografie, extorcări de fonduri, trafic de droguri și jocuri de noroc. Nu degeaba a fost denumită Murder Inc., față de care Mafia italiană pare a fi o organizație caritabilă. Astăzi, în timp ce mafia italiană e de domeniul trecutului, se constată o apropiere între mafia rusă, compusă majoritar din evrei, și cea evreiască americană, în special datorită concurenței, ultima deținând și monopolul asupra traficului de *ecstasy*. Inutil să mai menționez motivele implicării lor în aceste activități criminale.

Cap. 2 Olanda – mic studiu de caz

Relaxarea moralei tradiționale vis-à-vis de sex și relații sexuale pare un fenomen de neoprit, astfel că ne punem întrebarea unde se va ajunge în acest ritm. Pentru că zi de zi, mass-media de scandal ne aduce la cunoștință alte și alte *năzbâtii*. Bunăoară, la celălalt capăt al lumii, în Noua Zeelandă, scurtă vreme după *legalizarea căsătoriilor gay*, alte grupuri de activiști au cerut legalizarea poligamiei, căreia ei îi spun *căsătorie poliamoroasă*. (sic !) Sigur că da! De la căsătoria *poliamoroasă*, și până la, să zicem, căsătoria cu o oaie, nu cred că e prea mare distanță, totul este posibil, atâta vreme cât se ridică orice barieră morală, legală sau religioasă. Nu, nu este o exagerare, din moment ce o așa-zisă artistă din Australia, Jodi Rose, de curând **s-a măritat cu un pod**. Este vorba despre podul **Le Pont du Diable**, datând din sec. 14, din Céret, sudul Franței, fericita mireasă fiind cununată cu acte în regulă, cu rochie albă și văl, de către primarul localității din apropiere, St. Jean de Fos, consecință directă a politicii dlui Hollande de legalizare a căsătoriei între homosexuali. Căsătoria nu mai este uniunea liber consimțită între un bărbat și o femeie, ci poate fi între oricine și oricine, artista noastră forțând bunul simț pentru a ajunge la oricine cu orice, pentru că, să-mi fie cu iertare, podul nu a fost întrebat dacă este de acord. Dincolo de absurditatea acestor fapte, consecința directă a unor astfel de politici iresponsabile, este că se distruge modelul social pe care statul este obligat de către majoritatea cetățenilor săi să-l apere, familia tradițională monogamă. În fond, nu este decât bătălia dintre progresiști și reacționari, cei ce apără valorile tradiționale fiind acuzați de bigotism, fascism și alte *isme, de către promotorii relațiilor sexuale anormale neîngrădite. În acest sens, un exemplu clasic este Olanda, unde deja încep să se vadă consecințele acestei politici iresponsabile. Să menționăm pentru început că Olanda este prima țară care a legalizat *căsătoria între persoane de același sex*. (2001) Dar nu numai atât, țara lălelelor promovează un mod de viață imoral și depravat în toate structurile euro-

pene, sprijinind în mod deschis toate grupusculele agresive și gălăgioase ce militează pentru așa-zisele *drepturi civile* ale homosexualilor & co. Sub presiunea lobby-ului LGBT, Olanda promovează un imperialism cultural, anti-cultural mai degrabă, extrem de agresiv și imoral. Mai trebuie oare să amintim participarea membrilor ambasadei Olandei, dar și ai ambasadelor SUA și Marii Britanii, la marșurile anuale LGBT, jalnic exhibiționism al câtorva zeci de indivizi gălăgioși. *Gay pride* le spun dâșii! An de an, numărul participanților la astfel de manifestări oribile, care oripilează orice om normal, este în cădere liberă, în ciuda sprijinului generos acordat de respectivele ambasade, ca și al contingentelor de homosexuali *de import*, veniți să susțină pe tot mai puținii confrăți autohtoni. Revenind la Olanda, trebuie spus că o astfel de politică liberală în domeniul moravurilor legate de sexualitate a condus în timp la consecințe imprevizibile, cele mai importante fiind creșterea numărului de divorțuri, scăderea numărului de căsătorii, abandonul familial. Adoptarea parteneriatelor civile, în primul rând ca măsură premergătoare a legalizării căsătoriilor între homosexuali, le-a permis olandezilor să pună pe planul doi căsătoria creștină. Problema este că valorile Olandei nu sunt și ale noastre, iar schimbările în conștiința oamenilor nu se pot face prin mimetism transfrontalier, pe principiul că *trebuie să facem ca ei, pentru ca să putem ajunge ca ei*. Modelul cultural propus de Olanda nu se potrivește câtuși de puțin cu valorile tradiționale ale României și nici cu morala noastră creștin-ortodoxă. Nimeni nu garantează rezultatul unor astfel de experimente, iar dacă Olanda își poate permite s-o dea în bară, noi românii, popor creștin și ortodox, nu putem admite așa ceva. Iată că la nici 12 ani de la legalizarea căsătoriilor între persoane de același sex, într-un dispreț total față de națiunea ce a dat culturii universale pe Erasmus din Rotterdam și pe Hugo Grotius, doi dintre cei mai mari umaniști ai tuturor timpurilor, Olanda trebuie să recunoască existența unei puternice mișcări pentru legalizarea pedofiliei. Pedofilia urmărește ca o umbră homosexualitatea, în ciuda dezmințirilor zgomotoase proclamate de activiștii

gay, ca și de susținătorii lor evrei, dat fiindcă se constată că și pedofiliile urmează aceiași pași pe care i-au parcurs homosexualii acum două decenii pentru impunerea forțată a homosexualității ca variantă a comportamentului sexual, perfect normală zic ei. Vom diseca acest subiect mai în amănunt în capitolul următor.

Cu un PIB și un venit pe cap de locuitor printre cele mai ridicate din Comunitatea Europeană, Olanda constituie astăzi un model de dezvoltare economică pentru majoritatea țărilor europene. Problema e că într-o țară în care nivelul de trai extrem de ridicat este dublat de o morală precară, nivelul vieții spirituale începe să scadă. În timp ce seculariștii și acoliții lor din *tagma* LGBT repetă papagalicește că în România se construiesc mai multe biserici decât școli, în Olanda bisericile se închid din lipsă de enoriași. Se estimează că în următorii 10 ani, peste 1200 de biserici se vor închide, din lipsă de credincioși, apreciindu-se că prin vânzarea lor se vor obține sume între 200,000 și 5,5 milioane de € / buc. Cu banii obținuți, se vor putea construi noi bordeluri sau se vor dezvolta eventual cele deja existente. Credința e în o așa suferință, precum este și moralitatea, respectul față de instituția căsătoriei, față de sfânta taină a cununiei, față de copilul nenăscut și față de cei ajunși la capătul vieții. Practic, în numele unui hedonism dus la extrem, Olanda a fost pe primul loc la legalizarea a tot ce trebuie legalizat ca *să ne simțim bine*, droguri, *recreaționale* evident, prostituție, pornografie, căsătorii între persoane de același sex, euthanasie, urmând să legalizeze cât de curând adopția *copiilor de import* de către homosexuali. Cifrele statistice vorbesc de la sine, demonstrând că imoralitatea în domeniul relațiilor sexuale a ajuns la un nivel de neînchipuit. Bunăoară, datele statistice arată că numărul copiilor nelegitimi născuți în Olanda, a crescut de la 11,4% în 1990, la 24,9% în 2000, adică s-a dublat în exact un deceniu. Nu reflectă asta oare promiscuitatea relațiilor sexuale cu parteneri ocazionali? **Sau poate am visat eu și a crescut numărul de berze datorită încălzirii globale?** În ceea ce privește numărul de căsătorii

contractate de persoane în vârstă de 15-64 de ani raportate la 1000 de bărbați necăsătoriți, în perioada 1990-2000 a scăzut de la 37,5 la 30,7, concomitent cu creșterea numărului de divorțuri de la 28,1% la 37,2%. Să nu ne lăsăm însă amețiți de cifre. Să nu uităm că statisticile sunt *diluate*, ca să zic așa, de numărul extrem de mare de musulmani imigrați în Olanda în aceeași perioadă de timp, ca atare valorile statistice pentru nativii olandezi sunt mult mai ridicate. Realitatea este mai bine exprimată de numărul de familii monoparentale, care în 2009 era de 310 la 1000 de familii cu copii, adică exact 16%, iar tendința e crescătoare, rata de creștere fiind de 6,4%/10ani. Dacă numărul mediu de copii născuți de o olandeză a rămas aproximativ constant, cca.1,5, aproape de media europeană, fertilitatea noilor veniți din lumea a treia a fost de câteva ori mai ridicată. Chiar dacă a mai scăzut, de la 4,9 copii în 1990 la 3,3 în 1999, pentru femeile originare din Maroc, sau de la 3,2 la 2,5 pentru femeile originare din Turcia, este clar că rata extrem de ridicată a nașterilor printre femeile musulmane diluează statisticile oficiale, realitatea fiind mult mai crudă, dacă e să ne referim doar la olandezii de baștină. De asemenea, este clar că dacă ritmurile actuale se mențin, în câteva decenii olandezii vor deveni minoritari în propria lor țară. Dacă timp de decenii, Olanda a fost cunoscută ca una din țările cu cele mai puține avorturi, astăzi situația a început să se schimbe, numărul de avorturi la 1000 de femei crescând de la 5,2 în 1990 la 8,4 în 2001, respectiv de la 93 la 140 de avorturi la 1000 de nașteri. Cum spuneam, dacă ne raportăm doar la olandeze native, este clar că rata de creștere a fost mult mai accentuată, femeile musulmane apelând extrem de rar la avort. Dacă e să ne referim strict la numărul de avorturi provocate raportat la 100 de sarcini declarate, numai la grupa de vârstă de 15-19 ani, numărul lor a crescut de la 43,3% în 1992 la 62,7% în 2000, adică grosso-modo, în medie, **unul din doi bebeluși a fost aruncat la canal**, cifra exprimând și promiscuitatea relațiilor sexuale la tinerele în vârstă de 15-19 ani. Statisticile afirmă, fără a da vreo explicație, că procentual, numărul de avorturi raportat la țara de origine ar fi de 37% (Antilele

olandeze), 21% (Surinam), 11% (Olanda) și doar 6% (Turcia). Autoritățile afirmă că o contribuție însemnată la această cifră au avut-o mulatrele și creolele, în bună parte nemăritate, din Antile, Aruba și Surinam. Este posibil, sigur că da! dar asta nu schimbă câtuși de puțin aspectul calitativ al relațiilor sexuale pre-maritale. Este edificator numărul noilor născuți în afara căsătoriei, probabil în urma unui concubinaj confirmat sau nu de un contract de parteneriat civil, care a crescut de la 114/1000(1990) la 249/1000(2000), adică s-a dublat în doar 10 ani, cifră edificatoare pentru scăderea standardelor morale într-o țară pe care mulți și-ar dori s-o luăm drept model. Precizez că toate aceste date sunt extrase dintr-un raport oficial, intitulat *DEMOGRAPHIC TRENDS IN THE NETHERLANDS*, sept. 2003, *Trudie Knijn & Arieke Rijken, Department of General Social Science, Utrecht University*.

Olanda culege în prezent roadele unei politici iresponsabile în domeniul legalizării prostituției și consumului de droguri, cu aspectele antisociale asociate acestora, precum creșterea fără precedent a crimei organizate, dependenței de droguri și turismului sexual, dovedindu-se încă o dată, că astfel de inginerii sociale forțate nu pot duce la nimic bun. În ceea ce privește prostituția, și așa extrem de dezvoltată în trecut, în 2000, guvernul a decis să liberalizeze această activitate de *prestare de servicii*, așa cum au propus și pe la noi unii, deveniți azi parlamentari europeni, ca și consumul de marijuana, nici nu mai dau nume, *nomina odiosa*. S-a considerat atunci că legalizarea *celei mai vechi meserii din lume*, va conduce la eliberarea prostituatelor de *protecția* proxeneților și la dispariția faunei interlope asociate bordelurilor clandestine. Foștii proxeneți au devenit acum manageri, iar lupta dintre grupările mafiote pentru controlul *pieței de carne vie* s-a înțetit. În loc ca aceste case de toleranță să fie concentrate undeva la periferie, Amsterdamul a devenit un imens bordel, unde poți avea tot ce vrei, de la ucrainence blonde la *exemplare* negre ca abanosul provenite din țările africane. Sexul se practică chiar și în stradă, ziua în

amiaza mare, după cum se vede în imagine. Explozia prostituției a antrenat toate consecințele nefaste ce decurg din aceasta, trafic de droguri ilegale, explozia cazurilor de îmbolnăvire cu boli cu transmitere sexuală, jefuirea clienților, traficul de persoane. Legalizarea acestei activități nu a știrbit cu nimic din caracterul murdar al acestei activități. Autoritățile statului au dorit astfel să se substituie proxeneților, sperând să diminueze activitățile ilegale asociate prostituției, și chiar să obțină un oarecare profit. În realitate, numai un extrem de mic procent din prostituate s-au înscris ca plătitoare de impozit, pentru că prin legalizare, controlul exercitat de poliție a fost anulat, ca atare, mai abitir a putut fi încălcată legea. Astăzi, după aproape 13 ani, coșmarul olandezilor se pare că se va sfârși. Explozia afacerilor necurate asociate prostituției pare să înceteze. O treime din bordelurile din Amsterdam au fost deja închise, autoritățile recunoscând că districtul *fierbinte* a devenit în doar câțiva ani placa turnantă a traficului de droguri și de persoane, a spălării de bani și a crimei organizate. **Autoritățile au trebuit să recunoască eșecul acestui experiment.** Asemeni Amsterdamului, și în Haga, Rotterdam și alte mari orașe, poliția a hotărât să *dea stingerea*, punând lacătul la ușa multor bordeluri, punând capăt activităților criminale. Concomitent, a fost restrâns consumul de așa-zise *droguri recreaționale*, în speță este vorba despre *cannabis*. Pe lângă faptul că este asociat cu traficul ilegal, dar și cu alte activități criminale, deși nu dă dependență, în timp, determină pe mulți să încerce droguri mai dure. Se speră ca în curând, chiar și consumul actual, extrem de restricționat, să fie total interzis. Și când te gândești, că acum câțiva ani, o fătuică puțină la minte, își făcea campanie electorală pentru a ocupa un loc în parlamentul european, cu legalizarea consumului de *iarbă*! Halal să ne fie cu așa parlamentari!

Cap. 3 Banditismul demografic

Un experiment monstruos, cu originea în anii de imediat de după al doilea război mondial, inițiat atunci în Norvegia, ia tot mai mult amploare în toată lumea civilizată. Este vorba despre ruperea copiilor de familiile lor sub pretextul ocrotirii acestora. Cum spuneam, originile acestui “experiment” se regăsesc în anii celui de-al doilea război mondial, atunci când Norvegia a fost ocupată de trupele celui de-al treilea Reich. Autoritățile germane de ocupație au încurajat tacit legăturile amoroase pasagere dintre militarii germani și localnice, sperând pe de o parte în diminuarea ostilității populației locale, și pe de altă parte, sperând ca din aceste legături să se nască un număr de copii “de rasă ariană pură”, dat fiindcă tipul nordic se potrivea cel mai bine idealurilor rasiale germane. Să precizăm că a fost doar un experiment, o excepție mai degrabă, dat fiindcă regulamentele armatei germane interziceau categoric contactele sexuale cu femeile din zonele ocupate. În ciuda legendelor urbane țesute pe această temă, cu violarea *în masă* a evreicelor, polonezelor și rusoaicelor de către soldații germani, aceste atrocități au fost apanajul rușilor, americanilor și trupelor coloniale franceze, chestiunea fiind extrem de bine documentată de istorici. Trebuie spus că tinerele norvegiene nu au stat prea mult pe gânduri în fața chipeșilor soldați germani, lipsa bărbatilor și mijloacele materiale de care dispuneau germanii fiind un argument în plus. În urma acestor legături amoroase, s-au născut un număr de cca. 10-12 mii de copii nelegitimi. Trebuie spus că o parte dintre tații copiilor erau deja căsătoriți și aveau deja copii. Orișicât, toți au trebuit să se retragă împreună cu armata germană în momentul evacuării Norvegiei, spre sfârșitul războiului. Germanii au încercat totuși să asigure un viitor sigur acestor femei și copiilor lor, construind pentru fiecare o locuință, creșe și școli pentru copii. În fine, totul s-ar rezuma la un simplu fapt divers, povești de război, așa cum se întâmplă întotdeauna, dacă n-ar fi urmat ceea ce a urmat. Ei bine, ceea ce a urmat depășește orice poate imagina o minte omenească.

Toate aceste tinere femei, cu excepția celor care au reușit să fugă și să se ascundă, au fost declarate nebune, fiind arestate și închise în ospicii; casele, creșele, grădinițele și școlile fiind confiscate de către statul norvegian. Practic, deși aceste femei nu aveau nici o vină și nu încălcase ră nici o lege, s-a considerat că propriul corp, în ultimă instanță, propria sexualitate, ar fi fost "abandonate fără luptă" în ghearele "dușmanului nazist". Ceea ce s-a întâmplat cu copiii acestor femei însă, chiar depășește orice imaginație. Copiii au fost luați de la mamele lor și internați în instituții "speciale" de reeducare. Educatoarele, față de care Ilse Koch (cățeaua de la Buchenwald) pare să fi fost Maica Tereza, torturau zi de zi și ceas cu ceas acești copii, a căror singură vină era că aveau un tată german. Supraviețuitorii acestui experiment povestesc cum copii de 3-5 ani ajunși la capătul răbdării erau încuiați în camere cu un laț atârnat de tavan, fiind îndemnați să se spânzure. Apoi despre abuzurile sexuale inimaginabile ale "educatorilor", la care erau supuși băieții și fetele de câțiva anișori. În fine, o parte dintre copii au fost supuși unor experiențe psihiatrice, fiind folosiți drept cobai în cadrul unor experimente cu LSD.(programul MKULTRA) Mulți au fost internați în ospicii și azile pentru alienați mintali. Foarte mulți au fost împiedicați să aibă acces la o educație corespunzătoare. Trebuie subliniat faptul că toate acestea nu au fost efectul unei furii populare de moment, așa cum au decurs lucrurile în alte țări, acești copii nefericiți au făcut obiectul unei serii de legi speciale promulgate între 1946-58. Astăzi, puținii supraviețuitori ai acestui "experiment", cca. 150 de persoane, s-au organizat, au angajat avocați și au chemat în judecată statul norvegian, având totodată curajul incredibil de a dezvălui întregii lumi aceste atrocități de neimaginat. Trebuie spus că toate demersurile lor au fost respinse de către guvernul norvegian, care a refuzat categoric orice discuție pe această temă, bazându-se pe faptul că în prag de secol 21, toate aceste fapte sunt mult prea greu de crezut de către opinia publică. Totul ar fi rămas în "coadă de pește", dacă una din supraviețuitoare, acum celebră, nu s-ar fi hotărât să rupă tăcerea. Este vorba despre

Anni-Frid Lyngstad, "Frida", "bruneta" de la ABBA. Retrasă în Elveția, acum prințesă, la adăpost de persecuții și calomnii, în urma întâlnirii cu tatăl ei natural, s-a hotărât să dea totul în vileag, confirmând punct cu punct toate atrocitățile descrise de către supraviețuitorii acelui "experiment" monstruos. Ea însăși fusese răpită din instituția de "re-educare" de către mama sa, cu care a fugit ulterior în Suedia, unde au trăit câțiva ani ascunse. Până la urmă, procesul celor 150 de supraviețuitori a ajuns la Curtea Internațională de Justiție, care le-a dat dreptate, obligând guvernul norvegian la plata unor despăgubiri. De ce am menționat toate acestea? Ei bine, pentru a arăta că nimic nu este întâmplător și că totul se leagă de politica actuală a guvernului norvegian în ceea ce privește creșterea și educația copiilor.

Revenind *la oile noastre*, sau în zilele noastre, trebuie spus că anual, în Norvegia, dar și în restul țărilor scandinave, zeci de mii de copii sunt separați cu brutalitate de familiile lor, de părinții lor naturali, sub pretextul unei mai bune educații sau unor mai bune condiții de viață. Pretextul este absurd, deoarece educația se face în principal prin instituții de învățământ extrem de bine dotate, încă din primii ani de viață, iar în ceea ce privește nivelul de trai, datorită uriașelor rezerve de petrol, Norvegia are un standard al nivelului de trai printre cele mai ridicate din lume. Și atunci, care-i problema? Ei bine, bazându-se probabil pe experimentul menționat anterior, nefiind probabil mulțumiți de soluțiile preconizate de către dr. Reich, norvegienii au hotărât să ducă teoriile acestuia pe *noi culmi de civilizație și progres*. După legalizarea căsătoriilor între homosexuali și autorizarea adopției de copii de către aceștia, autoritățile norvegiene se pregătesc acum să dea o nouă lovitură familiei tradiționale. Ministerul Familiei, Copiilor și Afacerilor Sociale a înaintat un proiect de lege, care propune un nou standard de evaluare a grijii față de copii. Chestiunea centrală în noul proiect de lege este restrângerea dreptului părinților naturali asupra educației propriilor copii. Exact ce spuneam pe la începutul acestei cărți, statul dorește să poată "spăla" în liniște creierul

copilului încă din fragedă pruncie cu teorii privind “corectitudinea politică”, “multiculturalism”, orientare sexuală “alternativă”. Inutil să mai spun că educația religioasă este exclusă. “Cei șapte ani de acasă” devin astfel o sintagmă desuetă, întâlnită doar prin literatura secolului trecut. Statul “secularizează” astfel copilul, care nu mai este o ființă umană, reducându-l astfel la nivelul de “produs de concepție.” Copiii născuți sau sosiți în Norvegia, nu vor mai aparține familiilor lor, ci statului. Ministrul norvegian pentru Familie, Copii și Afaceri Sociale, Audun Lysbakken, a pregătit un pachet de măsuri privind “îmbunătățirea” condițiilor de viață pentru copiii norvegieni. Pachetul de măsuri vizează relațiile dintre părinți și copii, adică dacă statul consideră că aceste relații dăunează dezvoltării copilului, acesta poate fi luat și încredințat altei familii, de homosexuali eventual. Practic, orice este posibil, bunăoară să se considere că o afecțiune prea mare a părinților poate dăuna performanțelor școlare, sau din contră, un accent prea mare pe performanțele școlare să dăuneze relațiilor afective din familie – orice astfel de pretext poate fi folosit pentru separarea copiilor de părinții lor naturali. Decizia este luată de un tribunal, în urma sesizării făcute de către Serviciul de Protecție al Copilului.(Barnevernet) Copilul este luat de la părinții săi naturali prin decizie judecătorească, fiind ulterior încredințat altei familii tot prin decizia unui tribunal. Părinții naturali nu mai au astfel absolut nici un drept asupra copilului, nu știu unde se găsește, eventual tribunalul poate decide o întâlnire de câteva ore cu părinții naturali, odată la 6 luni, sub supravegherea strictă a unui psiholog și a unui supraveghetor de la Barnevernet, însoțit eventual de poliție. Astfel, se exclud posibilele gesturi disperate ale părinților decăzuți în mod abuziv din drepturi. Oricum, în astfel de cazuri, respectivii sunt arestați imediat și internați urgent într-o clinică de psihiatrie.

Întrebarea care se pune este totdeauna aceeași – **qui prodest?** Este clar că nu declinul natalității în Norvegia este motivul principal. Sigur că da! Toate națiunile nordice se confruntă mai mult sau mai puțin cu

aceleași probleme, alcoolism, homosexualitate, lesbianism, consum de droguri, chestiuni care au condus în câteva decenii la regresul natalității, aspect ce se constată peste tot în lumea occidentală. În aceste condiții, fluxul de imigranți, veniți din lumea a 3-a, completează deficitul de natalitate. În consecință, nu acesta este motivul, și oricum, nu cel principal. Răspunsul este simplu, **banii!** Ca de obicei! Nimic nou sub soare! Toată această politică de protecție a intereselor copilului, cauzând adesea adevărate drame, s-a dovedit a fi o excelentă afacere pentru unii. Practic, toți acești funcționari care se ocupă chipurile de “protecția copilului”, apoi o armată de psihologi, psihoterapeuți, avocați specializați în acest domeniu, educatori, supraveghetori, experți și consultanți, toți primesc un salariu cel puțin decent, apoi mai sunt răsplătiți cu indemnizații *grase* pentru fiecare copil “salvat”. Tot acest aparat monstruos a generat o uriașă industrie care se auto-alimentează cu “materie primă” prin abuzuri strigătoare la cer, interesul copilului fiind pe ultimul loc în toată această ecuație. Dar nu numai atât, chiar și adopția unui copil a devenit o industrie extrem de profitabilă. Să facem precizarea că sumele cheltuite de guvernul norvegian pentru fiecare copil adoptat sunt considerabile. Bunăoară, indemnizația anuală acordată cuplului care adoptă un copil, se ridică la 50,000€. Se mai adaugă apoi diverse facilități și indemnizații suplimentare, inclusiv vacanțe plătite, etc... Datorită acestor facilități, adoptarea unui copil a devenit o afacere extrem de profitabilă. S-ar putea spune – stai, D-le! Aceleași principii se aplică și părinților adoptivi ca și celor naturali. Da! În teorie doar! Această ipoteză ar fi adevărată în cazul în care interesul copilului s-ar situa pe primul loc, dar atâta vreme cât interesul material primează, sistemul devine din ce în ce mai corupt, orice contra-atac fiind contracarat prin capacitatea acestuia de a se auto-regenera. Exact ca râma – o tai în două – obții două râme. Exact ce spuneam. Din start, sistemul se auto-alimentează cu “materie primă”, atâta vreme cât părinții biologici nu beneficiază de prezumția de nevinovăție, fiind potențial vinovați de abuzuri contra copilului. Exact ceea ce dorește să instituie

noul pachet de legi. Atâta vreme cât părinții naturali sunt potențial vinovați, de aici și până la a institui niște “metode de verificare” care să poată fi manipulate de psihologi cointeresați, astfel încât să dovedească vinovăția părinților, nu e decât un pas. Vom vedea imediat că astfel de metode au fost deja instituite. Practic, prin acest sistem, extrem de bine pus la punct, copilul devine un “bun confiscat”, pe care statul refuză să-l mai înapoieze.

S-ar putea spune că sunt doar cazuri izolate. Nu, nu este adevărat! Cifrele vorbesc de la sine. Conform raportului oficial publicat pe situl *utrop.no*, numai în 2010, **peste 11,300 de copii** au fost luați de la părinții lor biologici. Conform Biroului de Statistică al Norvegiei, numai în 2011, un număr de **12,492 de copii au fost separați de familiile lor**, fiind internați în “instituții” specializate sau dați spre adopție altor familii. După cum se vede, nici vorbă de cazuri izolate, cifrele ne dovedesc că este o adevărată industrie. Presa norvegiană relatează periodic despre abuzuri sexuale la care sunt supuși copiii în aceste instituții de ocrotire. Nu numai atât, prin exploatarea sexuală a copiilor dați spre adopție altor familii, se pot realiza venituri frumusele. Recent, chiar organizația de protecție a copilului a raportat cazul a doi copii turco-norvegieni, răpiți din Turcia cu ajutorul unui detectiv particular, aduși în Norvegia pentru a fi adoptați de către un individ care s-a dovedit a fi un pedofil notoriu, cei doi copii fiind abuzați sexual și “utilizați” pentru producția de filme pornografice. Anterior, două fete, care fuseseră și ele în custodia individului, au depus plângere contra acestuia pentru abuzuri sexuale repetate, dar plângerea lor nu a fost luată în considerare. Inutil să mai menționez traumele psihice ireversibile pe care le-au suferit acești patru copii. Opinia publică norvegiană s-a arătat oripilată de acest caz, dar nu a mișcat un deget pentru schimbarea legislației existente. Chiar și celebrul Anders Behring Breivik, despre care vorbeam la începutul acestei cărți, a fost violat se pare de către mama sa, pe când avea doar 4 ani. Separat de mama sa de către organizația Barnevernet, a fost încre-

dințat spre adopție în mai multe rânduri la diverse familii, unde se presupune că a fost din nou abuzat sexual. Sigur, se poate să fie doar speculații ale presei de scandal – totuși aceste cazuri de pedofilie apar extrem de des în presa norvegiană. Pedepsele în toate aceste cazuri sunt minore, pentru că, nu-i așa? Societatea norvegiană este extrem de tolerantă. Iar pedofilii sunt și ei oameni – mai greșesc și ei!

Una din provocările cărora trebuie să le facă față statele occidentale este modul în care se pot asigura copiilor cele mai bune condiții de dezvoltare, la adăpost de abuzuri de orice fel, de traume psihice și alte asemenea, concomitent cu asigurarea de condiții materiale optime. În acest context, principala problemă care apare este cum să se realizeze acest lucru, fără a știrbi din drepturile părinților. Din cele prezentate anterior, se vede că rezultatele sunt departe de ceea ce legiuitorul își propusese inițial. Sigur că acesta a avut inițial intenții oneste, grija pentru viitorul copiilor în primul rând – problema este că anumite grupuri de interese, grupări și organizații au folosit în mod abuziv statul, respectiv legislația, pentru a pune pe primul plan propriile interese materiale și politice. Iar legiuitorul se face vinovat de ignorarea tuturor semnalelor din presă – faptul că legislația este folosită pentru extorcarea de fonduri uriașe de la bugetul statului, în detrimentul unității familiei, într-un final, provocând enorm de multe drame familiale. Fără a mai vorbi de cei ce profită de legislație pentru a adopta copii în scopul abuzării sexuale a acestora. Inutil să mai spun că nu s-ar fi ajuns aici dacă înainte de a o promulga, toată această legislație ar fi fost evaluată din perspectivă creștină. Și acum câteva exemple, ca să vedem că nu bat câmpii.

Pentru început, cazul recent al fam. Rădulescu din Arad. Pe scurt, acum un an, cei 5 copii ai cuplului Marius Rădulescu și Claudia Daniela Stancu au fost luați de către autoritățile norvegiene. Tatăl, stabilit de mai bine de un deceniu în Norvegia, susține că începând din 2004, a fost hărțuit sistematic de către autorități, fiind acuzat de jaf armat,

că-și neglijează cei 5 copii, etc..., acuzații demontate în instanță. Să precizăm că cei doi părinți sunt de etnie romă. Diversi comentatori cu domiciliul în Norvegia au afirmat pe net că mama celor cinci copii ar fi ieșit la cerșit împreună cu copiii, fapt ce a determinat autoritățile să acționeze. De asemenea au menționat alocațiile pe care le primesc familiile cu mulți copii de la statul norvegian (970kr/copil), alocație pentru chirie, etc... În fine, nu am toate datele pentru a putea să mă pronunț asupra acestui caz. Ceea ce este însă cert, este că unui cetățean român, stabilit de mai bine de un deceniu în Norvegia, fără să fi fost condamnat în nici un fel, fără să fie expulzat, fără să fie amendat – i-au fost luați toți cei cinci copii, concepuți pe teritoriul Norvegiei. Restul nu contează. Mama copiilor a primit după circa un an dreptul de a-și vedea copii, dar singură, și cu condiția **să nu le vorbească în românește**. Ei bine! Cum sună toate acestea? Adică tatăl natural al copiilor nu mai are absolut nici un drept, iar mama, cerșetoare chipurile, dar care vorbește norvegiana, are dreptul să-i vadă câteva ore o dată la un an. Și să le vorbească doar în norvegiană, amenințată fiind că dacă nu respectă consemnul, nu-i va mai vedea niciodată. Mult mai interesante sunt însă comentariile asupra acestui caz, primul menționat pe larg în mass-media românească. Majoritatea comentatorilor considerau toate aceste fapte mai mult decât neverosimile, ceva gen film de ficțiune. Edificator, nu? Cei doi părinți s-au adresat autorităților române, care au făcut o anchetă socială, arătând că cei doi părinți au toate condițiile pentru a asigura creșterea celor cinci copii. Cu toate acestea, în ciuda notificării Ministerului de Externe adresată autorităților norvegiene, nu am cunoștință ca cei cinci copii să fi fost înapoiați părinților naturali.

Un alt caz, de data aceasta recent. Este vorba despre familia Pătrulescu, stabilită de 4 ani în Suedia. De această dată este vorba despre un cuplu de români, de condiție bună. Dintre cei trei copii, doar cel mic este născut în Suedia. Asta nu a împiedicat autoritățile suedeze să separe toți cei trei copii de părinți. Pretextul a fost că unul din copii

ar fi povestit la școală că ar fi fost bătut de părinți. Trebuie spus că în Suedia copiii sunt îndemnați să-și denunțe părinții care îi maltratează. De acord cu toate acestea, cu condiția să se facă o anchetă cât mai corectă, medico-legală, socială și psihologică, care să dovedească fără putință de tăgadă că realmente copilul a fost maltratat. Faptul că totul se bazează pe fabulațiile unui copil, nu face decât să deschidă calea unor abuzuri. Nu este numai asta, dar se acordă prime substanțiale tuturor acelor care denunță așa-zise abuzuri contra copiilor. Și cu toate acestea, pedofilii sunt extrem de rar pedepsiți, în timp ce părinților li se iau copiii pe baza unui simplu denunț anonim. Menționez, să nu se uite, soții Pătrulescu nu sunt nici șomeri, nici romi, nici infractori. Pur și simplu le-au fost luați toți copiii, pe care nu i-au mai văzut înapoi nici până în ziua de azi. Și din nou, Ministerul Român de Externe a trimis o notificare omologilor suedezi, fără nici un rezultat însă.

În fine, cazul Bhattacharya, preluat de mine din presa engleză. Este vorba despre familia unui geofizician indian, angajat al unei companii cu sediul în Norvegia. Rețineți, omul nostru era doar angajat, având statutul de rezident temporar. Nu am găsit astfel de cazuri întâmplătoare unor turiști, dar nu e exclus să existe și așa ceva. În fine, omul nostru a pierdut cei doi copii, deoarece asistenții sociali au constatat că unul din copii, cel mare, nu folosește tacâmurile. După cum se știe, indienii folosesc mâna pentru a mânca, chiar și în cele mai luxoase restaurante. În cazul celui de-al doilea copil, nou-născut, s-a considerat că în timpul alăptării, mama nu avea un "contact emoțional" suficient cu sugarul. Edificator, nu? Nu mai spun nimic! Menționez doar că guvernul indian nu s-a mulțumit doar cu o notificare precum autoritățile române, ci a suspendat instant licența companiei norvegiene de telefonie mobilă Telenor care operează în India, care a pierdut astfel câteva zeci de miliarde de euro, până ce guvernul norvegian s-a hotărât să înapoieze cei doi copii. Iarăși edificator, nu?

Da, se pare că singura soluție este desființarea acestui sistem corupt. Să precizăm că mulți din copiii ajunși la majorat, au dat în judecată statul norvegian, pretinzând daune materiale consistente pentru traumele psihice suferite. Până în prezent compensațiile plătite se ridică la 220 milioane de \$, ceea ce dovedește ineficiența și corupția sistemului. Ce ar mai fi de spus ? Banditism demografic de-a dreptul.

Și hai să vedem acum o metodă studiată în anii războiului de naziști, a fost “implementată” recent de către organizația de protecție a copilului din Norvegia. (Barnevernet) Este vorba despre așa-zisa metodă **Marte Meo**. Metoda folosește înregistrări video ale contactelor dintre părinți și copii. După înregistrare, care se face în trei sesiuni, înregistrările sunt analizate în prezența unui terapeut, care le explică părinților ce este bine și ce este greșit în atitudinea față de copii. Până aici toate bune și frumoase, dacă toate acestea ar fi benevole, adică dacă scopul ar fi binele copilului. Problema e că aceste înregistrări sunt folosite abuziv de către Barnevernet pentru a crea noi “cazuri”, care să realimenteze “industria”. Părinților li se oferă în mod ultimativ participarea la aceste ședințe sau pierderea copiilor. Este de la sine înțeles ce stare de spirit au participanții la astfel de ședințe, atunci când știu că de asta depinde dacă vor mai putea păstra proprii copii. De asemenea, s-a constatat că și copiii manifestă reacții de teamă și anxietate în prezența părinților terorizați. Exact ce spuneam, terorism de-a dreptul. Să menționăm că astfel de înregistrări, aranjate și montate la “centru”, pot fi folosite pentru șantaj, sau în cazuri de pierdere a drepturilor părintești. Orice comentariu e de prisos. În fond, Anders Behring Breivik, nu este decât un produs al sistemului. Vom mai discuta despre asta.

Partea VI. Arma secretă – LGBT

Motto:

*„Căsătoria dintre homosexuali este un lucru cât se poate de simplu și care nu necesită multă dezbateră, pe atât de normal și de clar pe cât este distrugerea instituției familiei. **Familia nu ar trebui să mai existe.** Eforturile depuse pentru legalizarea căsătoriei dintre homosexuali sunt de fapt și de drept o minciună, o diversiune, în legătură cu ceea ce vom face din căsătorie odată ajunși în acel punct – mințim când spunem că instituția familiei nu se va schimba. ”*

(Masha Gessen, activistă de origine evreiască pentru drepturile homosexualilor)

Am văzut într-unul din capitolele anterioare cum a început mișcarea de *emancipare* a homosexualilor. Debutând încă din primii ani de după încheierea mării conflagrații mondiale, la început haotică, s-a integrat ulterior în cadrul celorlalte mișcări de protest ale studenților și populației de culoare, scopul inițial fiind de a se afirma public, de a se face cunoscută. Dacă inițial s-a alăturat acestor mișcări, pentru a crește în forță și credibilitate, ulterior s-a distanțat complet de acestea. În același timp, activiștii homosexuali, având, așa cum am văzut deja, sprijinul nemijlocit și declarat al evreilor și mass-mediei controlate în bună parte de aceștia, au conturat o agendă de priorități, concretizate ulterior într-un adevărat program politic. Prioritatea principală era dezincriminarea homosexualității, respectiv abrogarea legilor ce condamnau actele de sodomie, proces ce s-a încheiat, așa cum am văzut deja, în primii ani ai sec.21. Odată ce acest obiectiv a fost atins, în prezent, lupta se dă pentru obținerea de *drepturi civile*. De fapt este vorba despre un singur drept, dreptul la căsătorie, plus dreptul de a adopta copii, drept ce decurge din dreptul la căsătorie.

În continuare, vom discuta despre toate acestea, încercând totodată să deslușim ce se ascunde în spatele acestor cereri, dar și care sunt scopurile lor în perspectivă.

Cap.1 Să vedem ce spune wiki

Să facem precizarea că deși literatura în domeniu abundă, nu există absolut nici un document oficial care să dea o definiție *la zi* a homosexualității, o **definiție oficială**, care să poată fi luată ca referință. Acest aspect nu este tocmai întâmplător. Chiar și abrevierea LGBT, care ar vrea să însemne **lesbiene, gay, bisexuali și transsexuali**, nu este tocmai nevinovată, intenția fiind de a masca un comportament sexual printr-un grup abstract de patru consoane. Este exact ce demonstrez în prima parte a acestei cărți, un procedeu tipic din arsenalul *corectitudinii politice*: homosexual devine gay, care la rândul său devine o simplă consoană, G. Aceasta însă nu schimbă cu nimic modul de percepție a stilului de viață al homosexualilor, deoarece caracterul injurios al unui cuvânt este dat de context. Indiferent de denumirea folosită, *poponar* sau *bulangiu*, considerate denigratoare și injurioase, utilizarea termenului de gay sau homosexual nu schimbă câtuși de puțin modul în care este perceput comportamentul lor sexual, schimbarea unui termen considerat injurios cu o consoană sau un grup de consoane, nu-l golește câtuși de puțin de conținut. Neavând absolut nici o referință, am apelat din nou la *wikipedia*, enciclopedia online atât de detestată, dat fiindcă, așa cum am afirmat și altă dată, conținutul articolelor este rescris în permanență, în funcție de interesele de moment ale diverselor grupări homosexuale, sioniste, etc... Nu voi comenta prea mult, pentru că filmulețul de pe *youtube* este mai mult decât edificator. Nu trebuie

decât căutat pe google după ***zionist editing on wikipedia***. Iar metodele preconizate de evrei au fost adoptate imediat de către homosexuali, după cum vom vedea în continuare. Atunci, hai să vedem ce spune *wikipedia* la articolul **homosexualitate**, textul de la versiunea în română fiind copiat aproape *ad litteram* de la definiția în engleză. Citez :

*"Homosexualitatea reprezintă atracția romantică, atracția sexuală sau activitatea sexuală între membrii de același sex sau gen. [...] Ca orientare sexuală, homosexualitatea se referă la modelul sau **dispoziția de a experimenta atracții sexuale**, afectuoase sau romantice în mod primar sau exclusiv către persoanele de același sex."*

Până la proba contrarie, vom lua această definiție ca atare, reținând faptul că se pune accentul mai degrabă pe componenta afectivă decât pe cea sexuală, dar și că se afirmă că este vorba despre *dispoziția de a experimenta* și nu despre un comportament sexual curent. Citim mai departe, citez :

*"Homosexualitatea este una din cele trei categorii principale de orientări sexuale, împreună cu bisexualitatea și heterosexualitatea, în **continuumul heterosexual-homosexual**. [...] Cercetările au arătat faptul că homosexualitatea este un exemplu normal și natural a variației sexualității umane și nu reprezintă o sursă de efecte psihologice negative prin și din ea însăși. "*

Pe scurt, deducem de aici că homosexualitatea reprezintă un comportament sexual absolut normal, care se înscrie în mod firesc ca o variantă perfect normală a sexualității umane. Așa să fie oare? Vom

reveni mai târziu asupra acestui aspect. În continuare, după o serie de aserțiuni ambigue, tipic pentru modul de acțiune al *dânșilor*, se trece direct la demografie și statistici, chestiune pe care o vom trata pe larg într-un capitol separat. Deși *Vechiul Testament* acoperă o perioadă de mai bine de patru mii de ani de istorie, tratând extrem de detaliat toate aspectele sexualității umane, atât cele firești, cât și cele considerate pe atunci anormale, precum homosexualitatea, sexul anal cu femeile, bestialitatea, sodomia, onania, prostituția, etc..., ca și reglementările asociate acestora, *wikipedia* sare direct la Grecia antică, încă o dovadă, dacă mai era nevoie, a intenției de *a-și trage spuza pe turta proprie*, cum se spune. Trebuie subliniat acest fapt, pentru că în timp ce *Vechiul Testament* este mai mult decât explicit, referirile ulterioare pe care le invocă dânșii, din Grecia antică, Roma, China și Japonia, sunt mai degrabă metaforice și indirecte, realitatea de atunci fiind cu totul alta.

Să facem precizarea că toate aceste comportamente sexuale deviate la care face referire extrem de precis *Vechiul Testament*, există de când lumea. Din moment ce se practică și azi, nu avem nici un motiv să credem că nu au fost practicate *ocasional* încă din cele mai vechi timpuri. Ulterior, mă refer la cele descrise în *Vechiul Testament*, unele din acestea au fost utilizate pentru restrângerea numărului de nașteri, în perioadele de restriște precum războaie, asedii, foamete. Mă refer în special la sex anal cu femeile sau bărbații, arhi-cunoscutul episod cu Sodoma și Gomora. Este absolut normal ca abuzul de astfel de practici să devină pentru unii viciu, orice psiholog poate explica asta, astfel încât este de presupus ca unii din locuitorii acestor cetăți să fi continuat să se dedea la astfel de practici și după revenirea la *timpuri normale*. Istoricii pomenesc și de altfel de practici ce aveau

același scop, limitarea numărului de nou-născuți, guri de hrănit adică, precum prostituția sacră din cetățile vechiului Babilon. Apoi mai exista obligația femeilor de a se prostitua în temple în anumite zile de sărbătoare religioasă. Contactele sexuale multiple cu numeroși clienți cauzau ceea ce azi se numește *sterilitatea prostituatelor*, astfel că femeia devenea temporar sterilă, fiind necesare câteva luni de viață sexuală normală în cadrul familiei, pentru a deveni din nou fertilă. La polul opus din acest punct de vedere se situau evreii, care erau în expansiune, fiind în război permanent pentru cucerirea Palestinei. În consecință, dat fiindcă mureau extrem de mulți bărbați în luptă, trebuia sporit numărul nașterilor, pretextul fiind ca războinicului pierit în luptă *să nu i se stingă numele*, astfel că fratele său era obligat să aibă contacte sexuale cu cumnata sa, proaspătă văduvă. (obligat *să intre la ea* și *să o cunoască* – sic!) Mă refer aici la cunoscuta legendă a lui Onan. Nu este prea clar ce nu i-a plăcut la cumnata sa, cert este că după contactul sexual a practicat ejacularea extra-vaginală, așa că fiind *urât în ochii domnului*, a fost imediat *stârpit*. Indiferent ce metodă a utilizat, *ejaculatio ante portas* (pop. *ca la video*), masturbare prealabilă sau *coitus interruptus*, toate aceste practici erau categoric interzise la vechii evrei. Bestialitatea, (contactul sexual cu animale) era de asemenea condamnată cu moartea, în plus fiind omorât și animalul, care nu avea de fapt nici o vină. Deci, iată că totul se explică. Ce vreau eu însă să subliniez, este că în mod invariabil, **astfel de practici, în special cele homosexuale, au fost considerate ca anormale**, nefirești. Chiar dacă în anumite perioade, mulți au recurs la astfel de practici, constrânși de împrejurări, nu înseamnă că ele erau atât de larg răspândite. De altfel, în situații limită se apela și la soluții extreme precum sacrificarea copiilor, așa cum s-a întâmplat în timpul asediului Cartaginei.

Mai departe, zic *dânșii* cu privire la atitudinea bisericii, citez :

"În culturile influențate de religiile abrahamice, legea și biserica au stabilit sodomia ca fiind o agresiune împotriva legii divine sau o crimă împotriva naturii. Condamnarea sexului anal între bărbați precede totuși credințele creștine. Era foarte frecventă în Grecia antică. "

După cum se vede, *dânșii* vin cu metafore, în loc să dea citate exacte, scopul fiind clar, dorind să arate *extremismul și fundamentalismul* religiilor abrahamice, care persecută chipurile pe **sodomiți**, citez :

*"Prejudiciul și discriminarea homosexualilor și bisexualilor (homo-fobia), o trăsătură culturală asociată în special cu regiunile sub influența religiilor abrahamice, a fost arătată a provoca daune psihologice, având **un efect deosebit de distructiv asupra copiilor care se identifică drept homosexuali sau bisexuali.**"*

Citind toate acestea, orice om normal își pune întrebarea firească : de unde până unde copiii, în loc să se joace cu păpuși, mașinuțe, LEGO, etc..., n-au altă treabă decât să se identifice drept homosexuali sau bisexuali? **Ciudat!** Vom relua acest subiect, sexualizarea copiilor, mai pe larg, într-unul din capitolele următoare. Revenind la textele sfinte, pentru că am promis câteva citate, revin :

Lev. 18, 22: "Să nu te culci cu bărbat ca și cu femeie; aceasta este spurcăciune."

Lev. 20, 13: "De se va culca cineva cu bărbat ca și cu femeie, amândoi au făcut nelegiuire și să se omoare, că sângele lor asupra lor este."

Mulți *teoreticieni* homosexuali, bazându-se probabil pe ignoranța multora în ceea ce privește textele biblice, afirmă că teologii, *bigoți și fundamentalști*, bazându-se pe *anumite* fragmente *izolate* din Biblie, interpretate *tendențios*, condamnă *în mod nejustificat* homosexualitatea. Nici vorbă, *minciună în falș*, cum ar spune Marele Ciuruit, textul biblic este categoric : termenul de ***spurcăciune***, extrem de plastic, nu poate da naștere la nici un dubiu. De mii de ani și până în zilele noastre, biserica repetă același lucru, citez:

"Homosexualitatea trebuie tratată de societate ca o perversiune imorală și periculoasă, iar de religie ca un păcat. "

(Comunicat oficial al BOR privind homosexualitatea)

Clar de tot! Nici un cuvânt în plus, nici unul în minus!

Cum spuneam, *dânșii* au sărit apoi la Grecia antică, citez:

Cele mai vechi documente ale culturii europene cu această temă vin din Grecia antică, unde relațiile de iubire homosexuală atât emoțională cât și fizică făceau parte din normele sociale. Ele erau cultivate atât pentru valoarea lor pedagogică și marțială, cât și ca o metodă de a limita creșterea populației. Aceste relații, în mare parte de natură pederastică, co-existau cu mariajul, împreună cu care constituiau un univers bisexual.

Așa să fie oare? Grecii antici, cei care au dat civilizației umane pe Homer, Euripide, Praxiteles, Platon și Arhimede, cei care au creat o formidabilă cultură, care de mai bine de două mii de ani ne fascinează și ne influențează deopotrivă, care au creat un imperiu imens, din Egipt până în India, *constituiau un univers bisexual*?(sic!) Să facem mențiunea că sursa acestor aserțiuni exagerate sunt textele dramatice, cele câteva zeci de tragedii care s-au păstrat din cele cca.

2000 scrise, precum și câteva imagini de pe vasele ceramice antice. **Nicăieri, nici un basorelief sau sculptură nu reprezintă vreo scenă cu caracter homosexual.** Nici măcar sugerat. Cât despre vreun contact sexual anal reprezentat în mod explicit, nici pomeneală! Și atunci, de unde până unde univers bisexual ? Sigur că da! Homosexualitatea exista, dar nu era atât de răspândită pe cât ar vrea *dânșii* să credem. Demn de remarcat este faptul că în textele dramatice este prezentată cel mai adesea în mod batjocoritor. La fel cum este posibil ca scenele de pe vasele de ceramică să fi fost de fapt o satiră la adresa moravurilor epocii. Chestiunea despre care pomenește *wikipedia*, cu inițierea tinerilor, era specifică pentru marea aristocrație, și oricum, se făcea doar cu acordul tatălui. Ca și în Babilon, atât homosexualitatea cât și pederastia, cu sclavi care se prostituau, dar și contactul sexual anal, atât cu soția, cât și cu prostituate (*hetaire* și *hierodule*), puteau constitui ocazional o alternativă la sexualitatea normală, în scopul limitării nașterilor, în special la nivelul claselor de jos, chestiune menționată și de Aristotel, fără a fi totuși ceva atât de răspândite pe cât ar vrea *dânșii* să credem. Stilul batjocoritor în care sunt tratați homosexualii pasivi în comediile lui Aristofan, ne sugerează mai degrabă că grecii din popor detestau astfel de practici. Platon, cu doi ani înainte să se stingă din viață, deplânge amplexarea pe care o luaseră aceste practici, pe care le socotea **nenaturale**, o faptă lipsită de rușine (*tol-mema*). Asta e! Deși homosexualitatea era tolerată, pe alocuri chiar celebrată (Theba), alteori recomandată pentru controlul nașterilor (Creta), Grecia antică era departe de tot de *un paradis al homosexualilor*, așa cum insinuează în mod fals *wikipedia* și cum ar vrea *dânșii* să credem. De altfel, două lucrări de referință în domeniu, monumentală trilogie a lui André Bonnard - *Civilizația greacă*, Ed. Științifică, 1969, dar și *Enciclopedia civilizației grecești*, Ed. Meridiane, 1966, elaborată de un colectiv condus de către Pierre Devambez, timp de aproape patru decenii conservatorul colecției de antichități de la Muzeul Luvru, expediază în câteva rânduri acest subiect.

În continuare, se trece la *istoria homosexualității* în țările din Asia, unde din nou contributorii *wikipedia*, mândri homosexuali declarați (*proud to be gay*), "comit" alte falsuri grosolane, exact în "spiritul" wikipediei, citez :

"În Asia iubirea homosexuală era un aspect central al vieții cotidiene, în China cel puțin de la anul 600 î.Hr., și la această practică se implicau toți bărbații, de la împărați până la pescari. În Japonia, timp de cel puțin o mie de ani această iubire a fost o parte esențială din viața preoților, samurailor, șogunilor, și în ultimele veacuri, a mic-burghezilor. "

Surprinde expresia *aspect central al vieții cotidiene*, ca și amploarea fenomenului, **totală** – susțin dâșii, dat fiindcă în această practică se implicau *toți bărbații, de la împărați până la pescari*. Deci, împărăția chineză, cu șase secole înainte de Cristos, era deja un adevărat paradis homosexual, în practicile homosexuale, despre care *wiki* nu spune absolut nimic, implicându-se *toți bărbații*. Între timp, iarăși *wiki* nu ne spune nimic, fiind probabil încă un mare mister nedezechilibrat al istoriei, nu se știe din ce motive, *toți bărbații* sau o bună parte a lor, în mod inexplicabil, au renunțat la practicile homosexuale, altfel nu îmi explic cum de a reușit China, în jumătate de secol să-și dubleze populația, depășind simțitor un miliard de locuitori. Pentru a lămurii acest *miracol*, am fost nevoit deci să apelez la diverse studii privind *istoria homosexualității* în China. Rezultatul a fost dezamăgitor. Câteva referiri în cronicile vechi la favoriții împăraților, și cam atât. De la niște referiri vagi, și până la împărăția în care milioane și milioane de homosexuali zburdau la sud de Marele Zid e cale lungă, ca de la cer la pământ. Din fericire, minciuna are picioare scurte. Și încă o remarcă. Unul din argumentele *dâșilor* este și o imagine pictată pe mătase, reprezentând doi homosexuali *în acțiune*, lucrare artistică din timpul Dinastiei Quing (sec. 18- 19) ce se găsește la Kinsey Institute, Bloomington, Indiana, SUA. Imaginea ilustrează articolul *ho-*

homosexualitate al *wikipediei* în engleză, franceză, germană, etc... Nicăieri altundeva nu am găsit referințe despre ea. Nici măcar situl Institutului Kinsey, posesorul *operei de artă*, nu pomenește absolut nimic despre *prețiosul artefact*, chestiune care mă face să bănuiesc un alt fals. Aceeași situație sau pe aproape e și cu Japonia. Cum spuneam, homosexualitatea exista, nefiind restricționată nici penal, nici religios. Prostituția feminină era extrem de răspândită (gheșe), dar exista de asemenea și o prostituție masculină. Mărturie stau xilografurile colorate ale lui Utamaro, reprezentând scene erotice *hard-core*, printre care se găsesc și câteva reprezentând contacte sexuale homosexuale. Lucrările lui Utamaro reprezintă mai degrabă o satiră subtilă la adresa moravurilor sexuale ale epocii. În nici un caz o preamărire a sexualității, iar a celei homosexuale, nici atât. Iar textele din vechime sunt atât de metaforice, astfel încât pot da naștere oricărei interpretări. Iar chestiunea cu homosexualitatea ca *parte integrantă* a vieții șogunilor, samurailor și călugărilor e fabulație pură, *legendă urbană*, ca să nu zic altfel. Nu există nici o dovadă concretă care să ne îndreptățească să credem că homosexualitatea în societatea japoneză ar fi fost mai răspândită decât este azi – ba din contră. Cred că societatea japoneză de dinainte de sec.20 era mult mai puțin *liberală* în ceea ce privește homosexualitatea decât este astăzi. Cu romane de mare succes, la **Shogun** (James Clavell) mă refer, nu se scriu decât *legende urbane* și istorie contrafăcută, așa cum este și *paradisul homosexual* descris în *wikipedia*, la articolul **homosexualitate** cu privire la China și Japonia.

Într-un târziu, apologeții homosexualității antice și medievale de pe *wikipedia* ajung și la epoca Renașterii. Aici citim alte aberații, citez :

"Orașele din nordul Italiei, în special Florența și Veneția, erau renumite în timpul Renașterii drept centre ale iubirii masculine. Tradiția era urmată de majoritatea populației și construită pe liniile antice, [...] Cei mai mari artiști și oameni literari ai epocii, printre care

Leonardo da Vinci, Michelangelo Buonarroti, Machiavelli au participat în aceste activități și le-au celebrat prin arta și subvenția lor.” (sic!)

Așa care va să zică! Nu știu cum au stat Michelangelo, Leonardo și Machiavelli cu **subvenția**, dar văd că domnii activiști în domeniul promovării homosexualității n-au fost în stare să scrie nici măcar două fraze ca lumea, așa că au utilizat ceva gen **google translator**. În fine, nici măcar nu mă interesează. Trebuie spus că în Florența și Veneția, de fapt pe tot cuprinsul statelor papale, în perioada Renașterii, homosexualitatea, numită pe atunci **sodomie**, prin care se înțelegea contactul sexual anal și felația, cu bărbați sau femei (sodomie de gen sau de mod), erau considerate crime de o extremă gravitate, pasibile de pedeapsa cu moartea. **Punct!** Iar Inchiziția era omniprezentă și avea informatori peste tot, veghind ca doctrina bisericii catolice să fie aplicată cu maximă strictețe. Nu era ceva cu care să se glumească. Formidabilele memorii ale lui Casanova sunt o extraordinară mărturie despre acea epocă. Atunci de unde până unde *centre ale iubirii masculine*? Sigur, se poate obiecta că era vorba de iubire *platonice*, spirituală, adică neconcretizată prin act sexual anal între doi bărbați, felație sau *dușuri aurii*. Da, dar totuși articolul se referă la **homo-sexualitate**, zic eu, nu la iubire platonice. În fine, mă opresc aici cu disecția falsurilor grosolane instrumentate prin *wikipedia*, pentru că este clar cam unde bat *dânșii*. Apoi chestiunea cu Michelangelo și Leonardo. Toate referințele contemporanilor vorbesc despre ei ca despre niște asceți dedicați trup și suflet artei. Nu au fost căsătoriți niciodată și nici nu se cunoaște să fi avut vreo legătură sexuală cu vreo femeie sau cu vreun bărbat. Diversi propagandiști homosexuali se referă în principal la modul în care a fost reprezentat David de către Michelangelo și la un desen al lui Leonardo, schiță pentru Ioan Botezătorul, reprezentînd un înger cu penisul în erecție. Trebuie spus că toate aceste elucubrații fanteziste pornesc, cum altfel, de la Sigmund Freud, care a încercat să dea o interpretare *psihanalitică* a cre-

ațiilor artistice ale celor doi. *Cercetările* lui Freud au fost reluate de diverși *specialiști în psihanaliză* actuali, care au încercat să vadă dincolo de ceea ce vedem cu toții în opera celor doi. Aiurea în tramvai! **Au văzut cai verzi pe pereți!** Opera celor doi există și va continua să ne încânte indiferent de *cercetările lor homosexuale*, ca și de inepțiile debitate în *wikipedia*. Giorgio Vassari, contemporan cu cei doi, nu pomeneste nimic în acest sens, din contră, vorbește despre viața ascetică a celor doi. Nu putem decât să luăm act de **încă o infamie** și să trecem mai departe. Concluziile le vom trage ceva mai târziu. Cât despre Machiavelli, ideea că ar fi fost homosexual a fost lansată de un anume Maurizio Viroli, profesor de științe politice la Universitatea Princeton, într-o carte despre viața acestuia, bazându-se pe analiza tendențioasă a două scrisori ale lui Niccolo Machiavelli adresate lui Francesco Vettori, scriitor și istoric, ambasador al Florenței la curtea papei Leon al X-lea. Afirmațiile prof. Viroli au fost desființate de numeroși specialiști. De altfel, nici unul din contemporanii săi nu pomeneste despre așa ceva. Textul integral al celor două scrisori se găsește pe net, așa că oricine se poate lămuri cum devine chestiunea. Demn de menționat este că atât Machiavelli cât și Leonardo au fost anchetați în urma unor denunțuri anonime care-i acuzau de sodomie, astfel de denunțuri fiind extrem de frecvente în epocă, dat fiindcă sodomia era considerată o crimă, iar vinovatul era pasibil de pedeapsa capitală, prin *ardere pe rug*. S-au păstrat documentele anchetelor derulate atunci, care-i absolvă pe cei doi de orice vină, iar eu mă îndoiesc că era cineva în stare să tragă pe sfoară Inchiziția. Astfel de afirmații, menite să creeze o adevărată *mitologie gay*, reluate în reviste *glossy* autohtone, la tv și peste tot în mass-media în lipsă acută de *subiecte tari*, nu fac decât să contribuie la crearea unui **suprematism gay** cu o mitologie specifică, care să demonstreze că extrem de multe genii ar fi fost homosexuali. Nici măcar compatriotul nostru Constantin Brâncuși nu a scăpat de această etichetă, aplicată de către activiștii homosexuali. În urma afirmațiilor inconștiente din presa de scandal, am făcut o mică investigație, dorind să aflu sursa acestor

asertiuni mizerabile. Astfel, am aflat că ideea a fost lansată de un anume Edward Lucie-Smith, scriitor și critic de artă, într-o carte despre viețile marilor artiști ai sec.20 (*Lives of the Great 20th Century Artists*, Ed. Thames & Hudson, 1999 - 352 pag), citez:

*„Part of his secretiveness may have been due to a desire to conceal his **gay status**.”,* adică : *„în parte, caracterul său secretos s-ar putea datora dorinței sale de a ascunde faptul că era gay”*

De unde până unde, dânsul nu ne mai spune, și nici nu menționează vreo dovadă palpabilă a afirmațiilor sale. Aceste asertiuni sunt reluate de un anume domn Anton Constantinescu, activist homosexual, posibil evreu, care nu se sfiește să-i acuze de antisemitism, homofobie, extremism nazist, pe toți cei ce nu-i împărtășesc convingerile homosexuale, anti-creștine și pro-evreiești, citez: [...]”...*da, Brâncuși a fost un homosexual creștin*”. Individul își propagă ideile toxice pe blogul propriu, unde chiar încearcă să dezvolte o *istorie a homosexualității*, pe un portal cu nume sugestiv, *curaj.net*, dar și pe publicația pro-evreiască online *acum.tv*, pe care apar frecvent atacuri anti-românești și anti-creștine. Nici nu a trebuit să-l caut prea mult pe respectivul ca să văd ce hram poartă, pentru că este înregistrat pe portalul de matrimoniale online, *elmaz.ro*, numele său fiind indexat pe locul doi de google. Câteva informații interesante despre dânsul, citez:

*“**Sex:** Bărbat caută bărbat (sic!), **din:** București, RO, **55 ani**, **Titlu:** Caut barbați tineri (sic!) **Cum vă descrieți:** Sunt un român într-o poziție bună în SUA; vin frecvent aici, sunt homosexual și **îmi plac tinerii**. Sunt foarte corect, iubitor, de caracter. Caut și prieteni, nu numai iubiți.(sic !)”*

Edificator, nu? Îi plac tinerii, caută prieteni, nu numai iubiți. Din această cauză probabil, face război pe toate canalele media că homo-

sexualilor nu li se permite să se căsătorească. Demn de menționat este că mai toți biografi marelui sculptor menționează vizitele pe care Brâncuși le făcea la bordelurile din preajma atelierului său, pe care acesta le numea vizite *igienice*. Sydney Geist povestește în memoriile sale despre o femeie care ar fi jucat un rol deosebit în viața marelui sculptor. Era o femeie de o frumusețe deosebită, iar Brâncuși, care avea o mare slăbiciune față de femeile frumoase, manifesta față de ea un fel de iubire mistică, dublată de un respect deosebit, care s-a prelungit prin intensă corespondență pe care a purtat-o cu ea până prin 1947, mulți ani după ce aceasta se măritase. Este vorba despre fotografia americană Florence Meyer. O demonstrație a admirației pe care i-o purta Brâncuși acesteia este dovedită de grija cu care acesta a filmat-o. Și atunci de unde până unde se susține cu nerușinare, în ciuda tuturor evidențelor, că toate aceste genii ar fi fost homosexuali ? Una din explicații ar fi, așa cum am menționat deja, crearea unei adevărate mitologii, a unui vast **pantheon homosexual** care să confere nu numai legitimitate, dar să și sugereze un fel de suprematism homosexual, un soi de elitism gay, deasupra majorității tăcute heterosexuale. Și mai este un aspect. Se dorește totodată provocarea de reacții de indignare la astfel de minciuni sfruntate, pentru a lansa acuzația de homofobie, sinonimă actualmente cu îndemnul la violență contra homosexualilor, la pogrom și exterminare.

Cap.2 Marea enigmă – Câți?

Cum spuneam, pentru a răspunde la această întrebare, pentru început, vom face din nou apel la cele afirmate în *wikipedia*. Citez :

“În 1948 și 1953, Alfred Kinsey a raportat că aproape 46% dintre subiecții bărbați au “reacționat” sexual la persoane de ambele sexe în cursul vieții lor de adulți, iar 37% au avut cel puțin o experiență homosexuală. Metodologia lui Kinsey a fost criticată. Un studiu ulterior a încercat să elimine nereprezentativitatea populației cercetate, dar a ajuns la concluzii similare.” [31]

31. Book Review by Martin Duberman, *The Nation*, November 3, 1997

Halal referință! Să precizăm că ref.31 reprezintă o scurtă recenzie a cărții *ALFRED C. KINSEY: A Public/Private Life*. By James H. Jones. Norton. 937 pp, recenzie publicată în ziarul *The Nation* sub titlul **Kinsey's Urethra** (sic!) Deci din start un fals grosolan, fără a mai vorbi de cele ale prof. Alfred Kinsey. Citim în continuare în *wikipedia*, citez:

“Estimări ale prevalenței homosexualității exclusive variază de la 1% la 20% din populație, de obicei găsind că sunt ceva mai mulți bărbați homosexuali decât lesbiene.”

Așa care vasăzică! Între 1% și 20% este o diferență cam mare, **astfel de rezultate nu pot fi luate în considerare**. Este mai mult decât jenant pentru credibilitatea și așa extrem de redusă a *wikipediei*. Singura afirmație oarecum valabilă e cea cu numărul de lesbiene, care, după cum vom vedea, sunt cam 50% din numărul homosexualilor. Mai departe citim:

“Estimări ale frecvenței activității homosexuale variază de la o țară la alta. Un studiu din 1992 raporta că 6,1% din bărbații din Marea Bri-

*tanie au avut o experiență homosexuală, în timp ce în Franța numărul era de 4,1%. Conform unui sondaj din 2003, 12% din norvegieni au avut contacte sexuale homosexuale. În Noua Zeelandă, un studiu din 2006 sugera că 20% din populație a raportat în mod anonim anumite **pofte homosexuale**, dar puțini dintre ei se identificau drept homosexuali. Procentajul celor care se identificau drept homosexuali era de 2-3%. Conform unui sondaj din 2007, în timp ce doar 6% din britanici își definesc orientarea sexuală drept homosexuală sau bisexuală, mai mult decât dublul lor (13%) au avut o formă de contact sexual cu cineva de același sex. În SUA, conform unui sondaj de la ieșirea de la alegerile pentru președintele SUA din 2008, 4% din electorat se auto-identificau drept gay, lesbiene sau bisexuali, fiind același procentaj ca în 2004. Conform recensământului american din anul 2000, existau în jur de 601,209 de cămine de parteneri necăsătoriți de același sex. În Marea Britanie un sondaj al Oficiului Național de Statistică a avansat cifra de 1,5% pentru homosexuali și bisexuali, sugerând că asta este în concordanță cu alte sondaje, care indicau între 0,3% și 3%.”*

Câteva observații acum. Prima chestiune, care literalmente sare în ochi este uriașa dispersie a rezultatelor, ca și absurditatea unor afirmații. Cifrele avansate se bat cap în cap, sporind confuzia. Bunăoară, în Noua Zeelandă, 20% din populație raportează **anumite pofte homosexuale**, dar doar 2-3% se declară homosexuali? Iar restul de 17-18% ce sunt? Homosexuali în devenire? Iar dl. Kinsey ne spune că 37% din americani au experimentat plăcerile homosexuale, dar totuși, jumătate de secol mai apoi, doar 4% se declarau homosexuali, lesbiene sau bisexuali. Să înțelegem că nu le-a plăcut, și au revenit plăcerile sexuale clasice și demodate? Ceață totală! În Marea Britanie, la fel – un ecart de 1000%, adică 0,3-3%, în final avansându-se cifra de 1,5%. Abundența de date, care mai de care mai contradictorii, nu face decât să sporească confuzia. Probabil că asta se și doarește. Nu este nici prima, nici ultima dată când propagandiști pro-homosexuali, animați de interese obscure, manipulează informațiile di-

fuzate de *wikipedia*. Este clar că astfel de statistici nu pot lămuri misterul numărului de homosexuali. Este momentul să fac precizarea că nu mă interesează decât cifrele privind *demografia homosexuală* în lumea civilizată, mai precis, Europa de vest și SUA. Este clar că rezultatele statisticilor privind comportamentul sexual la anumite comunități restrânse din Samoa, nu se pot extrapola la lumea civilizată, așa cum a încercat să demonstreze antropologul american Margaret Mead, discipol al lui Freud, care și-a falsificat și ea rezultatele *cercetărilor*, sugerând că relațiile sexuale fără restricții ar rezolva multe din problemele psihice ale adolescenților.

Apoi mai e și **cifra magică de 10%**, despre care am mai vorbit, cifră repetată obsesiv de către activiștii homosexuali timp de mai bine de jumătate de secol, în scopul de a influența opinia publică în sensul acceptării homosexualității ca ceva firesc, ca o diversitate a comportamentului sexual uman. Gravitatea nu constă în faptul că a fost creată o adevărată *legendă urbană*, cât datorită faptului că această cifră a fost utilizată extensiv în scopul de a exercita presiuni asupra sistemului educațional în vederea *spălării creierului* tinerelor generații. De asemenea, citată extensiv în mass-media controlată în bună parte de evrei, a contribuit din plin la crearea unei opinii favorabile în vederea abolirii legilor privind sodomia în Statele Unite. În acest sens, demn de subliniat este faptul că în timp ce Asociația Națională a Jurnaliștilor Lesbi (sic!) și Gay din Statele Unite (NLGJA), în urma unor studii imposibil de contestat, este nevoită să recunoască că numărul de homosexuali este undeva **sub 2% din populație**, recunoaște totodată că **trei sferturi din cei ce decid conținutul ziarului NY Times, cel mai citit cotidian american, sunt homosexuali**, proprietar fiind **Arthur Ochs Sulzberger, Jr.**, evreu, ziarul găsindu-se în proprietatea familiei încă din 1896. Nu numai *NY Times*, dar și *Newsweek*, *Fortune*, *Washington Times*, dar și alte influente ziare americane, controlate de evrei, s-au implicat direct în propagarea acestei minciuni colosale, care astăzi, deși oficial nimeni nu o mai ia în seamă, este *adânc înșu-*

rubată în conștiința populației americane, citez:

1. *Newsweek*, 2/15/93, p. 46: "For years, the gay-rights movement has sought safety in numbers. Its leaders have long claimed that **homosexuals constitute 10 percent of the American population.**"

2. *Fortune*, 1991, p. 42: "Kinsey's classic 1948 studies suggest that about **10% of American adults are homosexual**, a figure that more recent surveys support."

3. *Washington Times*, 11/19/91, p. A3: "**10 percent of American men are homosexual** and 5 percent of women are lesbian."

Cifra magică de 10% apare azi ca o interpretare denaturată a rezultatelor *cercetărilor* efectuate de către prof. Alfred Kinsey împreună cu colectivul său prin anii '50 ai secolului trecut. Cum am afirmat deja, Kinsey a stabilit că **37% din bărbații americani au avut cel puțin un contact sexual homosexual însoțit de orgasm.** (sic!) Activiștii pro-gay au concluzionat că această cifră este mult prea mare pentru a fi cât de cât credibilă, stabilind că **10% este o valoare rezonabilă, credibilă și ușor de reținut**, pentru a putea folosită în campania pentru abolirea legilor sodomiei în SUA. Adevăratul creator al **cifrei magice** a fost se pare un anume **Bruce Voeller**, biolog și cercetător în domeniul SIDA, homosexual, el însuși decedând de SIDA. Bruce Voeller, fondator al *National Gay Task Force*, recunoaște că el este autorul acestui mit într-un articol scris prin anii '70, articol intitulat "*Some Uses and Abuses of the Kinsey Scale*", citez:

"In any case, after years of our educating those who inform the public and make its laws, **the concept that 10% of the population is gay has become a generally accepted fact.**" adică:

"În orice caz, după ani de educare a celor care informează publicul și

care fac legi, conceptul de 10% din populație a devenit un fapt general acceptat."

Ca atâtea și atâtea *legende urbane*, prin repetare obsesivă, cu sprijinul nemijlocit al mass-media, legenda s-a impus până la urmă, fiind acceptată ca un adevăr de necontestat. Tot acestui domn Bruce Voeller îi datorăm abrevierea AIDS (SIDA), pentru că inițial boala se numea GRIDD (Gay Related Immune Defense Disorder). Edificator, nu? Dacă această cifră nu mai este luată în considerație în SUA, dat fiindcă acolo homosexualii și-au atins în bună parte scopurile, nu același lucru se poate spune despre țările din estul Europei, aspirante și ele la intrarea în *lumea civilizată*. Bunăoară, într-un articol extras și adaptat din "*Straight Talk about Homosexuality*", Diversity Works Inc., și din "*Someone I know is gay*", PFLAF, de pe *community, pflag.org*, publicat pe portalul de socializare homosexual autohton **eu sunt tu**, se afirmă cu nonșalanță că SIDA ar fi răspândită de către virusul HIV, și că homofobia ar fi teama de a fi **prieten cu 10% din populația planetei**.(sic!) Iarăși edificator, nu? Dovadă că *lucrarea dâșilor* e bună precum **repetitio mater studiorum**. La fel, doi inconștienți, Raluca Pantazi și Victor Cozmei de la *hotnews*, pe vuvuzeaua LGBT, **Știri fierbinți**, afirmă, citez : "*potrivit statisticilor existente la nivel european, 10% din populația unei țări este formată din persoane LGBT. [...] La nivel oficial, nu avem niciun politician care să-și fi asumat o altă orientare decât cea a majorității și nimeni nu vorbește deschis despre viața unui homosexual, a unei lesbiene sau a unui transgender.*" **Bravos națiune! Halal să-ți fie!** Cu alte cuvinte, conform logicii dâșilor, 10% din Parlamentul României ar trebui să fie *proud* LGBT. Astfel de specimene, ezit să le caracterizez precum ar merita cu prisosință, au toate calitățile necesare să ajungă în câțiva ani în fruntea CNA sau de ce nu? să conducă televiziuni, agenții de știri sau alte *instituții culturale*, să manipuleze opinia publică adică, așa cum știu ei foarte bine.

Revenind la dl. Alfred Kinsey, trebuie menționat că o anume dr. Judith Reisman, (Ph.D) evreică, 78 de ani, fostă consilieră a FBI în probleme de criminalitate sexuală, fost director al *Institute for Media Education*, împreună cu un colectiv de cercetători, a investigat timp de mai mulți ani activitățile prof. Alfred Kinsey, cercetările fiind concretizate prin mai multe lucrări de înaltă ținută științifică. Deci, iată că mai sunt și evrei cinstiți, care nu acceptă să se supună dictaturii homosexuale. Cercetările dr. Reisman s-au concentrat pe mai multe direcții, fiind investigate personalitatea prof. Kinsey, metodică cercetărilor, interpretarea rezultatelor și sursa finanțării. Pe scurt, investigațiile dr. Reisman, având și concursul criminaliștilor de la FBI, au dovedit fără putință de tăgadă natura criminală a *activității* prof. Kinsey, punând în evidență și natura conspirațională a acestor activități. S-a relevat faptul că prof. Kinsey era un obsedat sexual, sado-masochist, că marea majoritate a subiecților săi erau prostituate și homosexuali condamnați pentru diverse delikte sexuale, pușcăriași și obsedați sexuali, drojdia societății, ceea ce a permis falsificarea rezultatelor obținute, multe din experimentele ce urmăreau să demonstreze sexualizarea copiilor se încadrau clar în categoria crimelor sexuale pedofile, iar în ceea ce privește finanțarea, a demonstrat că toate firele conduceau la **Rockefeller Foundation**, care nu mai are nevoie de nici o prezentare și cu care ne vom mai întâlni, care i-a asigurat o finanțare anuală de 100,000\$, dar și sponsorizarea pentru înființarea **Institute for Sex Research, Inc.** Investigațiile dr. Reisman, care s-au întins pe mai bine de 30 de ani, s-au concretizat printr-o serie de lucrări publicate, în care denunță activitatea criminală a prof. Kinsey. Cea mai cunoscută, intitulată **KINSEY: Crimes & Consequences THE RED QUEEN & THE GRAND SCHEME**, se poate descărca liber pe net și constituie o lectură instructivă pentru a vedea ce ne așteaptă cât de curând, dacă nu luăm aminte, dar și pentru cine poate suporta 368 pagini de orori inimaginabile. Efortul dr. Reisman merită toată lauda noastră, cu atât mai mult cu cât asupra acesteia s-au exercitat presiuni de neînchipuit, fiind împrôscată de presa de stânga

pro-gay cu cele mai abjecte ocări. De asemenea, a denunțat finanțarea asigurată cu generozitate epigonilor prof. Kinsey de către miliardarul american de origine evreiască George Soros. În continuare, vom apela de câte ori va fi nevoie la cercetările dr. Judith Reisman.

Pentru moment, întrebarea rămâne aceeași : **câți LGBT sunt?** Dat fiindcă datele furnizate de *wikipedia* s-au dovedit, așa cum am văzut deja, false și contradictorii, vom apela la câteva studii serioase oficiale, mai presus de orice suspiciune. Pentru început, un studiu efectuat de **US National Health Statistics Center**, intitulat *Sexual Behavior, Sexual Attraction, and Sexual Identity in the United States: Data From the 2006–2008 National Survey of Family Growth*, a stabilit că doar 2,3% din cei intervievați se declarau homosexuali, procentul celor ce se declarau bisexuali fiind de 1,8%. În același timp, 1,3% din femei se declarau lesbiene și 2,8% bisexuale. Studiul a fost efectuat pe un număr de 55,399 bărbați și 55,642 femei, în vârstă de 15-44 ani, rezultatele fiind defalcate pe grupe de vârstă, stare civilă, rasă și educație. De asemenea au fost analizate tipul relațiilor sexuale, numărul de parteneri sexuali, proporția sexului partenerilor pentru bisexuali. Studiul, aproape exhaustiv, se poate descărca liber de pe net. Esențial este rezultatul final **2,3/1,3**, adică procentul de homosexuali/lesbiene. Clar de tot! Nu și pentru cuplul de la **Știri fierbinți**, Pantazi & Cozmei. Cifre apropiate au fost furnizate de un studiu și mai sofisticat, realizat de **National Health and Social Life Survey (NHSLs)**, rezultatul fiind că doar 2,8% din bărbați se declară homosexuali și 1,4% din femei se declară lesbiene. Fără să mai pierdem timpul cu alte studii, este clar că numărul homosexualilor declarați din SUA se situează sub 3%, iar cel al lesbienelor sub 1,5%. Este de așteptat ca în Europa aceste procente să fie și mai mici. De asemenea, din aceste studii se mai poate trage o concluzie interesantă, care văd că multor specialiști le-a scăpat. Se constată că pe măsură ce înaintează în vârstă, tot mai mulți homosexuali tind să devină *straight*, heterosexuali adică. Chestiune valabilă pentru ambele sexe. Bună-

oară, un studiu realizat de Lisa M. Diamond la Universitatea din Utah, studiu intitulat ***Female Bisexuality From Adolescence to Adulthood: Results From a 10-Year Longitudinal Study***, a arătat că la sfârșitul celor 10 ani de studiu, două treimi din lesbiene își schimbaseră orientarea sexuală cel puțin o dată, în timp ce mai mult de o treime de mai multe ori. Această constatare are două implicații importante: pe de o parte este infirmată teza cu privire la homosexualitatea în-născută, și a doua este descreșterea progresivă a *populației homosexuale* odată cu îmbătrânirea populației lumii civilizate. Vom mai discuta acest aspect. Revenind la Europa, să vedem și aici câteva statistici oficiale. Un studiu recent, datând din 2012, al ONS **Integrated Household Survey** (IHS) din Marea Britanie a demonstrat că doar 1,5% din bărbați se identificau drept homosexuali, în timp ce doar 0,7% se identificau drept lesbiene și doar 0,4% drept bisexuali. Mai simplu, doar un englez din 38 se identifica ca având o altă orientare sexuală decât cea heterosexuală, iar la gay, **componenta cea mai agresivă** a acestei *populații*, doar unul din 66. Demn de remarcat că la grupa de vârstă de peste 65 de ani, doar 0,4% s-au mai declarat homosexuali, ceea ce confirmă cele afirmate anterior. În Franța, având o bogată tradiție a stângii, nu s-au făcut statistici oficiale, se subînțelege de ce. Sondaje ale unor instituții independente indică o cifră de 1,1% homosexuali declarați și 0,5% lesbiene declarate, în timp ce procentul bărbaților ce declară să fi avut cel puțin o experiență homosexuală este de 1,6%, iar al femeilor de 1%. Singura statistică privește numărul de cupluri homosexuale, statistică elaborată cu ocazia adoptării legii cu privire la căsătoria persoanelor de același sex. INED (Institut National d'Etudes Demographiques) a stabilit că numărul de cupluri homosexuale de pe întregul teritoriu al Franței se cifrează la cca. 100,000. În același timp, (2009) numărul de cupluri s-a cifrat la 15,432 mii, din care cupluri căsătorite 11,779, adică raportat la numărul total, cuplurile homosexuale reprezentau doar 0,6%. **Punct!** Înainte de a încheia, să mai facem o observație, ca să vedem cum se pot manipula tendențios datele statistice. Revin la *wikipedia*,

am citat anterior:

"Conform recensământului american din anul 2000, existau în jur de 601,209 de cămine de parteneri necăsătoriți de același sex."

Cifra este exactă, cu observația că asta nu înseamnă că toate acele cămine erau homosexuale. Sunt o grămadă de femei văduve care stau cu o soră, la fel în cazul bărbaților, sunt o grămadă de persoane care de frica singurătății, locuiesc împreună cu o altă persoană. În fine, chiar și așa, cifra nu are nici o semnificație, atâta vreme cât nu e raportată la numărul total de cămine. Am căutat în statistici și am găsit că în anul 2000, numărul total de cămine era de 103,200,000, adică procentul celor presupuse homosexuale ar fi de cca. 0,6%, exact ca în Franța. Valori ceva mai exacte decât cele calculate de mine empiric, au fost furnizate de Biroul de Recensământ al SUA, care a raportat un număr de 88,200 de cupluri homosexuale și 69,200 de cupluri lesbiene, în total 157,400 cămine de tip homosexual. Aceasta ar reprezenta un procent de 0,15%, respectiv 0,085% homosexuali și 0,065% lesbiene. Și în fine, o ultimă întrebare. **În România, câți sunt?** Oricât am căutat, nu am găsit nimic, cu excepția cifrei magice de 10%, dovadă că încă nu e loc de statistici, atâta vreme cât cupluri de tipul Pantazi & Cozmei nu-și vor fi desăvârșit *lucrătura*. Asociația Accept, extrem de vocală și agresivă cu privire la așa-zisele drepturi ale homosexualilor, *se ferește ca dracul de tămâie* să avanseze vreo cifră, știu ei prea bine de ce. Atunci mă voi hazarda eu să avansez câteva cifre. Ținând cont de tradițiile noastre creștine, de lipsa propagandei gay, de epoca comunistă, apoi de multe, multe altele, îndrăznesc să presupun că "populația gay" din România nu trece de 20% din media europeană, adică luând în calcul o medie de 2% (homosexuali+lesbiene+bisexuali) ar rezulta un maxim de 0,4%, respectiv la o populație de cca. 18 milioane dacă-i scădem pe cei plecați la muncă în afară, ar rezulta fix 72,000 - hai să rotunjim și să zicem un *maximum maximorum* de **100 de mii de sodomiți în România**. Personal, cred că

nici măcar atât. Și iată de ce. Tot căutând prin presa de acum câțiva ani cazul prostituatei Cristina Picioruș, bolnava de SIDA care și-a omorât *iubitul*, l-a eviscerat și i-a atârnat coaiele de clanța de la ușă, o frază ce însoțea raportul poliției mi-a atras atenția : „*în 2005 au fost depistate 261 de cazuri noi de infectare cu HIV, dintre care patru la homosexuali, 151 la heterosexuali și 24 la persoane care au primit sânge sau derivate de sânge în anii '90.*” Sigur că da! Numai patru cazuri de homosexuali infectați cu HIV în 2005. Posibil să fie și alții, încă nedepistați, dar totuși numărul e infim. În consecință, presupunerile mele că homosexualii din România sunt o **comunitate minuscule**, micro-nică, cum vreți Dvs., adică la numărul avansat de mine, s-ar putea să mai dăm jos un zero. Dl. Traian Băsescu, actualul președinte al statului, într-o intervenție telefonică în emisiunea “nașului” Radu Moraru, în noiembrie 2004, a făcut afirmația stupefiantă cum că 20% din români ar fi homosexuali, cifră atât de fantezistă încât nici cei mai aprigi militanți homosexuali nu îndrăznesc s-o susțină, afirmând că dânsul cunoaște cel mai bine chestiunea. O fi știind dânsul mai bine ce și cum. **Dacă ne gândim că părinții poporului român sunt Decebal și Traian, s-ar putea să aibă dreptate.** Ce să mai spun la astfel de faze? **La noi ca la nimeni!** Parcă așa se zice. Eu încă aștept să fiu contrazis cu statistici oficiale.

Cap. 3 Alte mituri fondatoare

Sunt nevoit să revin la *wikipedia* pentru a demonta alte mituri fondatoare ale ideologiei homosexuale, citez:

*“Comportamentul homosexual este relativ frecvent la mamifere și la păsări. Acest comportament, ca majoritatea comportamentelor sexuale, pare să facă parte din structura de socializare, de stabilire a legăturilor afective și de dominanță socială. Este un comportament mai frecvent la animalele cu inteligență mai dezvoltată, precum cimpanzeul bonobo, câinele, caracatița sau insectele sociale. De multă vreme s-a observat comportamentul homosexual ocazional la numeroase specii de primat, dar **oamenii de știință sunt rezervați în cuantificarea importanței acestui fapt pentru sexualitatea umană.**”*

Păi dacă oamenii de știință sunt rezervați în ceea ce privește acest comportament sexual, mă aventurez să-i spun deja anormal, ce rost mai are să fie menționat în *wikipedia*? Și apoi nu se dă nici măcar un exemplu, pentru ca măcar să vedem dacă există măcar o fărâmbă de speranță să putem extrapola homosexualitatea la *mamiferele umane*. Atunci să vedem în ce constă această homosexualitate la animale. Vrem nu vrem, tot la *wikipedia* ajungem. Atunci să mergem la articolul **Homosexual behavior in animals**. O primă observație importantă ne sare în ochi încă de la început, pentru că se vorbește de relații între animale de același sex **interpretate ca fiind relații homosexuale**. Nota bene! Interpretate doar. De către cine? Păi de un anume **Bruce Bagemihl**, PhD, de profesie lingvist, care în lipsă de idei în domeniul lingvisticii, s-a apucat să studieze *homosexualitatea viermilor și altor dihănii*. În fine, cele prezentate pe larg în *wiki* nu m-au lămurit câtuși de puțin. Majoritatea chestiunilor descrise par a fi jocuri între femele sau masculi, interpretate ca jocuri sexuale. Ca și la lesbiene, în absența **penisului viril introdus în vagin**, relațiile sexuale se limitează în extremis la ceva gen masturbare reciprocă. Ori asta nu

se poate numi sex, reamintesc, este vorba despre relații homo-se-
xuale. Iar la animale cu atât mai puțin. Se afirmă că singurul caz de
contact anal penetrativ s-ar fi raportat la bizonul american. Fraza cu
pricina, extrasă din *wiki*, **apare identic** pe o grămadă de situri ce fac
apologia stilului de viață gay, așa că asta mă face să bănuiesc altă *le-
gendă urbană*. Pe nici un site serios, nu am găsit studii care să trateze
această afirmație. În consecință, comportamentul homosexual la ani-
male este tot o *legendă urbană*. Comportament homosexual înseam-
nă sex anal cu ejaculare, nu jocuri, nu masturbare, nimic altceva.
Punct! Și acum, câteva considerații personale. A vorbi despre compor-
tament homosexual la animale înseamnă a coborî omul la nivelul ani-
malului, sau mai degrabă, a coborî animalul la decăderea patimilor
anormale omenești. Comportamentul sexual animal este guvernat de
hormoni, feromoni, cicluri anuale, în timp ce comportamentul sexual
uman este guvernat de voință și afecțiune reciprocă, un complex de
factori ce se numesc *eros*. Erosul la animale nu există. Teza erosului
ca satisfacție strict sexuală îi aparține, cum altfel, lui Sigmund Freud,
cel care a contribuit din greu la degradarea acestui concept, dar și al
celui de căsătorie și iubire creștină. Această idee cu **homosexuali-
tatea animală** nu este chiar atât de nevinovată pe cât pare, un ca-
priciu al câtorva *savanți* plictisiți, ea a fost folosită ca argument ab-
solut în cazul *Lawrence vs. Texas*, pentru a abolii legile sodomiei. Și
mai este un aspect demn de remarcat. Dacă se demonstrează că
aceste obiceiuri există la animale, atunci ele sunt clar înnăscute, ca
atare o astfel de *legendă urbană* este și ea un punct forte în sprijinul
teoriei că homosexualitatea ar fi un comportament sexual înnăscut și
perfect normal. Reducând omul la animal, acest mit nu face decât să
contribuie la erodarea conceptului de umanitate. În concluzie,
comportamentul homosexual la animale nu există, și chiar dacă ar
exista, el nu poate fi extrapolat la om. De altfel, toți cei ce au pierdut
timpul cu astfel de cercetări inutile, pentru a nu se auto-discredita,
folosesc expresia *same-sex relations in animals*, evitând cu grijă să
pomenească de homosexualitate. Lansată mai mult ca sigur de către

activiști homosexuali prin paginile de știință popularizată ale revistei *National Geographic*, care se face vinovată și de alte ipoteze fanteziste, multe dintre ele anti-creștine, adoptată cu strigăte de ura de presa de scandal în lipsă de *subiecte fierbinți*, această teorie este contrazisă categoric de către oamenii de știință serioși. **Homosexualitatea animală nu există.** Sexualitatea la animale nu are o componentă erotică, așa cum are la om, ci strict reproductivă, îndreptată strict către animale de sex opus, în scopul strict al perpetuării speciei. **Și cu asta basta!** Încă un mit demontat.

Atunci să trecem la următorul, citez din *wikipedia* în engleză, pentru că la articolul în română, această frază a fost ocolită cu grijă:

*"In 1952, when the American Psychiatric Association published its first Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders, **homosexuality was included as a disorder**. Almost immediately, however, that classification began to be subjected to critical scrutiny in research funded by the National Institute of Mental Health."*, adică:

"În 1952, atunci când Asociația Psihiatrică Americană a publicat primul Manual de Diagnostic al Tulburărilor Mintale, homosexualitatea a fost inclusă ca tulburare psihică. Aproape imediat, totuși, această categorisire a devenit obiectul criticilor, în urma cercetărilor începute la Institutul de Sănătate Mintală. "

Este un exemplu tipic de manipulare a textului prin de-contextualizare, metodă tipică de propagandă pentru toate ideologiile totalitare. Ce să înțelegem? Că până în 1952, homosexualitatea era considerată ca fiind absolut normală, și brusc, datorită *homofobiei* psihiatrilor americani, a fost introdusă în lista tulburărilor psihice? *Wikipedia* nu ne spune absolut nimic. Atunci să deslușim și acest mister. Nu putem să facem asta fără a preciza că în anul următor, aceiași

psihiatri, sub presiunea lobby-ului gay, au scos homosexualitatea de pe lista tulburărilor psihice. Fraza cu pricina apare în mai toate materialele de propagandă homosexuală din România, dar și de pe aiurea, fiind repetată papagalicește de către activiștii homosexuali cu orice ocazie, citez:

“În 1973, Asociația Psihiatrică Americană a scos homosexualitatea de pe lista ei de dereglări mentale.”

Aceasta este **fraza magică**, și nu este cu nimic mai prejos decât **cifra magică**, amândouă, mituri fondatoare ale ideologiei homosexuale. Câteva considerații personale pentru început. Să facem observația că timp de milenii, homosexualitatea a fost privită de biserică drept un păcat, un obicei necurat, **o spurcăciune**, de medicină ca o dereglare psihică, și de legislație ca o perversiune sexuală (*"crime against nature"*). De reținut, milenii de-a rândul, încă din vremurile biblice. Din punct de vedere infracțional, în funcție de gradul de toleranță al societății respective, s-a mers de la acceptare tacită până la condamnare la moarte. Prin atac concentric, în haită, marșul pentru distrugerea instituțiilor culturale preconizat de către Gramsci, s-a ajuns ca homosexualitatea să fie dezincriminată din punct de vedere juridic în SUA și în Europa, să fie scoasă de psihiatri din catalogul dereglărilor psihice, singura care rezistă încă pe poziție este biserica, cea ortodoxă în special. O primă observație pe care o fac este că scoaterea homosexualității de pe lista tratatelor de dereglări psihice, **nu-i conferă automat normalitate**. Și acum, puțină istorie, ca să vedem că situația nu stă chiar așa cum o prezintă *dânșii*.

Să precizăm pentru început că într-adevăr, în 1973, în urma pre-

siunilor exercitate de asociațiile homosexualilor americani, APA a eliminat homosexualitatea din DSM-II (Diagnostic and Statistical Manual Of Mental Disorders). A fost o victorie extrem de importantă a homosexualilor americani, aceștia afirmând că decizia a fost luată pe baza *noilor descoperiri științifice*, ca și cum ar mai fi ceva de descoperit în **tehnica sexului anal**. Concluzia care s-a tras este că dacă homosexualitatea nu nu mai e o tulburare psihică, adică nu mai e anormală, atunci nu poate fi decât normală, ca atare trebuie afirmată și asumată. În DSM-II, homosexualitatea figura la poz. 302, la cap. **Deviații sexuale**, alături de exhibiționism, fetișism, travesti, sadism, masochism și pedofilie. Clasificarea aceasta se baza pe studii începute încă din sec. 19, primul medic care a studiat sodomia fiind Auguste Ambroise Tardieu (1818-1879). Primele cercetări au fost făcute mai ales din perspectivă medico-legală, urmând după aproape un secol studiile lui Freud din perspectivă psihanalitică. Indiferent din ce perspectivă au fost făcute studiile, toate au subliniat **caracterul anormal al homosexualității**, cu excepția lui Alfred Kinsey și acoliților săi. Am văzut anterior câte parale făceau cercetările dlui Kinsey. Adevărul este că eliminarea homosexualității din DSM-II s-a făcut sub presiune politică, iar lucrul acesta îl recunosc chiar și cei care au votat pentru eliminare, pentru că trebuie spus că aceasta s-a făcut cu o mică majoritate, de doar 60% (5854 voturi pentru, 3810 împotrivă). Ulterior, ea a fost eliminată treptat din toate nomenclatoarele care o categoriseau drept tulburare psihică, ultima declasificare fiind operată în 1990 de către Organizația Mondială a Sănătății. Acestea sunt faptele, nu mai avem ce discuta din punct de vedere psihiatric. Specialiștii în psihiatrie știu mai bine cum devine chestiunea. Că prin votul din 1973 s-a introdus un adevărat *cal troian* în practica psihiatrică, acum chiar nici nu mai contează. Esențial este că nimeni, nici psihiatrii, nici omul

simplic de pe stradă, nu consideră practicile homosexuale ca ceva absolut normal. Că este sau nu tulburare psihică, categorisită ca atare într-un nomenclator oarecare, prea puțin contează. Edificator este faptul că în 1994, la Congresul Mondial de Psihiatrie din Rio de Janeiro, s-a considerat că este fără temei intenția de a căuta motivații științifice în favoarea homosexualității, deoarece *"orice homosexual este pe deplin răspunzător de comportamentul său, adică dispune de discernământ"*. Neavând cauze genetice, endocrine sau psihiatrice, homosexualitatea *"poate fi considerată un viciu și, ca orice viciu, are o influență cert nefavorabilă, atât asupra individului însuși, cât și asupra familiei sale, asupra întregii societăți"*. Teologii pot demonstra că homosexualitatea este un păcat. Psihologii, chiar dacă au proclamat că homosexualitatea nu este o tulburare psihică, ci o variantă a sexualității umane, nu pot impune societății acceptarea ei fără rezerve. Homosexualii sunt o categorie socială și trebuie tratați ca atare, în consecință, **doar statisticienii se pot pronunța dacă homosexualitatea este bună sau nu pentru societate**. Și totuși, problema rămâne aceeași – este sau nu homosexualitatea o boală? Părerea mea este că nu, la modul absolut. Este un comportament asumat. Acest aspect nu poate fi discutat decât în context social. Un funcționar nazist model, atât în familie cât și în societate, era perceput de societatea germană de atunci ca un model de urmat, în timp ce o bună parte a societății americane îl considera bolnav psihic. La fel, în zilele noastre se poate discuta modul în care se privesc reciproc America și Iranul. Depinde de valorile fiecărei societăți la un anumit moment istoric. Un aspect anecdotic este că în DSM-ul actual, dependența de alcool și de automatele de poker (păcănele) sunt încă încadrate la aceeași categorie din care a fost declassificată homosexualitatea. Și cu asta, sper că am mai clarificat unul din miturile fon-

datoare ale ideologiei homosexuale.

Ultimul mit despre care vom discuta aici este determinarea genetică a homosexualității. Să vedem mai întâi ce spune *wikipedia*, citez:

*”Relația dintre biologie și orientare sexuală este încă în stadiul de cercetare. **O cauză singulară, determinantă sau simplă nu a fost demonstrată concludiv.** Diverse studii duc la concluzii diferite, uneori în conflict cu alte studii însă, teoriile la ora actuală indică spre o combinație de factori genetici, hormonal și sociali ce determină orientarea sexuală. Teoriile biologice cu privire la orientarea sexuală sunt mai des întâlnite și studiate iar printre factorii biologici se includ cei de natură genetică și dezvoltarea fătului în uter. Printre factorii ce pot avea legătură cu dezvoltarea orientării heterosexuale, homosexuale, bisexuale sau asexuale se includ genele, hormonii prenatali și structura creierului.”*

Ultimul mit *băgat la înaintare* de către activiștii homosexuali este al determinismului biologic, mai pe înțeles, că homosexualii se nasc așa, și că nu se pot schimba. În acest sens au fost demarate programe ample de cercetare, care au implicat resurse materiale impresionante, fără a ajunge la nici un rezultat concludent. Bunăoară, s-a căutat cu o perseverență demnă de o cauză mai bună o așa-zisă **genă a homosexualității**. Periodic, reviste de scandal, dar și activiști pro-gay, readuc problema în discuție, bazându-se probabil pe ignoranța în domeniu a cititorilor unor astfel de materiale de propagandă ieftină. Este clar că există un număr de gene care determină sexul și orientarea sexuală, masculină sau feminină, dar nu s-a dovedit nici o legătură între acestea și homosexualitate sau lesbianism. Nu am de gând să trec aici în

revistă *cercetările de ultimă oră* care *dovedesc* chipurile existența unei astfel de gene. În schimb voi demonstra foarte simplu că așa ceva este imposibil. Nu este ideea mea, ci a geneticienilor. S-a pornit de la ideea gemenilor identici (cu același ADN). Dacă gemenii au același ADN, adică gene absolut identice, atunci dacă unul devine gay, și celălalt ar trebui să devină tot gay, dacă homosexualitatea ar fi condiționată genetic. A fost demarat un **studiu gigantic**, care s-a întins pe aproape 20 de ani, **asupra a 600,000 de gemeni**, pe trei continente, Europa, America și Australia. Rețineți numărul, 600 de mii – nu 500 de pușcăriași ca în studiile dlui Kinsey, sau cu chestionare completate de cititori ai revistelor pentru homosexuali – un proiect gigantic, la scară planetară. Concluzia – **homosexualitatea nu este determinată genetic**. Dr. Neil Whitehead, PhD, unul din savanții ce au condus experimentul, a afirmat, citez: *“dacă unul din gemeni manifestă orientare homosexuală, șansa ca celălalt să manifeste aceeași orientare sexuală este de 11% pentru bărbați și 14% pentru femei”*. În mod normal, dacă homosexualitatea ar fi determinată genetic, toți, absolut toți, 100% adică, ar trebui să fie homosexuali. Alte studii, realizate la scară ceva mai redusă, au demonstrat același lucru. Bunăoară, studiul efectuat de către Michael Bailey și Richard Pillard, cercetători la Universitatea Northwestern și la Universitatea de Medicină din Boston, a demonstrat același lucru. Studiile se pot găsi cu ușurință pe net, așa că oricine se poate convinge de cele afirmate aici. Activiștii homosexuali se bazează pe faptul că puțini sunt tentați să caute și să verifice, așa că repetă în continuu ipoteza falsă a determinării genetice a homosexualității, acuzându-i de *homofobie* pe cei ce se îndoiesc de ea. Va veni și vremea să analizăm metodele teroriste prin care vor să impună idei false majorității. Ceea ce trebuie reținut, este că homosexualitatea nu este determinată genetic, iar

rezultatele cercetărilor în această direcție sunt **clare și definitive**, nu încă *neconcludente*, cum afirmă în mod tendențios *wikipedia*.

Unul din primele studii care a îndreptat atenția către o posibilă cauză a homosexualității a fost realizat de cercetătorul Simon LeVay, din cadrul Institutului Salk de Studii Biologice din San Diego, California. El a descoperit anumite diferențe între creierile bărbaților homosexuali și heterosexuali, concentrându-se asupra unei anumite zone a hipotalamusului anterior. El a descoperit anumite structuri în creierul persoanelor homosexuale, asemănătoare cu cele ale femeilor. Studiul nu a mai fost reluat, astfel că rezultatele sale ridică numeroase semne de întrebare. Mulți din homosexualii ale căror creiere le-a studiat, muriseră de SIDA, ori, este cunoscut că această boală provoacă scăderea nivelului de testosteron, deci era de așteptat ca structurile găsite la homosexuali să semene cu cele ale femeilor. În fine, fără să mă mai lungesc cu aceste teorii, trebuie să spun că însuși LeVay, azi, se îndoiește de rezultatul cercetărilor sale, afirmând, citez:

*"Este important să subliniez ce nu am descoperit. **Nu am dovedit că homosexualitatea are cauze genetice.** Nu am descoperit un motiv genetic al orientării homosexuale. Nu am arătat că bărbații homosexuali se nasc în acest fel, aceasta fiind cea mai obișnuită greșeală pe care o fac cei care îmi interpretează munca. Nu am localizat o "zonă" homosexuală în creier."*

Clar de tot! Probitatea profesională deasupra militantului homosexual, pentru că trebuie menționat că dl. LeVay, acum pensionar, este și el homosexual.

În fine, alte cercetări au sugerat influența nivelului de hormoni în

timpul sarcinii asupra sexualizării creierului și orientării sexuale ulterioare. Este se pare, cea mai plauzibilă ipoteză – vreau să spun, cea care pare să conțină un sâmbure de adevăr. Problema este că pe de o parte, anumite anomalii precum un aspect efeminat (pop. *fătălău*) pot fi controlate prin administrarea de hormoni sub supraveghere medicală, cu condiția să fie tratate din timp, iar pe de altă parte, nici această ipoteză nu este până în prezent verificată îndeajuns. Ceea ce este sigur însă, este că factorii sociali sunt esențiali. Deși acest fapt este negat cu îndârjire de către activiștii gay. Este posibil ca o parte din homosexuali, cca.10-20%, să fi devenit gay datorită unui complex de factori pe care nu l-au putut controla, mici anomalii hormonale care netratate au condus la un aspect fizic efeminat, o educație proastă, anumite traume suferite în copilărie, prieteni vicioși, etc..., să fi condus spre orientarea gay, pentru restul însă, cu mare părere de rău, nu rămâne decât ceea ce spune Sfânta Scriptură: **viciu, păcat și spurcăciune.**

Cap. 4 Ce nu ni se spune

În fond și la urma urmei – ce este homosexualitatea? Am lămurit deja acest aspect, *wikipedia* l-a lămurit adică – *activitatea sexuală între membrii de același sex sau gen. [...]* Bine, bine! Dar în ce constă această activitate sexuală? Ei bine! Asta nu ni se mai spune – ni se sugerează doar în mod indirect, citez:

“[...] Condamnarea sexului anal între bărbați precede totuși credințele creștine.” pentru că alt-unde să se afirme: *“Acceptarea socială a relațiilor între persoane de același sex a variat de-a lungul timpului atât cât și pe plan geografic, și chiar când erau acceptate precum naturale și normale unele aspecte erau prost văzute, precum **coitus per anum** la grecii antici și până în zilele noastre, precum reiese din termenul vulgar de “poponar” adresat acelor bărbați care **practică homosexualitatea în acest mod**. În ziua de astăzi unii privesc orice activitate homosexuală ca fiind “nenaturală” sau “disfuncțională”... ”* (NA. greșelile de exprimare nu-mi aparțin)

Deci se presupune în mod implicit că mulți homosexuali practică sexul anal, *în acest mod* spun dâșii. Întrebarea care se pune este, mai există și alte moduri în care se practică homosexualitatea? Și care sunt acestea? Apoi despre sexul anal? Este el normal? Este el sănătos? Ce consecințe are? Iarăși *wikipedia* nu suflă o vorbă. Deci, iată încă o grămadă de întrebări la care trebuie să răspundem. Atunci să începem cu sexul anal, după care vom continua cu restul. Dintre practicile sexuale homosexuale, sexul anal este cel mai cunoscut și probabil, cel mai practicat. Câteva considerații de ordin fiziologic acum. Trebuie spus că din acest punct de vedere, corpul uman este total inadecvat acestor practici sexuale, deși se afirmă că ar furniza plăceri deosebite, atât femeilor cât și bărbaților. Cu toate acestea, dacă e să ne referim la un amplu studiu citat anterior, studiul **US National Health Statistics Center**, intitulat *Sexual Behavior, Sexual Attraction*,

and Sexual Identity in the United States, în urma chestionării unui număr de 55,642 femei, s-a stabilit că per total, doar 30,7% din femei au practicat sexul anal cel puțin o dată, în timp ce sexul oral rămâne extrem de popular, cu un procent de 89%. La grupa de vârstă 15-17 ani, sexul anal s-a dovedit a fi extrem de nepopular, doar 7%, procentul crescând cu vârsta, atingând două maxime, primul undeva în jurul vârstei de 30 de ani, și al doilea la peste 40 de ani. Maximele se înregistrează în general la femei divorțate, de rasă albă, cu multă experiență sexuală. Toate acestea ne demonstrează că în ciuda plăcerilor pe care se zice că le-ar oferi, sexul anal nu este atât de popular printre femei, pe cât ar vrea *unii* să credem. Revenind la fiziologia sexului anal, trebuie spus că organul în speță, rectul, este total inadecvat actului sexual, nu degeaba în multe legislații, în trecut, astfel de activități erau denumite *acte contra naturii*. În ceea ce privește penetrarea anală, să facem observația că rectul este complet diferit de vagin, care dispune de un sistem sofisticat de lubrifiere, este extrem de elastic, și este susținut de un sistem ingenios de mușchi. De asemenea, peretele vaginal dispune de un strat subțire de mucus, având un epiteliu stratificat care constituie o barieră naturală contra factorilor imunologici din spermă, având de asemenea o bună rezistență la frecarea produsă de mișcările de du-te vino ale penisului. Complet diferit, rectul are o structură de canal unidirecțional, care permite o singură mișcare, într-un singur sens, dinspre interior spre exterior, în vederea evacuării materiilor fecale. Sfincterul anal este astfel constituit încât să stea cea mai mare parte a timpului închis. În vederea "relaxării" acestuia, homosexualii apelează la un soi de *dildo*-uri anale din silicon sau din alte materiale (butt plugs), unguente și anestezice locale, lubrifianți, dar și la dispozitive mecanice sau pneumatice de "lărgire" (expandable butt plugs). Chiar dacă dâșii numesc toate acestea sex-toys, nu se poate să nu remarcăm caracterul artificial al acestor "jucării", menite să suplinească ceea ce mama natură a omis să prevadă, subliniind caracterul anormal al acestei practici sexuale. Rectul este construit pentru "eliminare" și nu pentru "asimilare".

Spre deosebire de vagin, intestinul gros are doar un singur strat de celule care-l separă de țesutul bogat vascularizat, astfel că orice microb venit din exterior trece imediat în sânge, infectându-l. Țesutul fin al peretelui rectal este câtuși de puțin adecvat frecării cu un corp străin. În plus, sperma conține componente imunosupresive, care-i permit să treacă de bariera imunologică a vaginului; invazia de materie vie în rect, care nu dispune de o astfel de barieră, provoacă blocarea reflexelor imunologice, facilitând infectarea cu boli cu transmitere sexuală, sifilis și SIDA în special. La toate acestea se adaugă fisurarea ușoară a peretelui rectal, rănirea sfincterului prin manevre brutale, asociate *fisting*-ului, despre care am discutat deja, care amplifică pericolul transmiterii de boli. În afară de bolile cu transmitere sexuală menționate deja, sifilis și SIDA, devenite deja endemice, alte boli asociate sexului anal sunt hepatita B și C, herpes-ul, gonoreea, cancerul rectal, chlamydia, majoritatea bolii extrem de grave. S-ar putea obiecta că toate acestea se pot evita prin folosirea prezervativului. Obiectez și eu. Prezervativul, așa cum îl cunoaștem, folosit încă din vremea lui Casanova, care menționează astfel de *dispozitive* confecționate din intestine de berbec în memoriile sale, a fost conceput pentru sexul normal, vaginal, nu pentru cel anal. Iar despre practicile homosexualilor, în special sexul anal neprotejat, vom discuta ceva mai târziu. Să vedem acum alte practici sexuale frecvente la homosexuali. Altă practică sexuală standard este sexul oral (felația), cu sau fără ejaculare în gura partenerului. Despre așa-zisele *dușuri aurii* (**golden shower** sau **watersports, urine sports** – sic! în argou) am discutat deja. Să adăugăm totuși că cca. 30% din homosexuali declară că au practicat aceste "sporturi acvatice", în timp ce 20% declară că au băut urină. Cca. 15% doresc în mod regulat ca partenerul să urineze pe ei, în timp ce 8-9% doresc să bea urină. (Cameron Paul, Ph.D., *Exposing the AIDS Scandal*. La Fayette, La.: Huntington House, Inc., 1988) La fel se poate spune despre fisting (în argou – **handball**). Adaugă că manevrele violente din timpul fisting-ului provoacă desensibilizarea sfincterului anal și inflamare, crescând sensibilitatea la

contaminare ulterioară cu alte infecții cu transmitere sexuală. O altă practică extrem de periculoasă este **rimming-ul (analingus)**, care constă în contactul oral cu anusul partenerului, sau chiar introducerea limbii în anus. Această practică, împreună cu felația după sexul anal neprotejat conduce la un număr de infecții, în majoritate de natură intestinală, multe extrem de periculoase, precum salmoneloza și hepatita A. Numărul infecțiilor transmise prin aceste practici este atât de mare, încât literatura de specialitate a definit chiar un sindrom asociat acestora, denumit *"gay bowel"* (intestine de homosexual). O practică și mai periculoasă pe care nu am găsit-o menționată până acum în literatura de specialitate, practică și cu femeile, prezentă uneori în filmele porno, este așa-numitul **black-kiss**, care constă în introducerea penisului în anus, urmată de scoaterea acestuia și introducerea lui în gura celui sodomizat sau a unui terț, după care *manevra* se repetă, practic, fiind o transmitere dirijată de microbi din anus în gură. S-ar putea obiecta că toate acestea se pot evita prin utilizarea de diguri dentare (dental dams), un fel de prezervative bucale, cel mai adesea de culoare verde, care te transformă într-un **zombie**. Oricum, nu am auzit, iar de văzut nici atât, să fie utilizate de către homosexuali sau lesbiene. Cum spuneam și altă dată, revistele *glossy* autohtone, în amarnică pană de idei, fac propagandă indirectă acestor practici anormale, sperând să *deștepte* bizonii autohtoni. Bunăoară, o anume Mia, în UNICA din 26 noiembrie 2012, ne avertizează, extrem de grijulie, citez:

"...riscurile sunt crescute și dacă înainte de a face analingus te speli pe dinți, folosești ață dentară, mergi la dentist sau consumi produse crocante, pentru că toate aceste activități îți pot cauza micro-răni la nivelul gurii." (sic!)

La modul extrem, unii homosexuali, puțini la număr, practică **coprofilia**, ingerând materii fecale, practică extrem de periculoasă deoarece acestea conțin extrem de multe bacterii și microbi. De asemenea

se practică ungerea feței “partenerului” cu materii fecale (**dirty Sanchez**), ca și ungerea corpului cu astfel de mizerii (în argou – **scat, fudge sports** sau **mud rolls**) În ceea ce privește **swing**-ul, despre care am mai discutat, el este extrem de popular printre homosexuali, sub forma de orgii homosexuale în grup. Altă practică populară, care necesită locații specifice, ca și swing-ul, sunt așa-zisele **glory holes** (sic!), care constau în felația executată de un anonim în spatele unui orificiu prin care trece penisul *partenerului*. De asemenea, o practică obișnuită în cadrul orgiilor homosexuale, dar și heterosexuale, este așa-zisa **bukkake**, (termen provenit din japoneză, care înseamnă arteziană) practică ce constă în ejacularea în grup, direct pe figura unuia din participanți la astfel de *reuniuni*, în vederea “umilirii” acestuia. Printre practicile *de ultimă oră* se numără și așa-numitele **felching** și **snowballing**, practici scârboase ce se pot vedea la finalul unor filme porno după o serie de cumshot-uri, practici ce constau în extragerea *lichidului seminal* din vagin sau anus cu gura, de către partenerul activ sau de către un terț, lichid care apoi este *transvazat* prin scurgere lentă în gura partenerului pasiv sau a unui terț participant la astfel de *activități*. De asemenea, am mai găsit menționată în literatura de specialitate un fel de masturbare perversă, realizată prin introducerea în anus de mici rozătoare vii, precum cobai, hamsteri și purceluși de Guineea. O practică asemănătoare există și la lesbiene prin introducerea în vagin a unui țipar obișnuit. Practicile sado-masochiste, multe din ele, la limita dintre legalitate și criminalitate, sunt și ele destul de răspândite. Întrebarea care se pune acum este: **de ce wikipedia nu pomenește nimic despre toate acestea?** Răspunsul e simplu. Articolul despre homosexualitate din *wikipedia*, fiind scris de homosexuali, așa cum era și normal, ei fiind cei mai *avizați* să vorbească despre asta, *dânșii* nu au nici un interes ca tot omul să știe în ce constă *atracția romantică, atracția sexuală sau activitatea sexuală între membrii de același sex sau gen*. Din același motiv, pe canalele tv specializate nu se dau niciodată filme porno cu homosexuali. Cu lesbiene da, dar cu homosexuali niciodată. De fapt sunt filme cu

pseudo-lesbiene, menite să înfierbânte imaginația onaniștilor cronici. Și acum câteva statistici, culese dintr-un sondaj efectuat de **The Advocate**, cea mai cunoscută publicație LGBT din SUA, rezultatele fiind publicate în numărul din 23 august 1994. Numărul dublu, **661 & 662**, încă se mai poate cumpăra pe Amazon la un preț de 20\$. Să menționăm că studiul a cuprins 2000 de homosexuali. În ceea ce privește preferințele sexuale, pe primul loc s-au situat cele orale, apoi cele anale, respectiv contact oral insertiv/receptiv: 72/71%, contact anal insertiv/receptiv: 46/43%, anilingus insertiv/receptiv: 29/ 45%. În ceea ce privește restul de practici sexuale, 48% au practicat sexul în 3, 24% sexul în grup (mai mult de 4), 20% bondage și disciplinare (un sado-maso mai soft), 19% clame în sfârcuri (**nipple clamps** - sic! – de astea am uitat complet, nici nu-mi închipuiam că sunt atât de răspândite) și în fine, practici sado-masochiste, 10%. 57% din participanți au declarat că au avut mai mult de 30 de parteneri sexuali, iar 35% peste 100. 26% din cei bolnavi deja de SIDA, au declarat că au practicat sex oral neprotejat, ejaculând direct în gura partenerului, chiar de la prima întâlnire. 44% din cei ce au avut contact anal insertiv în ultimul an declară că nu au folosit prezervativ, ejaculând direct în anus-ul partenerului, situația fiind identică pentru 58% din cei receptivi. Dintre cei infectați cu HIV, 19% au ejaculat fără a folosi un prezervativ. Dintre cei ce au practicat anilingus-ul, doar 4-5% au utilizat diguri dentare de protecție. Dintre cei care erau deja declarați bolnavi de SIDA, 11% au ascuns asta partenerului. Edificator, nu? Vom diseca aceste cifre, dar și altele și mai și în continuare. Până atunci impresia generală este de **comportament iresponsabil, nepăsare criminală, promiscuitate**, cam astea sunt cuvintele. **Este mult mai rău decât își poate închipui orice minte omenească.** Nici vorbă de *atracție romantică*, știți Dvs., *doi porumbei homosexuali* ca Romeo & Julieta. Nici nu-i de mirare că *wikipedia* nu suflă o vorbă, așa cum este *corect din punct de vedere politic*. Multe din practicile homosexuale menționate aici, le-am găsit descrise în lucrarea *GAY SEX - A MANUAL FOR MEN WHO LOVE MEN*, autor Jack Hart, ilustrată de

Bradley M. Cook, Alyson Publications, Inc., Boston, 1991, 191 pagini.

Câteva cuvinte acum despre evoluția acestor practici, pentru că multă lume are o impresie falsă, idilică, despre homosexualitate, ceva la nivelul primei jumătăți de secol 20, cu partenerul activ, viril și dominator, și cel pasiv, efeminat și supus, care trăiesc sub același acoperiș, o familie aproape, *pătrunși de atracție romantică*, cum spune *wikipedia*. Trebuie relevat că prin anii '70, odată cu eliminarea homosexualității din DSM, s-au produs mutații radicale, nu numai în percepția homosexualității de către restul lumii, **ieșirea din ghetto** îi spun eu, cât mai ales, la nivelul practicilor sexuale homosexuale, la nivelul cărora a avut loc o adevărată revoluție sexuală. Dacă la nivelul lumii heterosexuale acea revoluție sexuală despre care se tot vorbește, n-a fost câtuși de puțin o revoluție, așa cum am demonstrat aici, la nivelul practicilor sexuale homosexuale s-a produs realmente o adevărată revoluție, chestiune ignorată de către marele public, dat fiindcă este ținută sub preș de către mass-media și mai ales de către activiștii homosexuali, care au tot interesul ca marea majoritate tăcută să aibă o impresie falsă și idilică asupra homosexualității, și anume, **cea pe care vor ei s-o avem**. Câteva date statistice am dat în paragraful anterior, chestiuni care-i vor surprinde pe mulți. Și nu am ridicat decât un colț al perdelei de fum cu care am fost intoxicați atâta amar de vreme. Și ca să nu fie nici urmă de dubiu, le voi da cuvântul tot *dânșilor* ca să ne explice ce și cum. Am scos aici câteva idei dintr-o carte excepțională, este vorba despre cartea activistului homosexual **Gabriel Rotello, *Sexual Ecology: AIDS and the Destiny of Gay Men***, 320 pp. New York: Dutton. \$24.95, carte apărută în librării în aprilie 1997. Cartea se poate descărca liber de pe net. Odată parcursă, cartea îți lasă un sentiment de incertitudine. Ce vrea să spună autorul? Este pro sau este contra? ??? Dincolo de toate acestea, cartea dezvăluie o altă lume, o altă "civilizație", o altă "cultură". Ai zice că vorbește despre extraterestri, dacă n-ar fi oameni ca și noi, sau cel puțin în aparență. O lume secretă, cu alte legi, o lume sordidă, întunecată, pe

care majoritatea populației o ignoră, cu totul alta decât cea prezentată de *wikipedia* drept *atracție romantică*. După cât se vede, au trecut aproape 17 ani de la apariție, **cartea a trecut proba timpului**, iar noii apologeți ai homosexualității aveau tot timpul s-o desființeze. Să-i dăm deci cuvântul dlui Rotello, fără alte comentarii:

*“Datele arată suficient de convingător că, înainte de mijlocul secolului, comportamentul homosexual era foarte diferit de ceea ce a devenit ulterior, că de la jumătatea secolului încolo au existat schimbări fundamentale nu doar în percepția de sine și pozițiile bărbaților homosexuali, ci și în ceea ce privește obiceiurile sexuale, tipurile și numărul de parteneri, chiar și a modurilor de a face dragoste. Aceste revoluții au atins un apogeu chiar în momentul în care a explodat HIV, asemenea unei serii de bombe cu ceas de-a lungul Americii. Atunci când privim experiența homosexuală la global, se pare că apariția simultană a unor comportamente noi și creșterea dramatică a celor vechi au condus la **una dintre cele mai mari mutații din ecologia sexuală** cunoscută până atunci. Există suficiente dovezi că această mutație a avut un impact decisiv asupra transmiterii oricăror boli cu transmitere sexuală existente, dintre care HIV a fost doar una, însă cea mai mortală.”* (Rotello, Gabriel: *Sexual Ecology: AIDS and the Destiny of Gay Men*, pag. 39)

*„Pe măsura ce era în derulare versiunea homosexuală a revoluției sexuale, în rândul unora dintre homosexualii din marile orașe americane, s-a ajuns la o schimbare a comportamentelor sexuale. Probabil schimbarea cea mai semnificativă a fost faptul că unele grupuri de homosexuali au început să practice **sexul anal cu zeci sau chiar sute de parteneri pe an**. De asemenea, semnificativ a fost accentul tot mai mare pus pe sexul anal „versatil”, în care partenerii jucau alternativ rolul receptiv și cel insertiv, și pe comportamente noi, cum ar fi analingus sau rimming, care au facilitat răspândirea unor microbi altfel greu de transmis. De asemenea, importantă a fost o*

mutație în tiparele parteneriatelor, de la sistemele difuze în care multe acte homosexuale aveau loc cu parteneri care nu se identificau drept homosexuali, la sisteme relativ închise, în care majoritatea activității sexuale se desfășura într-un cerc împreună cu alți bărbați homosexuali. De asemenea, important a fost și declinul "imunității de grup" cauzată prin infecții repetate cu diferite boli cu transmitere sexuală, inoculări repetate cu antibiotice sau alte medicamente pentru combaterea acelor boli cu transmitere sexuală, vaccinarea repetată cu antibiotice și alte medicamente pentru combaterea acestora, precum și abuzul de droguri ușoare, stres și alte comportamente care aveau legătură cu imunitatea." (Rotello, Gabriel: Sexual Ecology: AIDS and the Destiny of Gay Men, pag. 57-58)

*"Factorul primar care a condus la creșterea transmiterii HIV a fost sexul anal combinat cu parteneri multipli, în particular în grupuri concentrate de persoane. Până în anii șaptezeci, nu există nici o îndoială că pentru cei din grupurile cele mai active sexual, **sexul anal cu parteneri multipli a devenit un eveniment major**. Michael Callen, atât un practicant, cât și un observator îndeaproape al vieții homosexuale de pe **banda de viteză**, crede că acesta a fost un „aspect nemaivăzut” al revoluției homosexuale." (Rotello, Gabriel: Sexual Ecology: AIDS and the Destiny of Gay Men, pag. 75)*

"La mijlocul secolului și în special în anii șaizeci și șaptezeci, bărbații homosexuali au început să facă ceva ce apare ca fiind rar în istoria sexului: au abandonat separarea strictă a rolurilor sexuale și au început să joace, alternativ, atât rolul insertiv, cât și pe cel receptiv, practică numită uneori versatilitate." (Rotello, Gabriel: Sexual Ecology: AIDS and the Destiny of Gay Men, pag. 76)

„A fost un accident istoric faptul că HIV s-a manifestat mai întâi la homosexualii de pe coasta de est și de vest a Statelor Unite", scria sociologul britanic Jeffrey Weeks în AIDS and Contemporary History în

1993. *Opinia lui a fost aproape universală prin homosexualii și activiștii anti-SIDA, până în ziua de azi. Totuși, ecologia sexuală descrisă mai sus comportă prea puține aspecte „accidentale”. Parteneri multipli simultani, sex anal versatil, comportament de grup orientat pe centre sexuale comerciale, abuz generalizat de droguri ușoare, valuri repetate de boli cu transmitere sexuală și administrarea constantă de antibiotice, turismul sexual – toți acești factori nu au fost „accidente”. Sexul anal cu parteneri multipli a fost încurajat, celebrat, considerat o componentă majoră a emancipării. Comportamentul principal de grup în băi și cluburi sexuale a fost pentru mulți o chin-tesență a libertății. **Versatilitatea a fost declarată un imperativ politic.** Analingusul a fost declarat ca fiind șampania sexului homosexual, un gest palpabil al revoluției. Bolile cu transmitere sexuală erau afișate ca medalii de onoare, antibioticele erau luate cu mândrie. Departe de a fi accidente, aceste lucruri au caracterizat însăși temelia a ceea ce trebuia să fie emanciparea homosexualilor. Luate împreună, ele au format o ecologie sexuală de dimensiuni catastrofice, o buclă de reacție clasică în care aproape fiecare factor servea la amplificarea celorlalți. Din punct de vedere al virusului, ecologia emancipării a fost calea regală către un triumf adaptiv. Din punctul de vedere al multor homosexuali, s-a dovedit a fi ușa către un iad pe pământ.” (Rotello, Gabriel: *Sexual Ecology: AIDS and the Destiny of Gay Men*, pag. 89)*

*„Într-adevăr, **nu există indicii ale nici unei societăți care să accepte atât homosexualitatea, cât și promiscuitatea homosexuală neli-mitată.** Departe de a fi modul standard al homosexualității masculine, stilul de viață al homosexualilor americani din anii șaptezeci și optzeci pare unic în istorie.” (Rotello, Gabriel: *Sexual Ecology: AIDS and the Destiny of Gay Men*, pag. 225)*

Acestea sunt faptele, extrem de greu de contestat. Exact ce spun-eam, **o altă lume**, străină de a noastră, străină de tradițiile noastre

creștine, o “civilizație” pe care dâșii doresc să ne-o impună cu forța, în numele “discriminării pozitive” și al drepturilor care mai de care mai *speciale* ale minorităților. Apare ca evident, că indiferent de cauzele SIDA, marea epidemie de SIDA din anii '80, devenită pandemie globală, o adevărată Ciumă Neagră a sec.20, își are originile în comportamentul promiscuu al homosexualilor americani din anii '70-'80 ai secolului trecut, care a constituit terenul fertil pentru semințele otrăvite ale bolii. Scriitorul Michel Foucault a analizat în amănunt așa-zisele “laboratoare pentru experimente sexuale” din America, din megalopolis-uri precum New York sau San Francisco, practic, băi publice și cluburi destinate special orgiilor homosexuale. Pentru prima dată în istorie, a apărut o oportunitate neașteptată pentru homosexualii cei mai vicioși, nu numai să-și satisfacă viciul cu ușurință, dar să-l și răspândească, prin creșterea numărului de parteneri sexuali, cel mai adesea necunoscuți, dar și pentru a experimenta o sumedenie de *noi tehnici*, care mai de care mai scârboase, menționate anterior. Toate acestea au constituit terenul fertil pe care a înflorit SIDA. **SIDA și promiscuitatea relațiilor homosexuale merg mână în mână.** Istoria recentă o demonstrează, oricât ar vrea dâșii s-o ocul-teze prin presiuni teroriste, gen acuzația de *hate speech*. Într-o carte de *public relations* pentru mișcarea LGBT, *After the Ball: How America Will Conquer Its Fear and Hatred of Gays in the '90s*, apărută în 1989, autorii, Marshall Kirk și Hunter Madsen, activiști homosexuali, sunt și ei nevoiți să recunoască, citez:

“Pe scurt, stilul de viață homosexual – dacă acest haos se poate numi, la urma urmei, stil de viață – pur și simplu nu funcționează: nu servește celor două funcții pentru care există tot cadrul social: a limita impulsurile naturale ale oamenilor pentru a nu se manifesta într-o manieră greșită și a le satisface nevoile naturale. Deși e imposibil de a furniza o listă analitică completă a tuturor cauzelor și determinantilor acestei nereușite, putem intui cel puțin câteva dintre cauzele majore. Multe au fost analizate ca elemente ale celor Zece Com-

portamente Greșite; rămâne de discutat doar incapacitatea comunității homosexuale de a furniza o alternativă viabilă la familia heterosexuală.” (Kirk and Madsen, *After the Ball: How America Will Conquer Its Fear and Hatred of the Gay’s in the 90s*, pag. 363)

Clar de tot! Între **dreptul de a te ține de mână pe stradă**, cerut de către activiștii homosexuali de la **Accept, grupuscul terorist avid de putere**, și toate cele menționate anterior, glory holes, golden shower, fisting, rimming și alte *ing-uri, e o diferență ca de la cer la pământ, nu credeți?

Cap. 5 Clarificări necesare

Dacă în capitolul precedent am discutat despre homosexualitate din punctul de vedere al ultimei definiții din DEX, ca *sexualitatea unui homosexual* (sic!), în acest capitol vom încerca să clarificăm alte aspecte oculate de către mass-media *corectă politic*, respectiv aspecte legate de conexiunea dintre SIDA și stilul de viață homosexual, violența și criminalitatea homosexuală, dar și despre terorismul homosexual, în general aspecte penale, analizate ca de obicei, din punct de vedere statistic. Despre SIDA am mai vorbit. Vom releva acum alte aspecte. Pentru început să lămurim conexiunea dintre SIDA și homosexualitate.

Primele semne ale epidemiei ce va cuprinde întreg globul au apărut în toamna lui 1980, la Center for Disease Control din Los Angeles, CA. În perioada octombrie 1980 – mai 1981, dr. Michael Gottlieb a fost intrigat de cazul unui grup de 5 pacienți tineri (29-36 ani), aflați în tratament. Toți cei cinci pacienți, care fuseseră până atunci complet sănătoși, prezentau forme atipice de pneumonie, caracteristică pentru organisme cu imunitate scăzută. Doi decedaseră între timp, ceilalți trei vor deceda în următoarele luni. Singurul indiciu comun era că toți cei 5 erau homosexuali activi, fără însă să se fi cunoscut vreodată, ca atare boala nu se transmisese de la unul la celălalt. Medicii au presupus în mod corect, că boala se datora stilului de viață homosexual și că se transmitea pe cale sexuală. **Epidemia ce în câțiva ani avea să cuprindă întreg globul tocmai își luase primul tribut.** Prima semnalare oficială a apariției bolii avea să fie făcută în 5 iunie 1981. Studii retrospective ulterioare au confirmat că virusul bolii pătrunsese în SUA prin imigranții haitieni pe la sfârșitul anilor '60. **Răspândirea masivă a bolii se datorește însă stilului de viață homosexual.** Un studiu statistic la nivel european, realizat în 1983, a relevat că factorul determinant în noua epidemie planetară erau bărbații homosexuali (58% din cazuri, majoritatea contactaseră boala în SUA) Medicii au

asistat neputincioși la răspândirea la scară planetară a epidemiei, OMS declarând SIDA pandemie globală în 1981. Și iată că din nou, odioasa *wikipedia* dă o mână de ajutor *nobilei cauze gay*, citez:

*"Începuturile cercetării HIV-SIDA a dus la opinia că boala este o maladie a populației grupurilor mărginașe (sic!): a homosexualilor și a narcomanilor. **Apariția testelor HIV a schimbat însă rapid această opinie**, demonstrându-se existența anticorpilor și la persoane asimptomatice. Aceasta duce la concluzia unei perioade de incubatie de ani de zile, perioadă în care nu se poate exclude transmiterea virusului la alte persoane."* (*wikipedia* – articol **SIDA**)

Sancta imbecilitas! SIDA se transmite prin fluide corporale, spermă și sânge, și cum virusul nu rezistă în atmosferă și locuri uscate, majoritatea zdrobitoare a infectărilor se face prin contact sexual. Am demonstrat anterior că majoritatea îmbolnăvirilor de SIDA actuale, în SUA și pe vechiul continent se datoresc contactelor sexuale homosexuale. **Repet cifra, să nu se uite!** În SUA, care de departe bate toate recordurile, în anul 2000, an de vârf al pandemiei, **86,5%** din noile cazuri de infectare cu HIV s-au datorat contactelor sexuale homosexuale. **OPT ZECI ȘI ȘASE VIRGULĂ CINCI LA SUTĂ! Punct!** În același an, doar 4,1% din infectări s-au datorat contactelor sexuale heterosexuale. La conferința din 2010 a CDC, s-a stabilit că numărul de infectări cu HIV la bărbați care au avut contact sexual cu bărbați, homosexuali+bisexuali adică, este **de 44 de ori mai ridicat** decât al bărbaților infectați prin contact sexual heterosexual. Posibilitatea de infectare crește mult mai mult în cazul în care infecția cu HIV este asociată cu sifilisul secundar, extrem de răspândit printre homosexuali. Se cuvine să relevăm alte aspecte, trecute cu vederea de către mulți din cei ce au studiat acest flagel. Să menționăm că explozia pandemiei din anii '80, scandalul sângelui infectat despre care am vorbit la începutul acestei cărți, numeroasele personalități care au căzut victime ale SIDA, a produs o adevărată isterie în masă spre

sfârșitul anilor '80, ceea ce a determinat mobilizarea propagandei evreiești din mass-media. O grămadă de filme înduioșătoare cu sidoși a invadat micul ecran. Cine-și mai amintește azi de serialul *Midnight Caller*, cu Jack Killian, știți Dvs., cel care avea vorba aia: **Good Night America, wherever you are?** Și cum o fostă prietenă, infectată în mod deliberat de către un bolnav de SIDA, s-a rugat de eroul principal pentru un **ultim contact sexual**, protejat evident. Demn de menționat că protagonista, Kay Lenz, a primit și un premiu Emmy pentru rolul din episodul cu pricina, intitulat *After It Happened*. **Toleranță pentru bolnavii de SIDA!** ăsta era cuvântul de ordine în epocă. De acord, nici vorbă – intoleranța nu poate fi admisă, problema e ca toleranța să nu oculteze adevărata cauză a răspândirii bolii. În consecință, de la toleranță s-a ajuns la victimizare, după modelul binecunoscut al evreilor în calitate de *victime sacre* ale holocaustului. Astfel că la *istoria milenară a opresiunii homosexualilor* a fost adăugat și **Holocaustul roz.**(sic!) Un anume D.D., în 24 octombrie 2012, pe trombonul Antenei 3, afirma că în cel de-al Treilea Reich trăiau 1,2 milioane de homosexuali, din care 100 de mii au fost deportați, din aceștia 55 de mii fiind executați. Este citat și un anume Heinz Dörmer, care povestește cum **homosexualii erau agățați în cârlige**, după modelul deja celebru al legionarilor care agățaseră evrei în cârlige la Abator. (vezi și articolul **Holocaustul homosexualilor și listele roz ale morții. Zeci de mii de oameni, uciși în lagărele naziste din cauza preferințelor sexuale**) În realitate, cei 100,000 au fost doar reținuți, dintre care doar jumătate au fost condamnați la diverse pedepse, restul fiind eliberați. Dintre aceștia, între 5,000 și 15,000 au fost deportați în diverse lagăre de concentrare. Rata deceselor acestora datorită epuizării, bolilor, vârstei, nu a depășit media restului de deținuți. Istoricii sunt categorici în acest sens. O dovadă în acest sens este că statul german a refuzat categoric să-i acorde individului vreo despăgubire pentru anii de detenție. Demn de menționat este că după eliberarea lagărului, a mai petrecut încă opt ani în pușcărie pentru diverse alte delictе. Cât despre chestia cu cârligele, e fabulație pură

reluată de un ziarist imbecil, cu care ne vom mai întâlni, care n-a catadixit nici măcar să deschidă încă 2-3 pagini pe net să se lămurească ce și cum. Încă un mit demontat! Revenind la cartea lui Kirk și Madsen, menționată anterior, citez:

„SIDA ne-a dat o șansă, mică e drept, să ne auto-proclamăm ca minoritate victimizată”

(Kirk and Madsen, *After the Ball: How America Will Conquer Its Fear and Hatred of the Gay's in the 90s*)

Mașinăria politică s-a pus și ea imediat în funcțiune, astfel că a luat naștere o nouă categorie de minoritari defavorizați, bolnavii de SIDA, care normal, fiind niște bolnavi *mai speciali*, au nevoie și ei de drepturi *mai speciale*. În primul rând, dreptul de a fi compătimiți, și pentru asta, mașinăria propagandistică homosexuală a fost pusă în funcțiune la maximă capacitate. Deși aproape 11 milioane de oameni din America sunt bolnavi de cancer, comparativ cu puțin peste trei sferturi de milion afectați de SIDA, cheltuielile per pacient pentru tratamentul împotriva SIDA sunt de șapte ori mai mari decât pentru cancer. Cheltuielile federale americane pentru cercetarea în domeniul SIDA au fost în 2001 de cca. 2,24 miliarde de dolari, în timp ce sumele pentru cercetarea cancerului nu au fost nici măcar duble – de cca. 4,37 miliarde de dolari. (*Funding For Research Areas of Interest*, National Institute of Health, 2002) Să facem observația că spre deosebire de majoritatea bolnavilor de SIDA, cei bolnavi de cancer n-au nici o vină, poate cu excepția doar a fumătorilor bolnavi de cancer pulmonar. Același principiu ca și în cazul homosexualilor, *cu cât mai mulți, cu atât mai bine!* s-a aplicat și bolnavilor de SIDA. Numai că de data aceasta nu mai mergea cu statistici mincinoase, precum cele din cercetările dlui Kinsey. Bolnavii de SIDA, odată depistați, erau înregistrați și monitorizați eventual, dat fiindcă erau purtători ai virusului, deci puteau transmite infecția și altora. Pe de altă parte, cum încă nu se găsisese nici un remediu, trebuiau exercitate presiuni asupra auto-

rităților în vederea alocării de mai multe fonduri pentru cercetare. În consecință, singura soluție posibilă era ca numărul de bolnavi să crească, pe principiul, *cu cât mai mulți, cu atât mai bine pentru toți!* Nu, nu este vorba despre bolnavii de SIDA din țările din Africa subsahariană, unde deja prin decesul masiv al populației adulte, popoare întregi sunt pe cale de dispariție, **ăia pot să crape, fără discuție!** În consecință, conform aceluiași principiu, **s-a trecut la răspândirea deliberată și criminală a maladiei.** Câți își mai amintesc de jurnalele televizate de acum douăzeci de ani, care la câteva zile vorbeau de tentative criminale de infectare folosind seringi și ace infectate. Că ulterior s-a văzut că virusul rezistă extrem de puțin timp în atmosferă, asta nu mai contează. Esențial este faptul că ideea a putut încolți în mintea bolnavă a unora. La fel cum s-a încercat răspândirea bolii prin donare de sânge. Nu vorbesc despre cei infectați și care nu cunosc asta, ci despre **donarea de sânge infectat în mod deliberat, în scopuri teroriste.** Din nou, mă voi opri de la alte considerații, lăsându-i pe *dânșii* să povestească ce și cum. Activistul homosexual Randy Shilts, jurnalist la *San Francisco Chronicle*, în cartea sa *And The Band Played On*, best-seller homosexual, pomenește despre efortul organizațiilor gay care s-au opus din răspuțeri oricărei forme de control asupra membrilor bolnavi de SIDA, doritori să doneze sânge, deoarece controlul asupra donatorilor ar presupune o atingere adusă drepturilor civile. Dl. Shilts povestește în continuare cum organizațiile de hemofilici s-au arătat surprinse de această decizie, dar li s-a replicat că dreptul la viață al hemofilicilor nu interesează. (mai mult decât al bolnavilor de SIDA, evident) Avocatul Robert Schwab, fost președinte al **Texas Human Rights Foundation**, afirma în ziarul *Dallas Gay News* din 20 mai 1983, citez:

“A apărut ideea că dacă banii pentru cercetare (cercetări pentru a găsi remediu pentru SIDA, NA) nu apar într-o anumită cantitate și la o anumită dată, toți bărbații gay trebuie să doneze sânge... Orice acțiune care poate să ne aducă în atenție la nivel național este

valabilă. Dacă aceasta include terorism prin donare de sânge, (orig. blood terrorism) așa să fie.”

Dr. Lorraine Day, fost șef al Secției de Chirurgie Ortopedică la San Francisco General Hospital, documentează în cartea *AIDS: What the Government Isn't Telling You*, efortul homosexualilor de a contamina băncile de sânge, referindu-se la districtul gay Castro din San Francisco, citez:

“Anumite interese determină șantajul politic. Colectarea de sânge din districtul Castro, motivată umanitar, în realitate maschează concesiile făcute propagandei gay...” (Dr. Lorraine Day, *AIDS: What the Government Isn't Telling You*, Rockford Press. p. 301. ISBN 0963094009)

În consecință, în același an 1983, guvernul federal a interzis donarea de sânge pentru bărbații gay și bisexuali, inclusiv pentru cei care au avut măcar un contact homosexual după 1977.(sic!) De asemenea, au fost luate măsuri stricte de testare a sângelui donat, care au descurajat intențiile criminale, dar pericolul infectării accidentale persistă, dacă donarea se face în cursul așa-zisei “ferestre imunologice”, despre care am mai vorbit. Ca atare, în majoritatea țărilor din lumea civilizată, homosexualii și bisexualii sunt excluși de la donarea de sânge. **Nu este și cazul României**, după cum am văzut deja, unde, la presiunile organizației teroriste Accept, întrebarea privind orientarea sexuală a donatorului de sânge a fost eliminată din chestionarul ce trebuie completat la donare .

Trebuie menționat aici și aspectul penal al infectării deliberate cu HIV. Să menționăm că legislația privind transmiterea în cunoștință de cauză a bolilor cu transmitere sexuală există de multă vreme, cu referire în special la sifilis, boală extrem de gravă, care netratată, în stadiul terțiar are consecințe devastatoare, la care se adaugă complicații ce conduc adesea la deces. În momentul declanșării epidemiei de SIDA,

În multe țări, legislației specifice i s-au adus modificări, infectarea în cunoștință de cauză cu HIV fiind incriminată. Trebuie spus că pedepsele prevăzute de lege pentru cei ce răspândesc deliberat boala, de max. 10 ani închisoare, sunt complet disproporționate față de consecințele devastatoare ale bolii. În realitate, odată cu descoperirea tratamentului ce încetinește evoluția bolii, sentințele pronunțate de tribunal în astfel de cazuri au fost tot mai blânde, în ciuda prejudiciilor imense cauzate de infectarea deliberată cu HIV. Și mai trebuie făcută o remarcă interesantă. Toate cazurile de senzație prezentate în presă, consemnează infectarea criminală prin contacte sexuale heterosexuale, cel mai adesea, acești HIV-*avengeri*, fiind femei, care se răzbună prin infectarea deliberată a altora. În acest mod, este ocultată principala cale de transmitere a HIV, contactul sexual homosexual. Cu cât avansează cercetarea în controlul evoluției bolii, cu atât mai mult, statisticile au demonstrat că homosexualii au tendința să adopte un comportament sexual mai iresponsabil.

Un studiu realizat recent în Seattle, arată o creștere drastică a numărului de homosexuali declarați HIV-pozitivi, care practică sexul anal neprotejat, de la 10% în 1998, la 20% în 2000, o dublare a numărului în numai doi ani. (NY Times din 14 aug. 2001, articolul *Officials Voice Alarm Over Halt in AIDS Decline*) În aceeași perioadă, American CDC, anunța o creștere a promiscuității printre tinerii homosexuali din San Francisco. Între 1994 și 1997, procentul de bărbați homosexuali care raportau parteneri multipli și sex anal neprotejat a crescut de la 23,6% la 33,3%, în marea majoritate la cei sub 25 de ani. În ciuda incurabilității, se pare că SIDA nu mai motivează abținerea de la relații homosexuale promiscue. (*Increases in Unsafe Sex and Rectal Gonorrhea among Men Who Have Sex with Men - San Francisco, CA, 1994-1997, Mortality and Morbidity Weekly Report, CDC, 48(03): 45-48, pag. 45 (January 29,1999)*). Un alt studiu amplu realizat pe bărbați homosexuali în 1978 a indicat faptul că 75% dintre homosexualii albi recunoșteau că avuseseră relații sexuale cu peste 100 de

parteneri diferiți de-a lungul vieții: 15% au raportat 100-249 de parteneri; 17% au raportat 250-499 de parteneri; 15% au raportat 500-999 de parteneri iar 28% peste 1.000 de parteneri. (Alan P. Bell and Martin S. Weinberg, *Homosexualities: A study of Diversity Among Men and Women*, pag. 308, Table 7, New York: Simon and Schuster, 1978) Sunt din nou nevoit să întreb – asta să fie **atracția romantică** despre care vorbesc *dânșii*? **PESTE 1000 DE PARTENERI! Câți dintre ei vor fi fost infectați cu HIV? Și la câți or fi transmis boala? Doar bunul Dumnezeu poate ști.** Orice ar spune activiștii homosexuali, și oricâte argumente ar aduce, nu este nevoie de modele matematice complexe, pentru ca și un orb să vadă cam care sunt șansele de a contracta boala la peste 1000 de parteneri. Precizez că toate aceste date nu sunt propagandă anti-homosexuală, toate aceste studii sunt accesibile oricui, fiind publicate pe net. Ultima carte este o lucrare fundamentală în domeniu, fiind recenzată chiar și de *wikipedia*.

Apoi trebuie spus că succesele în domeniul medicației SIDA nu sunt chiar atât de mari pe cât își fac *dânșii* iluzii. Medicația este complicată și costisitoare (cca. 1000€/lună) și doar încetinește evoluția bolii. Un vaccin anti-SIDA este un vis frumos, dar încă îndepărtat. Apoi trebuie spus că virusul HIV a suferit mutații, au apărut ramuri din ce în ce mai rezistente la medicația standard, așa că ne putem aștepta la surprize în viitor. În plus, reacția la tratamentul standard diferă de la bolnav la bolnav. **În continuare se moare de SIDA.** Un studiu epidemiologic făcut în Vancouver, Canada, pe datele publicate între 1987 și 1992 pentru decesele cauzate de SIDA a arătat că bărbații homosexuali sau bisexuali au pierdut până la 20 de ani din speranța de viață. Studiul concluzionează că dacă 3% din cei studiați erau homosexuali sau bisexuali, probabilitatea ca un bărbat homosexual sau bisexual în vârstă de 20 de ani să trăiască până la 65 de ani este de doar 32%, comparativ cu 78% pentru bărbați în general. (R.S. Hogg, S.A. Strathdee & al., *Modeling the Impact of HIV Disease on Mortality in Gay and Bisexual Men*, International Journal of Epidemiology, 26(3): 657-661,

pag. 659 (1997)). Impactul asupra speranței de viață poate fi și mai mare decât cel raportat de studiul citat. Pentru început, cazurile de SIDA sunt sub-raportate cu cca. 15-20%, deci este posibil ca studiul să nu fi acoperit toate decesele legate de SIDA. În al doilea rând, mai există și alte boli cu frecvență mult peste medie asociate cu stilul de viață homosexual. De exemplu, s-a constatat că rata de sinucideri studiată pe un grup de homosexuali din San Francisco era de 3,4 ori mai mare decât media pe țară, în 1987. Alte boli grave, care pot provoca un deces prematur sunt sifilisul, cancerul anal și hepatita B și C, care sunt mult mai frecvente în rândul homosexualilor.

Un alt aspect, trecut sub tăcere de către activiștii homosexuali, este infidelitatea, violența și criminalitatea în cadrul *cuplurilor* de homosexuali. Nici *wikipedia* nu suflă o vorbă în acest sens. OK! Atunci să abordăm subiectul, tot din punct de vedere statistic.

În primul rând, trebuie subliniat, am demonstrat cu prisosință anterior, datele statistice o dovedesc, că pentru marea majoritate a homosexualilor, sexul este un scop în sine, cel principal, componenta afectivă, dacă există, se situează cel mult pe planul al doilea. Chestiunea cu *atracția romantică* despre care vorbește *wikipedia* e praf în ochi. Erosul homosexual, dacă se poate vorbi de așa ceva, este radical diferit de cel heterosexual. Demn de subliniat este că unul din aspectele centrale ale familiei tradiționale monogame este fidelitatea sexuală. Căsătoria fiind un contract reglementat între bărbat și femeie, este normal ca și fidelitatea sexuală să fie reglementată. Să facem precizarea, pentru că puțini cunosc acest fapt, că în SUA, în 23 de state, în 2012, adulterul era considerat drept *criminal offence*, alte state aboliseră deja legile privind adulterul, în altele era pedepsit de la o amendă modică de 10\$ (Maryland) la închisoare pe viață (Michigan). Trebuie precizat însă că aceste legi s-au aplicat extrem de rar. Ideea este că până în prezent, adulterul, deși extrem de frecvent, a fost considerat o abatere gravă de la normele sociale, faptul că legea

nu a fost decât extrem de rar aplicată, nu are nici o relevanță. Revenind la studiul realizat de **US National Health Statistics Center**, intitulat *Sexual Behavior, Sexual Attraction, and Sexual Identity in the United States*, în urma chestionării unui număr de 27,006 femei măritate, un procent de 96,5% nu au avut relații sexuale cu alt bărbat în ultimele 12 luni, iar dintre cei 24,763 bărbați căsătoriți, 93,8% nu au avut relații sexuale cu o altă femeie. La capitolul relații sexuale de-a lungul întregii vieți, din 61,865 femei în vârstă de 15-44 ani chestionate, 11,3% erau virgine, 22,2% au avut relații sexuale cu un singur bărbat, 10,7% cu doi bărbați, 31,6% cu 3-6 bărbați, 16% cu 7-14 bărbați, și în fine, 8,3% cu peste 15 bărbați, **media fiind de 3,6 bărbați per femeie în întreaga viață**. Din 62,199 bărbați în vârstă de 15-44 ani chestionați, 11,4% erau virgini, 15% au avut relații sexuale cu o singură femeie, 7,6% cu două femei, 26,5% cu 3-6 femei, 18,1% cu 7-14 femei, 21,4% cu peste 15 femei, **media fiind de 5,6 femei per bărbat, de-a lungul întregii vieți**. America este mult mai puritană decât ne-am fi închipuit. **America heterosexuală și creștină, despre acea Americă vorbesc**. Cât despre cealaltă Americă, cea „homosexuală”, vom trage mai târziu concluziile, când vom pune cifrele față în față, pe două coloane. Prin contrast, fidelitatea sexuală pe termen lung este rară la cuplurile homosexuale, în special la bărbați. Chiar și în perioadele traiului în comun, mulți bărbați homosexuali nici nu pretind fidelitate. Practicile sexuale ale bărbaților homosexuali par să corespundă conceptului de *monogamie fără fidelitate*. Un studiu realizat asupra unui grup de homosexuali care participă la orgii homosexuale a arătat că 46% pretindeau că au un "partener principal". 27% dintre aceștia avuseseră mai mulți parteneri sexuali (oral sau anal) la ultima orgie homosexuală. (studiu citat în lucrarea autorilor Gordon Mansergh, Grant Colfax, et al., *The Circuit Party Men's Health Survey: Findings and Implications for Gay and Bisexual Men*, p. 955) Masha Gessen, citată la începutul acestei părți, în legătură cu programul activiștilor gay de distrugere a instituției căsătoriei, militantă lesbiană de origine evreiască, cu dublă cetățenie, rusă și americană,

explică într-un interviu, structura “complexă” a “familiei” sale: trei copii care trăiesc împreună cu părinții lor homosexuali, unul este adoptat de către fostul ei “partener”, celălalt, născut de ea în mod normal, care are tatăl biologic în Rusia, iar al treilea este copilul biologic al actualei “partenere” și al fratelui ei. Trei copii au cinci adulți pe rol de părinți, trei bărbați și două femei. Familia ei este “deschisă”, în sensul că se poate extinde, ceva gen familia lui Charles Manson, cu deosebire că în familia hippy despre care am mai vorbit, relațiile erau exclusiv heterosexuale. Familia deschisă promovată de Gessen, nu este așa restrictivă, în sensul că sunt admise relații sexuale cu o paletă largă, o extindere *creativă* a conceptului de familie. Pe înregistrarea expunerii pe care a făcut-o la Festivalul Scriitorilor desfășurat la Sidney, se vede cum auditoriul aplaudă frenetic spusele acesteia, încă o dovadă, dacă mai era necesar, a puternicei ofensive care se desfășoară astăzi, pe plan mondial, împotriva celor trei piloni fundamentali ai umanității: familia, școala și biserica. Masha Gessen susține că în sistemul social și juridic actual, o “familie” ca a ei nu-și găsește locul, în consecință, **familia tradițională trebuie distrusă**. Edificator, nu? S-ar putea spune – stai Dle! Doar n-o să distrugem sistemul actual, verificat de milenii, așa cum l-a orânduit Dumnezeu pe pământ, de dragul unei evreice nebune dusă cu pluta! Nu este chiar așa. Faptul că în prezent, încurajați de legalizarea căsătoriilor între persoane de același sex, adepții poligamiei cer legalizarea **căsătoriei poliamoroase**, nu e chiar un fleac. În același timp, la ore de maximă audiență, canalul National Geographic ne prezintă seria de emisiuni **The Polygamists**, m-am uitat și eu – poligamia este prezentată ca o alternativă la căsătoria tradițională, și nu ca o chestie bizară, necreștină. În fine, vom discuta în capitolul următor mai pe larg pe marginea acestui subiect.

Alt subiect ținut sub preș de mass-media și de activiștii homosexuali este violența. Cu toate acestea, deși în general, *oamenii de bine* din presă, încearcă să oculteze actele de violență criminală între homo-

sexuali, dându-le alte motivații, jaf, tâlhărie, etc..., totuși opinia publică intuiește totdeauna adevărul. Nici *wikipedia* nu se lasă mai prejos, așa că-și aduce și ea prinosul de dezinformare. Bunăoară, în cazul lui Ioan Luchian Mihalea, omorât de doi tineri de 19 ani, bisexuali, citez: *“a fost vehiculat faptul că Ioan Luchian Mihalea ar fi fost homosexual, acest lucru fiind însă contestat de către soția acestuia, dar susținut de către ucigașii lui.”* Presa de scandal a susținut că faptul că era homosexual a șocat opinia publică. Să fim serioși. Încă de când s-a făcut cât de cât cunoscut cu grupul Song, se știa că este homosexual, sau bisexual – nu contează. Cu cel puțin 10 ani înainte. De altfel, atât el, cât și ucigașii, fuseseră crescuți la orfelinat, unde probabil au căpătat astfel de “obiceiuri” sexuale “alternative”. Nu trebuie decât să tastăm **crimă homosexuali** pe google, pentru ca pagina să se întunece de zeci de articole. Militanții homosexuali caută să pună capac acestor știri, totdeauna de *pagina a treia*, prin așa-zisa homofobie și violență contra homosexualilor. În urma semnalelor isterice de alarmă trase de Accept & Co., până și autoritățile europene s-au arătat extrem de îngrijorate, citez: **“România este țara cu cel mai mare procent de respondenți care se simt inconfortabil având un homosexual ca vecin (36%)”** (documentul UE, *Homofobia și discriminarea pe criterii de orientare sexuală și identitate de gen în statele membre ale UE*) Sigur că da! Se mai adaugă atacurile violente, homofobe, criminale de-a dreptul – oferirea de cărți de rugăciuni participanților la jalnicul eveniment exhibiționist – **mândra paradă gay din București**. În fine, revenind la oile noastre, violența în cadrul cuplurilor homosexuale, într-o carte ce se poate descărca liber de pe net, *At the end of the rainbow - A Report on Gay Male Domestic Violence and Abuse*, autor Mark Lehman, se afirmă că grosso-modo, în unul din trei sau patru cupluri homosexuale din SUA, disputele sfârșesc cu violență. Autorii homosexuali ai cărții *Man Who Beat the Men Who Love Them*, David Island și Patrick Letellier estimează că anual 650,000 de gay cad victime violențelor *domestice*. Practic, la fiecare 90 de secunde, un gay este luat la bătaie. Din *atracție romantică*,

evident. Presa în general, pune mai puțin accentul pe astfel de fapte, cu excepția cazurilor de omor, evident, fiind mult mai preocupată, ca și opinia publică de altfel, de cine știe ce fotbalist ce i-a făcut *machiej natural* cine știe cărei pițipoance ce și-a ratat debutul pe centură. Presa încearcă să deturneze întotdeauna atenția spre violența contra femeilor în cadrul cuplurilor căsătorite heterosexuale, cu atât mai mult cu cât cuplul e mai celebru, din motive de audiență. În realitate, violența în cadrul cuplurilor heterosexuale este mult mai redusă, în SUA, autoritățile apreciind că s-ar ridica la circa 20% - este vorba de femei care au suferit violențe fizice cel puțin o dată de-a lungul întregii lor vieți. Anual, cca. 1% din femei au căzut victime ale diverselor forme de violență fizică, de la bătaie la viol și ucidere, un număr mult mai mic decât cel din cazul cuplurilor homosexuale. La violențe exercitate de către homofobi asupra homosexualilor, de care se face atâta caz în presă, diferența între ce se spune și realitate este mult mai dramatică. Practic, anual sunt omorâți 21,000 de americani, în medie cca. 58 asasinate/zi. În 1996 s-au înregistrat doar două crime motivate de ură contra homosexualilor. Cam mare diferența, nu credeți? Prin comparație, în 1981, presa relatează că **10% din omorurile din San Francisco s-au datorat abuzului de practici sado-masochiste între homosexuali.** (*Coroner Battles Sado-masochistic Injuries*, ASSOC. PRESS, Mar. 12, 1981) **The Advocate**, cea mai răspândită publicație homosexuală din SUA, admitea că 67% din cititorii săi practică un **sex violent**, 20% utilizează practici sado-masochiste soft (bondage & discipline), 55% au utilizat în cursul contactului sexual obiecte care produc durere. No comment! **Cifrele vorbesc de la sine.**

Cap. 6 Căsătorie și pedofilie

Afirmam mai demult, că acum, la început de secol 21, dat fiindcă homosexualitatea a fost dezincriminată în toată lumea civilizată, asaltul se dă pentru obținerea dreptului de căsătorie pentru persoanele de același sex, drept care, în multe legislații, implică și dreptul de a adopta copii. Câteva precizări acum privind istoricul și legislația familiei în conexiune cu drepturile omului. Atunci când vorbim despre căsătorie, avem în vedere două aspecte principale, căsătoria religioasă și cea civilă. Istoric vorbind, căsătoria religioasă se pierde în negura timpurilor, în timp ce căsătoria civilă este de dată relativ recentă. Căsătoria civilă modernă, în sensul pe care îl cunoaștem azi, ca recunoaștere oficială, datează din 1792, din timpul Revoluției Franceze. Prin introducerea căsătoriei civile obligatorii, cununia religioasă fiind facultativă, respectiv o chestiune de conștiință în spiritul raționaliștilor francezi, biserica a fost nevoită să ia măsuri, astfel că practic, din punct de vedere canonic, nici o căsătorie civilă nu este recunoscută fără binecuvântarea bisericii. Fundamentul acestei poziții se regăsește în textele sfinte, căsătoria fiind instituită de Dumnezeu, Mântuitorul întărind acest fapt prin participarea Sa la nunta din Cana Galileii, legătura sfântă dintre bărbat și femeie prin taina cununiei. Biserica este cea care veghează asupra sensului autentic al căsătoriei, apărând caracterul tainic al unirii dintre bărbat și femeie, ca un fapt instituit de Dumnezeu însuși pe Pământ. O căsătorie civilă, chiar dacă respectă toate legile în vigoare, nu poate fi recunoscută din punct de vedere creștin, fără binecuvântarea bisericii, fiind considerată concubinaj. Constituția din 2003 a României, garantează efecte juridice doar pentru căsătoria civilă, căsătoria religioasă rămânând o problemă de conștiință, o opțiune personală, dar **numai după încheierea căsătoriei civile.**

Articolul 48 din Constituție precizează: ***„Familia se întemeiază pe căsătoria liber consimțită între soți (căsătoria civilă), pe egalitatea***

acestora și pe dreptul și îndatorirea părinților de a asigura creșterea, educația și instruirea copiilor (alin. 1)."

Datorită presiunilor tot mai insistente exercitate de către activiștii homosexuali, tot mai multe state au încercat prin referendumuri să completeze definiția conceptului de soți prin două persoane de sex opus, stârnind ura și protestele militanților pentru legalizarea căsătoriei între persoane de același sex. Se poate vedea cu ușurință contradicția dintre ambele tabere pe de o parte, și biserică, pe de altă parte. **Din punct de vedere creștin, nu legiuitorul stabilește ordinea lumească**, pentru că Dumnezeu a făcut-o deja, la începutul lumii, prin crearea perechii originare de oameni, uniți prin taina sfântă a căsătoriei. Și hai să vedem acum ce reprezintă căsătoria din punct de vedere al drepturilor omului. Legislația actuală, aliniată la normele europene, precizează că unul din drepturile civile este și acela **de a se căsători și a-și alege partenerul**. Exact acest drept este atacat de către militanții homosexuali, pentru că în cazul în care legea fundamentală va delimita clar căsătoria ca fiind **uniunea economică și sexuală dintre două persoane de sex opus**, pentru homosexuali nu rămâne decât dreptul de a-și alege partenerul, pe care-l au deja – în consecință este vorba de discriminare. Nu trebuie să fii jurist de profesie ca să vezi că este de fapt o contradicție logică în toate acestea. Căsătoria este o uniune specifică persoanelor de sex opus. Uniunea persoanelor de același sex – nu o neagă nimeni, nimeni nu dorește să le știrbească *dânșilor* nici un drept, dar este cu totul altceva – se poate defini cum vor dânșii, în conformitate cu normele de drept internaționale și cu tratatele la care România a aderat, dar nu este și nu poate fi căsătorie. Căsătoria și taina sfântă a cununiei au fost orânduite de Dumnezeu la începutul lumii, precedând căsătoria civilă, **sunt chestiuni asupra cărora nu se poate discuta**. Fără a fi discriminați, se poate crea cadrul legal în care homosexualii să-și poată desfășura activitatea sexuală descrisă anterior, și de ce nu, *atracția romantică* de care sunt cuprinși în cadrul orgiilor homosexuale în

grup. **Dar repet, nu căsătorie.** Practic, apare ca evident faptul că nu de căsătorie au ei nevoie, cifrele statistice prezentate anterior o dovedesc cu prisosință, ci **DE REDEFINIREA CONCEPTULUI DE CĂSĂTORIE.**

Primele presiuni ale lobby-ului homosexual pentru legalizarea căsătoriilor între persoane de același sex au început să se exercite prin anii '90 ai secolului trecut. O propagandă abilă și presiuni mediatice au condus pentru început la legalizarea acestor căsătorii în Olanda, apoi în Belgia, urmând Canada și unele state din SUA. Trebuie spus că legalizarea căsătoriilor între persoane de același sex, de cele mai multe ori, a fost adoptată fără consultarea populației. Ultima țară care a legalizat astfel de uniuni, Franța, a adoptat legea, în ciuda milioanele de participanți la manifestații de protest. Raportorul din Senat al **legii Taubira** (după numele ministrului de justiție, guyaneza Christiane Taubira), dl. Jean-Pierre Michel a afirmat, citez:

"Ce qui est juste, c'est ce que dit la loi. Voilà, c'est tout. Et la loi ne se réfère pas à un ordre naturel. Elle se réfère à un rapport de force à un moment donné. Et point final. C'est le point de vue marxiste de la loi.", respectiv:

*"Ceea ce este just, este ceea ce spune legea. Asta e. **Iar legea nu se referă la ordinea naturală.**(a lumii) Ea se referă la un raport de forțe la un anumit moment dat. Punct. **Este punctul de vedere marxist al legii.**"*

Edificator, nu? Păcat de Herbert Marcuse, că nu a mai apucat să vadă profețiile sale adevărându-se. Nu așa spunea el oare: *"...ceea ce trebuie să înfăptuim este un tip de **dezintegrare difuză și dispersivă a sistemului**".* Sau marșul preconizat de Gramsci pentru distrugerea familiei, credinței și școlii. Ceea ce este interesant de subliniat este că statisticile demonstrează că acolo unde au obținut dreptul de a se că-

sători, extrem de puține cupluri au optat pentru această variantă, datorită instabilității cuplurilor de homosexuali, dovadă încă o dată, că presiunile pentru legalizarea căsătoriei cuplurilor de homosexuali nu au urmărit eliminarea unei discriminări, cât forțarea societății pe cale legală, de a accepta stilul lor de viață ca ceva “normal” și “firesc”, deși nu este nici normal și nici firesc. Bunăoară, biroul național de statistică al SUA a raportat **71,165** căsătorii gay începând din 2004, când statul Massachusetts a legalizat primul căsătoriile între persoane de același sex. Reluând datele statistice din studiul **US National Health Statistics Center**, care au dat un procent de 2,3/1,3% pentru homosexuali/lesbiene, luând în considerație și transsexualii, ar fi un maxim de 4% din populația SUA, adică la o populație de 317,347,000 locuitori, ar rezulta un maxim posibil de 6,346,940 cupluri posibile. În consecință procentul celor care s-au căsătorit, raportat la numărul de căsătorii maxim posibile, ar fi de **1,1%**, în aproape 10 ani de statut legal al căsătoriilor gay. **QED**. Nu am socotit, pentru că nu am date, faptul că din cele 71,165 căsătorii, o bună parte vor fi fost încheiate între persoane din afara SUA, iar multe altele vor fi fost desfăcute între timp. Dacă e să ne luăm după datele oferite de recensământul american din anul 2000, în acel an existau în jur de 601,209 de cămine de parteneri necăsătoriți de același sex. Dacă luăm acum în considerare numărul de 71,165 căsătorii încheiate, ar rezulta un maxim de 11,8%, adică 1,18% anual. Clar de tot! Dar o întrebare tot persistă. De ce? De ce se insistă pe această idee cu căsătoria, dacă tot nu o practică decât un infim procent din numărul de homosexuali. Cum spuneam, nu este vorba despre eliminarea unei discriminări, cât despre a forța societatea să accepte stilul lor de viață ca ceva normal și firesc. Mai mult, de fapt, așa cum afirma acea odioasă activistă evreică, Masha Gessen, dânșii vor redefinirea conceptului de căsătorie, în vederea distrugerii acesteia, o *dezintegrare difuză și dispersivă a sistemului*, cum spunea Marcuse. Nu o spun eu, ea afirmă acest fapt, citez: **“părerea mea este că familia nici nu ar trebui să existe”**. Aceasta este realitatea. Nu este o glumă, iar ofensiva dânșilor pentru

distrugerea *sistemului imunitar* al civilizației occidentale, familie, credință și școală nu trebuie neglijată. *Dânșii* au propus, ca măsură premergătoare a legalizării căsătoriei între persoane de același sex, deși *dânșii* neagă cu vehemență acest fapt, un soi de uniune legală, numită parteneriat civil. Motivația ar fi, în opinia *dânșilor*, obținerea de credite, exact ca familiile de tineri căsătoriți și dreptul la moștenire în cazul decesului unuia din “parteneri”. Praf în ochi! Băncile oferă tot felul de variante de creditare extrem de flexibile, iar ches-tiunea moștenirii se poate rezolva cu un simplu act notarial inata-cabil. **Adică până la urmă tot la căsătorie ajungem.** Vă rog să remarcați că folosesc peste tot sintagma *căsătorie între persoane de același sex*, nu căsătorie homosexuală, care este un non-sens, iar ală-turarea cuvântului sfânt de căsătorie cu denumirea unui compor-tament sexual anormal, este deja un sacrilegiu. Curios lucru, pe mă-sură ce căsătoria devine tot mai desuetă printre tinerii heterosexuali de azi, foarte mulți trăind în concubinaj, cu atât mai mult activiștii homosexuali susțin dreptul la căsătorie pentru persoanele de același sex, deși pretend că sunt reprezentanții avangardei, al “celui de-al treilea sex”. Răspunsul e simplu – odată ce acest drept este obținut, **calea spre adopția copiilor este deschisă.** Argumentul principal este că astfel sunt privați de un drept fundamental al omului. De acord, numai că există o condiționare socială. Statul este dator să sprijine doar acele acțiuni care sunt în folosul societății. În timp ce căsătoria tradițională are printre altele drept scop procrearea, creșterea și edu-carea copiilor, **o căsătorie între persoane de același sex nu are abso-lut nici o utilitate socială.** *Dânșii* argumentează că acei copii pot fi procreați prin inseminare artificială (la lesbiene), sau cu mame suro-gat (la homosexuali), iar creșterea și educația pot fi asigurate foarte bine de către stat. Deci iată că ajungem din nou la ideile dr. Wilhelm Reich privind distrugerea familiei tradiționale, celula de bază a soci-etății. **Să observăm că anormalitatea homosexuală parazitează nor-malitatea heterosexuală. Homosexualii înșiși sunt născuți în urma unui act sexual normal heterosexual.** Fără a parazita partea normală

a societății ei n-ar putea exista, iar anormalitatea lor n-ar putea să se manifeste în voie. Nici măcar așa-zisul contact sexual homosexual cel mai utilizat în practica homosexuală, contactul anal, (sodomia), nu este normal, pentru că este un contact sexual imperfect, amputat, dat fiindcă se petrece între un organ sexual, penisul, și un organ de excreție, anusul. **Heterosexualii pot trăi foarte bine fără homosexuali, dar invers este imposibil. Asta este ordinea lumii, așa cum a stabilit-o Dumnezeu, de la începutul începuturilor, n-avem ce face.**

Și totuși, ce-i de făcut? Tot mai multe state legalizează căsătoria persoanelor de același sex, aceasta e tendința actuală. Că este bine sau rău, vor trebui să treacă câteva generații pentru a vedea rezultatul. În Statele Unite, Canada, Olanda, etc..., deja se vede, vom discuta mai târziu asta. Problema este, ce facem noi? Părerea mea este că astfel de uniuni trebuie legalizate, nu avem încotro, asta e politica europeană. Cu o condiție însă. Nu trebuie în nici un caz asimilate căsătoriei, chiar dacă presupun aceleași drepturi. Nici măcar numele de căsătorie nu accept să le fie atribuit, pentru că jignește toate sentimentele creștinești ale populației. N-au decât să-i spună **uniune civilă homosexuală**, sau **UCH**, că tot le place dâșilor să-și ascundă apucăturile anormale după abrevieri. **Și cu asta basta!** Înainte de a aborda problema adopției de copii de către homosexuali, în conexiune cu pedofilia, aș dori să discutăm puțin despre violul homosexual, dar și despre criminalitatea homosexuală.

Pentru început, câteva cuvinte despre cazul Matthew Shepard. Cazul acesta, devenit celebru, printr-o propagandă abil orchestrată de mass-media, a condus la adoptarea unei legi cu privire la "crimele din ură", față de homosexuali în special, legislație adoptată ulterior de mai toate statele europene, inclusiv România. Fac observația că există un articol cu privire la acest caz și pe *wikipedia* în limba română, tradus din engleză tot cu google translator, încă o dovadă, dacă mai era necesar, a imbecilității de care dau dovadă mulți dintre militanții

homosexuali autohtoni, ca și contributorii wikipedia de altfel, împreună cu tartorii lor pro-sioniști. Pe scurt, tânărul Matthew Shepard, student homosexual, bolnav de SIDA, în noaptea de 6-7 octombrie 1998, a fost atacat și lovit violent de doi indivizi, fiind lăsat în stare de inconștiență legat de un gard, unde a fost găsit a doua zi. A decedat după câteva zile, cu tot efortul medicilor de a-l salva. Cei doi atacatori au fost prinși în scurt timp, fiind condamnați la închisoare pe viață. Până aici nimic deosebit. O crimă ca atâtea altele, așa cum se întâmplă zilnic în America. Numai că tânărul omorât era homosexual și HIV-pozitiv. La presiunile mass-media controlată de evrei, instrumentarea cazului s-a făcut de așa manieră încât să se demonstreze că tânărul ar fi fost ucis pentru că era homosexual, din ură pentru că era *altfel*. Asupra justiției s-au exercitat presiuni emoționale extraordinare, astfel că pe tot teritoriul SUA, homosexualii au aprins lumânări, la fel în tot restul lumii, s-au declanșat campanii de presă, emisiuni tv, etc... Demn de menționat este că în 1995, în cursul unei excursii în Maroc, tânărul Matthew a fost bătut și violat, incident în urma căruia s-ar fi *apucat de droguri*. La procesul celor doi criminali s-au vehiculat diverse variante ale mobilului crimei, care de fapt pare să fi fost un jaf ca atâtea altele. Cert este că în urma campaniei din mass-media, în 20 martie 2007, așa-numita **lege Shepard** (Matthew Shepard Act – HR 1592) a fost introdusă în Congres, ulterior fiind aprobată și promulgată. Legea a permis agravarea circumstanțelor în care este comis un delict, în cazul în care acesta este motivat de ură. Legea este însoțită de numeroase exemple, printre atacuri cu bombă, arme de foc, rachete și aruncătoare de flăcări, sunt adăugate, *întâmplător* evident, și grafitti-uri antisemite. Adică dacă desenezi cu creta o zvastică pe mașina unui evreu e cam același lucru dacă pui o bombă la un local pentru swing homosexual care totuși se poate lăsa cu câteva zeci de victime. În fine, interesant este faptul că anchete ulterioare au sugerat că tânărul Shepard îi cunoștea pe atacatorii săi, traficanți de droguri, cărora le-ar fi furat o cantitate de metamfetamină. De altfel, poliția din Wyoming a declarat că deși faptul că

era homosexual a avut o oarece influență asupra asasinilor, jaful a fost principalul mobil al crimei. Interesant este cum mass- media pro-gay a reușit să impună o lege, folosind un fapt divers, dar și propaganda aferentă - trebuie spus că s-a făcut și un film despre acest caz, un serial tv, s-au scris cântece, etc... Edificator, nu? Un drogat, homosexual și hoț pe deasupra, devenit celebru – ba numele lui este purtat și de o lege istorică, pe care studenții în drept o vor buchisi cu lacrimi în ochi, gândindu-se la *martiriul lui Matthew Shepard*.

Cum afirmam anterior, prin comparație, despre crimele homosexualilor nu se pomenește mai nimic în presă, sau cel mult pe pagina a treia. Bunăoară, cazul lui Jesse Dirkhising, un copil de 13 ani din Arkansas, răpit, drogat, molestat, asfixiat, torturat și violat în mod repetat, conform unui ritual sado-masochist de către doi homosexuali, "prieteni de familie" ai mamei acestuia. Cazul a fost ocultat în mod intenționat de presa centrală din SUA, pentru a nu genera "sentimente de ură" contra homosexualilor, deși în urma acestui caz, statul Arkansas fusese la un moment dat pe punctul de a reintroduce pedeapsa capitală. În memoria lui nu s-au organizat nici marșuri, nici comemorări, nu s-au păstrat momente de reculegere, și nici nu s-au aprins lumânări pe întreg globul. Un caz tipic de aplicare a "corectitudinii politice", pentru a nu afecta imaginea unei "minorități protejate". La fel s-au petrecut lucrurile și în cazul lui Jeffrey Curley, copil de 10 ani, răpit, violat și omorât de către doi homosexuali în 1997. Presa a trecut acest caz sub tăcere, deși părinții copilului au dat în judecată asociația *North American Man/Boy Love Association* (NAMBLA), cerând 200 de milioane de \$ despăgubiri. Ulterior, justiția americană a scos această organizație în afara legii, situl internet al acesteia rămânând însă la locul lui pe net, în virtutea dreptului la liberă exprimare. Aceasta este realitatea. Pedofilia și abuzurile sexuale contra minorilor și copiilor urmăresc ca o umbră homosexualitatea, în ciuda dezmințirilor gălăgioase ale activiștilor homosexuali, ca și ale

susținătorilor lor din mass-media. Numeroasele cazuri de pedofilie din ultimii 20 de ani, care au oripilat opinia publică din România, nu sunt simple accidente, ci sugerează că un număr în continuă creștere de "copii ai străzii", sărăcia endemică, o legislație imperfectă și un aparat polițienesc depășit de criminalitatea în continuă creștere, au creat premisele ca România să devină un rai al pedofililor. Presa de scandal, în bună parte controlată de către evrei, încearcă să deturneze atenția opiniei publice către cazurile de pedofilie înregistrate în rândul preoților catolici, din motivele bine-cunoscute, deși acestea sunt relativ rare în raport cu numărul extrem de mare de pedofili din Europa de Vest, care vizitează România, Ucraina și Moldova, în scopul procurării de "carne proaspătă". Nu numai atât, dar se insinuează că și preoții ortodocși s-ar preta la astfel de practici, deși nu s-au raportat astfel de cazuri până în prezent. Se împușcă astfel doi iepuri dintr-o dată, pe de o parte se deturneză atenția opiniei publice de la preferințele pedofile ale unora din homosexuali, și se dă o lovitură BOR, în cadrul unei ofensive mai ample contra tradițiilor creștine, familiei, școlii și bisericii. Și acum câteva date statistice, ca să vedem că nu bat câmpii.

Pentru început, să reamintim câteva cazuri celebre, ignorate de mass-media din România, care au zguduit opinia publică de peste ocean. Să remarcăm că extrem de mulți criminali în serie (serial killers) au fost homosexuali. **John Wayne Gacy, Jr.**, ucigaș în serie și violator, cunoscut și sub numele de *clownul asasin*, a violat și omorât min.33 adolescenți. **William George Bonin**, cunoscut și sub numele de *ucigașul autostrăzii*, a violat, torturat și ucis min. 21 de copii și adolescenți în sudul Californiei. De asemenea, a fost suspectat de alte 15 crime. **Randolph Steven "Randy" Kraft**, și el cunoscut drept *ucigașul autostrăzii*, a violat, torturat, mutilat și ucis min.16 tineri, fiind suspectat că ar fi violat și ucis încă 51. Condamnat la moarte în 1989, așteaptă și azi să fie executat. **Dean Arnold Corll**, în numai 3 ani a violat, torturat și ucis 28 de copii. **Patrick Wayne Kearney**, probabil

cel mai prolific ucigaș în serie din istoria SUA, și-a amintit doar de 43 de crime din cele comise, recunoscându-se vinovat de 28+7 dintre ele, pentru care a primit 21 de condamnări la închisoare pe viață. (sic!) Demn de remarcat este faptul că odioasa *wikipedia* nu pomeneste un cuvânt despre "înclinațiile" homosexuale și pedofile ale respectivilor, astfel că cititorul neavizat nu mai înțelege nimic. Motivul este extrem de simplu – se dorește astfel să se evite apariția unor "sentimente de ură" la cei ce citesc. Din nou grija, *extrem de creștinească*, pentru ucigaș și disprețul absolut pentru victimă, un alt aspect al "umanismului" societății și justiției americane. Din păcate, statisticile privind crimele, violurile și abuzurile comise asupra minorilor și copiilor sunt cutremurătoare. Ne vom referi în continuare la un document intitulat *Sexual Assault of Young Children as Reported to Law Enforcement*, publicat în iulie 2000 de către Biroul de Statistică al Departamentului de Justiție al SUA. Datele statistice cuprinse în acest document dovedesc că majoritatea delictelor de ordin sexual raportate poliției sunt comise contra minorilor. (sub 18 ani) De asemenea, se face remarcă că până la apariția acestui studiu, datele privind abuzurile sexuale comise asupra copiilor sub 12 ani au fost sistematic omise în rapoartele oficiale. Chiar și NCVS, (National Crime Victimization Survey) a omis în mod sistematic în rapoartele sale abuzurile sexuale comise asupra copiilor în vârstă de sub 12 ani. Peste două treimi din victimele abuzurilor sexuale au fost minori, din care, peste jumătate au fost în vârstă de sub 12 ani. 26% dintre aceștia au fost băieți, violați de către bărbați homosexuali. De asemenea, ca o chestiune "inedită", ca să zic așa, raportul menționează și contribuția feminină la astfel de abuzuri sexuale, respectiv faptul că femeile reprezintă 12% din cazurile de abuz sexual asupra copiilor, băieți și fete sub 6 ani. (sic !) Cele mai multe cazuri de abuz sexual asupra băieților sub 12 ani au fost sodomizarea forțată (64%), masturbare și felație comise de către femei perverse (26%) și sodomizarea folosind un obiect (19%). După cât se vede, majoritatea delictelor de ordin sexual comise asupra copiilor au avut drept autori a-

dulți homosexuali sau bisexuali. Iar situația nu este specifică SUA, și în alte țări s-au raportat cazuri de viol homosexual urmat de omorârea victimei. **Jaded Iqbal** care a violat și omorât peste 100 băieți în vârstă de 10-15 ani în Pakistan, altul în Columbia, **Pedro Alonso López**, a violat și omorât 103 fete de-a lungul întregii Americi Latine, un bisexual sadic în Rusia, **Andrei Romanovici Cikatilo** aka Spintecătorul din Rostov, a violat și omorât 52 băieți și fete, **Thomas Hamilton**, care a împușcat 16 copii într-o grădiniță din Scoția, și exemplele pot continua. Ulterior este că odioasa *wikipedia* nu pomenește absolut nici un cuvânt despre înclinațiile pedofile ale acestui dezaxat, concentrându-se pe controlul vânzării armelor.

Inutil să mai menționez că mass-media evită întotdeauna să menționeze "orientarea" sexuală a criminalilor. De fapt, unul dintre principalele eforturi ale activiștilor homosexuali este acela de a împiedica aflarea adevărului prin mass-media. De exemplu, asociații de genul GLAAD (Alianța Homosexualilor și Lesbienelor împotriva Defăimării) au reușit să-i convingă pe jurnaliști să nu mai prezinte știri care ar putea să-i înfățișeze pe homosexuali într-o lumină negativă, pretextând că orice critică la adresa homosexualilor ar reprezenta „incitare la ură”, care conduce inevitabil la violență. Fără a mai vorbi despre ofensiva mediatică a activiștilor homosexuali pe "*siturile de profil*". Bunăoară, pe situl *boyloversunited.com* putem citi :

"Boylove is a sexual orientation, similar to being gay, but being attracted to younger boys instead of guys the same age. Like all types of sexuality, it occurs in nature and Boy-lovers are usually born that way. Most Boylovers discover their attraction to boys when they are just teenagers themselves. Unfortunately Boylovers are usually called pedophiles or child abusers, because most people don't understand the difference between Boylove and child abuse. Boylovers are definitely NOT child abusers. It's important to understand the physical attraction is just a small part of being a Boylover. It is usually NOT the

goal of a Boylover to be sexually involved with a boy. The emotions and friendships are usually much more important. ", adică :

"Dragostea față de băieți (boylove) este o formă de orientare sexuală, similară cu homosexualitatea, adică atracția față de băieți în loc de bărbați de aceeași vârstă. Ca toate tipurile de sexualitate, ea survine în mod natural, iar cei ce sunt atrași de băieți se nasc așa. Mulți dintre cei atrași de băieți își descoperă această orientare atunci când sunt adolescenți. Din nefericire, cei atrași de băieți sunt denumiți în mod obișnuit pedofili sau persoane care abuzează copiii, deoarece multe persoane nu înțeleg diferența între iubirea față de băieți și abuzul față de copii. Cei care sunt atrași de băieți nu abuzează copiii. Trebuie înțeles că atracția fizică este numai o părțică din ceea ce înseamnă o persoană atrasă de băieți. În mod obișnuit, nu acesta este scopul principal, contactul sexual cu un băiat. Emoțiile și prietenia sunt mult mai importante."

Să observăm folosirea termenului de băiat (boy), pentru a camufla adevăratele intenții ale acestor *indivizi atrași de băieți* (boylovers). În realitate, **boy** desemnează un copil de sex masculin care n-a ajuns la pubertate, sau care nu e încă adolescent (teenager). **Oricum ar fi, tot pedofilie se numește.** Iar în această ofensivă, așa cum am menționat deja, scopul principal este scăderea vârstei consimțământului sexual sub 13 ani, vârsta vizată fiind de 8 ani. Să menționăm că, în România, în mod inexplicabil, la presiunea lobby-ului țigănesc și homosexual probabil, în noul cod penal, în vigoare de la 1 februarie 2014, vârsta consimțământului sexual a fost diminuată drastic la 13 ani. (La data redactării acestei cărți se propusese ca vârsta consimțământului sexual să fie de 13 ani, ulterior s-a aprobat ca ea să fie de 15 ani, NA) Se argumentează că vârsta pubertății a scăzut, perfect adevărat, numai că maturitatea sexuală este necesară, dar nu și suficientă pentru începerea unei vieți sexuale sănătoase. În fine, toate acestea dau apă la moară pedofililor, în ciuda dezmințirilor zgomotoase din mass-

media.

Un caz recent, nefiind nici pe departe singular, care ilustrează adevăratele scopuri ale "*căsătoriei între persoane de același sex*", este cazul "*cuplului*" de homosexuali australieni Mark Newton și Peter Truong, care prin anul 2002, au dorit să încerce "plăcerile paternității". În consecință, au apelat la o mamă surrogat din Rusia, contra sumei de 8000\$. Toate "bune și frumoase", până cei doi au început să dea de bănuț autorităților. Rezultatul primelor investigații au depășit orice și-ar putea închipui o minte omenească. Copilul era abuzat sexual începând încă de la vârsta de 22 luni,(sic!) nu numai de cei doi, fiind "închiriat" și unui cerc de 8 pedofili. Copilul era atât de traumatizat încât nici nu concepea că ar putea trăi o viață normală. Mark Newton a fost condamnat la 40 de ani de închisoare și plata unor despăgubiri de 400,000\$, în timp ce al doilea pedofil (boylover) așteaptă decizia instanței. Sigur că da! Între orgiile sexuale în grup, folosind un copil de nici doi ani, și declarațiile citate privind "emoțiile și prietenia" este o diferență ca de la cer la pământ. Ca și între *atracția și iubirea romantică* declarată în *wikipedia* și orgiile în grup ale homosexualilor cu dușuri aurii, fisting, black-kiss și dirty Sanchez. Demn de remarcat este faptul că cei doi "părinți" homosexuali au circulat mult, prin America și Europa, "închiriind" copilul contra cost unor cercuri de homosexuali de pe toate meridianele. De asemenea, au avut grijă să înregistreze totul. Fișierele descoperite de poliție în computerele celor doi depășesc orice imaginație. Cei doi erau membrii unui *sindicat* internațional, **Boy Lovers Network**, cu cca. 70,000 de membri care își exploatau sexual proprii copii, naturali sau adoptați, făcând schimb de fișiere și imagini pornografice cu copii de 2-8 ani. Demn de remarcat este faptul că în urma acestui scandal, autoritățile rusești au interzis orice activitate legată de "exportul" de copii, către cupluri gay sau către țări care au legalizat căsătoria între persoane de același sex.

Sigur că da! Asta nu înseamnă că toți homosexualii ar fi pedofili. Nici vorbă de așa ceva, cu toate că în mitologia populară, homosexualitatea este asociată cel mai adesea cu abuzurile sexuale contra copiilor. Și totuși numărul acestor cazuri e în continuă creștere. Majoritatea celor prinși și condamnați în România provin din țări în care liberalizarea moravurilor sexuale a atins *noi culmi de civilizație și progres*, precum țările scandinave, Benelux și SUA. În general, persoane cu educație superioară și cu mijloace materiale suficiente, care să le permită practicarea "*turismului sexual*" pe 5 continente. Rapoartele poliției vorbesc despre un număr extrem de mic, dar extrem de agresiv, cca. 2% din populația de homosexuali, care abuzează copii în mod curent. Chiar și așa, numărul abuzurilor înregistrate este mult mai mare decât cel al abuzurilor sexuale heterosexuale asupra copiilor. Bunăoară, în SUA, la un număr de 86-88 milioane de bărbați adulți, cca. 8 milioane de minore sunt violate, reprezentând cca. un sfert din numărul total de minore, în timp ce la un număr de cca. 1-2 milioane de homosexuali, 6-8 milioane de minori sunt violați, respectiv 17-24% din numărul total de minori. În consecință, 1 din 11 heterosexuali a violat o minoră, în timp ce o medie de 3-4,5 minori sunt violați de către un singur homosexual. Diferența este uriașă. Datele de mai sus sunt extrase din raportul din 1992 al U.S. CENSUS BUREAU, STATISTICAL ABSTRACT OF THE UNITED STATES. Am luat în calcul un număr de 33,378,000 băieți și 31,767,000 fete sub 18 ani, cifre date de raportul menționat. Datele vorbesc de la sine, astfel că orice comentariu e de prisos. Cum spuneam, o carieră academică de succes nu constituie câtuși de puțin un impediment în calea pedofiliei. Cazul laureatului Premiului Nobel, Dr. Carleton Gadjusek, împreună cu profesorii universitari Dr. Richard Berendzen și Dr. Elliot McGinnies, toți condamnați pentru apartenența la o rețea pedofilă, este mai mult decât edificator. Inutil să mai caut explicații. Nu este nevoie și nici nu mă interesează. După cum noul DEX definește homosexualitatea drept sexualitatea unui homosexual, și în cazul de față, avem de-a face cu sexualitatea unui pedofil. **Simplu de tot!** Nu-i așa?

Un studiu canadian recent, asupra unui număr de condamnați pentru pedofili a arătat că 30% din ei au recunoscut că erau homosexuali, în timp ce 91% din cei ce violaseră băieți au recunoscut că erau exclusiv homosexuali. (W. L. Marshall, et al, *Early onset and deviant sexuality in child molesters Journal of Interpersonal Violence*, 1991, vol. 6, pp. 323-336) Periodicul științific *Psychological Reports* a arătat că homosexualii, sunt autorii a peste o treime din actele de viol pedofil (*Psychological Reports*, 1986, vol. 58, pp. 327-337) Cum spuneam, nu este vorba despre toți homosexualii, ci despre o mică parte a lor, extrem de agresivă, cu înclinații pedofile. Cu alte cuvinte, nu toți homosexualii sunt pedofili, dar marea majoritate a pedofililor sunt homosexuali. QED.

Ca de obicei, pun din nou întrebarea deja clasică – DE CE? De ce au nevoie homosexualii să se căsătorească? Și de ce să adopte copii? Cu orice preț, după cum se vede. Păi este foarte clar, cred eu. Am mai spus-o. Cu cât mai mulți, cu atât mai bine! Apoi mai sunt și noile generații, care și ele trebuie educate în spirit homosexual. Fără să mai vorbim despre exploatarea sexuală a copiilor, care poate aduce și ea un venit frumușel. Toate acestea au un scop material, după cum se vede. Mai sunt apoi și anumite scopuri ideologice, despre care am mai vorbit, de a impune majorității acceptarea modului de viață homosexual ca "normal", dar și, mult mai grav, redefinirea conceptului de familie și căsătorie. Dincolo de toate acestea, mai sunt și marii păpușari, cei care trag sforile. Despre asta aș dori să vorbim puțin în continuare.

Este vorba despre un aspect pe care foarte puțini l-au intuit până acum, și anume că toată această *mișcare pentru drepturile civile ale homosexualilor* are bătaie lungă în viitor. Este vorba aici despre faptul că prin legalizarea căsătoriilor între persoane de același sex, dar și prin legalizarea adopțiilor de copii de către cuplurile homosexuale, se urmărește controlul demografic. Este de fapt, o nouă formă de tira-

nie, exercitată prin destrămarea complexelor legături care formează rețeaua socială. Un copil al unei mame surogat din Rusia, "*realizat*" prin donarea de spermă făcută de un homosexual din Olanda, nu are o mamă, care la rândul ei ar fi avut și ea în spate o familie, are doar un tată, și acela denaturat, pentru că a conceput copilul nu din iubire, printr-un act sexual normal, ci prin diverse manevre tehnice, având la origine o masturbare. Apoi acel copil este rupt total de civilizația, cultura și religia mamei. Eventual, așa cum vom vedea mai târziu, în cel mai fericit caz, va fi crescut de stat în spirit homosexual, dacă nu a apucat să fie abuzat sexual și exploatat de cercul de homosexuali în care se învârt "părinții" săi, sau de către "asistenții sociali" de la instituția de plasament. Un astfel de copil, lipsit de afecțiunea mamei naturale, produs al unor experimente tehnice și sociale, asupra cărora planează multe necunoscute, va fi un copil fără copilărie, fără nici un Dumnezeu cum se spune. El nu mai este produsul unei culturi, unor tradiții, al iubirii dintre două ființe umane, unite prin taina sfântă a căsătoriei – el nu va fi decât **produsul finit al unei masturbări** (pop. *labă tristă*), menit să completeze numeric declinul demografic al unei populații sleite genetic de masturbare repetată, abuzuri sexuale, consum de alcool și droguri. Din acest punct de vedere, ideologiile actuali ai acestor *manevre inumane* nu au făcut decât să ducă mai departe teoriile toxice ale *Școlii de la Frankfurt*, ale lui Wilhelm Reich, Georg Lukacs & Co.

Dar nu este numai asta. Să discutăm puțin despre implicațiile etice și juridice ale acestor mame-surogat. Câteva întrebări se pot pune. Ce se întâmplă dacă mama-surogat, la capătul celor 9 luni de sarcină, refuză să dea copilul? Dar dacă cuplul de homosexuali se desparte, sau pur și simplu, nu mai vrea copilul? Dar dacă copilul se naște cu malformații? Sigur. Se poate spune – toate aceste chestiuni se pot reglementa, bunăoară copilul aparține 100% celor doi comanditari, în speță cuplul de homosexuali, mamei urmând să i se achite, pe bază de contract contravaloarea ovulului, plus prestația din cele 9 luni de

sarcină împreună cu neplăcerile asociate nașterii. Ar fi foarte clar și echitabil, dacă n-ar fi vorba despre o ființă umană – astfel de socoteli merg foarte bine în cazul unei case, unui teren, unui autoturism, nu și în cazul unui copil. Denaturarea conceptului de ființă umană este cred eu, mai mult decât evidentă. Apoi – se poate spune, în cazul în care cei doi nu mai vor copilul – nici o problemă – îl va lua statul, care la rândul său, îl va da spre adopție unei alte familii, sau îl va ține în centre speciale, unde va fi educat în sensul multiculturalismului, va fi ajutat să-și descopere *identitatea de gen*, apoi va fi încurajat să se masturbeze de câte ori are chef, în paralel cu spălarea creierului cu teorii *corecte politic*. Dacă este bine sau rău, ca de obicei las cititorului dreptul de a aprecia acest lucru. Oricum, este departe de tot de tradiția europeană în general, de tradițiile poporului nostru în special. Tot ce pot spune, este să repet ceea ce am afirmat și altă dată, orice rupere bruscă de trecut nu poate duce la nimic bun. Peste tot unde au fost aplicate, toate aceste inginerii sociale nu au dus la nimic bun. Experimente ratate, care în fond n-ar avea nici o semnificație, dacă nu ar fi fost aplicate pe oameni.

Spre deosebire de acest model care nouă ne este absolut străin, copilul născut într-o familie normală, cu un tată și o mamă având aceleași origini etnice, aceeași religie, aceeași istorie și cultură, aceleași tradiții și obiceiuri – ei bine! acel copil simte că aparține unui anumit teritoriu istoric, unui popor, unei familii – **are rădăcini adânc înfipte în pământ**, care va să zică. Multiculturalismul, pluralismul și alte asemenea *isme nu există. Există culturi superioare și culturi inferioare, ciocnirea dintre culturi conduce la asimilarea celei inferioare de către cea superioară, chestiune câtuși de puțin benefică pentru nici una din ele.

În ceea ce privește planurile de viitor al dâșilor, activistul homosexual Michelangelo Signorile, care scrie destul de des în *NY Times*, într-un articol apărut în revista OUT, precizează :

"... să luptăm pentru căsătoriile dintre persoanele de același sex și pentru privilegiile care urmează din aceasta și, odată obținut acest drept, să reproiectăm complet instituția căsătoriei, să cerem dreptul de a ne căsători nu ca pentru a adera la normele morale ale societății, ci de fapt pentru a demonta un mit și a transforma radical o instituție învechită. Cea mai subversivă acțiune pe care o pot face homosexualii și lesbienele – acțiune de care posibil va beneficia întreaga societate – este să schimbe complet noțiunea de familie. Aceasta este unealta finală care ne va ajuta să demontăm toate prejudecățile împotriva sodomiei, să obținem în școli predarea lecțiilor educative despre homosexualitate și SIDA, și în final, să schimbăm în mod radical felul cum societatea ne privește și ne tratează."

Edificator, nu? Nu de alta, dar să știm ce ne așteaptă.

Cap.7 Câteva documente programatice

Înainte de a trage linie, să examinăm puțin cele câteva documente programatice, care exprimă, ca să zic așa, "doctrina homosexuală". Să precizăm pentru început că activiștii homosexuali și-au prezentat strategia de propagandă în două documente majore cu caracter doctrinar. Cele două documente sunt extrem de cunoscute, iar textul lor integral se poate găsi cu ușurință pe net. Primul se intitulează *The Overhauling of Straight America (Cucerirea Americii heterosexuale)*, și a fost publicat pentru prima dată în revista *Guide*, în noiembrie 1987. Celălalt document programatic este o versiune dezvoltată a acestui articol, numită *After the Ball: How America will conquer its fear & hatred of Gays in the 90s (După bal: Cum își va învinge America teama și ura față de homosexuali în anii '90)*. În cele două documente, autorii, Marshall K. Kirk și Erastes Pill, prezintă un program complet de contracarare, marginalizare și demonizare a celor care se opun homosexualilor. Primul obiectiv este de a desensibiliza opinia publică cu privire la homosexualitate. Ideea este de a vorbi despre homosexuali și obiceiurile lor cât mai des, astfel că la un moment dat, opinia publică se va plictisi de astfel de probleme, refuzând să mai discute subiectul, moment în care se va putea intensifica propaganda homosexuală fără teama de vreo reacție consistentă din partea oamenilor de bună credință. Se afirmă că **cel mai important lucru este subminarea pe toate căile a autorității bisericii**, în care autorii văd principalul inamic în calea transformării Americii într-un adevărat "paradis" homosexual. În acest sens, toți cei care se opun afirmării "drepturilor" homosexualilor trebuie acuzați de homofobie, de bigotism, ignoranți în ceea ce privește "ultimele cercetări științifice" în domeniu. Se insistă pentru deturnarea atenției publicului de la aspectele scârboase ale practicilor sexuale homosexuale, enumerate cu prisosință aici, citez :

„La începutul campaniei de cucerire a Americii heterosexuale, masele nu trebuie șocate sau îndepărtate printr-o expunere prematură la

comportamentul homosexual în sine. În schimb, trebuie minimalizate aspectele sexuale, iar drepturile homosexualilor trebuie reduse cât mai mult posibil la o chestiune socială abstractă. Lăsăm întâi cămila să-și bage capul în cort, și numai apoi arătăm și partea din spate!”

QED! Cu alte cuvinte, să lăsăm deoparte *dirty Sanchez, urine sports, analingus & Co.*, și să ne concentrăm pe dreptul la credite, moștenire, etc..., tovarăși! Că astea sunt problemele arzătoare la ordinea zilei ce frământă pe homosexuali, atunci când sunt cuprinși de *atracție romantică* în cadrul orgiilor sexuale în grup.

Un alt aspect important al propagandei homosexuale este victimizarea, menită să răstoarne realitatea, cea care spune oricui are ochi să vadă, că marea majoritate a activiștilor homosexuali sunt de fapt provocatori ordinari. În primul rând, homosexualii trebuie prezentați ca "victime ale sorții", ei așa s-au născut și nu pot schimba asta, devenind la maturitate victime ale discriminării, ale prejudecăților celor care nu înțeleg problemele lor, fiind brutalizați atât de societate cât și de către propria familie, care nu vor să-i accepte. Orice discuție despre practicile lor sexuale scârboase trebuie evitată, polemica trebuind să se concentreze pe "anti-discriminare" și "drepturile omului". Homosexualii trebuie prezentați ca fiind niște oameni demni, generoși, superiori din punct de vedere moral heterosexualilor. Se insistă pe prezentarea de exemple de mari genii care ar fi fost homosexuali. De aici și până la a afirma că însuși Brâncuși ar fi fost homosexual nu e decât un pas, după cum am văzut. Ca și cum modul în care cioplea lemnul cu dalta ar fi avut vreo legătură cu modul în care practica *urine sports* sau *black kiss*. În realitate, am demonstrat aici că toată această teorie cu Brâncuși gay nu e decât o pură invenție, neri-dicându-se nici măcar la nivelul de legendă urbană. Se insistă în mod deosebit pe demonizarea tuturor oponentilor. Nu este vorba numai de acuzația de homofobie, ci de faptul că toți oponentii reali sau presupuși trebuie acuzați de fascism, nazism și antisemitism, că ar fi

agitatori care îndeamnă la pogrom și holocaust, citez :

„Publicul trebuie să vadă imagini cu homofobi furioși, ale căror idei și concepții îl dezgustă pe americanul de rând. Aceste imagini pot include: Ku Klux Klan-ul, care cere arderea pe rug sau castrarea homosexualilor; preoți și predicatori bigoți, mânați de o ură isterică până într-acolo încât par caraghioși și tulburați mintal; rockeri, derbedei și deținuți care povestesc cu sete despre „poponarii” pe care i-au omorât sau pe care i-ar omorî; imagini din lagărele de concentrare naziste, unde homosexualii erau torturați și omorâți”.(sic !)

QED. Nimic nou sub soare! Absolut tot arsenalul propagandistic iudeo-comunist, la care s-a adăugat și retorica evreiască privind holocaustul. Un alt aspect al propagandei homosexuale este cenzurarea oricărei păreri critice, un rol important avându-l GLAAD (Alianța Homosexualilor și Lesbienelor împotriva Defăimării). În România, așa cum am văzut aici, rolul de a reduce la tăcere orice opinie critică față de homosexualitate îl are CNCD, așa cum am demonstrat deja. Kirk și Madsen arată clar în *After the Ball* că scopul lor este acela de a cenzura total orice punct de vedere opus homosexualității. Ei afirmă, citez:

„Opiniile bigote devin acțiuni agresive. Ele reprezintă o incitare directă la violență, un pericol clar pentru ordinea publică, asemenea unui om care strigă „Foc! Foc!” într-un cinematograf ticsit de lume, sau unui om care stă în fața casei comerciantului de porumb și îi spune mulțimii înfometate, cu torțe în mâini, că comercianții de porumb sunt cei care au provocat foametea. Veniți și dați foc. Mulțimea agitată ascultă, cu tortele în mâini, și preia sloganul.”

Este clar că avem de-a face cu o adevărată ideologie, care, ca orice ideologie, conține în ea însăși esența totalitarismului. Ideologia homosexuală ne spune că homosexualii așa s-au născut, că 10% din populație sunt homosexuali, că obiceiurile lor sexuale scârboase sunt

normale, că și ei sunt oameni ca toți oamenii cuprinși de romantism, etc... Noi știm însă că realitatea este cu totul alta. **În consecință, realitatea trebuie interzisă.** Neavând forță să răstoarne realitatea, homosexualii fiind doar o comunitate minusculă de dezaxați, fără a depăși un max. de 2% din populație, dâșii bagă statul la înaintare, pentru a obliga restul de 98% să-i accepte. În acest sens, propaganda homosexuală a dat dovadă de o râvnă demnă de o cauză mai bună. S-a reușit, așa cum am văzut deja, transformarea unui mărunț fapt divers, o răfuială între doi traficanți de droguri și un consumator ce încercase să-i tragă pe sfoară, în delict federal și "crimă motivată de ură contra homosexualilor", împreună cu adoptarea unei legi specifice, *legea Shepard*.

Înainte de a face o evaluare a situației actuale, să mai trecem în revistă un document, produs de un anume Michael Swift, document intitulat "Gay Revolutionary", un fel de pamflet susțin *dâșii*, document publicat în numărul din 15-21 februarie 1987 al publicației *Gay Community News*, document republicat ulterior în *Congressional Record of the United States Congress*. Câteva fragmente elocvente, citez :

"Vă vom sodomiza fiii, simboluri ale bărbăției voastre neputincioase, ale viselor voastre iluzorii și ale minciunilor voastre vulgare. Îi vom seduce în școlile voastre, în dormitoarele voastre, în sălile voastre de sport, în vestiare, în tabere de tineret, în wc-urile cinematografelor, în cazărmi, în moteluri, în cluburi, în clădirea Parlamentului, peste tot unde bărbați sunt laolaltă cu alți bărbați. Fiii voștri vor deveni fetele noastre și ne vor satisface poftele. Îi vom remodela după chipul și asemănarea noastră. Cuprinși de dorință, ei ne vor adora. [...]"

"[...]Toate legile care interzic homosexualitatea vor fi anulate. În compensație, vor fi promulgate legi care promovează dragostea între bărbați."

"Dacă veți îndrăzni să ne numiți bulangii sau poponari, vă vom înjunghia în inimă, apoi vă vom profana cadavrele, mortăciuni fără valoare."

"Scriitorii și artiștii nostri vor face ca dragostea dintre bărbați să devină un obicei la modă obligatoriu, și vom avea succes, deoarece suntem experți în promovarea acestui stil de viață. [...]"

"Îi vom demasca pe homosexualii care se dau drept heterosexuali. Veți fi șocați și înfricoșați atunci când veți realiza că președinții voștri și fiii lor, industriașii, senatorii, primarii, generalii, sportivii voștri, starurile de film și televiziune și liderii voștri politici, preoții voștri nu sunt acei burghezi heterosexuali și familiari pe care i-ați crezut a fi. Suntem peste tot, ne-am infiltrat în rândurile voastre. Aveți grijă când vorbiți despre homosexuali, deoarece suntem mereu printre voi [...]"

"Familia, locul în care se nasc minciuna, trădarea, mediocritatea, ipocrizia și violența, va fi desființată. Instituția familiei, care doar otrăvește imaginația și împovărează libera voință, trebuie desființată. Băieți perfecți vor fi elaborați și crescuți în laboratoare genetice. Ei vor fi legați împreună în comunități homosexuale, sub controlul și indicațiile savanților homosexuali."

"Toate bisericile care ne condamná vor fi închise. [...]"

"Societatea selectă ce se va naște astfel, va fi condusă de o elită compusă din poeți homosexuali.(sic!) Una din condițiile esențiale pentru a ocupa o poziție conducătoare în noua societate homosexuală va fi cerința de a fi adeptul plăcerilor grecești. Orice persoană contaminată de heterosexualitate, va fi exclusă în mod automat de la orice funcție de conducere. Toate persoanele care insistă în mod stupid să rămână heterosexuale, vor fi judecate de tribunale și vor deveni invizibile."

(sic!)

"Vom rescrie istoria, cea umplută și degradată de minciunile și aberațiile voastre heterosexuale. [...]"

"Porci heterosexuali, tremurați, căci vom apărea în fața voastră fără măști !"

Edificator, nu? Orice comentariu este de prisos. Vom vedea în continuare cum toate aceste prevederi sunt pe cale să se împlinească, dacă nu s-au împlinit deja în bună măsură.

Partea VII. Punct și de la capăt

Motto :

“Situția lumii contemporane se caracterizează printr-o profundă ascuțire a contradicțiilor economice, sociale, naționale și politice la scară mondială. Se poate spune că ne aflăm la începutul unei noi faze a crizei sistemului capitalist, care cuprinde toate sferele societății și afectează – într-o măsură mai mare sau mai mică – toate continentele.”

(Nicolae Ceaușescu - Raport la cel de-al XI-lea Congres al PCR, 1974)

He! he! he! – gura păcătosului, adevăr grăiește! Așa parcă se zice. Fără să vrea, gândind la economic și politic, în spirit marxist, Marele Ciuruit din Sfânta Zi de Crăciun avea totuși dreptate. Societatea occidentală actuală oferă suficiente exemple pentru ca orice creștin să se întrebe dacă nu cumva ordinea lumii s-a întors cu susul în jos. S-ar putea spune – stai Dom’le! Sunt doar niște exagerări fără semnificație! Nici vorbă! Tot ce am înșirat aici nu sunt doar fapte diverse. Dacă tragem linie și facem bilanțul, vedem cum în doar jumătate de secol, s-a reușit distrugerea unor valori care, de bine de rău, au condus la civilizația actuală occidentală. Sunt nevoit să repet, dacă nu am fost înțeles până acum. Timp de milenii, încă din zorii civilizației umane, homosexualitatea a fost privită de biserică drept un păcat, un obicei necurat, **o spurcăciune**, de medicină ca o dereglare psihică, și de legislație ca o perversiune sexuală (*"crime against nature"*). Brusc și dintr-o dată, pe la mijlocul sec.20, omenirea și-a dat seama că timp de milenii a fost doar o adunătură de imbecili. Practic, datorită progresului tehnic și tehnologic, nivelul de trai al majorității populației din țările dezvoltate a crescut cu o rată nemaîntâlnită până acum în

întreaga istorie a omenirii, această creștere fiind dublată însă de o scădere dramatică a nivelului spiritual, concomitent cu asaltul asupra bisericii și valorilor tradiționale. Un rol important în cadrul acestui proces îl are învățământul care se reduce tot mai mult la un soi de indoctrinare globalistă, concomitent cu spălarea creierului cu teorii despre multi-culturalism, melting pot, toleranță și diversitate, toate aceste teorii mascând adevăratele scopuri, crearea "omului nou", noțiune care ne trezește amintiri neplăcute, "om nou" obsedat de valori materiale și pseudo-culturale, dependent de sex, de manipulările grosolane din mass-media – într-un cuvânt, un "sclav" de tip nou. Veți spune poate că sunt exagerări. Nu, nici vorbă – sunt mult prea blând față de catastrofă culturală la care asistăm cu toții în ultima jumătate de secol. Voi da un singur exemplu – în ultimul secol, în ciuda progresului material, tehnic și tehnologic, nu s-a născut nici un Shakespeare, sau nici măcar pe aproape. Între dramaturgia "marelui Will" și stupizeniile "produse" de o Alina Mungiu-Pippidi sau de o Nicoleta Esinencu, e o diferență galactică. Și nu am dat decât două exemple, dintre cele mai odioase, aclamate de corul noilor politrucii ai culturii.

Cap.1. Fapte care ar trebui să ne pună pe gânduri

Voi înșira acum fapte culese de prin presa internațională și citate din diverse lucrări și surse. Concluziile le vom trage imediat, *la botul calului*, care va să zică.

"În fapt, conform celor afirmate de către William Friedrich de la clinica Mayo, comportamentul sexual la copil atinge un maxim la o vârstă între trei și șase ani. " (sic !)[1]

1.Friedrich, W.N., Grambsach, P., Broughton, D., Kruiper, J., and Beilke, R.(1991). *Normative sexual behaviour in children*. Pediatrics, 88 (3), 456-464.

Citatul de mai sus este extras din lucrarea *Children's Sexual Behaviours : A parent's Guide*, lucrare editată de **The Provincial Child Sexual Abuse Advisory Committee**, Canada, 2013. Nimic de comentat ! Textul este mai mult decât edificator. Ghidul dorește să-i liniștească pe părinții care ar putea fi îngrijorați de "precocitatea sexuală" a micuților. Câteva exemple acum de fapte și atitudini pe care **acest ghid le consideră absolut normale și sănătoase**, citez :

"Touches/rubs own genitals when diapers are being changed, when going to sleep, when tense, excited or afraid or because it feels good. Touches the "private parts" of familiar adults and children with hand or body. Takes advantage of opportunity to look at nude people. Asks about genitals, breasts, intercourse, babies. Erections. Likes to be nude. May show others his/her genitals. Uses dirty words for bathroom and sexual functions. Interested in own feces. Puts something in own genitals or rectum one time for curiosity or exploration."

adică :

"Își pipăie/își freacă organele genitale în timp ce i se schimbă scutecele, când merge la culcare, când este încordat, excitat sau înfri-coșat sau pentru că se simte bine. Atinge "părțile rușinoase" ale adulților sau ale altor copii din familie cu mâna sau cu corpul. Profită, dacă i se ivește ocazia, să privească la oameni dezbrăcați. Întreabă

despre organele genitale, sâni, despre legătura acestora cu copiii. Are erecții. Îi place să stea dezbrăcat. Poate arăta și altora organele genitale. Folosește cuvinte murdare pentru baie (sic !) și pentru funcțiile sexuale. Interesat de propriile fecale. Introduce obiecte în rect sau în organele genitale (vagin) de curiozitate sau pentru a le explora. ”

Repet, este vorba despre un comportament considerat **normal și sănătos**, la copii de până în 5 ani. Sigur că da! Copiii sunt curioși din fire, de fapt - atunci descoperă lumea, dar de aici până la cele descrise ca fiind absolut normale este o prăpastie uriașă. Să facem pentru început observația că pe primul loc se situează masturbarea. Nu numai atât, dar autorii consideră că este normal ca și nou-născutul să se masturbeze. Se impun acum câteva observații, pentru că toate aceste aberații au și un tâlc ascuns. Trebuie spus că masturbarea este un obicei care se capătă, nu este un dar de la natură. Vorbesc acum numai despre băieți. Un copil care se masturbează a fost învățat să facă asta de către alți copii sau a descoperit-o singur, caz ceva mai rar. Se vorbește și despre erecții. Da, este posibil, în special dimineața, atunci când vezica urinară este plină, la fel cum este posibil ca în urma unor astfel de evenimente, copilul să descopere singur că poate obține plăcere frecându-și penisul. Cu fetele este cu totul altceva, dat fiindcă clitorisul este mascat de labii, apoi mai intervine faptul că orgasmul femeii este mult mai dependent de eros decât cel al bărbatului, așa că toate aceste aberații, deși nu se precizează, se referă preponderent la băieți. Chestiunea cu cuvintele *”murdare”* – copilul nu poate cunoaște aceste cuvinte, care există în mai toate limbile, dacă nu a fost învățat sau dacă nu le-a auzit folosite de părinți. Alte chestiuni sunt de-a dreptul aberante, precum plăcerea de a sta dezbrăcat, sau de a-i privi pe alții dezbrăcați, sau de a arăta

străinilor organele genitale. Apoi întrebările despre legătura dintre organele genitale și copii. Și atunci, ce să înțelegem din toate acestea? Că dacă copilul nu întreabă despre ele, nu este normal și sănătos? Sau ca părinții să treacă direct *"la fapte"* în fața copilului, ca să-i explice concret cum se fac copiii? Nu e de râs! Pentru că au fost nebuni care au susținut și asta – că cea mai bună educație sexuală tot părinții o fac, prin contacte sexuale demonstrative în prezența copiilor, ba teoreticienii incestului susțin *"inițierea"* sexuală de către părinții naturali, prin contacte sexuale dintre mamă și fiu, dintre tată și fiică, urmate eventual de un examen de *"capacitate"*, în prezența *"profesorilor"*, prin contactul sexual dintre frate și soră. Se pune acum întrebarea : **ce facem dacă copilul nu începe să se masturbeze?** Broșura nu ne spune nimic. Trebuie oare să-l învețe părinții? Sau să delege eventual vreun vecin binevoitor? Cine mai știe? Broșura își păstrează aerul optimist, presupunând totuși că marea majoritate a copiilor încep să se masturbeze până la vârsta de cinci anișori, unii fiind ceva mai precoci, descoperind aceste plăceri încă de pe vremea când sugeau la sân, astfel că se precizează, citez :

"If children are masturbating in public or in front of others, explain to them that it is not appropriate to touch their private parts in public and that if they feel they need to touch their private parts they need to do it in private [...]", respectiv :

"Dacă copiii se masturbează în public sau în fața altora, trebuie să li se explice că nu este frumos să-și frece organele genitale în public și dacă simt nevoia să se masturbeze, trebuie să facă asta în intimitate."

Tare de tot! Să facem acum câteva precizări, nu neapărat de ordin medical, ci de bun-simț doar. Am explicat anterior de ce masturbarea este condamnată de textele sfinte, având ca origine povestea biblicului Onan. Condamnată încă din cele mai vechi timpuri de toate religiile abrahamice, masturbarea a fost considerată un *viciu nesă-nătos* până la așa-zisa revoluție sexuală. Mulți susțin astăzi, pornind de la teoriile lui Wilhelm Reich și cele ale lui Alfred Kinsey că ar fi o metodă prin care să fie eliberate tensiunile sexuale acumulate în organism și că în sine nu ar avea practic nici o consecință negativă. Așa să fie oare? Aparent așa este. Și totuși, nu! Un aspect aparent nesemnificativ, neglijat de susținătorii efectelor "benefice" ale masturbării este ușurința cu care aceasta se realizează față de un contact sexual normal, care necesită o anumită locație, o anume atmosferă, o pregătire emoțională și erotică a femeii în timpul preludiului, un efort fizic însemnat, și multe, multe altele. În raport cu toate acestea, masturbarea nu necesită decât o "mână liberă" și un mediu excitant, un film porno la tv, o revistă, o fotografie, sau chiar propria imaginație, pentru "experți". Practic, amândouă conduc la orgasm și ejaculare, diferența constând în "eficacitatea" masturbării în detrimentul actului sexual normal. Aici este cheia problemei. Ușurința cu care se poate realiza îndeamnă la repetare, iar repetarea la exces. Iar acest exces se numește viciu. Și ca orice viciu, dă și un anume grad de dependență. Fără a mai vorbi de faptul că în timp, poate conduce extrem de des la o pierdere a controlului ejaculării, așa numita ejaculare precoce, boală de care suferă o mare parte a bărbaților din ziua de azi. Ușurința cu care se poate ajunge la orgasm, diminuează interesul față de celălalt sex, erosul se diminuează și el, iar interesul față de femeie devine exclusiv sexual. Disocierea trupului de suflet devine tot mai accentuată, sexul devine un scop în sine, țelul final

devine plăcerea fără limite - cât mai multe orgasme. Exact ca oligofrenii din romanele lui Céline, care se masturbau "până la învinețire". Și să mai facem o observație. Broșura citată pune accentul pe băieți, fetele sunt amintite doar implicit, citez:

"Introduce obiecte în rect sau în organele genitale (vagin, NA) de curiozitate sau pentru a le explora."

Presupun că despre vagin este vorba, pentru că la băieți nu cred că poate fi cineva în stare să-și introducă un obiect de dimensiune compatibilă în uretră, chestiune care produce și niște dureri insuportabile. Apoi în cazul fetelor, orificiul vaginal este obturat de himen, orice tentativă de introducere a vreunui obiect sau a unui deget, fiind însoțită de durere, în consecință, partea a doua a aserțiunii este și ea aberantă, deși nu exclud excepții. Cât despre introducerea de obiecte în rect, nu am auzit de așa ceva, deși cum spuneam, nu exclud nici această posibilitate. Dar de aici și până la comportament normal și sănătos e distanță lungă. Ca de la cer la pământ. Fără a mai vorbi de interesul morbid pentru fecale. Am văzut anterior că **doar homosexualii sunt interesați de fecale, prin coprofilie, dirty Sanchez, scat, fudge sports și mud rolls**. Să sugereze oare acest ghid, că micuțul interesat de propriile fecale și de explorarea propriului rect este un viitor homosexual ? Cine mai știe? Probabil că *cercetările* în curs vor elucida și această enigmă.

În 1993, un comitet de părinți, profesori și administratori ai școlii elementare din Kyrene, Arizona a decis eliminarea dintre cărțile reco-

mandate elevilor din clasele 6-8, a **Poveștilor Fraților Grimm** motivând aceasta prin "excesul de violență, portretizarea negativă a unor personaje feminine și aluziile antisemite" din poveștile respective. Întrebarea pe care o pun este, când anume vor putea citi Hănsel și Gretel, Albă ca Zăpada și cei 7 Pitici sau Cenușăreasa? La maturitate? Pentru că în clasa a 8-a copiii sunt din punct de vedere teoretic deja adulți, dat fiindcă se dorește scăderea vârstei consimțământului sexual la 13 ani, sau chiar mai jos decât atât. În România, faptul e aproape împlinit, prin intrarea în vigoare a noului cod penal, cu începere de la 01.02.2014 care stabilește pragul de 15 ani pentru consimțământul sexual. Ba unii doresc scăderea acestuia la 10 sau chiar 8 ani, după cum vom vedea imediat. Astfel, în clasa a 8-a băieții vor învăța despre o penetrare corectă, vaginală și anală și folosirea prezervativului, iar fetele probabil despre cum se face o relație perfectă și despre avort, astfel încât nu vor mai avea timp de povești de-astea clasice, violente, sexiste și antisemite. Ce să ne mai mirăm, dacă până și *Coliba Unchiului Tom* de Harriet Beecher Stowe, un roman clasic american, a doua carte citită în sec.19 după Biblie, a fost interzisă datorită limbajului, în districtul Waukegan, Illinois! Urmează alte două cărți care mi-au încântat copilăria, *Aventurile lui Tom Sawyer* și *Aventurile lui Huckleberry Finn* ale lui Mark Twain, pentru utilizarea aceluiași termen, *nigger* – considerat injurios. Dacă nu cumva se va ajunge la rescrierea acestor romane în spiritul *corectitudinii politice*. Toate acestea îmi amintesc de Șatra lui Zaharia Stancu, pe vremea lui Dej, unde ȝiganii erau denumiți *oameni oacheși*. Orwell era un naiv. De unde să-și închipuie că ficțiunile sale vor deveni cruntă realitate în doar jumătate de secol?

În timp ce cărți clasice ce au încântat copilăria a zeci și zeci de gene-

rații sunt *epurate* din biblioteci și din programa școlară, fiind sortite mai devreme sau mai târziu uitării și dispariției, un alt tip de literatură este impus cu forța în programa școlară. Un exemplu clasic este cartea “King & King”, obiect de studiu la clasele mici din școlile scandinave. Este povestea unei regine care la un moment dat a decis că fiul ei trebuie să se însoare. Din păcate, prințului nu i-a plăcut nici una din prințesele ce i-au fost prezentate. Nu pentru că ar fi fost urâte sau altcumva, ci pentru că era homosexual. În fine, el s-a îndrăgostit de fratele uneia din prințese, și el homosexual. Deși toată această poveste de dragoste dintre cei doi prinți a produs un adevărat scandal în tot regatul, îndurerând-o pe regină, până la urmă ea a decis că fericirea fiului ei este mai presus de *prejudecățile* oamenilor, astfel că până la urmă a acceptat căsătoria celor doi, care au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.

Tradusă din olandeză, introdusă ca lectură obligatorie în clasele mici ale școlilor din Scandinavia, în Statele Unite, prezentată ca model de “diversitate”, cartea a generat reacția vehementă a părinților. Astfel, în 2006, în Massachusetts, părinții revoltați ai copiilor de la Estabrook Elementary School din Lexington, au intentat un proces federal contra districtului școlar, pentru faptul că școala face “educație sexuală” copiilor, fără acordul părinților – în plus, făcând și propagandă homosexuală prin intermediul unor povești pentru copii. Era vorba evident, de o scăpare a legii, astfel că ulterior, această “educație sexuală”, în fapt doar propagandă homosexuală clară, să fie reglementată și obligatorie, chestiune care urmează să se aplice cât de curând și în România. Iar Scandinavia a mers și mai departe, astfel că după această “premieră”, alte și alte astfel de cărți s-au adăugat la lista de lecturi obligatorii, precum “Mama lui Malin s-a căsătorit cu Lisa.” Nici ame-

ricanii nu s-au lăsat mai prejos, astfel că în 1989 a apărut cartea **Heather are două mămici**, carte scrisă de Lesléa Newman cu ilustrații de Diana Souza, apoi cartea "And Tango Makes Three", despre povestea adevărată a cuplului de pinguini masculi Roy și Silo de la Grădina Zoologică din New York care au primit un ou să-l clocească și din care a ieșit un pui femelă, Tango. Edificator, nu?

De altfel, un ghid recent, emis de ONU, recomandă ca educația sexuală să înceapă de la vârstă preșcolară. (sub 5 ani) Decizia a generat numeroase controverse, dat fiindcă ghidul recomandă să se explice copiilor plăcerile ce se pot obține prin masturbare. Părinții îngrijorați că micuțul lor se apropie de 5 ani și nu a început încă să se masturbeze, pot acum răsufla ușurați. Copiii vor fi instruiți metodic, la școală, cu exerciții și exemple, cum să se masturbeze cât mai eficient, de câte ori pe zi, etc..., în fine vor primi tot instructajul necesar pentru a se masturba "ca la carte".

Un grup de cercetători acuză filmele pentru copii că perpetuează "Heteronormativitatea", articol publicat în 24 iun. 2009 pe situl Life SiteNews, autor Kathleen Gilbert. Grupul de "cercetători" aparține Universității ANN ARBOR, Michigan. Aflăm din articol că, după ce au făcut cercetări aprofundate asupra unor filme de desene animate clasice produse de Studiourile Walt Disney, celebra peliculă Mica Sirenă fiind dată drept exemplu, grupul de "savânți" a tras concluzia că toate aceste filme ce au încântat copilăria a zeci de generații, pot fi acuzate că perpetuează ideea de "heteronormativitate". Două individe, Emily Kazyak și Karin Martin, evreice probabil, afirmă că, în ciuda presupunerii că aceste filme ar trebui să nu aibă conținut sexual,

în realitate, ele "promovează un bogat, percutant și explicit conținut heterosexual". Raportul celor două "savante" a fost publicat în ultimul număr (din 2009) al publicației *Sociologists for Women in Society* (SWS), publicație aparținând grupului Gender & Society. Rezultatele obținute de către cele două cercetătoare dovedesc că "personajele îndrăgostite" sunt înconjurate de muzică, flori, lumânări, atmosferă magică, mese sofisticate, etc..., care imaginează un univers "heterosexual" care "ridică în slăvi" dragostea "heterosexuală" demodată, exact ca în poveștile fraților Grimm. Cele două "savante" au tras concluzia că aceste pelicule, prin faptul că sunt realizări artistice incontestabile, tind să "normalizeze" statutul "heterosexualității", deoarece este extrem de dificil de imaginat altceva decât "această formă de iubire". Aceste filme nu fac decât să perpetueze "statutul de normalitate" al heterosexualității. Ne punem atunci întrebarea, având în vedere aceste afirmații, cât mai e până când normalitatea va fi scoasă în afara legii? Cele două "savante" nu dau un răspuns la această întrebare retorică, dar afirmă totuși că deși luna respectivă (iunie 2009), fusese declarată de către președintele Obama, Luna Mândriei Gay (sic !), totuși aceste filme încă continuă să ruleze pe ecranele cinematografelor și pe micile ecrane. În fine, acum am înțeles ce doresc dânsese, și pot râsufla ușurat. Nu se pune încă problema scoaterii imediate în afara legii a heterosexualității, așa că se va merge treptat, începând cu interzicerea difuzării filmelor lui Walt Disney. Acestea vor fi înlocuite treptat cu filme pornografice, dat fiindcă copiii sunt educați încă de la grădiniță cum să se masturbeze. Cum normalitatea deranjează prin evidență, ea trebuie scoasă în afara legii. Iată cum prevederile manifestului homosexual "Gay Revolutionary", scris de Michael Swift, se îndeplinesc punct cu punct. Iar de la interzicerea filmelor pentru copii și până la o "zi a inițierii" sau a

"botezului homosexual", în care grupuri de homosexuali vor fi invitați la școală pentru a sodomiza copiii, clasă cu clasă, precum campaniile de vaccinare, nu mai e foarte mult.

Cap.2. Alte fapte care ar trebui să ne pună pe gânduri

Începem cu alt articol, tot de pe *LifeSiteNews*, datând din 17 oct. 2007, aparținând unei anume Hillary White, articol intitulat **Copiii de grădiniță trebuie încurajați să danseze dezbrăcați și să se masturbeze, afirmă un expert norvegian în educația copiilor** (sic!) În articol, sunt reluate afirmațiile unei anume Pia Friis, educatoare la o grădiniță din Oslo, care afirmă, în ediția engleză a ziarului *Norway's Aftenposten*, citez :

"Copiii trebuie să aibă posibilitatea să privească unul la celălalt și să-și examineze unul altuia corpul. Trebuie să se poată juca de-a doctorul, de-a mama și de-a tata, să danseze dezbrăcați și să se masturbeze. Sexualitatea lor trebuie socializată, astfel încât, de exemplu, nu trebuie să li se permită să se masturbeze în timp ce stau la masă și mănâncă."

Sigur că da! Copiii trebuie obișnuiți de mici cu disciplina. Nu trebuie să fie lăsați să se masturbeze oricând și oricum! Cel mai bine, cred eu, ar fi să ia o "porție de masturbare" după masa de prânz, înainte de somnul de după-amiază, pentru a dormi relaxați. Cât despre jocurile "de-a mama și de-a tata", acestea ar trebui practicate dimineața, când impresiile sunt proaspete, după spionarea părinților din seara precedentă. Fetițele pot exersa o felație, în timp ce băieții pot exersa un cunilingus, în timp ce cei de la "grupa mare" pot sări direct la "69", sub îndrumarea atentă a "educatoarei", evident.

În ciuda acestor progrese **nemaivăzute** în domeniul educației copiilor, iată că mai există indivizi retrograzi și bigoți, și culmea, peste ocean, care își exprimă scepticismul privind aceste metode "educati-

ve” moderne. O anume Cathy Wing, de la Media-Awareness, o *retrogradă organizație non-profit*, afirmă în ziarul Toronto Sun, că sexualizarea precoce a copiilor de vârstă pre-școlară, determină pe mulți adulți să-i considere pe aceștia drept obiecte sexuale, deschizând astfel calea pedofiliei și exploatării sexuale a copiilor, astfel că nu trebuie să fim surprinși de faptul că într-o zi, o bună parte a populației va gândi că este ok contactul sexual cu un copil de câțiva anișori. De ce nu? s-ar putea spune. În fond acesta e scopul, așa cum vom vedea în continuare.

Daily Mail din 23 ianuarie 2011. Articolul **Tematică gay în lecțiile de matematică pentru copiii de până în patru ani**, autor, o anume Kate Loveys. Spicuim din articol, citez :

"Copiii trebuie învățați despre chestiunile legate de homosexualitate în problemele de matematică, în subiectele legate de limba engleză, științele naturii și geografie. [...] Ca parte a programului guvernamental de sărbătorire a "comunității gay", personaje gay vor trebui introduse în problemele de matematică. La orele de geografie, copiii vor fi întrebați de ce homosexualii se mută de la țară la oraș.

De ce oare? Or fi cei de la țară mai retrograzi? Sau pentru că la oraș sunt mai mulți homosexuali, astfel că fiecare își poate găsi perechea, cuprins de *atracție romantică*? Cine mai știe? Trebuie spus că au fost și numeroși critici ai programului, arătând că astfel se distrage atenția de la probleme esențiale, cum ar fi faptul că învățământul englez a căzut în toate clasamentele internaționale la capitolul matematică,

științe ale naturii, inclusiv – râsul lumii – la capitolul limbă engleză. O anume Sue Sanders, de la Schools Aut a afirmat că, citez:

“Ceea ce încercăm să facem, este să reamintim profesorilor că LGBT sunt și ei o parte a populației și că putem să-i includem în toate lecțiile”.

Un anume Craig Whittaker, parlamentar conservator, a afirmat, citez: *“Suntem prea jos cu educația în probleme esențiale. Profesorii pe asta ar trebui să se concentreze.”* Așa este! Din păcate, prea puțin contează viitorul națiunii. **Esențial este ca homosexualii să se simtă bine.**

Peste Canalul Mânecii, nici francezii nu se lasă mai prejos, în consecință, și ei preconizează aceleași măsuri, încă o dovadă, dacă mai era necesar, că în lumea occidentală, **școala nu mai instruieste, nici măcar nu mai educă, ea re-educă**, cum bine afirma careva pe net. Învățământul nu mai e independent, ci supus total ideologiei oficiale. Ceva mai *“rămase în urmă”* față de britanici și scandinavi, noile autorități socialiste, după adoptarea legii privind căsătoria între homosexuali, în prezent își propun *“să integreze mai bine problematica LGBT”* în programa școlară, ca și cum ar fi rezolvat toate problemele, la fel ca și colegii lor din Parlamentul Britanic, ca să nu mai vorbim de al nostru. În acest sens, a fost creat un *“grup de reflexie”* (think-tank), care să ofere soluții pentru modificarea manualelor școlare, care a organizat și un colocviu, împreună cu sindicatul editorilor și cu ministrul Reușitei Educative (sic!). Participanții au criticat faptul că în manualele de anatomie, corpul feminin este reprezentat cu mai multă pudoare decât cel masculin, **o discriminare clară** în viziunea dâșnilor. A mai fost amintit faptul că poemul Lesbos al lui Baudelaire,

îmn închinat poetesei Sapho, a fost interzis cu ocazia procesului cărții *Les Fleurs du Mal*. Citind toate acestea, îți pui întrebarea firească dacă respectivii sunt cumva întregi la minte sau n-au altceva mai bun de făcut? Sau să înțelegem cumva că dâșii au rezolvat deja toate problemele învățământului francez, rămânând doar cea a lui Baudelaire. Aiurea-n tramvai! Chestia cu procesul intentat lui Baudelaire cu privire la așa-zisa imoralitate a unora din poeziile din volumul *Les Fleurs du Mal*, fiind incriminat în mod special poemul **Lesbos**, am învățat-o și eu la franceză, acum 40 de ani, în plină *iepoacă de aur*, era în programa școlară. Iar faptul că se presupune că Sapho ar fi fost lesbiană, pe baza textelor ce s-au păstrat de pe urma ei, nu are prea mare semnificație, și nici nu schimbă fondul problemei. Volumul de poezii nu a fost incriminat pentru că poemul **Lesbos** era închinat unei presupuse lesbiene, adică vezi-doamne, această acțiune era într-un fel o formă de persecuție a persoanelor LGBT. Nu, nici vorbă de asta, volumul a fost incriminat deoarece având o aură morbidă, vicioasă, era o noutate în acele vremi, care putea cumva șoca cititorul neavizat. Trebuie să fii realmente tâmpit să consideri procesul lui Baudelaire drept o persecuție a persoanelor LGBT. După cât se vede, toate acestea par mai degrabă acțiuni menite să creeze o adevărată *mitologie gay*, o istorie a persecuției milenare a acestora. De asemenea, alți participanți au relevat faptul că în manualele școlare nu este suficient de accentuată orientarea homosexuală a unor scriitori celebri precum Rimbaud, Proust sau Cocteau. Hai atunci să deslușim puțin lucrurile! Arthur Rimbaud, poet genial și aventurier, contemporan cu Baudelaire, se presupune că ar fi avut o legătură homosexuală cu Paul Verlaine. Să facem precizarea că Franța anilor 1860-80 descoperea drogurile, opiul în principal, adus de marinari și negustori din colonii. Chiar și Baudelaire vorbește într-un poem despre

acesta. Este posibil ca Rimbaud, deja dependent de acest viciu, să fi încercat oarece “plăceri grecești” cu prietenul său Verlaine. Asta nu spune nimic, un episod ca oricare altul în viața unui om care a dorit să încerce toate viciile. Oricum, nu are absolut nici o treabă cu opera sa poetică. Cât despre Marcel Proust și Jean Cocteau, două adevărate genii ale literaturii franceze, este cunoscut faptul că erau homosexuali, dar din nou, aceasta nu pare să fi avut nici o influență asupra operei lor literare. Din contră, Proust îi privește oarecum batjocoritor pe homosexuali și pe lesbiene. Dacă nu batjocoritor, cel puțin cu condescendență, din câte îmi amintesc, pentru că am citit *A la recherche...* acum patru decenii. În fine, nu acesta este scopul nostru, homosexualii în *A la recherche du temps perdu*, pierdem și noi timpul, ca și Proust de altfel, cu astfel de idioți. Iar scopul este, cred eu, destul de clar. Să se demonstreze cu orice preț elevilor, că și printre LGBT sunt genii. Ca și cum modul în care aceștia practicau sexul anal, felația și ce mai practicau homosexualii prin acele vremuri, le-ar fi influențat în vreun fel oarecare opera literară.

Un filmuleț pe youtube despre educația copiilor în școlile americane. O școală publică din NY, la clasa a 3-a, învățătorul îi întreabă pe copii dacă au sărbătorit ziua mamei. Toți copiii ridică mâna. Este chemată o elevă dintr-una din celelalte clase pentru a citi o compunere pe care a scris-o pentru a participa la concursul dedicat acestei zile. Învățătorul le explică copiilor că fetița a fost invitată în mod special, datorită faptului că și situația ei este *mai specială*. În continuare, fetița începe să citească lucrarea, citez :

*„Mamele mele înseamnă atât de mult pentru mine, să ai două mame este destul de plăcut, chiar mai mult: este foarte plăcut, nici nu vă puteți imagina. Deși să ai două mame reprezintă o problemă pentru alții, respect acest lucru și nu pot să fac nimic în acest sens. Totuși în ciuda părerii acestora, eu totuși cred că ei gândesc stupid. Ce vă povestesc acum s-a petrecut cu un băiat din clasa mea: el nu a putut să vină acasă la mine pentru că părinții mei sunt de același sex; am sunat acasă la ei, iar **mama lui m-a întrebat dacă am citit Biblia** și atunci le-am luat partea mamelor mele și în sinea mea știam că mulți dintre copiii din clasă mă susțineau în această situație, interesându-se cum mă simt. Mă simt mândră de mamele mele și îmi face plăcere să iau parte la marșul anual al homosexualilor, la care particip alături de mamele mele în fiecare an.”*

Învățătorul laudă eleva și remarcă încă o dată compunerea acesteia, îndemnându-i pe copii să aplaude. Copiii răspund pozitiv, susținând atitudinea fetei de a lua partea *”părinților ei”*, fără a ține cont de ceea ce cred ceilalți.

Edificator, nu? Cu astfel de exemple concepute în laboratoarele propagandei homosexuale, în modul cel mai perfid cu putință, se spală creierul copiilor cu *diversitate, toleranță și multiculturalism*. După cum se vede, fetița își apără *părinții* – cele două mame care, de voie-de nevoie, îi sunt părinți. Până aici totul e perfect normal, nimeni nu are nimic de obiectat, inclusiv subsemnatul. Ceea ce nu ni se spune este dacă acest lucru este moral, dacă este etic sau este folositor societății. Aici este cheia problemei. În compunerea sa, fetița precizează că există persoane care nu acceptă acest stil de viață ca fiind contrar preceptelor biblice. Compunerea sa este menită să abată atenția de la aceste aspecte, concentrându-se asupra relațiilor dintre ea și

cele două mame, exact cum precizau cele două documente programatice despre care am vorbit mai înainte. Ca și în cazul homosexualilor, deși cele două mame se bucură de toate drepturile, inclusiv acela de a adopta sau de a crește un copil, fetița dorește ca stilul de viață al celor două mame ale sale să fie acceptat de societate, ba chiar să fie considerat unul normal. Inutil să mai discutăm despre rolul tatălui, despre rolul social al lui în familie și în educația copilului. Sigur, nimeni nu a întrebat-o despre lipsa tatălui, și probabil nici nu avea de unde să știe ce înseamnă un tată, ideea care se desprinde din lucrarea sa, este că deși mamele sale sunt bune și iubitoare, mai există oameni care nu pot înțelege acest lucru. Cum spuneam, aici este cheia problemei. Ce fac cele două mame în dormitor este strict treaba lor, cum se masturbează reciproc sau cum practică cunilingusul sau analingusul, nu ne interesează. Nimeni nu mă poate obliga însă să accept stilul lor de viață ca ceva normal și benefic pentru societate, ca ceva moral și etic. Iar libertatea cuvântului îmi permite să strig acest lucru sus și tare. Cel puțin deocamdată...

Cadrele didactice din Marea Britanie vor trebui să se implice într-o campanie de eliminare a atitudinilor homofobe ale copiilor, conform ultimelor directive concepute de către grupul Stonewall pe baza directivelor UNESCO. Copiii foarte mici, în vârstă de peste patru ani, vor trebui familiarizați cu ideea că există și cupluri de același sex. Sunt urmate de fapt directivele OMS despre care am mai vorbit, organizațiile de homosexuali preluând aceste directive pentru a le integra într-un program coerent de îndoctrinare forțată. Termenii de **mamă** și **tată** vor fi înlocuiți cu termenul generic de *părinți*, urmând ca

aceeași modificare să fie operată în actele de stare civilă și de identitate. De asemenea se va interzice folosirea termenilor de mamă și tată în corespondența oficială. În momentul în care se va discuta despre căsătorie, profesorii vor trebui să menționeze și căsătoria între persoanele de același sex și să explice copiilor modelele diferite de familie și dreptul homosexualilor de a adopta copii. De asemenea, trebuie date exemple de profesori sau părinți homosexuali, ca și exemple de homosexuali celebri. De asemenea, se va interzice cu desăvârșire folosirea termenului de "homosexual", considerat injurios și homofob.

Da, după cât se vede, s-a ajuns deja la dictatura asupra limbajului. Am afirmat anterior că nimeni nu mă poate împiedica să afirm că acest stil de viață este imoral și dăunător pentru societate. Se pare că m-am înșelat. Dânșii nu vor numai să nu mai fac astfel de afirmații, pe care le consideră *hate speech*, ci doresc ca nici măcar să nu mai gândesc așa ceva. De la dictatura asupra limbajului, s-a ajuns la dictatura asupra gândirii, și implicit, asupra individului. Sigur, cum spunem, caracterul injurios al unui cuvânt este dat de context, astfel că în câțiva ani poate, termenul gay va deveni injurios, iar cel de homosexual va deveni neutru. S-ar putea spune din nou că sunt doar niște exagerări. Nu, categoric nu. În Marea Britanie asistăm deja la terorism asupra individului. Pentru că este clar, asistăm la o dictatură homosexuală prin îndoctrinarea forțată a tinerei generații, dublată de un terorism al statului exercitat asupra oponenților reali sau posibili. Nu numai atât, dar teroarea devine pe zi ce trece mai concretă, mai palpabilă, și a ajuns să afecteze și copiii. Bunăoară, același Daily Mail, vorbește despre un incident din data de 26 septembrie 2013, căruia i-a căzut victimă o elevă în vârstă de 14 ani, Codie Stott. (articolul

Schoolgirl arrested for refusing to study with non-English pupils, Daily Mail, 12 oct. 2006) Aflată în acea zi la școală, a fost repartizată de profesoară, în vederea realizării unei lucrări, într-un grup de eleve asiatice, din care numai una cunoștea limba engleză. Fiindu-i imposibil să se înțeleagă cu colegile ei, a cerut profesoarei să o transfere în altă grupă. Profesoara a făcut o criză de isterie, a început să urle și să țipe, acuzând-o de rasism, după care a anunțat poliția. După câteva zile a fost ridicată și dusă la secția de poliție unde a fost ampren-tată, fotografiată, interogată și apoi încarcerată într-o celulă timp de 3 ore și jumătate, fiind ulterior eliberată fără vreo explicație. Astfel de incidente sunt relatate aproape zilnic în presa britanică. Mult mai grav este faptul că se procedează precum în perioada cea mai neagră a comunismului, prin denunțuri și divulgarea unor conversații private. Se urmărește astfel a teroriza pe cei bănuți a gândi altfel decât în tiparele stabilite de ideologia oficială. Dau un singur exemplu, al sorei de caritate Caroline Petrie, care în decembrie 2013, în spitalul din Winscombe, Somerset, a întrebat o pacientă pe moarte dacă dorește să se roage pentru ea. Denunțată superiorului, a fost dată afară deoarece *“nu a demonstrat un angajament personal și profesional față de egalitate și diversitate”*, probabil că rugându-se, ofensa pe pacienții musulmani și budiști, cine mai știe? Cazul este relatat în *The Telegraph*. În urma articolelor din presă a fost reprimată. Interesante și cele 70 de comentarii ce însoțesc articolul, care vorbesc despre Dumnezeu, milă creștină, mântuire, etc..., ceea ce mă face să sper că Marea Britanie mai are totuși o șansă. Din păcate, este doar o fărâmă de speranță, atâta vreme cât autoritățile au interzis tradiționala urare *“Merry Christmas”*, înlocuită oficial cu formula *“Season Greetings”*, iar creștinilor li s-a interzis să poarte la vedere în spații publice *“in-semne religioase”*, precum o banală cruciuliță la gât, pentru a nu

ofensa chipurile pe cei de altă religie. Sunt notorii cazurile Nadiei Eweida de la British Airways și al asistentei medicale Shirley Chaplin, cazuri ce au ajuns până la Curtea Europeană a Drepturilor Omului. Ca o chestiune anecdotică și nu prea, să menționăm că singurul caz în care s-a mai înregistrat o interdicere legală a portului crucii este în fosta Republică Populară Socialistă Albania. Cu toată această persecuție teroristă a autorităților, Lord Carey, Arhiepiscopul de Canterbury, a făcut apel către toți creștinii să poarte permanent o cruce la gât. Evident că toate aceste măsuri aberante sunt motivate de grija pentru “siguranța cetățeanului”, așa cum au fost cartioanele distribuite gratuit cetățenilor, inscripționate cu un text ce preciza că grupurile de colindători de Crăciun nu sunt binevenite, pentru a nu deranja vecinii chipurile, dar și pentru că eventualii infractori ar putea spiona casa cu această ocazie, informație preluată din articolul *Scrooge police 'ban' Christmas carol singers because of stranger dangers*, Daily Mail, 12 nov. 2009.

Carrie Prejean (Miss California), în vârstă de 21 de ani, a reușit să-l enerveze pe un membru al juriului Miss USA și pe unii spectatori după ce a avut “obraznicia” să declare că nu este de acord cu mariajul între persoane de același sex. Prejean a fost întrebată în timpul competiției care s-a ținut duminica la Las Vegas, ce crede despre legalizarea “căsătoriilor” între persoane de același sex.

“E foarte bine că americanii pot alege, să voteze pentru sau împotriva legalizării acestor mariaje. Totuși, eu cred că un mariaj trebuie să

aibă loc între un barbat și o femeie. Așa am fost crescută și așa cred că trebuie să fie”, a declarat tânăra de 21 de ani.

Răspunsul tinerei californience nu numai că i-a adus oprobiul unor spectatori din sală, și a costat-o chiar titlul de Miss SUA, afirma presa internațională. Aceasta, întrucât întrebarea i-a fost adresată chiar de Perez Hilton, membru al juriului, homosexual și blogger foarte popular în SUA. Enervat de tupeul “homofobei”, Hilton a înjurat-o în culise, făcând-o în public “proastă nenorocită” și afirmând că are “jumătate de creier”, scrie cotidianul britanic Daily Mail.

Într-o ceartă în curtea școlii, un copil de 11 ani i-a spus altuia de 10 ani că este “sconcs”. Cel de 10 ani i-a răspuns zicându-i “bin Laden”, suficient pentru a fi arestat și trimis în fața unui judecător, care însă a spus că este un non-sens începerea urmăririi penale împotriva unui copil din motive de corectitudine politică, adăugând că există infracțiuni majore în societate pentru care poliția nu se deranjează atâta.

Începând cu 2009, parinții creștini și musulmani au fost amenințați cu urmărirea penală în cazul în care au obiecții față de lecțiile în care se promovează căsătoria între homosexuali sau adopția de copii de către aceștia. În ultimele luni au fost nenumărate cazurile de oameni ce și-au pierdut locurile de muncă din școli, spitale sau alte instituții din motive religioase.

Activismul extremiștilor homosexuali nu cunoaște limite. Ultima lor acțiune în acest sens: crearea unui “delict de provocare la ură homofobă”. Revista Libération publica în data de 3 decembrie 1999 un așa-zis “Manifest pentru o strategie împotriva homofobiei”, afirmând în mod tranșant :

“Acolo unde Statul face uz de forța sa simbolică pentru a trasa granițe a ceea ce nu poate fi scuzat pentru cei care țin discursuri pline de ură împotriva străinilor sau evreilor, jurisprudența pare să dea dreptate acelor care îi trimit pe homosexuali pe rug”.

Bătălia cuvintelor a fost deja câștigată, deoarece termenul de *homofobie* s-a impus: acest cuvânt capcană confundă (în mod voluntar) refuzul normalizării simbolice și sociale ale homosexualității cu animozitatea față de persoana homosexualilor. **Homofobul este fascistul de azi.** Libération, la 26 iunie 1999, într-un caiet special consacrat manifestației Gay Pride care se ține în ziua aceea, stabilește această apropiere ideologică:

“Homofobia, odrasla animalului imund care dă naștere regulat unor noi forme de rasism, pretinde o necesară datorie de vigilență”. În rândurile manifestanților, o banderolă are înscrise aceste cuvinte: “Homofobie, ură, rasism, anti-semitism, aceeași luptă”. (Jean Seillia)

Edificator, nu?

etc... etc...

În loc de încheiere

Apropo de cele enumerate anterior, se tot vorbește despre faptul că nu ar conta mediul în care trăiește copilul. De ce atunci, se ostenesce atât de mult grupările homosexuale să ajunga în școli? De ce vor să ajungă la manuale, la mințile copiilor, dacă totul este atât de "natural"? Dacă opțiunile oricum există și atât, atunci tot acest efort este inutil. Nu are nici o noimă. Să nu mi se spună că pentru toleranță se face așa ceva. Pentru toleranță e de ajuns să se spună copiilor să fie oameni cu oricine, chiar și cu cei care îi dușmănesc (adică ce spune Evanghelia). Pentru toleranță, definită în acest sens, nu e nevoie de schimbarea minții lor, de îndoctrinarea lor cu tezele false ale propagandei homosexuale. De ce există, în școlile americane, de pildă, presiuni față de adolescenți pentru a se crede homosexuali?

În numele acestei adevărate "ideologii" se comit nenumărate aberații. Care mai de care mai sinistă. În Olanda, bunăoară, s-au deschis centre, localuri, sau ceva de genul acesta, de injectare a drogurilor "recreative" pentru toxicomani. Problema este că în realitate, acestea constituie o invitație pentru consumul de droguri injectabile. În același timp, în Olanda, în cârciumi ai voie să fumezi marijuana (iarbă, în argou), dar nu tutun. Cei care consumă droguri grele, sunt "biete victime ale acestui adevărat flagel" în timp ce fumătorii de tutun sunt considerați criminali în serie. Sunt companii care te pot concedia pentru că îți miroase haina sau gura a tutun, dar nu poate să te dea nimeni afară dacă îți miros picioarele de nu poate sta nimeni lângă tine, sau dacă nu ai mai făcut un duș de o lună. În numele acestei "corectitudini politice", practic începem să ne îndreptăm spre o dictatură a anormalului. Dar și a imoralului, lucru care mă face să mă în-

treb dacă rasa umană nu e pe cale să degenereze. Dacă nu cumva acest lucru s-a realizat deja, deși procesul a început cu câteva decenii în urmă doar. **Nu avem nevoie de nici un asteroid sau cometă, tsunami sau cutremur devastator, nu avem nevoie de extratereștri violenți. O facem singuri...**

Ce ar mai fi de spus. Paradoxal, dacă mai există o urmă de speranță, ea nu poate veni decât din Rusia, prin biserica ortodoxă, dar mai ales, prin musulmani. Numărul lor în Europa Occidentală a crescut neînchipuit de mult. Prin acceptarea imigrației masive din țările musulmane, Europa occidentală a încercat să rezolve cumva îmbătrânirea populației și să compenseze lipsa mâinii de lucru slab calificate, sperând în asimilarea acestora în decurs de una-două generații. Numai că pe termen lung, tot acest proiect social s-a dovedit a fi falimentar. O imensă catastrofă. Deși adepții corectitudinii politice susțin că toate culturile, civilizațiile, orientările sexuale, sunt echivalente, realitatea, așa cum se prezintă ea azi, este cu totul alta. Iar previziunile sunt sumbre. Nu există echivalență între culturi și civilizații. Nu există decât culturi superioare și culturi inferioare. Interacțiunea directă dintre acestea, respectiv încercarea celei superioare de a o asimila pe cea inferioară, nu este benefică pentru nici una din ele. Recentele evenimente din Paris, respectiv asasinatelor de la “Charlie Hebdo” au dovedit cu prisosință acest fapt. Este clar că toate acele caricaturi de prost gust nu au fost decât pretextul rezolvării pe cale violentă a unor conflicte mult mai adânci. Și cum numărul musulmanilor este în creștere exponențială, ne așteptăm ca să se ajungă cât de curând la “masa critică”. În acel moment va începe “bairamul”. Cineva îl aseamnă cu cursa spectatorilor urmăriți de tauri, pe străzile din Pamplona.

Acum ne găsim în etapa inițială în care se încearcă schimbarea sensului căsătoriei în ceva total opus. Etapa următoare, care a început deja, prin teroarea corectitudinii politice, va duce pe culmi noi persecutarea oricui va gândi și va exprima sensul original al termenului de căsătorie. Persecutarea oricărui sens ce trimite la firescul și normalitatea naturii umane, astfel încât firescul să nu mai fie nici măcar gândit, darămite practicat.

Iar aceasta este echivalent cu un sfârșit al omenirii...

În nici un caz nu trebuie să se ajungă aici. Și nici nu cred că este posibil. Este contrar firii umane. Totul depinde de echilibrul puterii pe plan mondial. Pe de o parte Rusia și eventual China, de cealaltă parte, Statele Unite. China, chiar dacă este neutră, la o adică, se va situa tot de partea opusă Statelor Unite. După cum am văzut aici, în această țară, o adevărată patrie a "corectitudinii politice", homosexualii, ajutați de evrei, au dobândit drepturi speciale, pentru că, așa cum am văzut, și ei sunt *mai speciali*. Odată cu aceștia, au obținut drepturi speciale toți cei așa-ziși minoritari, practic fiind vorba de grupuri sociale, nicidecum etnice, mai mult sau mai puțin marginalizate, respectiv dependenții de droguri, handicapații, bolnavii incurabili, onaniștii cronici, etc... Din această cauză, echilibrul dintre cei așa-zis normali, respectiv persoanele heterosexuale, creștini sau atei, care au o familie normală, care au un loc de muncă, etc..., și restul, respectiv toți cei așa-ziși marginalizați, discriminați chipurile de cei normali, a fost în mod violent perturbat, afectat, cum vreți Dvs. Practic, o parte din lupta pentru supremație dintre cele două mari puteri, Rusia și SUA, s-a mutat în această zonă a corectitudinii politice care a ajuns să capete aspecte grotești, după cum am demonstrat cu

prisosință aici. Deci totul depinde de echilibrul dintre aceste două puteri. Statisticile oficiale și neoficiale, ca și o seamă de așa-ziși experți militari, fără a mai vorbi de “aderenții entuziaști”, de care nici noi nu ducem lipsă, afirmă că deja SUA deține supremația militară absolută. Este o tâmpenie de prima clasă. Dacă ar fi așa, SUA de mult ar fi atacat Rusia, sub un pretext oarecare. De ce? Ei bine, pentru că așa au procedat dintotdeauna. Nu trebuie decât să analizăm puțin războaiele duse de SUA în perioada ce a urmat după războiul de secesiune, și vom vedea imediat de ce. Problema este că, dacă privim puțin retrospectiv de-a lungul ultimelor trei secole, vom vedea că indiferent de regimul politic, Rusia a produs întotdeauna mari surprize în domeniul militar. Cu alte cuvinte, cine râde la urmă, râde mai bine. Iar teritoriul imens al Rusiei, ticsit literalmente de oameni care știu foarte bine să mânuiască armele de foc, recentul conflict din Ucraina a demonstrat acest lucru cu prisosință, nu poate fi cucerit cu drone și alte jucării deștepte, fie ele cât de sofisticate. Iar Rusia nu a făcut niciodată paradă de potențialul ei militar, așa că s-ar putea să nu se știe care pe care, la o adică. În momentul în care acest fragil echilibru va fi perturbat, exact cum spuneam, la primul semn de slăbiciune al Statelor Unite, va începe bairamul, și este foarte posibil ca tot acest imperiu aberant al corectitudinii politice să sară în țândări, ca toate imperiile.

În fine, vom trăi și vom vedea...

Cuprins

Cuvânt înainte	pag.3
Partea I. Marxismul cultural - o poveste cu evrei	pag.7
Cap. 1 La început a fost cuvântul	pag.9
Cap. 2 Corectitudine politică și terorism cultural	pag.18
Cap. 3 Origini și precursori	pag.26
Cap. 4 Primele experimente	pag.33
Cap. 5 Wilhelm Reich, Freud și Marx	pag.39
Cap. 6 Matriarhatul – viitorul de aur al omenirii	pag.48
 Partea II. Școala de la Frankfurt - altă poveste cu evrei	 pag.58
Cap. 1 Un revizionist al creștinismului - Erich Fromm	pag.60
Cap. 2 Erich Fromm - revizionist neo-freudian	pag.67
Cap. 3 Herbert Marcuse - revoluționarul de profesie	pag.74
Cap. 4 Herbert Marcuse și impasul ideologic	pag.84
Cap. 5 Theodor Adorno, anti-antisemitul	pag.96
Cap. 6 Doi americani luați la întrebări	pag.101
Cap. 7 Doi americani complet diferiți	pag.107
Cap. 8 Cu F de la fascism	pag.115
 Partea III. Revoluția începe în dormitor	 pag.123
Cap. 1 Revoluție sexuală sau morală mai flexibilă?	pag.123
Cap. 2 Pilulele fac diferența	pag.130
Cap. 3 Negrii sunt “băgați la înaintare”	pag.140
Cap. 4 Imigrația – o bombă cu efect întârziat	pag.153
Cap. 5 Intră în joc și sodomiții	pag.160
Cap. 6 Un război pentru pace	pag.166

Partea IV. Anul 1968 – O revoluție avortată	pag.178
Cap. 1 Panterele negre ies pe cărare	pag.178
Cap. 2 Meteorologii intră în acțiune	pag.184
Cap. 3 Lupta de clasă nu se stinge, ci se ascute	pag.195
Cap. 4 J’ aime Paris au mois de Mai	pag.209
Cap. 5 Germania – revoltă de dragul revoltei	pag.222
Cap. 6 Baader – Meinhof & Brigade Rosse	pag.231
 Partea V. Ce-am avut și ce-am pierdut	 pag.246
Cap. 1 Sex, sex, și iar sex – invazia pornografiei & Co.	pag.247
Cap. 2 Olanda – mic studiu de caz	pag.264
Cap. 3 Banditismul demografic	pag.270
 Partea VI. Arma secretă – LGBT	 pag.280
Cap.1 Să vedem ce spune wiki	pag.281
Cap.2 Marea enigmă – Câți?	pag.293
Cap. 3 Alte mituri fondatoare	pag.304
Cap. 4 Ce nu ni se spune	pag.314
Cap. 5 Clarificări necesare	pag.326
Cap. 6 Căsătorie și pedofilie	pag.339
Cap.7 Câteva documente programatice	pag.357
 Partea VII. Punct și de la capăt	 pag.363
Cap.1. Fapte care ar trebui să ne pună pe gânduri	pag.364
Cap.2. Alte fapte care ar trebui să ne pună pe gânduri	pag.374
 În loc de încheiere	 pag.387

Autorul, foto Dana Vajea (2008)

